“Pane Alexander, vstávejte!” Kroužky na závěsy prudce zaskřípají po garnyžích a do pokoje se nahrnou pichlavý sluneční paprsky. Světlo mě pálí v očích jako kyselina a kyselina v mým žaludku se zase pro změnu snaží dostat ven na to světlo - prostě klasickej koloběh života.
“Ještě ne...,” bručím a přetahuju si peřinu přes hlavu, jenže na ni to překvapivě vůbec nezabírá, asi už holt nejsem tak roztomilej, jako když mi bylo pět.
“Co je to tady za svinčík?” Zdá se mi to, anebo je dnes po ránu nějaká nabroušená? “To vy mi snad děláte naschvál!” rozčiluje se Naďa svým nezaměnitelným východoslovanským přízvukem.
Opatrně vykouknu z úkrytu, abych zhodnotil situaci. Přejedu místnost kritickým pohledem, ale krom několika kousků ledabyle poházenýho oblečení a pár zmačkanejch plechovek od piva neshledávám svůj brloh ve znatelně horším stavu než obvykle. Začichám. No dobře, možná to tu zrovna nevoní, ale od čeho máme okna?
Naďa nad celou tou neutišenou scenerií jen beznadějně spráskne rukama a pustí se do práce. Na sobě má černo-bílej nažehlenej kostýmek a musím uznat, že jí to celkem i sluší. Tedy až na ten objekt, co si vytvořila na hlavě - obří drdol, kterej vypadá jako nafouknutá kobliha, s plyšovou fialovou gumičkou okolo.
Všimne si, že na ni koukám déle, než by bylo slušné, a stydlivě sklopí zrak. Už nějakou dobu si myslím, že mě nejspíš tajně miluje, ale není to taková ta láska pro peníze, nebo snad proto, aby získala občanství, to ne! Tahle je jiná, čistá a upřímná, to já poznám! Ono, né že by mi to nelichotilo, o tom žádná, taková pěkná holka, na uklízečku je podle mě hezká až moc, jenže...
Z koupelny se ozve spláchnutí. Oba div leknutím nenadskočíme. Ani Naďa, ani já jsme do teď neměli sebemenší tušení, že tu nejsme sami. Trochu se zastydím,

když mi dojde, že ze včerejší noci si toho zrovna moc nepamatuju, což vzhledem k tomu, jak mi třeští hlava, znamená, že to asi musela bejt zas pořádná jízda.
“Vy máte návštěvu?” Udiveně se na mě podívá a já si všimnu, jak moc ji to zjištění ranilo, rozjetou fúrii střídá loutka z ledu.
“No, asi už to tak bude...” Jsem příliš vyřízenej na to, abych se pokoušel maskovat rozpaky. Nějakou chvilku oba hypnotizujeme dveře, ale ať už je za nimi kdokoliv, dává si se svým odhalením na čas.
“Promiňte pane... nechci rušit. Přijdu později.” Úslužně přede mnou zapanáčkuje a klidí se z cesty. Jak já nemám rád tuhletu hru na otroky a pány. Co si pamatuju, vždycky jsme mívávali služebný a zahradníky
a kuchaře a řidiče a já nevim co, ale i tak je to někdy prostě divný. Bohužel, fotřík si na podobnejch elitářskejch srandičkách dost zakládá, což není zdaleka jediná věc, na který se my dva neshodnem, nicméně už jsem taky dost starej na to, abych věděl, že některý bitvy holt nelze vyhrát.
Nestihnu ani nic namítat a za Naďou tiše cvakne klika. Tajemná osoba ve vedlejší místnosti se mezitím rozhodne dát si ještě sprchu, a tak se zdá, že jsem tu zůstal úplně sám. Opuštěnej a vyprahlej jako ta poslední olezlá křupka v pytlíku, kterou nikdo nechce.
Drtivá tíha včerejšího tahu se stále zřetelněji hlásí o slovo a vybírá si svou spravedlivou daň. Stručně řečeno, už mi bylo i líp. Jelikož hajzlík zrovna někdo okupuje, nevidím důvod, proč opouštět lože. Rozvalim se, jedna pracka nalevo, druhá napravo, jako nějakej dekadentní Ježíš a čumim unaveně do stropu. Trochu mi bzučí v uších, v puse mám vyschlo, jako bych žral molitan, a matrace se se mnou zlehoučka houpe. Z toho kolíbání mi padají víčka.
Některý rána je lepší zaspat.
***

Probudí mě šimrání na nose. Nejdřív mám za to, že je to nějaká otravná moucha. Rozespale se po ní oháním, poprvé, podruhé, potřetí už trochu nasraně, když v tom se ozve cizí škádlivej smích.
Otevřu oči. Nade mnou se naklání vytlemená blonďatá hlava. Tu tvář si ze včerejška pamatuju, jméno už o něco míň, ale myslim, že začínalo nějak na D?
“Dobré ráno, pane továrníku. Tak jsme se konečně vyspinkali?” utahuje si ze mě. Na sobě oblečenej můj župan a já cejtim, jak mi okamžite zčervená ksicht.
“Mimochodem, bezva koupelna, hotový lázně!” Ležérně se rozplácne vedle mě na postel David nebo Daniel, možná taky Damián, to by bylo hustý... hlavně né proboha Dominik, nebo mi jebne!
“Teda ale řeknu ti, včera ses zdál ukecanější...”
Pořád se koukám na ten župan, na jeho rozcuchaný vlasy a říkám si, jestli má vůbec cenu se ptát. No nejsem to ale kus kreténa – jakto že si nic nepamatuju? Vždyť já ani nevim, jak mu mám správně říkat!
“Hele, umm, jako je mi to dost blbý, ale my jsme...?”
Odvážim se mu na pár vteřin podívat do očí, jsou veselý a světle modrý.
“My jsme... my jsme co?”
Srabácky ucuknu a vzdychnu si. “Promiň, ale já si fakt hovno pamatuju.”
Rozesměje se. “No, tak to jsem rád, že jsem zanechal takovej hlubokej dojem! Kdyžtak já jsem Adam, těší mě!”
Hbitě se vzpřímí a podává mi ruku, snažim se nedávat na sobě znát, jak moc se mi právě ulevilo. Podstatná část mý provozní kapacity padá za oběť ranní nevolnosti, takže chvilku trvá, než se vydrápu nahoru k němu.
“Saša.” Potřeseme si zdvořile tlapou a já si zas připadám děsně hloupě. V hlavě se mi promítá jen pár neurčitých úlomků z uplynulýho večera a jsem si jistej tak akorát tím,

že z nich momentálně nic smysluplnýho neposkládám.
Adam mezitím vyskočí z postele a vydává se na malou obchůzku mýho doupěte neřesti. Sice mi ještě stále neodpověděl na otázku, ale to nevadí, takhle je to zábavnější! Ač ho sotva znám, už teď je jasný, že má v sobě něco, co se mi líbí, takovou tu hravou energii, která člověka hned nakazí.
Chvilku šmejdí kolem počítače, prohlíží si origoš sbírku starých her, pobaveně se ušklíbne nad výstavkou mých sportovních trofejí ještě ze střední a nakonec zamíří ke stolku, kde se válí hromádka plechovek. Jednu z těch méně pochroumanejch si vezme a zkouší, jestli z ní náhodou nevymáčkne pár posledních kapek.
“Jestli chceš, zavolám dolů do kuchyně, aby nám donesli něco lepšího?” navrhnu, avšak Adama má nabídka nijak zvlášť nenadchne.
“Ne, to je dobrý. Myslim, že už bych měl asi radši vypadnout...” Odloží plechovku a začne pomalu sbírat svý roztroušený svršky.
Najednou je mi hrozně líto, že odchází tak brzo.
“Hele, to vokno mě fakt mrzí, tohle se mi normálně nestává... tak kdyby ses chtěl třeba ještě někdy vidět, můžem si to zopáknout?” Nedokážu si pomoct a škemrám.
Adam suverénně nakráčí přímo přede mě a shodí ze sebe župan. Teda... nečekal bych, že to bude až takhle snadný! Divoce se mi rozbuší srdce a najednou nevim, co si počít. Né, že by mě nic nenapadalo, jenom si spíš nejsem úplně jistej, jestli budu mít i za střízliva dost odvahy, obvykle nejsem zrovna tenhleten typ. I když on rozhodne můj typ je, takže se asi necháme překvapit...
Natáhne ke mně ruku a mým zpomaleným mozkovým závitům nějakou chvíli trvá, než si přelouskaj jeho pravej záměr. Zaostřím. Přes celý zápěstí má roztřeseným písmem, lihovkou naškrábaný mý telefonní číslo. A jméno. A

obrázek čehosi, co vzdáleně připomíná chlupatej diamant.
“Neboj, já se ozvu!” Zakření se. “A z toho “výpadku” si nic nedělej, je to tak trochu i moje vina.” Zašátrá v kapse u bundy.
“Ná, tohle si dej, mělo by tě to probrat.” Vtiskne mi do dlaně malej průhlednej pytlíček s asi tak deseti bílejma pilulema. Všimnu si, že jsou na každým bonbónku vyražený malilinkatý písmena H a P. Nejsem sice žádný neviňátko a mé zkušenosti s návykovýma látkama jsou více než bohaté, ovšem tohle mi teda fakt nic neřiká, asi nějaká novinka.
“Co je to?” Zvědavě nadzdvihnu obočí.
V klidu se nasouká do kalhot, nechává mě, abych se díval, a pak se konečně uráčí odpovědět. “Hlavně si neber víc než tři najednou... anebo víš co, radši jen dvě, když na tebe tak koukam.” Poplácá mě po zádech.
“Tak zatim, měj se, Sašo.” Přehodí si bundu přes rameno a odkráčí.
***
Dneska je takovej pařák, až mám strach, aby se pode mnou neroztekla plastová židlička, vypadá celkem chatrně. Ani toho posledního práska už si nevychutnám a radši se přesouvám zpátky dovnitř. Když procházím balkonovejma dveřma, z čistě masochistickejch důvodů mrknu na teploměr, kterej ukazuje necelých čtyřicet ve stínu.
“Pfuf...” Otřu si čelo a sesunu se otráveně na pohovku. U stropu se líně otáčí větrák a slabej průvan příjemně ofukuje mý polonahý tělo. I tak je mi ale pořád děsný vedro a nebejt toho, že s Adamem bydlí jeho mladší, sotva osmnáctiletá sestra, svlíknul bych se klidně i z kůže! Né, že bych snad neměl Kláru rád, to neřikám, ale jsou chvíle, kdy dokáže být pěkně na obtíž.
“Jdu si udělat pití Lexí, dáš si taky?” zeptá se mě tím nejsladším tónem, co dovede, jako by mi snad četla myšlenky a chtěla mě zahanbit.

Zdvořile odmítám její nabídku a kontroluju čas. Měl tu už dobrejch dvacet minut bejt. Tak co se sakra děje?!
Jsem zvědavej, jaká výmluva asi padne tentokrát. Možná, že zas někdo skočil pod vlak, anebo neměli v trafice jeho oblíbenou značku papírků, a tak musel jít jinam. Kdykoliv jindy by mi to bylo úplně u prdele, jenomže dneska, dneska jsem už celkem zpruzelej a fakt bych si potřeboval dát. Před hodinou bylo pozdě...
“A nechtěl bys třeba nanuka?” Nepřestává mě Klára oblažovat svýma hostitelskýma schopnostma.
“Ne, díky, seš hodná...”
“Máme i ovocný!” Koušu se do rtu a znovu nervózně vytahuju mobil z kapsy. Šance, že spáchám několikanásobnou vraždu, stoupá každou vteřinou.
Vrátí se z kuchyně, naštěstí pro ni jen s jednou zmrzlinou a zapne bednu. Takhle brzy odpoledne dávaj jen samý kraviny, takže když začne počtvrtý projíždět kompletní výběr kanálů, vrhnu na ni jeden fakt hodně ošklivej pohled.
“Asi se půjdu na chvilku učit, nevadí, když tě opustim?”
Jsem rád, že jí to konečně docvaklo. “Se mnou si nedělej starosti,” nuceně se na ni usměju. “Přece ti nebudu bránit ve vzdělání.” *Zvlášť když děláš v září ten reparát!* chce se mi dodat, ale nebudu zbytečně hnusnej.
Jen co se po Kláře usadí prach, začínám spřádat ďábelskej plán. Už prostě nevydržím dál čekat, to ať se na mě nikdo nezlobí! Nenápadně nakouknu na chodbu, abych se přesvědčil, že si za sebou slečna otravka nezapomněla zavřít. Vzduch je čistej a tak několikrát hladově obkroužím obejvák, zatímco přemejšlim, kam bych to já, bejt na Adamově místě, asi tak zašil.
Vim, že musí mít po bytě hned několik skrýší. Vždycky když jsme u něj v ložnici, odchází pro to sem a naopak.
Trochu mě mrzí, že mi ani po půl roce není ochotnej prozradit svý zdroje. Někdy si říkám, že se možná bojí,

abych se na něj pak nevysral a nejel si po vlastní ose. Nejhorší je, že čím víc do podobných úvah zabředávám, tím víc jsem pak akorát naštvanej, takže jsem si zakázal tyhlety sračky vůbec řešit. Což mimochodem právě teď porušuju, namísto toho, abych se soustředil! Když už se mi naskytla taková jedinečná šance, byla by škoda ji promarnit.
Začnu systematicky prohledávat ty nejpravděpodobnější místa, na kterých by člověk předpokládal schovku, i když je mi už dopředu jasný, že takhle jednoduchý to určitě nebude. Televizní stolek, taburet, police s knihama, krabička na blbosti, spáry v gauči, spodní hrany stolu, dokonce nakouknu i pod koberec, jenže všechno špatně!
Posouvám nábytek, zkoumám květináče, lampu, prohmatávám polštáře, odklápím obraz, vysypávám kelímek s tužkama, pot ze mě jen leje, každých třicet sekund koukám na telefon, anebo na Klářiny dveře, nadávam si, panikařím, hroutim se, znovu se vzchopím, vracím se zpátky na začátek, jedu druhý kolo, potom třetí...
Po nekonečných desítkách minut marného snažení balim nový brko a vzdávám se. Připadám si jako úplnej zoufalec! Je skoro třičtvrtě, Adam se stále neukázal a moje nutkáni neovladatelně sílí. Kdyby aspoň nebylo to posraný vedro! Zrovna když se rozhodnu, navzdory všem společenským konvencím, servat ze sebe i ten poslední kousek oblečení, zarachotí zámek.
“No sláva!” zabrblám si pro sebe a nadšeně pelášim přivítat páníčka ke dveřím jako správnej domácí mazlík.
Adam se vyčerpaně opírá o futra a z nosu mu crčí krev. Triko má špinavý, jako by právě vylezl z kanálu. Bodne mě v břiše!
“Ty vole, cos dělal?” Vrhám se mu okamžitě vstříc, opatrně ho podpírám, ale on se na mě ani nepodívá.
Chvíli čekám na odpověď, která však nepřichází, a tak ho zatím aspoň pomalu odvedu k umyvadlu. Váhám, jestli bych

si radši neměl zavolat na pomoc Kláru, nebo rovnou záchranku.
“Taková sviňárna...” nepřítomně ze sebe vyblekotá.
“Adame, co se stalo? Kdo ti to udělal?” Posadím se k němu a snažim se zjistit, jak je na tom. Nepochybně dostal pěkných pár přes hubu, žádný vážnější zranění, zdá se, ale naštěstí nemá.
“Co se stalo? Jsem v hajzlu... totálně v hajzlu!” Hystericky po mně vyjede, jako bych snad já za to všechno nesl nějakou odpovědnost. Jasně, že mu to nemám za zlý, je očividně v šoku, v tomhle stavu toho
z něj asi stejně moc nedostanu. Pomáhám mu aspoň sundat ošuntělý hadry, namočím ručník, abych mu otřel nateklej nos, a on na mě syčí
a odstrkuje mě.
“Vzali mi úplně všechno... všechno, chápeš? Jsem mrtvej člověk!” Chytne se za hlavu a kráká si vlasy.
Dávám si pět a pět dohromady. Když jsme se na dnešek domlouvali, zmiňoval se, že bude mít v poledne nějakou důležitou schůzku. Zjevně se to ale muselo dost šeredně zvrtnout, pokud ho takhle zřídili a ještě k tomu okradli. Jako bych to neříkal pořád, bylo jen otázkou času, kdy ho něco takovýho potká.
“Proboha!” Přiřítí se k nám Klára. “Co je s nim?” Zoufale těká očima mezi mnou a Adamem. Dávám mu pár vteřin, kdyby chtěl využít možnost vypovídat, ale zdá se, že je opět mimo.
“Máte tady někde lékárničku?” zaúkoluju ji, když už je po ruce.
Na moment odběhne a vrátí se s malou taštičkou plnou anarchistický změti prášků, obvazů a věciček na manikúru, nad kterou by nejeden zdravotník žalostně zaplakal.
“Ještě by to chtělo led...”
***

Když skončíme s ošetřováním, odtáhnu Adama do jeho pokoje. Je úplně grogy, mám strach, aby neměl třeba otřes mozku, ale stačí jediná zmínka o nemocnici nebo o doktorech a začne se chovat totálně nepříčetně. Sedneme si s Klárou na zem naproti posteli a bedlivě ho sledujeme, když už nic jinýho.
“Já to nechápu,” postěžuje si Klára. “Co je to za lidi?”
Podívám se do jejích smutných očí a uvažuju nad tím, kolik toho asi o svém sourozenci ještě neví a jestli jsem zrovna já ten pravej člověk, kterej by jí to měl vysvětlovat.
“Adam byl přece vždycky tak opatrnej! Začal prodávat, když mu bylo tolik, co mně. Tohle je ale vůbec poprvý, kdy o něj mám fakt strach.”
Z jejích slov pochopím, že úplně mimo mísu nejspíš nebude.
“Za kolik toho u sebe obvykle mívá?” zkoušim ji naťuknout.
“To je různý, jak kdy, záleží, kam jde a tak.” Pokrčí rameny a zírá na koberec.
“Než jsi přišla, tvrdil něco o tom, že mu všechno vzali a že je úplně v háji, ale to se mi moc nezdá, přece by takhle neriskoval...” Odmlčím se a sbírám odvahu. “Ty asi nevíš, kde to schovává, co?” Zeptám se a vší silou maskuju provinilej ksicht.
Změří si mě dlouhým nedůvěřivým pohledem, ale pak si jen nešťastně vydechne a mávne rukou, jako abych šel za ní. Postaví se ke zdi a chytne za jeden z vypínačů na ovládání světel. Při trošce úsilí ho vytáhne ven z panelu a pod ním se objeví tajná schránka. Vždycky jsem si řikal, jestli jich tu nemají nějak moc, ale tohle by mě teda fakt nenapadlo! Musím uznat, že to má Adam celkem dobře zmáknutý. Tím spíš mi nejde do hlavy, proč by se najednou vrhal do nějakejch neprověřenejch kšeftů?
“Tahle je prázdná, ale je jich tu takových víc.” Poučuje mě Klára a vrací vypínač zpátky na místo.

Obejdeme je postupně všechny. Když odklopí i poslední, poleje mě studenej pot, a to ze mně zdaleka nemluví jen má malá feťácká dušička. Klára na tom není o moc líp. Otočí se ke mně.
“Lexí, tak tohle je pořádnej průser!”
***
Brzy nad ránem se Adam konečně probere. Klára si šla lehnout k sobě, takže jsme sami. Snažil jsem se taky na chvíli zabrat, mý po HPčku žiznící tělo si ovšem takovej luxus odmítlo dopřát. To radši zimnici, ale aspoň už mi neni takový vedro.
“Ty jsi pořád ještě tady?” Překvapeně mě sjede pohledem. “Vypadáš hrozně!”
“No, od tebe to teda sedí.” Na tváři se mu začíná rýsovat slušná modřina a jeho nos je asi tak dvakrát větší než obvykle.
“Řekneš mi konečně, co se stalo?” zeptám se bez dalších zbytečných srandiček. Pomalu se posadí, drží se za břicho a mračí se. Ani bych se nedivil, kdyby měl zlomený žebro.
“Všechno se totálně posralo, to se stalo,” pronese pro něj nezvykle poraženeckým tónem.
“Jo, to už si řikal a dál?” nenechávám se odbýt.
“A dál?! To už je teď stejně jedno... Neměl bys tu bejt.”
“Hele, jestli potřebuješ sehnat prachy, můžu tě založit, fakt, v pohodě.” Nadhodim první logický řešení, který mě zrovna napadá.
Pohrdavě si odfrkne. Jako bych snad nevěděl, že s takovou nabídkou určitě nepochodím, Adam se přímo vyžívá v tom, aby bylo každýmu zřejmý, že se od nikoho a za žádných okolností nenechá vydržovat. Od tý doby, co zůstali se ségrou sami, se zhostil role “živitele” a je na to patřičně hrdej, nikdy by si ode mě žádný peníze nevzal.
“A co chceš jako jinýho dělat? Klára mi všechno řekla, musíš v tom viset minimálně za čtvrt mega. Jo, je to sice

dost, ale můžu pomoct! Pokud teda dovolíš.”
Tím ho samozřejmě urazím ještě víc.
“Ty nic nechápeš...”
“Jo, to máš pravdu. Možná by pomohlo, kdybys se mnou kurva začal mluvit!” Dochází mi trpělivost.
Unaveně vstane z postele a odplahočí se ke skříni, nějakou dobu se přehrabuje šuplíkem mezi ponožkama, pak vytáhne úplně stejnej igelitovej pytlíček, jakej mi dal to první ráno, když jsme se potkali, a hodí ho po mě.
“Tohle je poslední, co mám, a žádný další už nebude, tak si ho šetři.”
Jak si tak převaluju v ruce malej zázračnej poklad, svět se se mnou zatočí. Sbíhají se mi sliny a v krvi nedočkavě tepe. Zároveň se ale cejtim fakt mizerně z vědomí, jak silnou moc nade mnou tahleta sračka vlastně má.
“No, na co čekáš, máš, co jsi chtěl a teď už prosím tě vypadni.” Ta slova se mě hluboce dotknou.
“Víš co, Adame, jdi do hazlu!” vyprsknu. “Proč musíš bejt vždycky takovej?! Každej problém se dá přece nějak vyřešit, jenže ty si místo toho budeš radši hrát na pana hrdýho, že jo... fakt skvělý!”
Samozřejmě to s ním ani nehne. Naštvaně drtím nebohou hromádku pilulek v pěsti a bojuju sám se svojí bezmocí. Dlouhej nádech a výdech. Opře se o posuvný dveře šatníku a pak úplně v klidu promluví.
“Hele, já nestojím o žádný scény... Promiň, ale jsou věci, do kterejch tě zatahovat prostě nebudu.” Trvá si na svým.
V krku se mi dělá takovej ten hnusnej knedlík a nejradši bych něco rozbil! Ukřivděně zakroutim hlavou a vypálim z pokoje dřív, než řeknu něco, čeho bych mohl později litovat. Ta jeho zatvrzelost mě dohání k šílenství!
Potichu, abych nevzbudil Kláru, se odploužím do kuchyně. Vyndam z police skleničku, otočim kohoutkem a sleduju, jak se hladina pomalu přibližuje k okraji. Nervózně bubnuju

prstama o linku a přemejšlim, jak by šla tahleta situace okolo Adama a jeho dealerskejch kámošů co nejdřív urovnat. Kdybych ho aspoň dokázal nějak odbejčit, vždyť o co sakra jde? Nevěřim, že to řeknu, ale v jedný věci má fotřík výjimečně pravdu - prachy občas dokážou hotový zázraky, akorát je třeba znát to správný množství. Jenže to by se mi nejdřív musel někdo svěřit!
Vztekle vypínám vodu, a když se natahuju ke dřezu, všimnu si, jak se mi děsně třepou ruce. Ani né tak naštváním, jako spíš z toho, že už jsem po všech těch hovnech fakt přetaženej. Zaplaví mě provinilej pocit, takhle to prostě dál nejde, potřebuju teď fungovat na sto procent, už kvůli Adamovi!
Odsypu si do dlaně jednu piluli z pytlíčku a nechávam ji rozpustit pod jazykem. Zavřu oči a čekám, naštěstí u HPčka to moc dlouho netrvá, brzy mi nervama projede vytoužená úleva a nejenom to. Rázem se cítim tak nakopnutě, že bych dokázal snad cokoliv! Žádná překážka pro mě není dost vysoká, abych ji nepřeskočil, nepodlezl a nezboural - to vše jediným tahem!
Z venku se ozve poměrně rušivej zvuk nějakýho nárazu nebo spíš takový divný žuchnutí, i když tady uprostřed sídliště asi nic neobvyklýho. Nenechávám se tím nijak zvlášť rozptylovat, dopiju si svou vodu a napadne mě, že bych vzal trochu i Adamovi, určitě musí mít taky žízeň. Poberu náklad a svižně se vydávám zpátky za nim. Jsem připravenej nalít do něj nejenom tu studenou tekutinu, ale taky plnej příděl právě nabytýho optimismu a chystám se mu hučet do hlavy tak dlouho, dokud nepochopí, jak moc mi záleží na tom, aby bylo všechno zase fajn.
Vcházím do prázdnýho pokoje. Okno je otevřený dokořán, i tak je v malý místnosti pořád celkem dusno. Dlouhá bílá záclona plápolá dírou ven a vypadá jako vlajka míru. Zírám na ni a na obzoru právě vychází slunce.

***

“Kurva-prdel-drát!” Snažim se ze svý oblíbený tenisky setřít psí lejno o koberec v předsíni. Hned jsem věděl, že to nebyl dobrej nápad zkracovat si cestu domů přes park, navíc ještě takhle v noci. Z toho puchu se mi zvedá kufr, z kapes mi furt vypadávají klíče, nebo telefon, nebo sluchátka a nohy se mi pletou levá přes pravou. Nějaká pomoc by se teď celkem šikla! Fakt nechápu, od čeho si fotřík platí tu hordu poskoků v naškrobenejch oblečcích, když tady nejsou ve chvíli, kdy je člověk zrovna nejvíc potřebuje!
Sehnu se, abych si rozvázal tkaničky, jenomže jaksi neodhadnu, jak moc jsem vlastně vysokej, a praštim se přitom do hlavy o zrcadlo, až to zaduní.
“No ty vole!” ulevim si. Z druhý strany skla na mě kouká divnej týpek s propadlýma očima a šlicem na čele a tváří se, jako by mi chtěl rozbít hubu. Hrábnu si rukou do vlasů, abych trochu vzkřísil svůj santusáckej šarm, načež zavrávorám, málem si vyvrtnu kotník, ale aspoň se mi konečně podaří vyzout z tý posraný, posraný boty! Vítězoslavně se na sebe zazubím.
S druhou keckou stále obutou - co bych se namáhal, zahajuju neohroženej výstup vzhůru po schodech, kde už na mě za cílovou rovinkou čeká má vytoužená měkoučká postýlka.
Zhruba na půli cesty mě naneštěstí přepadává neodkladná touha zvracet. Vim, že do koupelny už určitě nedoběhnu, ale protože nejsem žádný prase, ohleduplně to pouštím do matčiny vyřezávaný vázy s africkejma motivama, co je zrovna po ruce. Zítra se to akorát trochu vypláchne a přepucuje a myslim, že cajk...
Úspěšně tak překonávám schodiště, ani to nebolelo, akorát jsem teda někde ztratil i tu druhou botu, ale zase si říkám, že bez obětí se žádná správná výprava neobejde.
Naproti mně se táhne dlouhá potemnělá chodba, můj pokoj

je sice až úplně na konci, ale za to má nejlepší výhled, a to se vyplatí!
Veškerou energii a soustředění teď musím věnovat na střídání nohou ve správném pořadí, takže si nejdřív ani nevšimnu, že se přede mnou pootevírají jedny dveře.
Teprve až když si někdo významně hlasitě odkašle, zjistím, že se ke mně upírá pár unavených očí.
“Jéé, čau Nadi, jak to že nespíš? Teda... doufám, že jsem tě nevzbudil? Protože to by mě fakt jako mrzelo... Hele a ty jsi naštvaná, nejsi, že ne?”
Že se vůbec ptám, jasně že je! Poslední dobou se mi zdá nějaká přešlá, neusmívá se, skoro nepromluví, a dokonce už se na mě ani nedívá tím jejím láskyplným, vlahým pohledem jako dřív. Řekl bych, že ji, chudinku, asi něco trápí. Taky to nemá holka jednoduchý...
Opovržlivě se nade mnou ušklíbne a zabouchne. V zámku se dvakrát otočí klíč.
Tak si trhni, pindo! pomyslím si, ale hned mě to zamrzí. Nechápu to! Všichni jsou na mě akorát hnusný a já myslim, co myslim, já jsem si téměř jistej, že si to nezasloužim! Vždyť, co jsem sakra komu udělal? Co?! Já jsem tady ten, kdo by měl bejt nasranej, né oni! Tak třeba moji rádoby kámoši, který se okamžitě stáhli a vykašlali se na mě, když zjistili, že jsem na dně. Anebo naši - o těch snad radši ani nemluvit! Máti, co se akorát furt tváří, jako by se nic nedělo, a fotřík, ten zas jen nekonečně prudí.
Ale kdybych měl snad sestavovat hitparádu lidí, co mě nejvíc zklamali, tak na prvním místě bude určitě Klára!
Zakopnu o dekorační stolek a málem sebou seknu.
Kurva, kdo sem furt všechny ty věci dává!? Zanadávam si, ujdu zbývajících pět kroků, zašátrám po klice a s vypětím posledních sil přetrhávám cílovou pásku.
Klára, který jsem dával každej měsíc prachy na nájem, aby je mohla rozfofrovat bůhví za co...

Vyndavám na stůl svý věci z kapes a drbu se elegantně na řiti.
Klára, která se nechala vylejt ze školy, vyhodit z bytu a pak se po ní ze dne na den prostě slehla zem...
Svlíkam se a pak zase oblíkam, už ani sám nevim.
Klára, která byla jediná, kdo chápal moji bolest, a i tak mě tu beze slova nechala úplně na ocet...
Fláknu sebou na postel, hrabu do nočního stolku a hledám něco na lepší spaní.
Klára a všichni ostatní se můžou jít klidně bodnout!
***
Ráno jsem se vzbudil jako zcela novej člověk, vykoupal se, zašel dolů na snídani, pak chvilku jen tak lelkoval u bedny, zahulil si... Skoro už jsem si začínal fandit, že bude dnes pěknej nenáročnej den.
“Pane Alexander, váš otec by s vámi chtěl mluviť,” přijde mi oznámit jedna zamračená osoba s donutem na hlavě.
Vždycky když si mě k sobě vrchní velitel gestapa takhle předvolá, nedopadává to zrovna dobře, takže mi okamžitě klesá nálada pod bod mrazu.
“Hmm, to by mě teda fakt zajímalo o čem...” Zabrblám si spíš jenom tak pro sebe.
“Budete se ho muset zeptať sám,” pokrčí protivka rameny a dál už se k našim záležitostem raději nevyjadřuje. Občas jí závidim ten luxus.
Otráveně vzdychnu a zkouším se duševně připravit na to, co mě nejspíš brzy čeká. Naďa nervózně přešlapuje uprostřed pokoje a nemá se k odchodu.
“Ještě něco jsi chtěla?” zeptám se podrážděně.
“Mám vás za ním přivést... hned teď.” Ustrašeně uhejbá očima a tiše vyčkává, jak na její zprávu zareaguju.
“Jo takhle...” Nezastírám svoje nadšení. Fotříkovy metody, jak mě nasrat a ponížit, začínají být čím dál tím rafinovanější, copak si asi vymyslí příště? Ozbrojenej

doprovod, nebo rovnou elektrošoky?
Zvednu se z křesla, výmluvně se podívám na svoje nedůstojný, od brambůrků zasviněný tepláky a poprosím Naďu, aby mi dala minutku na převlečení.
Jen co zmizí za dveřma, začnu vymejšlet, jak by se dalo z týhletý nepříjemnosti vykroutit. Jenomže Naďa není zrovna ten typ, co by mi sežral nějakou lacinou báchorku a jediným dalším únikovým východem z pokoje je okno. Už jen z tý představy se mi dělá úzko. Né, to fakt ne...
Rezignovaně dojdu ke skříni, vyměním si kalhoty a zkontroluju se v zrcadle.
Bojíš se tatínka? Bojíš? Popichuje mě můj otravnej vnitřní hlásek. *Kdy přesně se z tebe stal takovej sráč?*
Někdy fakt pochybuju, jestli jsem normální.
Dříve než vyrazím, otírám si zpocený dlaně o nohavice a náhodou při tom nahmatám malou bouličku v pravý kapse. Ale ale, no to se na to podívejme, zdá se, že mi tu mé minulé já přichystalo nějaké milé překvapení! Prohlížím si napěchovanej sotva načatej pytlíček sněhu a dostávám geniální nápad!
***
Jde se na to!
Improvizovaně vyťukám na dveře veselou vstupní fanfáru, mimochodem je to asi ten úplně nejvíc hustej zvuk, co kdy kdo v historii celýho vesmíru klepal! Škoda, že jsem si to nenahrál. Nečekám na vyzvání a vletim dovnitř fotříkovy pracovny jako takovej milej osvěžující tajfun. Jak se dalo předpokládat, okamžitě se ocitám pod palbou jeho přísných pohledů plných nejhlubšího opovržení a výčitek. Ale to nevadí, mám hroznou chuť tuhletu zaprděnou negativní atmosféru něčím rozbít, rozzářit! No, kdo by si chtěl kazit takovej krásnej den? Já teda určitě ne!
“Čau táto!” Sklouznu se po pracovní desce na druhou stranu stolu přesně tak, jako to dělají všichni spravný týpci ve

filmech, a trochu toho uťáplýho páprdu zmáčknu v náručí. Jak já to vidim, vyloženě potřeboval obejmout, protože jakmile se od něj odtáhnu, hned má takovou zdravější barvu. Začínám věřit, že všechno zlý se nakonec v dobrý obrátí, a zazubim se na něj svým nejzubatějším úsměvem.
“Alexi, prosím, posaď se." Vznešeně pokyne rukou k židli zaparkovaný naproti jeho impozantnímu sekretáři z mahagonovýho dřeva a já ho mile rád poslechnu. Obzvlášť když to znamená, že se můžu ještě jednou sklouznout… Založí si paže na prsa a dlouze se zahledí z okna do naší rozlehlý francouzský zahrady.
“Nevadí, že ne?” Radši se informuju předtím, než si dovolím natáhnout nohy na stůl. Je slušný se zeptat. Pak zase oba chvilku mlčíme, ono je někdy fakt dobrý jenom tak tiše sedět a udělat si pořádek v hlavě, vytříbit si myšlenky, jak se říká. Zažívám totální mentální katarzi a dojde mi, že vlastně vůbec nechápu, čeho jsem se tak obával, vždyť táta je super!
“S maminkou jsi nás oba včera velice zklamal. A nebylo to, bohužel, poprvé!” pronese chladným, odměřeným tónem. Rozhlídnu se, abych se přesvědčil, že jsme v místnosti jen my dva. Tak počkat, to jako vážně mluví o mně? Nevim, co si o tom myslet... Jsem překvapenej, ale spíš tak nějak smutně překvapenej.
"Víš chlapče, nebudoval jsem tohle všechno jenom tak pro legraci.” Zase udělá to velkolepý gesto rukama a vypadá při tom jako na divadle. Mám čím dál tím silnější potřebu si to taky vyzkoušet!
“Možná si myslíš, že je jednoduché řídit podnik, zaměstnávat lidi, plánovat investice, starat se o rodinu.” Odmlčí se, přesune se kousek blíž ke mně a spojí si prsty do takovýho malilinkatýho trojúhelníčku. Sakra, zajímalo by mě, kdo ho tyhlety věci učí?
“Však si to sám taky brzy vyzkoušíš, za pár let, až budeš na

mém místě, a já pevně věřím, že se toho jednou skutečně dočkám...” Zakřupe kloubama, až mi z toho naskakuje husina.
“Chápu,” nakloní se nad stůl a shazuje mi z něj štítivě nohy, “že si teď procházíš těžkým obdobím, ale jsou určité mantinely, které by slušně vychovaný člověk neměl za žádných okolností překračovat!“ Probodává mě očima a docela mě tím znervózňuje.
Tuším, že se mi snaží sdělit něco fakt důležitýho, jenže já si najednou nedokážu všechny ty jeho plky správně vyložit a pospojovat. Jako by přede mnou vysypal puzzle a zapomněl mi k nim dát plánek!
Nechci, aby byl na mě naštvanej, a vší silou se ho snažim pochopit. Visim mu na rtech a fascinovaně sleduju, jak otvírá a zavírá pusu jako nějaká ukecaná ryba.
Promrhaný potenciál. Nevděk. Sobeckost. Nezodpovědnost.
Blá blá blá.
Točí se mi z něj hlava a možná to bude i tou dlouho lajnou, co jsem si dal na posilněnou, fakt nevim, každopádně mám pocit, že se mi každou chvíli z prdele spustí ohňostroj!
"... léčení!” Zřetelně zaslechnu v tý hromadě pojmů. “Anebo půjdeš okamžitě z domu, můžeš si vybrat, tohle je má poslední nabídka! Proboha, posloucháš ty mě vůbec?!"
Konečně se trochu proberu. On na mě křičí? Né, to se mi muselo jen zdát, my dva jsme přece v pohodě...
“Ale my dva jsme v pohodě, že jo tati?” Podívám se na něj a musim říct, že by mě fakt mrzelo, kdyby ne.
Nebejt našeho předešlýho vřelýho rozhovoru, řekl bych, že je táta trochu nabroušenej. Sakra, něco mi muselo uniknout! Proč jen jsem nedával víc pozor?! Nepomohlo by třeba zase obětí? Ne? A přitom mluvil tak hezky, je jen málo věcí na světě, který by můj táta dokázal líp, než promluvy do duše. Nejradši bych si nafackoval... Zdvihnu ruku a zírám, jak se její obrysy pomalu rozmazávají. Ježiši, to je pěkný!

“Tohleto nemá cenu, buď tak hodnej a zmiz!”
***
Sbalil jsem si akorát to nejnezbytnější. Nepočítám, že by jim to vydrželo dýl než pár dní. To těžko! Brzy mi zazvoní telefon, máti se bude vyptávat, u koho spim a jak se mám, pozve mě na oběd nebo možná na večeři a pojedeme dál, jako by se nic nestalo. Všichni to víme. Je to jen otázka času. Hlavní je, abych do tý doby vydržel a nevyměknul.
I tak je mi ovšem jasný, že můj odchod dneska obrečí jak želva.
Loučíme se před zadním vchodem vily, není nutný dělat představení sousedům. Stačí, že nás z povzdálí sleduje pan fürer, úplně cítim jeho zlostnej pohled zabodnutej v zádech!
Máti mě dlouze obejme a strká mi nenápadně něco do kapsy. Významně se mi podívá do očí, ty její se lesknou a jsou celý červený.
Dávám jí pusu na tvář a přistihnu se, že mi to všechno začíná bejt i celkem líto. Možná, že jsem to tentokrát fakt posral, já nevim, nemám sílu nad tím teď filozofovat. Jasně, že se mi vynucený vyhnanství taky zrovna dvakrát nezamlouvá, vůbec netušim, kam půjdu a co budu dělat, jak to všechno zvládnu, a prostě je mi ta představa tak nějak celkově dost nepohodlná, jenomže na žádnou jinou variantu zkrátka nehodlám přistoupit. Léčebna? Ani omylem, jsem snad nějaká troska?! Navíc by to znamenalo, že bych se podřídil fotrovi, a to si snad radši zatancuju bosej na rozsypanym legu s kolíčkama na bradavkách!
Zapnu bundu, naposledy se ohlídnu na svůj rodnej dům, přehodim bágl přes rameno a hrdinně vykročím do slunce západu. Když zastrčím ruce do kapes, v jedný nahmatám pěkně tlustou obálčičku - díky mami! Bude se hodit...
Hned se mi jde o něco radostněji.
Neurazím ani sto metrů a už mi někdo volá. Že by se rozmysleli tak rychle? Tomu se mi nechce věřit. Anebo to

celý měla bejt jen nějaká trapná zkouška odvahy, taková malá hra, kdo z koho? Vytahuju telefon a na displeji svítí Klářino jméno.

***

Podpálim vařič, vykydnu na pánev dvě konzervy a přihodím špetku chilli. Honí mě hulihlad, naštěstí už je skoro čas oběda, takže si nemusim dělat výčitky. Klára se brzy vrátí ze svý každodenní meditační obchůzky, a jestli se nepletu, řikala ráno něco o tom, že by měla chuť na maso. Růžová hmota sice nevypadá na první pohled bůhvíjak vábně, ale když se dobře připraví, je celkem poživatelná. Párkrát do ní píchnu měchačkou a ztlumím plamen.
Jakožto správnej kuchař si kousek uždíbnu, abych ochutnal, pak ješte jeden a další, až je skoro celá má porce pryč - no bezvadný... Možná bych mohl přihřát ještě jednu várku. Jenže jakmile obhlídnu stav zásob, zjišťuju, že budu nucen svou rozežranost zase rychle zkrotit. Nepříjemná pravda mě sestřelí z obláčku zpátky na zem tak, jak to dokáže jenom ona. Náš rozpočet se nebezpečně tenčí, v obálce od máti zbejvá posledních pár papírovek a navíc podzim se blíží. Nemůžeme si tu takhle vegetit věčně, v noci pomalu začíná přituhovat a já si teda rozhodně nehodlám nechat umrznout zadek!
Asi bych jí to měl konečně říct, taky už se k tomu minimálně tejden dokopávám, jenomže vždycky, když má přijít na věc, na poslední chvíli se rozmyslim. Pro Kláru je tahleta naše squaterská epizodka něco jako prázdninový dobrodružství na pustým ostrově. Žádná elektrika ani povinnosti, jen lunchmeaty, jóga a sluníčko a já jsem ten poslední, kdo by jí chtěl kazit pohodovou atmosféru. Vzhledem k tomu, že oba sem tam máme co dělat sami se sebou a ani jeden z nás není stavěnej na nějaký dlouhodobější plánování, se nám ta výsada nemuset nic moc řešit, zatím náramně zamlouvala. No jo, jenže čas prostě nezastavíš, a i ona musí tušit, že žádný prázdniny netrvaj věčně.
Zvenku zaslechnu známý skřípání branky, a tak se nahnu ven vyskleným oknem, abych se podíval, jestli je to ona.
“Zdar, co vaříš, pěkně to voní?” volá na mě náš spolubydlící

Jindřich. Dali jsme mu s Klárou takovou tajnou interní přezdívku - Jindra Bolavá Noha, má totiž občas trochu problémy s osobní hygienou, ale jinak je to celkem neškodnej solidní bezďák. Za sebou si táhne kárku plnou harampádí a zdá se, že zrovna míří do civilizace.
“Ale, jenom konzervu... klasika.” Máchnu rukou. “Chystáš se ven - na nákupy?”
Kejvne, a protože je to starej dobrák, okamžitě se nabídne.
“Nepotřebuješ taky něco, když už tam jdu?” Přesně na to jsem spoléhal, není nad dobrý sousedský vztahy...
“Nó, kdyby ti to nevadilo?” Nahodim nevinnej ksicht. “Mám tady zrovna náhodou takovej malej seznam.” Sáhnu na polici a zamávám připraveným kouskem papíru.
“Jo, jasně, jestli máš prachy, není problém...”
“Vydrž!” Dojdu pro obálku, vytáhnu přibližně odpovídající sumu, zmuchlám ji i s popsaným lístkem do kuličky a hodim mu ji oknem.
“Hele, tak dík moc! Jo a ten zbytek si klidně nech - na pivo!” Jen co to vyslovím, rozzáří se mu očička.
“Možná si dám jedno i za tebe!” Spokojeně se zaculí. “No nic, tak já razim... Zatim! A dobrou chuť přeju!” Zamává a už si to vesele štráduje pěšinou k lesu. Tomu se říká oboustranně výhodnej obchod - já se nemusim táhnout x kilometrů do nejbližší prdele pro nákup a Jindra má aspoň o zábavu postaráno.
“Čau Lexí, ty už obědváš? Mmm, to vypadá dobře.” Zjeví se Klára odnikud, jak je jejím dobrým zvykem. Zbytečně se neupejpá, vezme si svou lžíci a začne se ládovat rovnou z pánvičky.
“Tak co, jak jsi se dnes měla?” zeptám se, aby řeč nestála.
“Jo...” Kousek jídla jí vypadne z pusy. ”Celkem fajn. Prošla jsem se až k silnici a dotáhla asi tak tunu kukuřice, málem mi odumřely záda!” Všimnu si jejího batohu mrsklýho na zemi u dveří, doslova praská ve švech, jak je narvanej.

Občas ty její vrtochy úplně nepobírám.
“No, a pak jsem se taky stavovala vzadu na zahrádce.” Vyzývavě po mě mrkne. “Ani ses nepochlubil, že už jsi byl sklízet?” Z jejího vyčítavýho tónu nečiší nic dobrýho.
“Co, já? No byl, to už je dávno...” Radši bych se v tom dál nepitval. “Prosím tě a co budeme s tou hromadou kukuřice jako dělat?”
V klidu dožvejká sousto a pak spustí. “Víš, co je zajímavý? Ještě včera jsi mi tvrdil, že už to vlastně vůbec nepotřebuješ, jak jsi teď mnohem vyrovnanější a že si to šetříš jen na slabý chvilky a speciální příležitosti.” Vyrukuje na mě s přednáškou, jako by nevěděla, že jsem na tyhle věci od přírody háklivej! “Ale musel sis pěkně máknout, taková spousta trávy... Kampak se všechna asi poděla?” Přísně našpulí rty.
“Takže ty ses teď jako rozhodla, že mi budeš dělat vychovatelku, nebo co?!” Fakt mám zrovna náladu na nějaký peskování od malý holky! Někdy si říkám, proč že jsem se vlastně nechal odejít z domova, ono je totiž úplně jedno, kde a s kým zrovna jsem, všichni mi neustále potřebujou kecat do života!
“Tak se hned neurážej, jsem jenom zvědavá.” Vyškrabuje prstem poslední zbytky masa. “Jestli mi k tomu nemáš co říct, tvoje volba.”
“Né, tak mi vysvětli, na co zase jako narážíš? Jsem snad podle tebe nějaká smažka?” Rozhazuju rozčíleně rukama. “Nemusim ti, doufám, připomínat, kvůli komu jsme teď oba tam, kde jsme...” Jen co to dořeknu, vim, že jsem měl radši držet hubu.
Ukřivděně třískne pánví mezi ostatní špinavý nádobí a jde se zašít do svýho koutku. Vědět, kam tahle výměna názorů dospěje, asi bych se bejval radši přiznal... Jo, tak jsem holt možná trochu kecal, má spotřeba není zdaleka taková, jakou bych si představoval, a hlavně jakou jsem schopen z

našich zdrojů pokrýt. Na druhou stranu, co jinýho má člověk celý dny v týhletý díře asi tak dělat? Poslouchat ptáky a chroupat kukuřici?
Zaslechnu Klářino tichý popotahování a nejradši bych se neviděl. “No tak, nebreč... Někdy jsem prostě debil, vždyť mě znáš!”
“Jo, to teda seš!” Utírá si slzy.
Abych utěšil její splín, vnutim jí jedno pevný objetí. Je o dost menší než já, ale určitě ví, že kdyby chtěla, může mě lehce odstrčit. Neudělá to.
“Já tě přece nechci prudit, Lexí, jenom se snažim dodržet, co jsme si slíbili.” Jemně se odtáhne a žmoulá kapesník.
Vybavím si ten den, kdy se mi téměř po roce konečně ozvala. Tehdy jsme uzavřeli pakt, dvě ztracený existence, co se znovu našli a budou si pomáhat, navzájem se hlídat a nikdy nenechají toho druhýho skočit.
“Takhle to dál nejde...” Dlouze se na mě podívá těma až příliš povědomýma modrýma očima a já uhnu jako první.
“Já vim. Promiň, už mi tady z toho asi hrabe.” S úlevou ze sebe vysypu. “Měli bysme se zas vrátit mezi normální lidi. Najdu si práci, nějakej byt, koupíme třeba psa, anebo kočku, to je jedno... co ty na to?” Slyším svůj hlas, jak říká všechny ty divný věci a vůbec se nepoznávám. Někde hluboko uvnitř sice cítím, že to tak bude určitě správně, což ovšem neznamená, že bych z toho neměl ani trochu strach.
Klára si mě vyslechne a zadumaně mlčí.
“Nebo ty se ještě furt bojíš, že po tobě někdo půjde?”
“Ne, to ne...” Zakroutí hlavou.
“Tak kde je problém?”
Ušklíbne se a položí mi záludnou otázku. “Tebe vážně ani na moment nenapadlo, že by ses radši vrátil domů?”
Byla by lež tvrdit, že jsem na to v posledních měsících ani jednou nepomyslel. Jasně, chybí mi všechny ty nadstandartní vymoženosti, jako je čistá postel a

nekonzervovaný jídlo, jenže to je asi tak celý. Někdy si vzpomenu na máti, co asi dělá, jestli se jí po mně moc nestejská, ale už jsem si tak nějak zvyknul starat se sám o sebe a dokážu si představit, že bych v tom vydržel pokračovat i nadále, akorát řekněme, v o něco “schůdnějších” podmínkách. Má odpověď je tedy vlastně úplně jednoduchá. “Ne, chci zůstat s tebou.”
***
Druhej den dopoledne zajdu do Jindřichovy části baráku, protože večer už se mi ho nepovedlo zastihnout. Chtěl jsem mu jen říct, že si může vzít nějaký naše věci, co jsme nahoře nechali, a taky to jidlo, pro který jsem ho poslal. Shodli jsme se s Klárou, že to tak bude správný. Zatímco my odcházíme, jeho tady zřejmě čeká dlouhá osamělá zima.
Puch bolavý nohy vytrvale čpí celým Jindrovo teritoriem, avšak mistr osobně není k nalezení. Vozík je taky pryč, což znamená, že se nejspíš od včerejška ještě nevrátil, anebo už zase někde trajdá. Trochu mě to zamrzí, přece jen strávili jsme tady společně celkem příjemný léto
a bude mi líto odcházet jenom tak bez rozloučení.
Vrátim se k nám a píšeme mu aspoň vzkaz. Když za sebou zacvakáváme dvířka, zastrkuju ho do zrezivělý schránky jedním rohem ven - nedá se minout.
“Sbohem domečku,” loučí se Klára s tou polozchátralou plesnivějící barabiznou a upravuje si popruhy na krosně.
“Sbohem Klárinko!” vysokým hláskem jí odpovídám, načež se jen tak tak vyhejbám zákeřnýmu kopanci do holeně.
“Nekaž mi to, ty pitomče, jsem dojatá!” napomene mě.
Čekám, až se dostatečně vydojímá, a pak konečně můžeme vyrazit. K vesnici nám to bude trvat odhadem slabou hoďku, tam nasedneme na první vlak směr Hlavák a večer si asi budeme muset něco improvizovaně najít, dál už jsou ovšem naše plány jasně stanovený, až mě to samotnýho

překvapuje. Za zbytek peněz si pronajmeme něco malýho, Klára se zkusí domluvit, jestli by ji nevzali zpátky do školy a já půjdu poprvý v životě na pracák.
Zní to všechno tak hezky, že bych tomu fakt rád uvěřil.
“Jsme blázni.” Plácnu jen tak do větru.
Klára se na mě zakření a řekne: “Už jsem se rozhodla, chci kočku!”
***
Vyšli jsme z lesa a k nádraží nám zbývá poslední kilometr po okresce. Větve ovocnejch stromů podél silnice obsypaly letňáky a špendlíky a my se jima cpeme, flušeme po sobě pecky a tlemíme se jako dva puberťáci. Slunce je pod mrakem, zdá se, že každou chvíli sprchne. Je dusno a nad asfaltem se tetelí opar těžkýho vzduchu. Postupně se v dálce před náma začínají rýsovat první rodinný domky a po levý straně cesty se táhnou mezi polema koleje. Všimnu si, že na nich stojí zabrzděnej osobák, což je, když o tom tak uvažuju, asi trochu neobvyklý, aby se vlak takhle zasekl na půli cesty. Bylo by celkem na prd, kdyby se zrovna dneska semlela nějaká nehoda na trati, protože já fakt nerad jezdim stopem... Člověk buďto narazí na nějakýho pošuka, anebo na starý lidi, co si chtěj hrozně moc povídat - nevim, která varianta je lepší.
“Zdá se mi to, anebo je tu nějak mrtvo?” zeptá se Klára a podezřívavě se rozhlíží kolem.
“Myslíš mrtvěji než obvykle?” Snažim se zůstat nad věcí, ačkoliv mám taky takovej dojem. Úplně cejtim, jak ze mě vyprchává dobrá nálada.
Najednou mě prudce čapne za rukáv. “Hele, támhle něco je!” Ukáže prstem před sebe. A teď už to vidim taky!
V zatáčce, přímo za cedulí: *“Víta Vás okres bla bla bla”*, to strhnul malej, stříbrnej sedan do pangejtu, airbagy nafouknutý, na čelním skle popraskanej pavouk a dveře u řidiče vyvrácený dokořán. Škvírou ven trčí z auta bezvládná

noha a na ní svítivě rudá lodička.
“Ježiš!” Vydechne Klára zděšeně.
Nejprve z uctivé vzdálenosti obhlížíme situaci, ačkoliv bysme jako správní uvědomělí občané měli spíš okamžitě zavolat záchranku, jenže s vybitejma mobilama můžeme na tuhle možnost rovnou zapomenout. Klára mi napjatě drtí paži a nechce se mě pustit ani na krok.
“Haló? Paní, jste v pořádku?” zakřičím směrem k řidičce a trapně doufám, že se v ten okamžik vykloní z vozu a s úsměvem na nás mávne, jakože je totálně v pohodě, a my si pak vesele oddychnem a půjdeme si každej po svym. Akorát tak nějak dopředu tuším, že se to určitě nestane...
“Tak jo, budu se tam muset jít kouknout. Počkej tu na mě.”
Otočim se ke Kláře, je chudák leknutím celá bílá.
“Na to zapomeň, jdu s tebou!”
Jako siamský dvojčata tedy doputujeme k autu.
“Co budeme dělat? Vždyť ona nedejchá!”
Prohlížíme si zblízka tu ženskou, zachovalou čtyřicítku v elegantním béžovým kostýmku, zlatý náušnice, rtěnka, co dokonale ladí s botama, a z jejích mléčně zakalených očí čiší prázdnota. V břiše se mi nepříjemně převaluje strach. Abych se definitivně ujistil, zkouším nahmatat tep, jakmile se však dotknu jejího studenýho krku, mám jasno.
“Týhle už asi nepomůžem...”
***
Rozhodli jsme se svižně vyrazit k vesnici, abychom co nejdřív nahlásili tu nehodu. Těžká krosna na zádech mi zrovna nezpříjemňuje cestu, na druhou stranu jsem tak nadopovanej adrenalinem, že sotva vnímám jemný pálení v lýtkách. Klára se mnou bez problému udržuje tempo. Její tváře postupně chytají zdravější barvu.
“Všim sis, jaký je všude divný ticho?” nervózně poznamená, a tak na moment zpomalím, abych se dokázal líp soustředit. Pominu-li pravidelný chroupání štěrku pod nohama a naše

dva zrychlený dechy, opravdu nic jinýho neslyším. Žádný letadla, auta nebo uřvaný sekačky na trávu, dokonce i ty blbí ptáci jsou nějaký zamlklí.
To, že je se světem něco kurevsky v nepořádku, nám dojde až chvíli poté, kdy dorazíme do vsi. Čeká nás pohled, na kterej nebyl ani jeden z nás připravenej.
Po chodnících polehávají další a další nehybný těla. Tlustý, tenký, mladý i starý, jako by se všichni bez rozdílu pohlaví a rasy hromadně trousili nachmelený z hospody, jenže už neměli sílu dojít domů, a tak sebou prostě na místě flákli a dávali si dvacet! Do baráku místní pošty na rohu to zase pro změnu napasovala modrá dodávka, jejíž předek se následkem nárazu sroloval do harmoniky. Osud chlapa uvnitř, myslím, netřeba podrobněji popisovat.
To nejhorší ovšem přijde až vzápětí, když si Klára všimne pohybu za plotem jednoho z okolních domků. Opatrně se připlížíme blíž a spatříme vrásčitýho dědulu, jak se šnečím tempem trpělivě sune po břiše směrem k domovním dveřím. Vyluzuje u toho takový nepřirozený dávivý zvuky, střídavě šmátrá rukama po zemi před sebou, asi jako by se pokoušel plavat kraula na suchu, a celej se třese.
Za normálních okolností bych neváhal ani vteřinu, jenže po tom, co jsem dnes viděl, budu zřejmě muset pojem “normální” nejdřív důkladně přehodnotit. Tázavě se podívám na Kláru, na pootevřený vrata do zahrady a nejsem si ani trochu jistej, jestli se mi vůbec chce dovnitř na návštěvu.
“Hlavně buď opatrnej!” zašeptá a její ustaranej výraz mý úzkosti zrovna dvakrát nepřidá.
Dopřeju si jeden pořádnej nádech a výdech a pak se protáhnu skrz. Nechtěně při tom zavadím přezkou batohu o kovovej sloupek plotu a trochu to zacinká. Senilní pán až překvapivě rychle škubne hlavou směrem po hluku a upře na mě svý zastřený kukadla.

“Chhh?” vydá ze sebe nesrozumitelnej skřek a něco v jeho chladnokrevným pohledu mi říká, abych se už víc nepřibližoval. Pak sebou cukne, jako by mu v hlavě seply pojistky, a začne pištět v tak bizardně vysoký poloze, že by mohl jít z placu dělat zpěváka nějaký grindový kapele.
“Tohle asi nedám, Lexí...” Ozve se Klára plnou vahou opřená o plot, a vypadá, že sebou každou chvíli sekne.
Stařík, kterej se mezitím za doprovodu svého mocného tenoru nepatrně pootočil, natahuje pracku po mojí noze.
Sice mu chybí ještě dobrej metr a půl, ale už jsme se myslím dostatečně přesvědčili, jak umí bejt vytrvalej. Raději mu zkazím zábavu a kvapem se vracím zpátky ven na ulici, pečlivě za sebou zavírám bránu a ztěžka oddechuju.
Klára se krčí kus opodál nad kanálem a od pusy se jí táhne dlouha bílá slina. Začíná pršet.
***
Za posledních pár dní jsme toho moc nenamluvili. Jako by se do nás to sychravý nepříznivý počasí úplně vpilo.
Dva roboti na automatickej chod, každej zalezlej ve svý neprostupný ulitě, naprogramováni na stále se opakující základní úkony a nic víc.
Z našeho původního plánu samozřejmě sešlo. Poté, co jsme zjistili, že na nádraží to teď vypadá spíš jako v márnici, a ani jeden z nás bohužel nemá papíry na auto, putujeme pěšmo, takzvaně kam nás nohy zanesou. Držíme se kolejí, jakožto jednoduchýho orientačního bodu, a míříme směr sever - teda aspoň to tak tvrdil ten ukazatel na nástupišti, u kterýho jsme si hodili korunou, když jsme se rozhodovali, kudy dál pokračovat.
Po cestě mijíme menší či větší dříve osídlený oblasti a všude to vypadá dost obdobně, stejně jako na místě, kde celý tohle naše putování za lepšími zítřky začalo, nebo možná spíš skončilo, záleží na úhlu pohledu.
Nejdřív jsem se bál, že už se mi nepodaří Kláru ukecat, aby

se se mnou vydala doplnit zásoby, až zase narazíme na nějaký město, naštěstí se jí třetí den vrátila chuť k jídlu a pochopila, že kukuřice se nedá jíst věčně.
Touláme se vylidněnejma ulicema, hledáme trvanlivý potraviny, balenou vodu, léky, baterie nebo cokoliv užitečnýho, co by se nám mohlo v budoucnu hodit. Občas během lovu narazíme na někoho “živýho”, a když už se tak stane, držíme se od kvičounů raději co nejdál. Tak nějak jsme si z jejich chování vydedukovali, že asi nemají zrovna ty nejpřátelštější úmysly. Jediná výhoda je, že na sebe pokaždý ochotně a hlasitě upozorní, jakmile zaregistrujou zvuk nebo pohyb. Jen málokdy se stane, že by nás dokázali nějak reálně ohrožovat, což ovšem neznamená, že by se o to nepokoušeli.
Žijeme z hodiny na hodinu, plácáme se až příliš skutečnejma kulisama postapokalyptickýho hororu a ani jeden z nás si netroufá položit otázku, co bude dál. Na to, abychom se vzdali úplně, je zatím ještě brzo, na druhou stranu, že by naše současný vyhlídky slibovaly kdovíjakej happyend, to se taky říct nedá.
***
“Támhle je další,” ukazuje Klára do okýnka černýho SUV, který je zaklíněný pod lampou veřejnýho osvětlení. Uvnitř se unaveně mrská připásanej kvičoun a chroptí ostošest. Je na něm úplně vidět, jak ho to sere. Ještě aby ne, když se mu před ksichtem promenádujou dva rudý terče a on se k nim né a né dostat. Ještěří mozeček mu sice našeptává, že by měl za každou cenu dostát svýmu hlavnímu úkolu - vyhubit lidstvo, ale už mu neporadí ten správnej gryf na otevření dveří od auta. Tomu říkám pech!
Vytahuju svou poctivou železnou tyč, která se ukázala pro účely rabováni a příležitostné sebeobrany jako ten nejpraktičtější nástroj, a pořádně s ní mrdnu o kapotu - málem mu z toho vzteky prasknou hlasivky. Vytlemím se mu

a zvídavě si kvičouna v klidnějších pauzách mezi jednotlivýma záchvatama zuřivosti prohlížím. Tipoval bych, že jsme byli přibližně ve stejným věku, než se z něj stalo Tohle. Až na tu flanelku, celkem sympaťák. *Možná by z nás byli i kámoši*, bleskne mi hlavou předtím, než uštědřím pomačkanýmu plechu další ránu.
“Mohl bys toho, prosím, už nechat!” zastaví mě Klára v půlce třetího rozmachu. Kouknu se na ni, jestli se jako nezbláznila, a očekávám nějaký podrobnější vysvětlení.
“Proč? Vždyť je to sranda!”
“Děláš si prdel?” sjede mě a naštvaně odkráčí, ani jsem si nestačil všimnout, kdy se z ní stala taková aktivistka...
Ještě si naposledy trochu ťuknu, načež teda s těžkým srdcem opouštím svého potencionálního přítele a utíkám za ní. Doženu jí až na kraji parku. Nebejt těch pozvolna se rozkládajících těl všude kolem, bylo by tu i celkem příjemně. Usadí se na jednu z dřevěných laviček a okázale trucuje, zároveň mi však nechává vedle sebe dost volnýho místa, abych se mohl vetřít.
Kocháme se výhledem na potok a zatím stále ještě zelený listnáče, jejichž větve se poklidně houpou ve větru, a svět se zdá, aspoň na tuhle krátkou chvíli, zas úplně v pořádku.
“Víš Kláry, nic už nebude jako dřív... a my se s tím buďto nějak smíříme, anebo ne, tak nebo tak, se tím na věci nic nemění,” začnu zlehka.
Nesouhlasně zavrtí hlavou, někdy mám pocit, že prostě musí být v opozici za každou cenu. “S tímhle já se teda smiřovat nehodlám!”
Nechci na ni zbytečně tlačit, vím, že potřebuje čas, aby to mohla všechno strávit, a bylo by zbytečný se teď hádat. Takže mlčim.
Na vodní hladinu přistane kus igeliťáku a nechává se konejšivě unášet proudem. V trávě nedaleko od břehu leží promáčená deka potištěná veselýma kytkama, zatížená

převrhnutým košem na piknik a několika zdechlinama.
To si takhle jednoho krásného dne vyšla rodinka na netradiční oběd do přírody a pak se stalo něco, no, řekněme, hodně netradičního... nejdřív se holčička pustila do maminky, tatínek se jí v tom snažil zabránit, jenže jí samozřejmě nedokázal nijak ublížit, a tak ho taky slušně pokousala, chvíli se spolu ještě všichni prali, až nakonec usnuli věčným spánkem.
A jsou to přesně takovýhle scenérie, který ve mě probouzejí pochybnosti a nutí mě uvažovat nad tím, jestli to bylo štěstí, že jsme zrovna my dva tuhle pohromu přežili, anebo spíš pěkně smolná náhoda.
“Napadlo tě někdy, co se těm chudákům vlastně stalo?” nadhodí Klára podnětné téma k diskuzi a já ji trochu podezírám, jestli mi občas nečte myšlenky.
Viděl jsem za život už dost filmů o zombících, abych si dokázal hrubě představit, jak to asi mohlo probíhat, a tak ji ve zkratce seznámím se svojí teorií:
“Bude za tím nejspíš nějaká nákaza, zákeřnej virus nebo tak něco. Vzhledem k tomu, jak to šlo rychle a kolik zařvalo lidí, ani bych se nedivil, kdyby to nebyla jen náhoda...” pronesu konspirátorsky.
“Nemohli se přece nakazit úplně všichni krom nás, to je blbost!” Odpálkuje mě, jako bych to byl snad já, kdo za tuhle naší posranou situaci může.
“Ne, vždyť to přece netvrdim! Určitě se někde schovávaj i zdraví lidi. Čekaj, než se to přežene, nebo až je přijde někdo zachránit. Akorát jsme na ně zatím nenarazili, to je celý...” Optimistickým tónem maskuju svý vlastní pochybnosti. “Ale tak třeba už se to každou chvíli změní, uvidíme…”
Jasně, že nemůžu vědět, jak moc a kolika lidí se tahle patálie vlastně dotkla, ovšem vzhledem k tomu, že už skoro tejden neděláme nic jinýho, než že kličkujeme mezi více či méně kreativně naaranžovanejma mrtvolama, hádal bych,

že celkovej dopad bude přinejmenším katastrofální.
“A co když se ta nemoc přenese i na nás? Třeba je pořád někde ve vzduchu, možná že jsme touhletou dobou už dávno oba odepsaný...” Takovýhle palbě černých myšlenek se dá ubránit jen těžko.
“No, v tom případě doufám, že se neproměním, jako první... Ty by sis mě totiž určitě přivázala někde u stromu na provázek a chodila mě krmit!” Jen co to dořeknu, už mi ta představa nepřipadá zas až tak zábavná, jelikož jsem si téměř stoprocentně jistej, že by tomu tak opravdu bylo.
Klára se zachmuří. “Jak si můžeš z něčeho takovýho dělat srandu?”
“Furt lepší, než se celej den ksichtit a fňukat...” Zdá se, že jsem trefil choulostivý místo.
“Jseš hnusnej!” odsekne uraženě.
Poslední dobou se nám na můj vkus až moc často stává, že čím dýl spolu mluvíme, tím je to horší, a ani jeden z nás potom neví, jak z toho ven. Přemejšlim, že bych se jí omluvil, když v tom se Klára zvedne
k odchodu a definitivně tak utne náš nevydařenej rozhovor. Nezbejvá mi než vyrazit za ní.
Celou dlouhou promlčenou cestu pak bojuju se svou novou vtíravou obavou. *A co když se opravdu neproměním jako první?*
***
Navečer potkáváme jeden menší nevlídně potemnělej nákupák. Odjakživa jsem choval k podobným místům rozporuplný pocity a raději se jim spíš vyhejbal, takže si teď nejsem zcela jistej, zda bych měl na svým zaběhnutým přístupu cokoliv měnit. Jenže brzy se začne smrákat a my se taky musíme někde najíst a vyspat, k čemuž jsou podobný veřejný budovy přímo ideální.
Tázavě mrknu na Kláru, ta se chvilku rozmejšlí, ale pak kejvne - tak fajn.

Bezpečnostní klepání na dveře tentokrát vynechávám, myslím, že ho dostatečně vynahradí ten šílenej kravál tříštícího se skla, který musím prorazit, abysme se vůbec dostali dovnitř. Opatrně se protáhneme mezi střepy a do nosu nás okamžitě praští smrad hniloby a rozkladu. Zakrejvám si obličej šátkem a koukám se pod nohy, abych někoho omylem nevyšláp.
Stejně je to zvláštní, jak rychle mozek otupí, už skoro ani nevnímám všechny ty nervydrásající výjevy, kterých jsme dennodenně svědky. Tělo sem, tělo tam - co na nich sejde? Když už jsme u těch tupých mozků, z haly se pomalu vybelhají dva ukvičenci. Ženská a chlap, každej z jedný strany a oba stejně ošklivý. Klára se ihned instinktivně přikrčí za mnou a já si pro jistotu připravuju tyč. Jenomže pak se stane něco fakt divnýho. Ti dva se na sebe toužebně zadívají jako v nějakym šíleně ujetym milostným filmu, obrátí se k sobě, pištějí a kulhají si naproti. Neohrabaně do sebe narazí a začnou se vykousávat... jakože doslova - až na kost! Šokovaně jejich zvrácenýmu románku s Klárou přihlížíme a nedokážeme najít ty správný slova.
“Ty kráso... no, neni to... romantický?” okomentuju nevšední úkaz, zatímco Klára statečně zapuzuje blití, a uvědomím si, jak je to vlastně děsně ubohý a smutný, že jsem si za poslední rok, rok a půl zdaleka neužil takový vášně jako tenhleten povedenej obludnej páreček.
“Chceš si projít vršek, anebo půjdem rovnou pro jídlo?” zeptá se otráveně Klára a situaci kolem našich hrdliček už raději dál nerozvádí.
“Docela bych se kouknul po nějaký tý bundě, jestli nevadí?” Vytáhnu svítilnu z báglu a zamířim k eskalátorům.
***
Při prvním kroku do schodů, který se pode mnou samozřejmě nerozjedou, protože nejde elektřina, trochu zavrávorám. Fakt nevim, jestli si na tohle někdy zvyknu.

Vyfuníme do vrchního patra, kde zaměřím svůj oblíbenej obchod s né zrovna levným sportovním oblečením - naštěstí s prachama si teď už nemusíme dělat starosti.
“Támhle to je,” zavelím a Klára mě poslušně následuje. Když míjíme výlohu zlatnictví, všechny ty třpytivý věcičky upoutají mou pozornost a dostanu nápad.
“Nepotřeboval by tady náhodou někdo novej prsten, nebo třeba náramek? Co ty na to?” Zkoušim Kláru trochu navnadit. Už si ani nevzpomínám, kdy jsem ji naposledy viděl se smát. Jenom se na mě kysele zašklebí a pokračuje dál v cestě.
“No tak nic...”
“Nezačínej zas!” vyštěkne po mně a já nevim proč, ale hned mi v hlavě naskočí kousavá poznámka o tom, jestli bysme se neměli spíš stavit v holčičím oddělení drogérie.
“Tak promiň,” stahuju se. “Já jenom, že se mi zdáš taková přešlá, třeba by ti to udělalo radost.”
Klára se zastaví, vrhne po mně další ošklivej pohled a zakroutí hlavou.
“Co jako?”
Nešťastně si povzdechne, shodí krosnu, potom se opře o prosklený zábradlí, dívá se dolů na hlavní promenádu a po tvářích se jí rozkutálejí slzy. “Víš, někdy mám pocit, že se ti to vlastně takhle líbí.”
“Jak to jako myslíš?” Snažím se být chápající oporou, ale občas je to prostě těžký.
“No tak se rozhlídni, copak to nevidíš?! Všechny ty sračky kolem...” Trochu jí přeskakuje hlas. “Celý dny se tady plácáme mezi mrtvolama, všechno je v hajzlu a ty se tváříš, jako by ti to bylo úplně jedno. Anebo se tomu rovnou směješ, jak... jak tohle můžeš vydržet?! Tobě to ani trochu nevadí?” Zlobí se na mě.
“A co bys po mně jako chtěla? Mám tady snad radši začít brečet, hroutit se, mlátit hlavou o zeď, nebo co?! Stačí říct,

já klidně můžu, jestli po tom vážně tak toužíš, akorát teda nevim, k čemu to bude dobrý...” Můj hlas se ostře odráží od vysokých stěn nákupáku.
“Tohleto nemá cenu!” odsekne a tvrdohlavě kráčí pryč. Už zase!
“Kam jako jdeš?! Zbláznila ses?!” Křičim a už jsem fakt naštvanej. Nejdřív si stěžuje, že jsem moc nad věcí a sama potom vymejšlí takovýhle kraviny?! Natáhnu se po ní a chytnu ji za rameno.
“Nech mě bejt, ty psychouši!” Vytrhne se mi a rozběhne se zpátky k eskalátorům. Vůbec ji nepoznávám, muselo jí snad přeskočit nebo co, doufám, že je to jen dočasný!
“Kláro, no tak počkej! Neblbni...” Zkoušim to na ni pro změnu po dobrým, avšak bez úspěchu. Nikdy bych si netroufal tvrdit, že jsem zrovna zářnej příklad zodpovědnýho dospělýho člověka, ale ona se občas prostě chová jak malej fakan!
Z hračkárny na protější straně pasáže najednou vylítne nějaká asi tak metr vysoká drobná postava. Dítě? Co to tady dělá? Přijde mi to v tu chvíli úplně absurdní. Jenomže pak mi to docvakne.
“Bacha!” zařvu na zatím nic netušící Kláru a ve stejným okamžiku vypálím jako střela směrem k ní.
Ta malá bestie se jí vrhá ke kotníkům, Klára to nevybere a skládá se po zádech dolů na zem, stihne akorát překvapeně vyjeknout.
Projede mnou intenzivní nával zlosti!
Její hlava prudce narazí o dlaždičky, trochu to křupne a ten krvežíznivej čipernej parchant se jí okamžitě zakousává do stehna. Vydává při tom to šílený kvičení a mlaská. Zatmívá se mi před očima.
Jsem konečně u nich! Popadnu titěrnou agresivní zrůdu za krk, odtrhávám ji od Klářinýho krvácejícího masa a bez sebemenšího zaváhání odhazuju mrskající se břemeno dolů

přes zábradlí. Ozve se jen tupý plesknutí. Doufám, že má dost, ale nemám momentálně čas ani náladu, abych to zkoumal. Jediný, co mě teď zajímá, je Klára!
Vrhám se na kolena vedle ní, svět se mi zamlžuje a ruce klepou, jak při tom nejhorším absťáku.
“Halo, Klári? Slyšíš mě?” Třesu s ní a plácám ji přes tváře.
“Vzbuď se! No tak... dělej! To bude dobrý, slibuju!”
Má zavřený oči a její tělo se vůbec nehýbe.
Nedokážu určit, jestli dejchá. Sundavám si mikinu a utahuju uzel kolem pokousaný nohy. Látka je za chvíli celá nacucaná krví.
“Sakra, tak už se prober! Nebo, nebo aspoň něco řekni - jak ti mám pomoct?!” Panikařím a zoufale zkouším všechny oživovací pokusy, na který si zrovna vzpomenu.
“Ty to zvládneš, Klári! Neboj... Musíš to zvládnout!” Tlačim jí dlaněma doprostřed hrudníku a provádim masáž srdce.
Všimnu si, jak se její světlý prameny rychle zbarvujou do červena, všeho nechám, sundavám triko a podkládám jí ho pod hlavu.
“No tak, tohle mi nedělej…”
Dávám jí dýchání z úst do úst, jako by to k něčemu bylo.
Ani nevim, jak dlouho to všechno trvá a jestli aspoň jednu z těch věcí dělám správně, ale nepřestávám ani na vteřinu!
Až když začne její kůže postupně chladnout, dojde mi, že je konec. Naposledy ji obejmu, setrvačně hladím její vlhký vlasy a brečim. Co si teď bez tebe počnu?
***
Uvelebil jsem se na střeše auta zaparkovanýho před doutnajícím obchoďákem. Když už jsem pro Kláru nemoh udělat nic lepšího, dopřeju jí aspoň důstojnej pohřeb. Nevim sice, jak přesně tyhle věci fungujou, ale nikdy bych nedopustil, aby se třeba ještě nakonec proměnila v jednu z těch zrůd. A proto jsem se rozhodl, že bude nejlepší, když tohle prokletý místo lehne popelem!

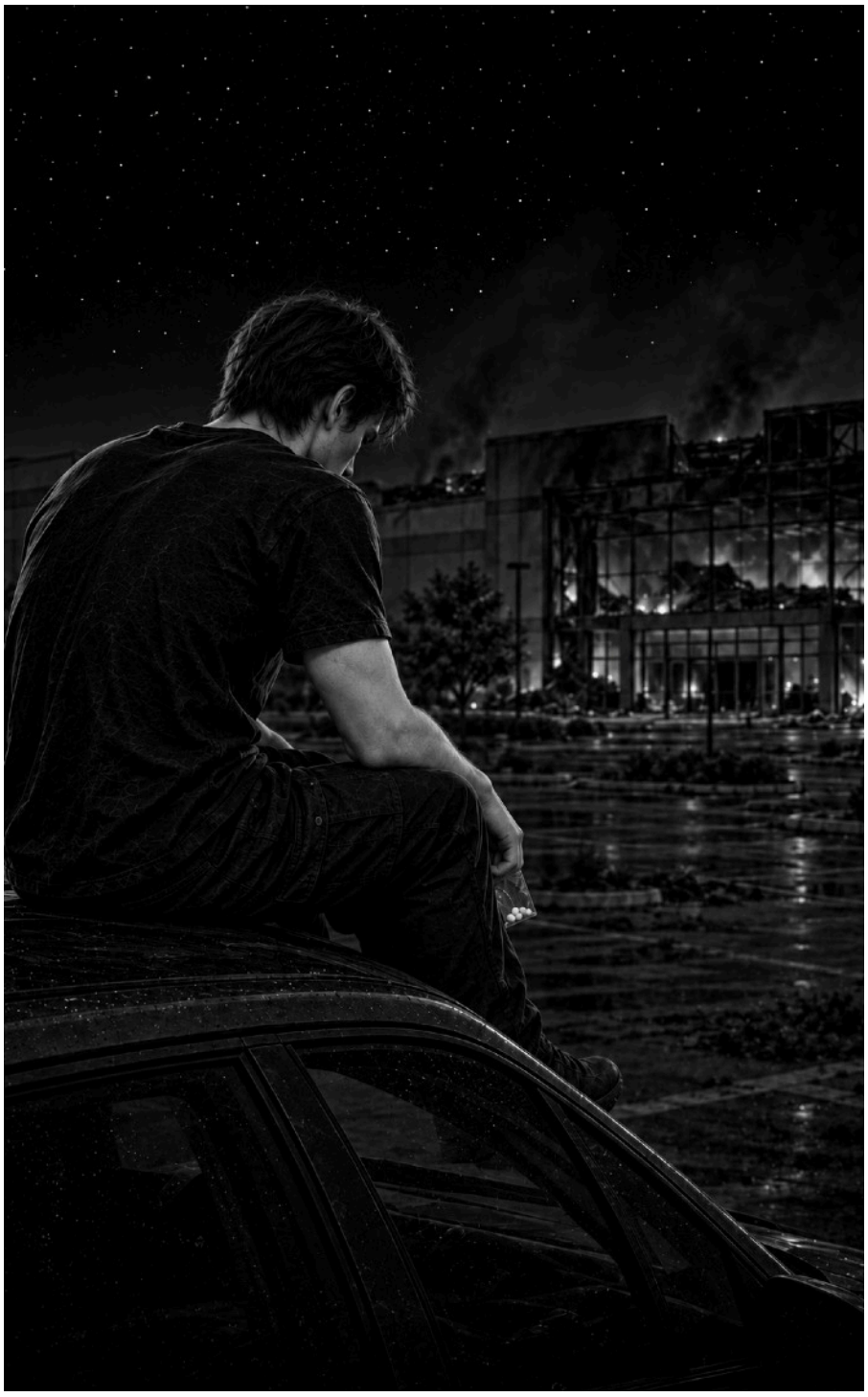
Stačilo najít pár kanystrů s hořlavinama, několikrát se s nima projít sem a tam mezi uličkama a pak už jen škrtnout sirkou. Blaflo to opravdu rychle, měl jsem co dělat, abych se včas dostal ven.
Nebejt těch příšernejch okolností, byla by dnes docela i krásná noc. Nebe zasypaly hvězdy, od ohně sálá příjemný teplo a já už teď nemám z ničeho strach.
Říká se tomu zlatá dávka.
***
Na začátku jsem se na něj nedokázal ani podívat. Každá připomínka toho rána mě paralyzovala jako kolík do srdce. Když přijeli policajti, aby nás vyslechli, musel jsem ho schovat do jedný z těch vypínačových skrýší. Hrozně jsem se bál, že přivedou psy a až ho vyčenichaj, půjdeme sedět. Nic z toho se naštěstí nestalo, a když konečně vypadli, řekl jsem si, že ho tam stejně nemůžu Kláře takhle nechat, co kdyby se třeba později rozhodli ještě jednou důkladně prohledat byt? Tak jsem si ho vzal k sobě. Nakonec, bylo to Adamovo přání.
Dlouho pak ležel na dně mýho nočního stolku. Občas jsem v krizových obdobích, když jsem byl zrovna na suchu, vysunul šuplík a koukal na devět maličkatejch pilulek. *Šetři si je, další už nebudou.* Blesklo mi pokaždý hlavou, a tak jsem šuplík zase zavřel a nechal si zajít chuť. První tejden ve squatu jsem se už málem neudržel. V noci, když Klára usnula, jsem si vysypal pár bonbonků do dlaně a chtěl jsem si ještě naposledy zkusit, jaký to je. Jenomže pak mi došlo, že by se z “naposledy” mohlo taky klidně stát “znovu” a takovej risk jsem si prostě nemohl dovolit.
Postupem času jsem na něj přestal myslet úplně. Někdy jsem pytlíček omylem vylovil z batohu, když jsem hledal něco jinýho. Vrátil jsem ho zase pěkně zpátky do tajný kapsy a těšil se, že jednou možná přijde den, kdy si budu moc s klidným svědomím říct, že už ho nikdy nebudu

potřebovat. Představoval jsem si, jak stojím na mostě a házu ho slavnostně do řeky. Bylo by to takový šťastný vyvrcholení celýho příběhu…

***

Zafouká vítr, z plamenů vyletí zbloudilá jiskra a propálí mi díru do nohavice. Otevírám plechovku koly a vsypávám do ní všechen nadrcenej prášek.

“Tak na vás.” Pronesu přípitek a celou jí do sebe klopím.

***

Klesám na dno hodně hlubokýho bazénu. Odevzdaně se nechávám táhnout gravitací dolů, světlo nad hladinou zvolna slábne a všudypřítomná voda mě konejšivě obklopuje, hladí, kolébá a tlumí vše, co by mě mohlo rušit. Je tu jen tma a já. *A já jsem sakra kdo?*
Ztrácím se, moje tělo se příjemně rozpouští, stejně tak i problémy, který jsem nechal tam nahoře, odlítám někam pryč, daleko odsud, do míst, kde čas ani bolest nic neznamenají. Jsem jenom malinkatý smítko popela, možná ani to ne, duch, jsem cosi nepolapitelnýho. Svět se se mnou prolíná, vibruje a duní, já si v něm bezcílně plavu a cítím svobodu a klid v jejich nejčistší formě. Jsem šťastnej.
Za obzorem sem tam zablikají barevný světla, ale možná se mi to jen zdá. Všechno je nic a na ničem nezáleží.

***

Natahuju se k hladině a konečky prstů jemně zavadím o bariéru. Jakmile se jí dotknu, mocně mě od sebe odrazí zpátky dolů do nicotnýho šumění a dává mi tak najevo, že ještě nejsem připraven.
Roztříštím se na miliony drobných bublinek, který jen tak bezstarostně víří kolem, ničeho se nebojí, nic necítí, ani nepotřebujou. Sem tam jich do sebe omylem pár narazí a spojí se do většího celku. Postupně tak kypí jedna velká soudržná hmota, stoupá vzhůru, a jak se pomalu přibližuje k hranici, získává opět mou původní formu.
Natahuju se k hladině konečky prstů a jako pokaždé jsem odstrčen pryč, abych se zase rozdrobil. Začíná novej cyklus a já nemám na výběr, jako by mě hnala nějaká vyšší síla, která se neptá. Jediná šance, jak tohle všechno ukončit je dostat se ven, prorazit nad hladinu!
Moje kosti jsou čim dál tím těžší a tělo skutečnější, s tou přibývající vahou se mi rozpadá hůř a hůř. Každý další náraz o bariéru je silnější, ale i nepohodlnější a nutí mě,

abych se seskupil o to rychleji a zkusil to znovu a znovu...
Někde úplně vzadu v hlavě začínám vnímat obrysy toho, kým jsem dřív byl. Zatím jsem ještě nepřišel na to, jak se k nim dostat, ale vím, že jsou na dosah.
***
Nadechnu se!
Na malou štěrbinku pootevřu oči, ale slunce mě hned oslepí bílou tmou. Venku je příšerná kosa a smrdí tu kouř. Každej doušek vzduchu řeže jako neviditelný kolo cirkulárky uvnitř mýho hrudníku a tělem mi pochodujou armády štiplavejch mravenců. Sebemenší pokus o pohyb ze mě odsává i ty poslední zbytky energie. Připadám si jako vymačkanej pomeranč a ten vjem je natolik intenzivní, že přebíjí vše ostatní.
Nemůžu koukat, ani se hnout, tudíž jsem odkázán převážně na sluch. Po nějaký chvíli zaznamenám, krom svýho sýpavýho dechu, ještě další zvuk. Je to takový chroustavý nepravidelně se opakující ťukání, který se přesouvá různými směry - možná kroky? Zpozorním. Zpomalenej mozek mi neochotně naservíruje hořící nákupák, kvičouny a Kláru. Břichem mi projede ostrá bolest a trochu mě nakopne. Znovu se ze všech sil snažím odklopit víčka, ale je to jako by mi mezi ně někdo nakapal vteřinový lepidlo. Co tady vůbec ještě dělám? Probouzím se zpátky k životu, anebo je to jen nějakej poslední záchvěv před smrtí? Nic podobnýho se mi ještě nikdy dřív nestalo, tak nemám s čím srovnávat, člověk se přece jen nepokouší odstřelit koňskou dávkou HPčka na onen svět každej den.
Jsem bytostně unavenej, ze všeho nejvíc bych teď potřeboval buďto okamžitě umřít, nebo aspoň tak týden spát, jenže mám holt asi smůlu. Neustávající nárazy chodidel o zem slídivě krouží v mé bezprostřední blízkosti a mě se zmocňuje nasrání a děs v poměru fifty-fifty.

No tak dělej, vzchop se, ty lemro! Chce se mi křičet a nadávat.
Nemůžu tady přece zůstat takhle trčet, uvězněnej v nepoužitelný hroudě masa, zanechanej napospas všem živlům!
Jaká je asi pravděpodobnost, že si mě ta zrůda vůbec nevšimne, splete si mý zbídačený tělo s ostatníma mrtvolama a za hoďku, za dvě se odbelhá pronásledovat třeba lítající odpadky? A jaká je asi pravděpodobnost, že každou chvílí spustí ten svůj šílenej jekot, až zmerčí, jak se mi zrychleně vzdouvá hruď, a pak mi nezbyde než se modlit, aby to dlouho netrvalo?
Přišlo by mi morbidní sázet sám proti sobě, místo toho radši napjatě poslouchám hemžení kolem a povede se mi rozpoznat další nezávislou sadu kroků. To je tak, když si člověk myslí, že už nemůže bejt hůř...
Procházejí se vytrvale sem a tam, občas jeden z nich hekne nebo zafuní, ale nevypadá to, že by si šli vzájemně po krku. Tahleta dvojice spíš spolupracuje, což je možná pozoruhodný, ale bohužel pro mě fakt na hovno!
“Ještě jednu bednu a padáme!” najednou někdo řekne a já nechápu. Zombíci přece nemluví, ale to by potom znamenalo...
Cítim, jak mě někdo hrubě dloubne do žeber. Bolí to a děsně se leknu! Skrz rty se ze mě vydere ven něco, co by se dalo přirovnat ke smrtelnýmu chroptění nemocný kočky a možná by to bylo i celkem vtipný, nebejt to zároveň tak ubohý a smutný.
“Mám tady hnusáka. Co s nim?” zeptá se cizí mužskej hlas.
Najednou jsem úplně přehlcenej myšlenkama a vjemama, jako by mi v hlavě vybouchla informační atomovka!
Takže se mi to nezdálo? Je to pravda? Lidi? Nedokážu tomu uvěřit! *Nejsme... totiž nejsem, jedinej přeživší?*
Přetékám štěstím z úžasnýho zjištění a jediný, co mi trošku

kazí radost, je ta hořká pachuť někde na konci. Kdyby tu tak mohla bejt Klára!
A přitom stačilo tak málo.
“No nevim, je nějakej přichcíplej, myslíš, že bude co k čemu?” promluví druhej lehce zahuhňanej chlap.
Rád bych začal křičet jasný a hlasitý: *Jo! Si pište, že bude!* Jenomže to jaksi momentálně není v mých silách. Připadám si děsně bezmocnej a na prd, nepomůže tomu ani další drsný šťouchnutí loktem, tentokrát do ledvin, a fakt už mě to začíná pěkně vytáčet! Pokusím se znovu aspoň o ten kočičí zvuk, abych jim dal jasně a zřetelně najevo svou nelibost. A vůbec, co má bejt tohleto jako za chování?!
“Tak asi furt lepší než nic...” Konstatuje nepříliš nadšeně ten první surovec. Snažim se uložit si jeho hlas do paměti a dělám si u něj černej puntík - ještě si to spolu vyřídíme!
“Fajn, naložíme ho taky, aspoň bude mít Magor nějakou zábavu.” Oba se tomu zasmějou a mně rychle spadne brada, obrazně řečeno. Nevim sice, kdo je ten Magor a o jakým druhu zábavy se ti dva konkrétně baví, ačkoliv s ohledem na všechny okolnosti začínám být mírně nervózní. Když pominu svou, né zrovna příznivou kondici, člověk, kterej si nechává říkat Magor, ve mně důvěru taky zrovna neprobouzí. A nic tomu nepřidává ani fakt, že nedávno nastal konec civilizace, tak jak ji známe, a nahradila ji těžká anarchie, ve který neplatí žádný pravidla a běžný společenský záruky. Mí noví věznitelé kolem mě mezitím celkem nešetrně uvážou nějaký lano, jako bych se jim snad chystal utéct - haha, a pak mě naprosto bezohledným způsobem shodí dolů na zem.
“To bude celou cestu takhle kňučet?” znechuceně si postěžuje ten první, zatímco mě táhnou za nohy bůhvíkam, a já začínám bejt v tom chrčení fakt dobrej!
Úchyláci zasraný! Nemyslete si, že vám to ulehčim!
Najednou mi něco ostře přistane na čele.

***

Proberu se nataženej na tvrdým studeným povrchu. Hlava jak střep, všechno mě bolí nebo brní a jsem jen tak tak schopnej otevřít oči, natož potom vstát. V hubě mám nacpanou nějakou houbovitou hmotu a blbě se mi kvůli ní polyká. Zaostřím. Dívám se do stropu, nade mnou obří kruhová lampa s takovým tím dlouhým pohyblivým ramenem, podobný mívávají na operačních sálech anebo u zubaře...

Tak počkat, co dělam ve špitále?

“Subjekt číslo 11, muž, odhadované stáří asi třicet let...” Suše odříkává hlubokej neznámej hlas patřící člověku mimo mé zorné pole. Vyčerpaně ležim a zkoušim si vzpomenout, kdo a proč mě takhle zřídil. Sice už jsem se párkrát vzbudil na nejrůznějších podivných místech, ovšem tohle je zatím premiéra.

“Nutriční stav v normě, tělesná schránka velmi dobře zachovalá, bez patrných známek vnějšího poškození. Lucidní.” Přes ty jeho plky se nemůžu pořádně soustředit…

Sakra, už jsem to skoro měl!

“Provedeny přípravy k intravenózní aplikaci experimentální látky Lampyris verze 2.52. Předpokládaný výsledek testu - nejistý.”

Kurva, cože?! Kam jsem se to dostal?! Co to ten pošuk mele, jaký přípravy, jaký testy?!

V tom mi to konečně všechno docvakne - Magor! Roztřesu se a zdaleka to není jen od zlosti, nedá se to zastavit. Nervózně mžourám po okolí. Všimnu si tří zavěšených pytlíčků, co se mi bimbají vzadu nad hlavou, stejný se používají, když člověka připojí na kapačky. Naplňuje je nějaká na první pohled vyloženě důvěryhodná jedovatě zelená kapalina. Okamžitě si vybavím hodiny dějáku, když jsme se učili o doktoru Mengele, a strachy se mi naježí veškerý chlupy na těle.

No neni to ironie? Přežil jsem apokalypsu i zpackanou samovraždu, a to všechno jen proto, aby si teď se mnou mohl pohrávat nějakej vyšinutej psychopat? Ne, díky nechci!
Naseru se a přemlouvám svý zatuhlý svaly ke spolupráci, ty, sice s úpornou námahou, ale začnou odpovídat. Zaberu a zkouším se zvednout, musim se odsud dostat, stůj, co stůj! Do kůže se mi hned na několika místech zaříznou solidní popruhy na blázny a drží mě jako mouchu v pavoučí síti. Neposunu se ani o píď.
Kovová židlička skřípavě přejede po podlaze, z toho zvuku se mi obracejí střeva naruby. Magor se vzpřímí, s něčím si tam ještě chvilku šustí a potom přistoupí ke mně. Zaměřim ho jen od pasu nahoru, má na sobě navlečenej takovej komickej žlutej skafandr, přes kterej je mu sotva vidět do ksichtu. Což mi ovšem nijak nebrání v tom, abych ho nenávistně probodával pohledem.
V jeho tváři však překvapivě nenajdu ani démonickej škleb, ani výraz perverzního šílenství, jak by se dalo očekávat, spíš jenom obyčejnou zvědavost a soustředění. Nechávám se strhnout poslední vlnkou naděje - třeba by se s nim dalo nějak rozumně domluvit. Chrchlám a snažim se vyplivnout ten posranej roubík, kterej mi brání v projevu, ten ovšem drží jak přibitej, můj trýznitel to zjevně holt nedělá poprvé... Ponížen se na něj upnu očima člověka, kterej nemá co nabídnout, a nezbejvá mi než doufat ve smilování. Jenže pan cvok si toho samozřejmě vůbec nevšímá, jako bych tu snad ani nebyl. Pro něco se pořád sklání a natahuje, pečlivě připravuje svůj experiment, ve kterým mám hrát hlavní roli, ať se mi to líbí nebo ne, a já s tim nemůžu absolutně nic udělat!
Úzkostí se mi svírá hrudník a můj už takhle zrychlenej dech přejde ve vyděšený chroptění. Začínám se regulérně dusit, bylo by fajn, kdyby se mi povedlo aspoň omdlít a nemusel jsem bejt při smyslech až...

Doktor Magor se zas odněkud vynoří, starostlivě se na mě dívá, pak si zkontroluje hodinky, který má natažený přes gumový rukavice, a stiskne nějaký mačkátko.
“14:09, zahájena úvodní fáze,” pronese.
Obrátim pohled zpátky na ty tři visící pytlíčky a sleduju, jak v nich rychle stoupají bublinky. Rozfunim se tak intenzivně, až mi pěnovitá vycpávka zalejzá dozadu do krku, pokouší můj dávivej reflex a mně tak reálně hrozí, že se každou vteřinou pobleju a utopím ve vlastní šťávě. Taky hezká smrt...
Z koutků mi vyhrknou slzy, a když si toho ten žlutej zmetek všimne, přece jen se nade mnou ustrne. Pomocí chirurgických kleštiček mi štítivě uvolní oslizlej váleček z pusy - nepochybně proto, aby si mě mohl vychutnávat ještě o něco déle. Konečně se pořádně nadechnu, ovšem vyjednávací nálada mě už dávno přešla!
“Ty svině!” Chci na něj zakřičet a aspoň trochu si ulevit! Sice ze mě v kloudný podobě vyjde jen to první slovo, ale i to stačí, abych si konečně získal jeho pozornost. Všeho nechá a nevěřícně na mě čumí.
“Svině!” Zopakuju mu ještě jednou, pěkně do ksichtu, aby bylo mezi náma jasno! Tentokrát už je mi skoro i rozumět a jeho se má urážka dotkne mnohem víc, než bych očekával. S absolutním zděšením si mě prohlíží, jako by mi na rameni právě vyrašila druhá hlava, otočí se ke kapačkám, pak znovu ke mně, několikrát zbrkle zmáčkne tlačítko, někam odbíhá a já jsem najednou z jeho reakce taky celej nesvůj, nevim, co si mám o tom všem myslet...
Co je však horší, začíná mi bejt podezřele horko. Místnost se tak nějak houpavě zmenšuje a scvrkává, její stěny mě mačkají mezi sebou a přes obličej mi padá těžkej zelenej závoj. Do těla se mi zabodávají tisíce malilinkatejch špendlíků a pak se vznítím.

***

Někdy se daj obzvlášť živý sny jen těžko rozlišit od reality. Jiný jsou zase naopak tak okatý a ztřeštěný, až je skoro nemožný jim uvěřit. Pak je tady ještě ten druh snů, který se neustále opakujou, člověk se vrací na stejný místo a dopředu ví, co se bude dít a co má očekávat.
No, a tenhleten sen má od každýho trochu.
Pokaždý to začíná tím šimráním na nose. Přivítá mě známej rošťáckej úsměv, jiskřivý oči a rozcuchaný vlasy, najednou jsem zase zpátky doma a všechno je tak, jak mělo bejt. Radost a smutek se spolu perou o kormidlo v mým řídícím centru a já mezi nima balancuju a nedokážu se rozhodnout, komu z nich přenechám otěže.
“Dobré ráno, pane továrníku!” Vlepí mi krátkou, skoro až nevinnou pusu. “Mimochodem, já jsem Adam, kdyby náhodou...” řekne sarkasticky. Je to taková naše hra. Uškliбnu se, podávám mu zdvořile ruku a on se mi chytá přímo do pasti. Pevně ho k sobě přitáhnu a ukradnu si pořádnýho hudlana - když už! Vytrhne se mi a pak se mě na oplátku snaží udusit pod polštářem. Chvilku se takhle pošťuchujem a blbneme, a když nás to přestane bavit, svalíme se vedle sebe na mojí královsky obrovskou postel, jen tak ležíme, existujeme pouze pro tuhle chvíli, která je jak vystřižená z nějakýho lacinýho bijáku pro teenky a mně se to přesně takhle líbí! Každej máme někde hluboko v sobě schovanou malou dušičku třináctiletý holky, která si taky občas potřebuje přijít na svý... a kdo tvrdí, že ne, tak ten pěkně kecá! Nejradši bych tu takhle zůstal ležet už navěky.
“Sašo?”
“Adame?”
“Nedáme brko?” Vždycky přesně ví, jak na mě.
Otevřu noční stolek, kde už je samozřejmě nachystanej jeden snovej perfektně ubalenej tlusťoch. Podávám ho Adamovi, ten se na mě zazubí a natěšeně vyčkává, než mu

připálim. Akorát že já zrovna nemůžu najít oheň, což je celkem divný, protože tohle se mi ještě nikdy předtím nestalo.
“Pofkej, fkus to-le,” huhňá, div mu to brko nevylítne z huby. Vezme mě za ruku, vybere mezi prsty ukazovák, ostatní sbalí do dlaně a v tu chvíli se na špičce nehtu objeví malej nazelenalej plamínek.
“No, ty vole!” vyhrknu. Jasně, že ve snu je možný všechno, ale tohle? To vidim poprvé...
Sleduju, jak konec jointu potkává můj soukromej plamínek a okamžitě se rozžhaví, Adam si potáhne, spokojeně vyfoukne skoro nekonečně dlouhej šedej oblak kouře a pak mi nabízí taky. Nenechávam se dlouho přemlouvat.
Za chvíli začudíme celou místnost tak, že skoro není poznat, kde jsme. Typická, lehce nasládlá vůně gandži mě štípe v očích, až se mi z toho roztečou slzy. Zatím si je ale šetřím, protože jsem si dobře vědom toho, že zlatej hřeb má teprve přijít. Nebude trvat dlouho, můj společník se vymluví, že musí jít k oknu vyvětrat a pak mě znovu opustí tím stejně hrozným způsobem, jakým to udělal i ve skutečnosti. Když o tom teď tak uvažuju, taky si mohl chorej scénárista mejch nočních můr vymyslet trochu originálnější zápletku...
Odpočítávám čas a připravuju se na nevyhnutelný, v tom se Adam konečně vysloví: “Nezajdem někam na snídani?”
Už podruhé mě zaskočí nápadný vybočení ze zajetejch kolejí. Podezřívavě se na něj podívám, ale tomu jeho bambi výrazu jsem prostě nikdy nedokázal odolat.
“Jak bych mohl říct ne?”
Rozzáří se jako měsíček na hnoji. “Tak výborně! Vem si něco hezkýho na sebe a sejdeme se dole!” Energicky vstane, až se pode mnou zhoupne matračka, a ztratí se v mlze neznámo kam. Trochu znejistím a tiše čekám, jestli to náhodou od něj zas nebyla jen nějaká lest. Možná že jsem zbytečně paranoidní a fakt bych se rád mýlil, jenže si

nemůžu pomoct - prostě cejtim v kostech podraz.
“Pane Alexander, co vy tady zas zlobíte? Chcete se udusit?” Vynoří se Naďa uprostřed kouře a máchá si otráveně rukou před obličejem.
“Cože? Ty seš tu taky?” Nestačim se divit.
“No tak, udělejte s tím něco!” Jde na mě pěkně zostra. Radši ji rychle poslechnu. Po paměti se doplahočím k oknu. Pro jistotu vyklopím jen ventilačku a sleduju, jak se obláčky tlačí malou škvírkou ven na svobodu. Netrvá dlouho a v pokoji je zase koukatelno.
Zjišťuju, že Adam ani Naďa už tu nejsou, jako by se taky vypařili, ale tu ventilačku jsem fakt poctivě hlídal, tak doufám, že jsou oba v pořádku.
“Něco hezkýho na sebe.” Bleskne mi hlavou. Vydám se ke skříni a zbrkle se v ní přehrabuju. Nikdy jsem nebyl zrovna parádivej typ a už jsem fakt extrémně zvědavej, co si na mě Adam asi vymyslel, takže se nakonec spokojím s prvníma slušnějšíma kalhotama a košilí, co vylovim. Bohatě stačí, když nebudu nahej, no ne?
***
Pod schodama už na mě čeká můj doprovod, na sobě slušivej oblek jak do tanečních, pochybuju, že jsem kdy reálně na Adamovi podobný hadry viděl, což ovšem neznamená, že by se mi to nelíbilo...
“Tak teď nevim, jestli jsem trochu nepodcenil situaci,” omluvně okomentuju svůj ubohej vohoz.
“Šaty neřeš, důležitý je to, co je uvnitř.” Přistoupí ke mně a letmo, jakoby omylem, zavadí rukou o můj poklopec.
“A nevrátíme se radši nahoru?” Zkouším štěstí a cítím se příjemně nadrženej.
“Neblázni, dali jsme si na tom fakt záležet. Pojď, uvidíš!” Nadšeně mě za sebou táhne a mně v tu chvíli začne vrtat hlavou hned několik věcí.
No, není to nefér, že člověk jen málokdy dokáže usměrňovat

svý sny? Nebo jsem snad jenom já takovej zoufalec? A kam že to vlastně jdeme, myslel jsem, že vyrážíme někam ven?
Zastavíme před vstupem do jídelny.
“Překvapení!” vesele zvolá a tlačí mě dovnitř.
Jsem ohromen, až z toho dočista oněmím. Na krásně prostřeným stole se blejskají křišťálový sklenice a mámin sváteční porcelán. Všude jsou kytky, mísy s ovocem a svíce, v pozadí hraje nějaká snobská klavírní hudba a u lítaček do kuchyně stojí Naďa, v zelený kombinézce, připravená nám sloužit do posledního dechu.
“Prosím, až po tobě.” Galantně mi odsouvá židli a čeká, než zaujmu místo, pak obejde stůl a uvelebí se naproti. Naďa nám na pokyn začne rozlejvat šampaňský, Adam se tlemí od ucha k uchu, prostě romantika jako prase, rande bez jediný chybičky! Kdybych si ovšem nevšimnul celkem podstatnýho detailu.
Pro koho je tady tolik nádobí?
Nestačím ani otevřít pusu a moje otázka se zodpoví sama. Druhým vchodem vznešeně nakráčí do jídelny fotřík, máti se ho třímá za rámě a nesou se, jako kdyby šli k oltáři. Oba jsou očividně dobře naladěni a taktéž náležitě vymóděni. Přidávají se k naší slavnostní tabuli a nešetří úsměvama. Jemnostpán se s námi krátce přivítá a automaticky zasedá do čela stolu. Máti bere místo po jeho pravici, hned vedle Adama, štěstím celá září, prostě idylka.
Co se to tu sakra děje?
Nechápu...
Fotřík se chopí skleničky a spustí proslov: “Moji drazí, dovolte, abych vám všem ze srdce poděkoval, za vaši milou společnost.” Oblaží nás jednoho po druhém svým vřelým pohledem. Na Adama se obzvlášť upne, což je přinejmenším dost divný, protože jsem si stoprocentně jistej, že k němu nikdy žádný sympatie nechoval, spíš naopak.
“Až v okamžicích, jako je tento, si člověk teprve uvědomí, na

čem a na kom mu v životě opravdu záleží. Mám vás všechny moc rád a chci, abyste to věděli!” Chudák se tak rozjitří, div nezačne natahovat. Ostatní okolo sedící strávníci, vyjma mě, samozřejmě, jsou taktéž dojati.
“Na zdraví a dobrou chuť!” popřeje fotřík celému stolu.
“Na zdraví!” ozvou se máti a Adam téměř jednohlasně.
Málem se taky neudržim a pozvednu číši. Bublinky ve skleničce rychle stoupají vzhůru a mně začíná bejt nepříjemný vedro. Snažim se povolit si knoflík u krku, ale mám na to až moc neohrabaný prsty.
Mezitím z kuchyně přirachtá Naďa s pojízdným vozíkem na jídlo. Všechny nás obejde a naservíruje před každýho tácek, kterej je přikrytej takovým tím vybouleným stříbrným poklopem. Nervózně si prohlížim svůj pokroucenej odraz na lesklým kovovým povrchu a v břiše mi těžkne. Fakt si nejsem jistej, jestli budu v tomhle stavu vůbec schopen cokoliv pozřít.
“Naděždo, myslíte, že bych vás mohl požádat, abyste se k nám dnes také připojila?” doprošuje se fotřík.
Naďa se poctěně ukloní jako nějaká Japonka, vezme si poslední porci a poslušně se posadí na židli vedle mě.
Vážně se musíte všichni pořád tak nablble usmívat?! Co je to s váma, lidi?!
Vrhnu jeden zoufalej pohled po Adamovi, i když tak nějak tuším, že v tom určitě jede taky. Ten na mě na oplátku spiklenecky mrkne a natahuje se po víku.
“Můžeme?” Nečeká na schválení a odklápí svoji “snídani” jako první. Vyděšeně zírám na obsah jeho talíře.
“Říká se tomu zlatá dávka,” poučuje. Fotřík, máti i Naďa vesele přikyvujou, zatímco já konečně začínám chápat.
Ne, tohle není jen obyčejnej sen. Najednou je mi to všechno dokonale jasný! Úplně zatuhnu, už se zas nemůžu ani hnout. Vzpomenu si na doktora Magora a jeho zábavnou

medicínu... pokusnej subjekt, roubík a svěrací kazajka... experiment, kterýmu nelze říct ne.
Já jsem to nepřežil, že je to tak? A tohle? Tohle je má odměna.
***
Máti nadšeně zatleská ručkama. “Mmm, tak dobrou chuť!” Před sebou pečlivě vyskládaných devět bílých pilulek. Jsem totálně v šoku, když je do sebe začne jednu po druhý ládovat jako nějaký posraný jednohubky!
“Ty nebudeš?” Fotřík se na mě přísně podívá. Na jeho tácku už jich taky pár chybí.
“Nemáte žízeň, pane? Mohu vám k tomu donést třeba kolu,” přidá se Naďa.
“Jen ho nechte, buď chce, anebo nechce, nemusí mít furt něco extra...” usadí ji fotřík a strčí si do pusy další lentilku.
Mám pocit, že se mi každou chvíli rozskočí hlava!
Jedinej Adam a já jsme se svýho přídělu zatím ani nedotkli. Ostatní spokojeně sezobou celou dávku, ani nemrknou, a ještě si pochvalujou, jaká to byla dobrota. Vůbec jim nevadí, že právě spořádali časovanou bombu. Připadám si jako divák v první řadě dost nepovedenýho představení.
Brzy na to jsou jejich očička skelnější než korálky. Máti se hystericky rozesměje, až se zajíká. Mám strach, že jestli nepřestane, začne praskat nádobí. Postupně mění barvu od červený, po tmavě fialovou až do modra, a jak jí začíná docházet dech, přechází její euforickej projev radosti do vysokejch kvílivejch pazvuků, který mi silně evokujou naše kamarády kvičouny. Vedle mě se zas Naďa mele ze strany na stranu jak šílená. Pořád se prohlíží, oklepává a drbe, jako by jí snad lezlo něco po rukou, ve vlasech, anebo pod oblečením. Problém je, že ty “věci”, kterých se tak usilovně snaží zbavit, existujou pouze v její hlavě a nikdo jinej je nevidí. Vyděšeně křičí, dře si kůži až do krve, jen aby se zbavila těch dotěrnejch vetřelců, jenomže oni jsou čím dál

tím neodbytnější.
Paralyzovaně sleduju jejich marnej boj, vím, že teď už nemůžu ani jedný z nich pomoc, a v duchu si neustále opakuju, že nic z toho, čeho jsem právě svědkem, naštěstí není skutečný - aspoň teda né pro ně. I tak je to vcelku dost nehezká podívaná, bez který bych se milerád obešel...
Pomyslnou soutěž nakonec vyhrává máti, když ze sebe vychechtá i ten poslední kousíček vzduchu a rozplácne se hlavou do talíře. Trochu to cinkne, jak se její diamantový náušnice tvrdě setkaj s porcelánem. Naďa ji zanedlouho následuje, tvář zkřivená hrůzou, v koutku úst poslední tik a pak se malátně sveze ze židle pod stůl.
Automaticky přesouvám pozornost na fotříka, protože je na řadě. Neříkám, že by mě snad jeho osud nějak zvlášť těšil, ale z těch tří ho lituju asi nejmíň. Dokonce i jeho smrt je nudná. Chvilku jen tak sedí s otevřenou pusou, tváří se jako student *Zvláštný školi* a tečou mu sliny. Potom zvrátí oči, až mu úplně zmizí panenky a zůstane jen bělmo, jako by si chtěl prohlídnout svou lebku zevnitř. Svalí se dozadu přes opěradlo a naposledy vydechne. Jídelnou se rozprostře hrobový ticho. Jsem rád, že už je ticho...
Adam mě celou dobu pobaveně sleduje a vychutnává si mé utrpení plnými doušky. Nahlížím do těch dvou krutých očí a snažim se pochopit, proč mi to vlastně dělá.
“Nemyslel sis, že ti to projde?” řekne ta chladná bytost, která se nastěhovala do jeho zevnějšku. “Nebo proto se furt tváříš, jako by se nic nestalo?” Rozpřáhne hrdě rukama nad tou svou moralistickou exhibicí.
“Že zrovna ty mi budeš něco vyčítat!” bránim se.
“Na mně ti nikdy nezáleželo, ale dobrý, s tim bych se i dokázal smířit...” Vyjeveně na něj koukám, ač vím, že pravda je někde jinde, slyšet ho takhle mluvit prostě zabolí.
“Jenže co ona? Co chudák Klára - jak ta k tomu příjde!?”
Aha, tak odtud vítr vane! Jasně, že jde o Kláru.

“Všechno se seběhlo tak rychle… kdybych to mohl vzít zpátky!“ Marně se vymlouvám a nechávám se válcovat intenzivním pocitem viny.
“A to mě chceš jako dojmout?” Pohrdavě se ušklíbne. “Ani se nedivim, že ses radši nepochlubil, s tímhle by dokázal žít málokdo!” Najednou už neumim najít žádný další slova na svou obhajobu.
“Jenže ani tohle se nepovedlo… Těšil ses, jak konečně ulevíš svědomí, a vono hovno. A víš ty co? Dobře ti tak!” Znechuceně se zvedá od stolu a odchází.
“Je mi to líto! Tak strašně líto!” Omluvně zamumlám Adamovi do zad, ale nepřipadám si ani o kousek jako lepší člověk.
“Jo, tak tebe to mrzí? Trošku pozdě, ne? Seš ubohej, podívej se na sebe!” Definitivně mi láme vaz. Mám pocit, že jsem si od něj ani nic lepšího nezasloužil.
Zůstali jsme jen já, tři mrtvoly a větší než zdravé množství HPčka. Zdeptaně čumím na svůj obloženej talíř s pilulema a chce se mi brečet. A přesně kvůli týhletý sračce jsem teď tam, kde jsem, topim se v zoufalým srabu a všichni, kterým na mně kdy záleželo, jen bezvládně plavou opodál ksichtama dolů.
“Kurva!” Prásknu nasraně pěstí do stolu, vyletim ze židle a zavadím o hranu. Nádobí podrážděně zacinká, jedna svíce se rozkolíbá tak moc, až to neustojí a zvrhne se na ubrus. Dříve než stihnu zakročit, požár se rozšíří přímo pekelnou rychlostí po celý desce, jen tak tak uskočím. Sotva se vyhrabu na nohy, už chytaj i stěny, jako by byly z papíru, navíc napuštěnýho benzínem, plameny nenasytně olizujou strop i podlahu a zatarasujou mi všechny únikový cesty. Zlověstnej černej dým mě odřezává od okolí, teplota vzrůstá každou vteřinou, až je to skoro k nevydržení. Začínám se rozpouštět, každá má buňka se mění v malou lávu chrlící sopku, slyším jen praskání ohně a něčí bolestnej křik a přeju

si jediný: *Už dost, prosím, ať už to skončí! Už dost!*
Uprostřed ohnivý koupele se najednou z ničeho nic zjeví Klára, vlasy má rudý od krve, ale jinak vypadá spíš jako anděl. Mlčky mi podává ruku. Její oči mě k sobě volají a říkají mi, abych se nebál, že všechno bude zase fajn. Když se jí dotknu svýma ohořelýma prstama, je to, jako bych znovu vzplál, akorát tentokrát mě Klářiny plameny naopak chladí - né, ještě jinak, jsou jako mentolka. Po celý kůži se mi rozlejvá blažená úleva, bodavý jehličky jedna po druhý odpadávají, až po nich zůstane jen slabý svědění. Klára se usmívá a já bych ji nejradši umačkal vděčností, zatímco se svět kolem nás rozplývá v bílé záři.
***
Rozkoukávám se v útlý špatně osvětlený místnosti a okamžitě mi dojde, že jsem se zas nechal pěkně napálit. *Proč jsi mě dovedla zpátky? Já to nechápu! Měl jsem za to, že už je po všem. Tohle je snad za trest...*
Jediná dobrá zpráva je, že si aspoň konečně nepřipadám jako pytel hoven. Tělo si nějakým zázrakem rovzpomnělo, jak správně fungovat, což je určitě vítaná změna oproti dřívějšku, i když nerad bych se předbíhal. Ze všeho nejdřív potřebuju vstát a přesvědčit se, že jsou všechny mý údy a končetiny na správnym místě a ve správném počtu. Jenomže to by mi v tom nesměly bránit ty pitomý popruhy, který mě od krku dolů nekompromisně omezujou v pohybu…
Když zjistím, že jsem opět, nebo přesněji řečeno ještě pořád, spoutanej, málem mi z toho jebne! Tentokrát už sice neležím na sále pod lampou, s kapačkama nad hlavou a tím šíleným psychoušem v zádech, ale i tak se mi to ani trochu nelíbí! Bude to teď asi nějakej novej standard unášet lidi a pak na nich provádět pokusy bez jejich svolení, jinak si to nedokážu vysvětlit... To se mi pak těžko někdo může divit, že jsem ze svýho nenadálýho vzkříšení malinko přešlej!

Začnu sebou naštvaně mrskat a snažim se uvolnit aspoň jeden z těch škrtících pásů. Lehátko se pode mnou zoufale rozvrže a podaří se mi ho vyviklat kousek od stěny, což je ovšem zároveň jedinej výsledek mého úporného snažení.
No, tak nic...
Dveře cely se prudce rozletí. Ihned svýho unáhlenýho rozhodnutí lituju. Taky jsem si to mohl nejdřív trochu promyslet, vydechnout si, zbytečně na sebe neupozorňovat. Co když mě budou chtít zase mučit? Nejsem stavěnej na to, abych snášel takovýhle zacházení! Přísahám, že jestli mě ještě jednou dají do péče tomu dobrákovi, tak se taky zcvoknu!
Dovnitř nakráčí postarší chlápek s knírkem, klasický zelený maskáče, u pasu bouchačka a mně se okamžitě roztřesou půlky strachy. Stoupne si nade mě a nevěřícně čumí.
“No, to mě poser! Právě jsem kvůli tobě projel sázku...” Jak mluví, od pusy mu lítají sprškы slin, jsem tak vyděšenej a mokrej, že skoro ani nevnímám, co říká.
“Haló, slyšíš mě? Nejsi ty nějakej vadnej, že ne?” Mává mi dlaní před obličejem, jako by to byl podle něj ten nejlepší diagnostickej způsob. Vzhledem k tomu, že nijak nereaguju, začne se zklamaně mračit.
“Tak jak chceš, viď... klidně si dál trucuj, ale aspoň mi tu laskavě přestaň dělat bordel!” Nahne se ještě blíž ke mně a snaží se přistrčit postel zpátky na místo.
“Na tohle už jsem moc starej...” Unaveně zaheká. Mít teď volnou ruku, pohodlně bych se natáhl pro jeho zbraň a situace by byla hnedka zajímavější! Dávám svý štěstěně poslední šanci a s vypětím všech sil prudce trhnu proti poutům. Naděje je svině!
“Ale, ale!” Knírač pohotově uskočí, zřejmě nebude až tak opotřebenej a vetchej, jak tvrdil. “Tady se nám někdo pěkně předvádí! Na tvým místě tyhlety kraviny příště radši nezkoušim, fešáku!” Povýšenecky mě setře.

Už to dál nevydržim! “Okamžitě mě odsud pusťte, nebo...” Vysypu ze sebe falešně výhružným tónem, a už když ty slova opouštějí můj systém, je mi jasný, jak komicky to asi muselo znít. Jako bych si snad mohl ze svý pozice dovolit nějaký vyjednávání. *Prosím nezabíjejte mě!* by bylo mnohem adekvátnější.
Knír se ušklíbne a pobaveně zavrtí hlavou. “Už jsem se začínal bát, že seš němej! Vydrž, někoho ti sem pošlu! Hlavně nikam nechoď!” Mrkne na mě a bez jakýhokoliv dalšího vysvětlování opouští celu.
“No tak... počkej! Kam jdeš?!” Marně se snažim znovu získat jeho pozornost. Zabouchne za sebou a zamkne na dva západy.
Prej nikam nechoď! Tak to je výborný!
Nervózně se převaluju a cukám, jak jen pouta dovolí, a v břiše se mi mezitím míchá čím dál tím nestravitelnější koktejl obav, bezmoci a vzteku.
Co je to sakra za lidi a co ode mě chtějí? No, něco asi jo, jinak by mě tu takhle nedrželi. Má vůbec cenu, snažit se s těma šílencema nějak bavit? Jenže co jinýho mi zbejvá, když ani nevim, kde vlastně jsem...
Hromady neodbytných otázek vyskakujou z každýho kouta mojí mysli, až mě to úplně ochromuje. Musim si na moment zavřít oči a trochu se vydejchat. Jasně že panikaření nikdy k ničemu kloudnýmu nevedlo, ovšem v určitých chvílích je prostě klasickej hysterák to nejlepší řešení!
“Ssst!” Něco nebo někdo na mě sykne, trochu se leknu, ale má zvědavost je nakonec silnější než strach.
Pootočim hlavou a prohledávám pokoj. Čtyři holý stěny, malá židlička, hajzlík a umyvadlo, na stropě zaschlý mapy a osamocená žárovka, žádný okna, jen ventilační průduch.
A pod tím průduchem... duch!

***

Tímto dnem počínaje se seznam mých strachů a schíz definitivně zkracuje o jednu zásadní položku, se kterou si už nadále nemusím dělat starosti - jsem blázen, je to oficiální! A vlastně se mi celkem i ulevilo... Někde jsem kdysi četl, že lidi, co to nemají v hlavě úplně v pořádku, jsou prej v životě šťastnější. Hurá! Už se vážně nemůžu dočkat!

“Zas to tak nedramatizuj Lexí, stanou se i horší věci. Ty se teď hlavně soustřeď na to, co je podstatný,” vytrvale do mě hučí osoba, kterou na oplátku já zase vytrvale ignoruju.
“Musíme se odsud dostat, myslíš, že bys toho knírače dokázal nějak ukecat?”
Zdá se mi to, anebo támhleten flek vypadá trochu jako slon?
“A zkus ještě jednou ty pouta, podle mě se jen málo snažíš!”
Ne, počkat, beru zpět, z tohohle úhlu je to spíš veverka, nebo možná... tyranosaurus?
“Nechceš snad, aby tě znovu odvezli k tomu doktorovi, že ne?”
Na druhou stranu, když trochu přimhouřim levý oko, dalo by se to považovat za plachetnici, možná i ponorku, já už fakt nevim...
Rudovlasá Klára si nešťastně vzdychne a opře se o protější zeď mé skromné cely. Založí si trucovitě ruce na prsa a nebejt si absolutně jistej, že je to jen halucinace, snad by se mi jí i zželelo.
“Tak promiň, chci ti jen pomoc!”
Aha, proč jsi to neřekla hned? Zrovna jsem přemejšlel, co by mi mohlo tuhletu debilní situaci aspoň trochu zpříjemnit. Že mě to nenapadlo dřív. Otravnej přelud mrtvý holky, no jasně! A mimochodem, moc díky za tu tvoji podpásovku, vědět, že mě zatáhneš zase zpátky do těchle sraček, radši bych se dál vesele griloval a sledoval naše, jak papaj bonbónky!
“Vim, že to máš teď těžký, a tak budu dělat, že jsem nic neslyšela... ale neboj, spolu to zvládnem, uvidíš!” Prohlásí suverénně, jako by tomu fakt věřila.
Tak ještě jednou a naposledy! Ty tady nejsi, jsi jenom výplod mojí pošahaný hlavy a já fakt nevim, jak bys mi asi jako chtěla pomoc - dokážeš mě snad rozvázat?
“Ne, to nedokážu.”
A praštila bys toho chlápka támhletou židlí přes hlavu?

“Ne! Vždyť ti nic neudělal!”
No, neřikal jsem to? Jsi úplně k ničemu a já nejsem žádnej cvok, takže se teď zase hezky seber a zmiz, rozptyluješ mě! Mám momentálně na práci mnohem důležitější věci!
“Třeba jako čumění do zdi?”
Třeba! A vůbec, tohle nemá smysl, odmítám se tady vybavovat sám se sebou!
Kvůli těm bajéčným popruhům se nemůžu ani pořádně urazit, takže aspoň křečovitě stisknu víčka k sobě a dělám, že neexistuje.
“To, že nad problémem zavřeš oči, ještě neznamená, že zmizí, Lexí.”
Teď si to řekla přesně. Problém! Posranej výmysl, blud! Z nás dvou prostě žádný kamarádi nebudou, smiř se s tím a dej mi sakra už pokoj!
“S tímhle já se teda smiřovat nehodlám!”
Unaveně si vzdychnu a pokračuju v hledáni obrazců mezi flekama na stropě.
***
Když znovu zarachtají dveře, bludná Klára se ustrašeně přikrčí k nohám mojí postele - poseroutka! Já to mám narozdíl od ní v tomto ohledu celkem jednoduchý.
Tichý kroky se opatrně přikrádaj blíž, chvilku si pohrávám s myšlenkou, že bych mohl předstírat spánek, ovšem vzhledem k tomu, že se třesu jako želé s parkinsonem, nevím, kdo by mi to divadýlko asi tak sežral.
Nakráčí přede mě nějakej vyzáblej týpek, dlouhej bílej plášť, kudrnatý vlasy a brejličky, na první pohled takovej ten intelektuálskej typ, ačkoliv vypadá i celkem přátelsky, dost na to, abych se aspoň částečně vzchopil a nasadil masku hrdýho zajatce, kterej si nenechá jen tak všechno líbit.
“Ehm... zdravím, vítej mezi živými,” pronese s drobným úsměvem na tváři. Ten hlas mi okamžitě sepne v hlavě poplach nejvyššího kalibru! Když trochu přimhouřím oči a

představím si ho ve žlutým hábitu, nepotřebuju žádnou další nápovědu.
“Děláš si prdel?! Nech mě bejt ty magore!” Neudržím se a začnu sebou šít jako regulérní pošuk, i když pochybuju, že by to zrovna jeho mělo nějak odradit.
Magor se vyděšeně stáhne. “O... omlouvám se za to, co se předtím stalo a taky za ta pouta...” blekotá ustrašeně.
“Nechtěli jsme nikomu ublížit... úplně chápu, že jsi naštvaný, je to opravdu nepříjemná situace...”
Když vidím, jak je nervózní, taky mě tím docela vykolejí. Zajímalo by mě, jaktože najednou tak otočil? Pokud vím, ještě nedávno neměl s ubližováním sebemenší problém.
“Tak se ho zeptej, ne, na co čekáš?” reje do mě hrdinsky Klára.
Tobě se to kecá, když ti nejde o kejhák...
“Snad by ses nebál, vždyť se na něj podívej...”
V tu chvíli jí musím dát za pravdu, Magor má očividně co dělat, aby se nesložil, což mi přináší zvláštní druh škodolibý radosti. Na Knírače bych si nejspíš netrouf, ale tohle, to je úplně jinej level.
“Co po mně teda chceš?!” Jsem si v tom útočným tónu čím dál tím jistější.
“No, takhle...” Trochu se vzchopí. “Prvně bych rád uvedl věci na pravou míru, jestli dovolíš...” Znovu se obezřetně přiblíží a ukazuje prázdný dlaně, jako by se vzdával.
“Chci tě jen ujistit, že z naší strany se rozhodně nejedná o nějaký zlý úmysl... právě naopak! Zdá se, že došlo k obrovskému nedorozumění! Nic z toho by se určitě nestalo, kdybych nemusel pracovat pod takovým tlakem a...”
Přistihnu se, že na něj netrpělivě, možná až vražedně zírám.
“Ale tohle tě teď asi nezajímá, že ne?” odpoví si sám.
“Chytrej kluk!” sekunduje mu Klára. Mám co dělat, abych s nima oběma stíhal udržet tempo.

“Netuším, do jaké míry se orientuješ v otázkách chemie nebo medicíny, takže to vezmu ve zkratce...” Podobná prohlášení obvykle následuje nekonečná smršť odborných pindů, hádal bych, že tomu v tomhle případě určitě nebude jinak. Klára se mezitím odhodlá vylézt ze skrýše a otráveně na mě koulí očima. Škoda, že se s ní stále nekamarádím.
“Už několik let se zabývám vývojem univerzální léčivé látky, zatím se mi povedlo dosáhnout pouze dílčích pokroků a všechno se navíc ještě dost zkomplikovalo, když se nahoře přihodily ty “nepříjemnosti”.” Ukáže prstem ke stropu.
Nejdřív úplně nechápu, co by mělo bejt špatnýho na mojí veverko-tyranosauro-plachetnico-ponorce, ale pak mi dojde, že má nejspíš na mysli něco jinýho…
“Mluví o kvičounech, ty Einsteine!” zaťuká si červenovlasá potvora teatrálně na čelo a já se musim kousnout do rtu.
“Na druhou stranu nebýt těchto neobvyklých okolností, můj výzkum by patrně skončil u ledu, takže si vlastně nemám nač stěžovat,” uchechtne se, ten vtip mi musel asi uniknout.
Už už se nadechuje k dalšímu pokračování, když mu do toho rázně vstoupim.
“No, jako né že by mě to nezajímalo, ale co kdybysme přeskočili rovnou k tý části, která se týká mě?” Musim ho trošku popohnat, protože tímhle tempem by klidně mohl přednášet celou svou životní historii až do zejtra a mně se fakt nechce trávit v jeho společnosti víc času, než bude nezbytně nutný!
“Prosím?” Nechápavě se zamračí.
“Poslední věc, kterou si pamatuju, je, jak jste mě unesli, pak jsem se probral uprostřed nějakýho šílenýho experimentu a nakonec tady. Docela rád bych věděl, co má tohle všechno znamenat a hlavně - kdy už mě kurva pustíte?!” Klára souhlasně přikyvuje nad každým mým slovem.
Skrček se ublíženě zaksichtí, popostrčí si obroučky a pak spustí. “To, co se ti tu snažím sdělit, je, že ve tvém případě

došlo k hrubému pochybení... Normálně se séra používají pouze na infikovaných, nikdy bych si nedovolil podávat Lampyris zdravému člověku, tedy určitě né v této rané testovací fázi...” Kajícně sklopí hlavu a čumí do podlahy. Klára se mu naštvaně postaví za záda, poklepává nohou a čeká, co dalšího z něj asi ještě vypadne.
“Počkej, takže ty jsi na mně “omylem” vyzkoušel nějakej lék, kterej vlastně ani lék neni, chápu to dobře?”
“Ano i ne...” Nešťastně si povzdechne. “Měli jsme za to, že jsi nakažený, nedokážu si vysvětlit, jak mohlo k takové chybě dojít... Opravdu mě to velice mrzí!” Bojím se, aby se mi tu chudáček ještě nerozsypal!
Stejně, neměl bych to bejt z nás dvou spíš já, kdo se bude hroutit? Je od něj fakt hezký, že svýho pochybení lituje, i tak bych mu docela přál zažít si to, čím jsem si musel díky jeho “drobný chybičce” projít já!
“Bobek malej, podívej, jak je z toho zničenej! Copak se na něj můžeš zlobit?” velkoryse se přimlouvá Klára.
Možná bych mu i dokázal odpustit a není to jen tím, že mám pro kudrnáče slabost, pak se ovšem ukáže, že se svou zpovědí ještě zdaleka neskončil.
“Co je však na celé té záležitosti asi nejvíc nepříjemné, jsou ty vedlejší účinky...” Řekne tak potichu, až mu skoro není rozumět.
***
“Vždycky jsi chtěl přece tetování, ne? Podle mě to není až tak zlý…” Otáčim si před obličejem svý odporný pařáty a musím silně nesouhlasit.
“Jedná se pouze o otázku vizuálního charakteru, funkčnost by měla zůstat zcela zachována.” Oznámil mi ten dobrák předtím, než mi uvolnili pouta, a poté, co si zavolal na pomoc Knírače s bouchačkou - zřejmě moc dobře věděl proč...
Pod nezdravě bledou kůží pulzujou tmavě zelený potůčky

krve a obepínají se jako hustá kořenová síť po celým povrchu mýho těla - úplně celým, už jsem to několikrát kontroloval! Od hlavních tepen se rozvětvujou naběhlý čáry, zavinujou se kolem masa a šlach a vytrvale rozvádějí nezvykle zabarvenou mízu až do tý nejposlednější cévky. Dokonce i mý oči mají ten divnej jedovatě-žabincovitej nádech! Stáhnu si rukávy až úplně nadoraz a zmuchlám si jejich konce v pěstích.
“Originální, to je to správný slovo...” přifaří se rudovláska se svým nevyžádaným příspěvkem k diskuzi.
Kolikrát tě mám prosit, abys už na mě nemluvila?! Nebudu do toho všeho řešit ještě tebe. Co kdyby sis zase radši někam zalezla?
“No, vem si třeba mě, taky se mi to červený háro nejdřív nelíbilo, ale už jsem si na něj docela zvykla, možná ho nakonec budu mít i ráda.”
Několika málo kroky obkroužím ubikaci jako divoký zvíře v kleci a pak sebou zdrchaně plácnu na postel.
Bludná Klára se posadí k mým nohám a zkouší mě utěšit.
“Bude to v pohodě, Lexí, uvidíš... Taková krásná barva! Dokonce bych řekla, že k tobě tak nějak pasuje...”
Otáčím se čelem ke zdi a nemám daleko k tomu, abych o ní začal mlátit hlavou.
V pohodě, jo jasně! Tak si to shrňme, každej, koho jsem znal, je pravděpodobně mrtvej, nebo se proměnil v tupou ječící obludu, nějaká bláznivá sekta gumovejch hlav mě věznì v temný kobce, kde mi tu nejbližší společnost dělá dotěrná halucinace, a k tomu všemu ze mě ještě jeden vyšinutej vědátor udělal něco jako ghúla... chceš, abych pokračoval?
“Ale no tak, od kdy se z tebe stal takovej ufňukánek? Můžeš bejt rád, že jsi naživu, podívej na mě... a stěžuju si snad?”
Schovávám se před ní pod polštář a snažim se aspoň na pikosekundu uniknout z tohohle magořince. Chtělo by to

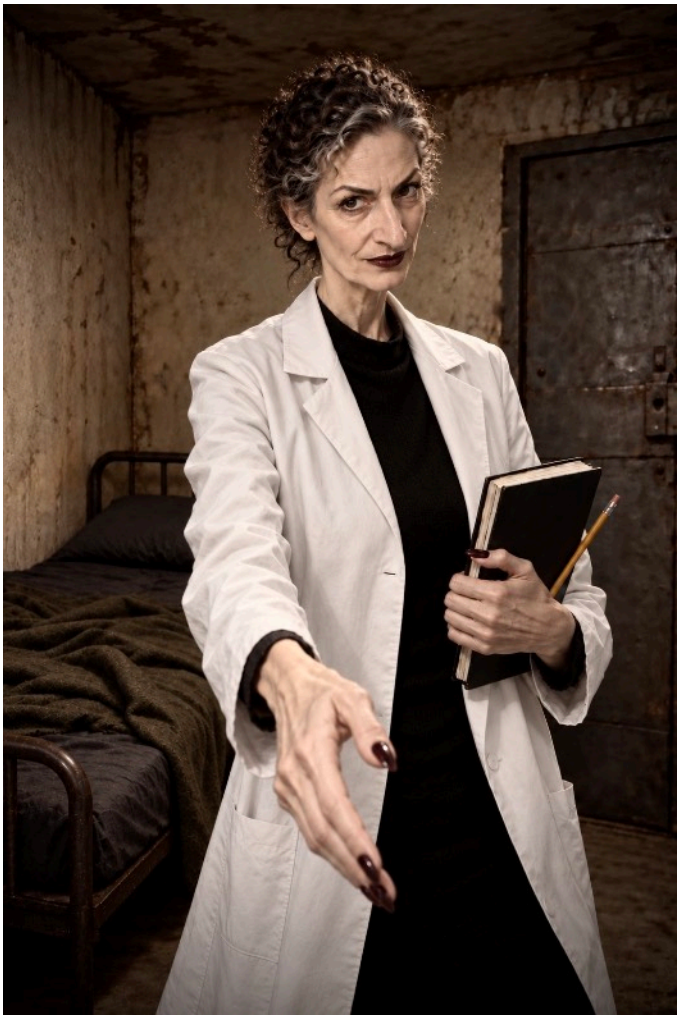
brko, nebo rovnou dvě, ačkoliv pochybuju, jestli budu mít ještě kdy chuť na cokoliv zelenýho…
Právě když mám pocit, že jsem už takřka na dosah vytouženýmu spánku, nebo možná spíš chvilkovýmu vytuhnutí z totální únavy životem, vyruší mě opět ten obrejlenej skrček. Téměř neslyšitelně zaklepe, vplíží se mi na pokoj a marně se snaží zamaskovat svůj provinilej ksicht.
“Neni to hezký, takovej snaživej, viď?” ocení jeho vlezlost druhá nejvtíravější osoba v místnosti.
“Napadlo mě, že budeš mít asi hlad.” Drží před sebou plastovej tác jako nějakej zakřiknutej čišník, na něm talíř a hrnek neznámýho obsahu. “Neni to nic extra, ale dá se na to zvyknout.”
“Vidíš, já ti to řikam pořád!” přisadí si bludná Klára.
“Hmm.” S absolutním nezájmem je oba setřu. Fakt teď zrovna nemám na nikoho náladu, opravdu je tak těžký to pochopit? Vždycky jsem si myslel, že ve vězení posílají delikventy na samotku spíš za trest, ačkoliv po dnešku bych si ji nejradši osobně vyžádal...
“Tak jak se zabydluješ?” Zajímalo by mě, kam na tyhle debilní otázky chodí.
“Jak bys asi tak myslel?” zabručim a doufám, že ho tím konečně odpálkuju. Jenomže on se stále nemá k odchodu. Přisune židličku vedle mojí pryčny, důkladně ji očistí nějakým vlhčeným ubrouskem nebo co, položí na ní tác a trpělivě čeká, zda jeho milodar přijmu.
Připadám si jako opičák v zoo.
Když se ani po několika minutách tíživýho ticha jídla ani nedotknu, začíná bejt na brejlounovi vidět mírné znepokojení.
“Zítra se na tebe přijde kouknout doktorka. Zatím se zdá být vše v pořádku, ale musíme si doplnit ještě pár testů a potom se uvidí,” oznámí mi povzbudivým tónem. Jen zaslechnu slovo test, nejradši bych vzteky skřípal zubama!

“Tak ono je vás tu takových víc? No, výborně...” pronesu kysele.
“Nemusíš se bát, dostane se ti jen toho nejlepšího zacházení, slibuju!” Zaručí se mi veškerou svou nezpochybnitelnou ctí a tváří se jako nějakej posranej spasitel! Docela mě tím nadzvedne.
“Nevidim jedinej důvod, proč ti nevěřit!” jedovatě se zašklebim.
Hodí po mně raněnej laní pohled a zkouší to na city.
“Vím, že jsme nezačali zrovna šťastně...” Nadechuje se, jenomže já už to jeho alibistický kňučení prostě nevydržim dál poslouchat! Vyletim z postele a výhružně se nad ním z výšky svých necelých dvou metrů naježim. Leknutím nestačí ani pípnout.
“Tak si dej bacha, abysme tak i neskončili!” Věnuju mu dlouhej nenávistnej pohled, a když v jeho tmavých očích zahlídnu obrys zelený zrůdy, nejdřív se leknu, než mi dojde, že je to jenom můj odraz. Zařadim zpátečku a Magor se rozklepaně odporoučí, myslím, že po tomhle výstupu by mi už mohl dát aspoň na chvíli pokoj...
“Co to do tebe sakra vjelo, seš normální?!” sprdne mě Klára jak malýho kluka. Popadnu ten blbej tác s jídlem a vší silou ho po ní mrsknu!
***
“Brý jitro, snídaně!” Přikodrcá si to dovnitř Knír a zamračeně se dívá na moji novou mastnou skvrnu ve tvaru chobotnice, která se od včerejška nádherně vyjímá na zdi hned vedle pancéřovaných dveří. Bez přístupu venkovního světla těžko určit, jestli je fakt ráno, a tak mi nezbejvá, než mu věřit.
“Tohle si, doufám, uklidíš? Pokojskou ti teda dělat nebudu!” zabrblá nad tím svinčíkem, i když ode mě ve skutečnosti žádnou odpověď nečeká. Od našeho posledního rozhovoru s Magorem se zřejmě rozkřiklo, že nejsem zrovna v nejpřátelštějším rozpoložení, a tak se mi konečně dostalo

několika hodin klidu. Nevidím důvod, proč na tomto stavu cokoliv měnit. Držím si odstup a mlčky čekám, než vypadne. Hladově si prohlížim talíř se snídaní, a jakmile uslyšim otočení klíče, nevybíravě se na něj vrhnu. Sušenky a ponožkovej čaj nikdy nechutnaly líp!
Až po nějakejch deseti, patnácti soustech si teprve uvědomím, že mi tam taky klidně mohli šoupnout nějaký oblbováky, akorát teď už je stejně pozdě, a navíc by mi to vlastně ani nevadilo. Bylo by fajn, na chvíli vypnout, pod tlakem okolností jsem samozřejmě nemohl vůbec zabrat a nezbylo mi tak, než celou “noc” střídat převalování na tvrdý matraci s chozením v kruzích po prostoru čtyři na čtyři metry, ačkoliv když se to vezme z tý lepší strany, aspoň jsem měl dost času popřemejšlet.
Klára je na mě od toho incidentu s tácem poněkud naštvaná, což je další pozitivum, protože to znamená, že se mnou nemluví, a pokud si člověk zvykne nekoukat do toho jejího truckoutu, skoro už o ní ani neví.
V zájmu znovuzískání duševní pohody a částečně taky z pohodlnosti jsem se rozhodl, že bude nejlepší, nechat svou budoucnost čistě v rukou osudu anebo náhody, to je jedno... Protože ať jsem doteď dělal cokoliv, snažil se jako idiot, nebo se naopak na všechno vysral, vždycky to pro mě skončilo úplně stejně na hovno, tudíž nevidím jedinej důvod, proč se zbytečně dál unavovat.
Ono to vždycky nějak dopadne…
Jasně, že bych rád znovu vystrčil nos z týhletý díry. Teda, né že bych se nějak zvlášť těšil do vylidněnýho světa plnýho kvičounů, kde na mě stejně nikdo a nic nečeká, ale už pro ten pocit se tý vidiny hodlám zatím držet. Kdyby snad záleželo jen na mně, už tu dávno nesmrdim a nikoho neobtěžuju a klidně bych i zapomněl na všechna ta “nedorozumění” a “hrubá pochybení”, jenže ono bohužel

nezáleží, což taky zrovna není zjištění, který by člověku přidalo k lepší náladě...
Takže zkrátka radši nic neřešim, usrkávám si svůj odpornej čaj a kochám se výhledem na chobotnici.
***
Zbejvá mi dožvejkat poslední dvě sušenky, když mou ranní idylku naboural ohlášená, ale i tak nevítaná, návštěva. Tentokrát je to nějaká dáma, tipnul bych těsně pod šedesát, s děsně přísnou tmavou rtěnkou, nalakovanejma drápama a orlím frňákem. Bílej plášť energicky zasviští vzduchem a rozvíří poklidnou atmosféru. Nechává za sebou zacvaknout zámek, v ruce přichystanej zápisník a tužku a já si představuju, jak mě s ním přetáhne přes hlavu, kdybych se náhodou nechoval v mezích slušnosti. Její obličejový svaly bojujou samy proti sobě, když se snaží na tváři vykouzlit něco jako parodii na úsměv a podává mi při tom zdvořile svou kostnatou ruku.
“Doktorka Lydia Suchá, těší mě!” Neštítí se mojí pracky olepený od sušenek a má nečekaně pevnej, i když chladnej, stisk. “A vy jste?”
Nepřemejšlim a plácnu první falešný jméno, co mě zrovna napadne. “Adam.” Zazubim se, abych nepůsobil podezřele. Krajem očka si všimnu, jak bludná Klára nepatrně nadskočí.
“Výborně, Adame, jsem ráda, že už jste sdílnější, neposadíme se?” Pokyne směrem k posteli, jako by to snad byla její postel a né “moje”, vlastně mám od první chvíle, co vstoupila do místnosti, pocit, že jí tady patří úplně všechno! Neodporuju a sednu si do přední části, aby měla dostatek prostoru a nemuseli jsme se na sebe mačkat, nic proti ženám zralejšího věku, ale mám svý zásady.
“Takže, Adame!” Nelíbí se mi, jak to jméno pořád vyslovuje, taky jsem si mohl vymyslet něco lepšího...
“Dokážu si představit, že máte jistě spoustu otázek?” Pokrčím rameny. Né, že bych neměl, spíš jenom nevim, kde

začít.
“Asi vás nepřekvapí, že je tomu tak i na naší straně.”
Takže to proto si na mě přichystala ten notes?
“Znáte hru na pravdu?”
Nehádal bych, že zrovna ona bude kdovíjak hravej typ.
“Možná?”
“Pak tedy dovolte, abych vám trochu osvěžila paměť.”
Znovu se pokouší o přátelskej škleb. “Pravidla spočívají v tom, že si dva hráči střídavě pokládají otázky. Očekává se, že budou odpovídat pravdivě a upřímně. Pokud by se snad stalo, že tázaný nechce nebo nemůže na některou z otázek odpovědět, dluží namísto toho tazateli protislužbu, kterou je pak povinen neprodleně splnit,” vychrlí na mě.
“Rozumíme si?”
Zamyšleně se podrbu za uchem, rudovláska se mezitím přisune blíž k nám a zaujatě se mračí.

“Takže to znamená, že když se vás teď zeptám, jakou barvu mají mý spodky, a vy mi na to pravděpodobně nebudete schopná odpovědět, mohl bych si pak na oplátku přát, abyste mě odsud pustila?” Bylo by hodně naivní myslet si, že to tak opravdu funguje, ale už pro tu srandu mi nedá se nezeptat.
Doktorka ve vší vážnosti přikývne. “Ano, samozřejmě, přesně taková jsou pravidla. A teď moje otázka.”
“Tak počkat! Nevěděl jsem, že už hrajeme!” Nedám se jen tak rozhodit, jenže to ona taky ne. “Kde jste byl, když vypukla nákaza?”
Měl bych jí lhát, mlčet nebo se s ní o svůj příběh pravdivě podělit? A neplánoval jsem si náhodou ještě před chvílí, že nebudu všechno tak řešit? Každopádně, jestli se brzo nerozhodnu, bude asi těžký vyvolat přesvědčivej dojem, ať už ji potom nakecám cokoliv.
“Myslím, že by se teď celkem šiklo získat si nějakou tu důvěru, pokud se chceš odsud ještě někdy dostat...” Nadhodí má tajná rádkyně, aniž by ji o to kdokoliv žádal.
“Bydleli jsme já plus pár dalších lidí na chatě u lesa, daleko od civilizace. Nejsem si jistej, kdy a co přesně se stalo, ale když jsme se pak na konci léta vypravili ven do města, bylo už všechno vzhůru nohama,” vyklopim ze sebe.
“Zajímavé...” Zaujatě si mě vyslechne a dělá si u toho poznámky.
“A teď já!” Podruhý už se přechcat nedám. “Kde to jsem a co jste zač?”
“Víte, že tohle jsou ve skutečnosti dvě otázky?” zazubí se. “I když, musím uznat, že spolu celkem úzce souvisejí, takže budiž. Právě se nacházíte několik desítek metrů pod zemí, na polosoukromé výzkumné stanici jménem Beta.” Odmlčí se, jako by mi dávala čas, abych to zpracoval. Švihnu očima po Kláře a zjistím, že taky napjatě poslouchá.

“S několika členy vědeckého týmu a malou vojenskou posádkou zde pracujeme na choulostivých úkolech, které si ze své povahy vyžadují jistou míru izolace.” Tváří se tajemně. S přísunem těchto nových informací začínám bejt čím dál tím zvědavější.
“Takže jste si tu takhle žili ještě před tím, než se to stalo?”
“Ano, stanice je po energetické stránce plně samostatná, stejně tak disponujeme i vlastním zdrojem pitné vody a vzduchovým filtračním systémem. Jediný problém v současné době představuje zásobování potravinami a některým vědeckým materiálem, ale tím vás teď nebudu zatěžovat. Mimochodem, tohle byla už třetí otázka, pokud se nepletu?”
Tak trochu jsem doufal, že si nevšimne, na druhou stranu kdyby chtěla, mohla mě kdykoliv zarazit.
“No, tak se teda ptejte, když to musí bejt.” Dávám si záležet, abych nezněl až příliš ochotně.
“Ti vaši přátelé, které jste zmiňoval, jsou stále někde tady poblíž? Možná bychom je mohli zkusit kontaktovat, jistě budou mít starost...” Z jejích slov mi nepříjemně zatrne.
“Ne... zůstal jsem sám.” Sklopím oči a modlím se, aby to nechtěla dál rozmazávat.
“Chápu.” Opět si pečlivě zaznamená mou odpověď.
“Dobrá a teď trochu z jiného soudku. Předpokládám, že s infikovanými jste se již setkal. Máte nějaké zajímavé poznatky, o které byste se s námi chtěl podělit?”
“No, já teda nevim, to vy tady provádíte všechny ty svý testy a pokusy, neměl bych se na tohle ptát spíš já vás?” neodpustím si drobnej rejpanec.
“Ovšem, to klidně můžete, až budete na řadě!” Zpraží mě pohledem. “Nebo byste snad preferoval raději náhradní úkol? Stačí říct!” Paní Suchá bude mít zřejmě hluboce zakořeněnej cit pro fair play a taky pro vyhrožování…

Klára si jen otráveně odfrkne.
“Ty, který jsme potkali, nebyli zrovna nejbystřejší, dělali děsnej kravál a tvářili se hladově. Naštěstí jich nebylo tolik a většinou se jim dalo celkem pohodlně vyhnout.” Snažím se co nejvýstižněji uspokojit její požadavek. “I když, sem tam taky dokážou nemile překvapit, to jo...” Dodám a automaticky se mi začnou vybavovat všechny scény z uplynulýho tejdne, až si řikám, že možná příště prubnu ten náhradní úkol...
“Ano, to máte jistě pravdu, v dnešní době neradno nic podceňovat.” Ušklíbne se, jako by narážela ještě na něco jinýho. Pro jistotu se plynule přesouvám k dalšímu tématu.
“Prej jste mi tohle,” zvednu ruce, “udělali omylem.” Suchá přikývne a já musim rychle pokračovat, než se mě zas pokusí vojebat. “Dá se to nějak vrátit zpátky, anebo už takhle zůstanu napořád?” Tentokrát zaskočím já ji.
“Hmm, to je zajímavá otázka, bohužel, vzhledem k jedinečnosti vašeho stavu vám na ni ale nedokážu s jistotou odpovědět. Mohu vám však zaručit, že nejste v bezprostředním ohrožení života, a dokud budete pod naším dohledem, postaráme se, aby to tak zůstalo.”
Nepřipadá mi, že by se zrovna stoprocentně držela svých pravidel. Tohle byla spíš taková odpověď-neodpověď.
“Jasně, takže mě tu hodláte držet, dokud nezcepenim?”
Přehodí si nohu přes nohu a soucitně se na mě zadívá.
“Dovedu si představit, jak na vás tato situace musí působit, a vůbec se nedivím vaší nedůvěře, nicméně teď, když už jste tady, nemůžeme vás jenom tak pustit a čekat, že o nás nikomu nepovíte, to snad chápete?”
“Dělá si srandu?!” vyprskne Klára.
“Komu bych o vás asi tak vykládal? Vy už jste dlouho nebyla venku…” Káravě na mě svraští obočí.
“Obávám se, že v tomto směru musíme být nekompromisní! Rizika jsou až příliš vysoká a obcházet bezpečnostní

protokol je vzhledem k současným podmínkám zcela nemyslitelné.” Zřetelně kroutím hlavou na protest, což je taky zároveň to jediný, co mi zbejvá.
“Ačkoliv...” Dává si důležitou pauzu a já se neubráním vzpomínce na fotříka a jeho přednášky. “Bude-li zájem na obou stranách, mohli bychom z toho nakonec vytěžit všichni!”
“Jak jako vytěžit?” Nejsem si úplně jistej, co by mi tak tyhle lidi mohli nabídnout a hlavně, jestli bych vůbec chtěl...
“Už zase předbíháte, Adame, takhle se ta hra opravdu nedá hrát!” slušně mě upozorní a je znát, že doktorka není jen zkušená vyjednavačka, ale taky že patří mezi ten typ lidí, který ani nemusejí zvedat hlas nebo snad sahat k ostřejším výrazům, aby dali druhým jasně najevo, jak už je pěkně serou.
“Nevěřila bych jí ani slovo!” Na tom se s Klárou výjimečně shodneme.
“Dříve než se ovšem pustíme do jakékoliv spolupráce, musím si být jistá, že nepředstavujete pro základnu žádné nebezpečí.”
A teď jako čeká co? Že jí tady na místě odpřísáhnu, jak budu hodnej? Na mou duši, na psí uši?
“Potřebovali bychom vás podrobit ještě několika triviálním testům. Vzorky na vyšetření krve i toxikologii jsme si již odebrali...”
“Děkuju za optání...” ozvu se a připadám si jako nějakej pitomej plyšák na hraní!
“Tudíž bude zapotřebí doplnit ještě fyzické a psychologické vyšetření, pokud tedy souhlasíte?” Trochu mě zaráží, že se vůbec ptá, už se mi zas začíná svírat hruď!
“A jestli ne?” Nasadím pokrovej výraz, Klára se ke mně přidá, jsme v přesile. Doktorka se zvedne, zaklapne svůj zápisník a unaveně si povzdechne.

“Erik se zmiňoval, že jste poněkud tvrdohlavý...” Ani jsem netušil, že někoho takového znám, ale odhadl mě celkem dobře. Zaťuká na dveře, načež se z druhý strany začnou odemykat.
“Doporučovala bych vám, abyste si naši nabídku v klidu promyslel. Nezůstalo nás naživu tolik, abychom si mohli dovolit zbytečné plýtvání. Záleží jen na vás, jakou cestu zvolíte.” Naposledy se na mě tím svým osobitým způsobem pousměje.
“Tak přeji pěkný den, Adame. Nashledanou.”
***
Slibuješ?
“Slibuju! A teď ty!”
Otráveně se zaksichtím.
Přísahám, že už tě nebudu posílat do kouta, nebudu tě schválně ignorovat, nebudu po tobě házet věci a... a ten konec jsem zapomněl, promiň.
“Ty jsi fakt hroznej, takhle přece nemůžeš přísahat, celý jsi to zkazil...”
Snad bys mi mohla věřit i bez přísahy ne?
“No, to právě nevim...”
Proč bych měl asi tak potřebu lhát sám sobě?
“Lexane!” varovně po mě vyštěkne.
Fajn, fajn. Omlouvám se! Tak ještě jednou.
“A nahlas, jinak to neplatí!” Tváří se urputně.
Né, to ani náhodou... Co když teď právě stojí za dveřma Knír? Mohl by mě slyšet, nebudu tady ze sebe dělat blázna!
“Tak já taky beru svůj slib zpátky...”
Vyděračko! Víš přece, jak je to vyšetření důležitý, myslel jsem, že chceš odsud taky vypadnout?
“Přesně tak! A proto nechápu, proč by ses nemohl aspoň jednou překonat!”
Rezignovaně zabručim. Odkašlu si, postavím se co nejdál od vchodu, a pak tedy začnu potichoučku šeptat:

“Přísahám, že už tě nebudu posílat do kouta, nebudu tě schválně ignorovat, nebudu po tobě házet věci a nebudu o tobě mluvit jako sám o sobě. Spokojená?” Cítím, jak se mi studem zapalujou tváře.
“Vidíš? Ani to nebolelo!” vítězoslavně se zazubí.
No, to si právě nejsem jistej...
“Chceš si ještě jednou projít, co máš říkat?”
Ne, ne, já to zvládnu, máti mě nenaháněla roky po terapiích jen tak pro nic za nic. Znám všechny ty jejich fígle! Udělám ze sebe toho nejnormálnějšího a nejnudnějšího člověka pod sluncem!
“Budu na tebe myslet, když už nemůžu jít s tebou...” Dívá se na mě svýma velkýma starostlivýma očima, kterým není těžký propadnout.
“Neboj, pak ti povyprávim,” utěšuju ji a najednou úplně zapomenu, že mluvím nahlas.
Bože, já jsem asi fakt pošuk, co? Jako by bylo nad čím pochybovat…
“Hele, nech si toho, jo?”
***
Přijde mi, jako bych strávil v tom zaprděným kumbálku né dny, ale spíš roky! Není se čemu divit, že když mě Knírač konečně vypustí ven, chovám se jak nadrženej čokl. Kdybych jen trochu mohl, nadšeně se rozběhnu do dáli, prozkoumám všechny rohy, strčím nos za každý dveře, utrhnu se ze řetězu a vykadim doprostřed cesty!
“Žádný kraviny, jasný?” Přátelsky poklepe na pouzdro s bouchačkou.
“Jasný, šéfe!” Přemejšlim, že bych mu ze srandy zasalutoval, ale radši se zklidnim a nebudu zbytečně provokovat.
Vyrážíme. Asi tak pětkrát zatočíme a můj chabej orientační smysl spolehlivě přestává fungovat. Kdyby se teď Knírač rozhodl někam vypařit a nechal mě samotnýho, bojim se, že

bych už netrefil zpátky, ale ani nikam jinam, možná bych se i rozplakal. Dobře, že to neví!
Nenapadlo by mě, že stanice může být až takhle rozsáhlá. Proplejtáme se sítí chodeb a chodbiček a všechny jsou si neuvěřitelně podobný. Strohej, poněkud zastaralej, funkcionalistickej styl, u stropu zářivky a odhalený trubky s takovou tou chundelatou izolací okolo, sem tam nějakej zavřenej průchod, nic víc - nic míň. Brzy mi splývají do jednoho šedýho betonovýho bludiště a dojde mi, že to s tím mým velkým útěkem, jak jsem si ho při první příležitosti bláhově plánoval, asi nebude tak horký. Obávám se, že bez mapy nebo aspoň podrobnějšího průzkumu celýho areálu bych byl odkázanej tak akorát na svý štěstí, a to by nebyl zrovna ten nejchytřejší tah...
Co se asi skrejvá za všema těma neoznačenejma dveřma? Netvrdila snad doktorka, že jsou jen malej vědeckej tým? Na co teda potřebujou tolik prostoru, není to už trochu předimenzovaný? Anebo mi prostě jen kecala, což je taky celkem možný...
“Kolik vás tu vlastně žije?” zkouším nadhodit Kníračovi čistě nevinnou otázečku, jen aby řeč nestála.
“Tím se teď nemusíš trápit, mladej. Pojď, jdeme!” Nakrčí na mě svůj rozpláclej žilkatej nos a ukončuje rozhovor dříve, než vůbec začal. Trochu se divím, že je dnes takovej strohej, vídáme se minimálně třikrát denně, když mi nese jídlo nebo pouští dovnitř nějakýho otravu, a on zatím nikdy nevynechal příležitost prohodit aspoň pár slov.
Možná se mi to jen zdá, ale nejspíš už se nemůže dočkat, až se mě zbaví. V tomto ohledu bychom mohli mít dost společnýho, a přitom by stačilo tak málo - postavit mě k východu a zamávat na rozloučenou. Nebo bych mu mohl ještě jednou zkusit vzít bouchačku a pak zdrhnout. Akorát je tu poměrně vysoká šance, že mě při tom zastřelí buďto on či já sám, anebo že se ztratím v tomhletom šílenym labyrintu a

za pár let někdo objeví jenom mou sušenou mrtvolu s děsuplným výrazem ve tváři! Tak nebo tak, ani jedna z těchto možností se mi momentálně moc nezamlouvá.
Když zahejbáme za roh, málem se srazíme s dalším chlápkem v maskáčový uniformě. Bude určitě o dobrých dvacet let a kilo mladší než můj bodyguard, vyzařuje z něj takovej ten nefalšovanej gumově-profesionální dojem a klidně bych se vsadil, že se dost prožívá.
Stroze pozdraví knír a kejvnutím hlavy a pak se jeho pohled, skoro až omylem, stočí směrem ke mně. Omámen mou neobvyklou vizáží šokovaně otevře hubu. Ten ksicht by si na občanku rozhodně nedal! Oplatím mu jeho milou pozornost jedním ghúlím úsměvem od ucha k uchu a chlápek se raději rychle zdejchne z dohledu. Né, že bych se mu divil. Já teda fakt nejsem zvyklej na tenhle druh reakcí, ale asi bych se měl pomalu smiřovat, že mě jich ještě pár čeká. Na druhou stranu, může to bejt celkem i sranda.
***
Ani ne minutu na to procházíme prosklenýma šoupačkama na čipovou kartu s velkým nápisem *Sektor A*. Odtud dál působí prostředí jak z úplně jinýho světa, nebo spíš doby. Tahleta část základny je mnohem modernější, musela být připojena ke zbytku poměrně nedávno.
Na světlý dlouhý pasáže se napojujou průhledný buňky plný nejrůznějšího složitýho vybavení, jehož účel si netroufám ani odhadovat. Procházíme kolem několika menších místností, co vypadají jako kancly nebo pracovny, všude po stolech a v regálech se válejí stohy papírů, nejrůznějších flaštiček, hadiček a jiných serepetiček. Zvláštní je, že tyhle prostory zrovna nikdo neokupuje, a přesto se zdá, jako by je jejich uživatelé opustili sotva před chvílí.
Chodba nás nakonec vyplivne do rozlehlý centrální místnosti, která taktéž přetéká pestrou škálou vědeckých hračiček a udělátek a ještě vetší záplavou pečlivě

seřazených zkumavek a nádobek s různorodou náplní. Uprostřed toho organizovanýho chaosu pobíhají tři lidi v bílých pláštích. Mezi nimi i můj oblíbenec Magor a doktorka Suchá. Posledního týpka jsem zatím neměl čest poznat. Má vyplešatělou hlavu, o to však hustější je jeho obočí, a trochu mi připomíná našeho chemikáře ze základky.
“Výborně, tady jste! Vítejte v Sektoru A,” přivítá nás vlídně se šklebící doktorka a přebírá si mě od mého doprovodu.
“No není to nádhera, co říkáte Adame?” Pyšně se rozhlíží kolem a já musim uznat, že jsem něco podobnýho ještě v životě neviděl.
Úsměv mi ale zas rychle spadne, když zaznamenám, jak nás zpovzdálí, zdánlivě nenápadně, pozoruje ten obrejlenej skrček. Taky si všimne, že jsem si všimnul, a nasadí trpitelskej výraz, až mám skoro chuť jít mu jednu ubalit, ať má aspoň proč. Doktorka zaznamená vzrůstající napětí a naznačí mi, abych ji následoval vedle. Zavede mě pasáží zpátky do jedný z těch uklizenějších pracoven s velkou knihovnou a posadíme se naproti sobě ke stolu.
“Tady budeme mít klid,” oznámí mi a začne se přehrabovat hromadou dokumentů. Vyloví tenkej secvaknutej štůsek, horní list je popsanej spoustou čísel a chemických značek, který jsou pro mě asi tak srozumitelný jako čínština. Zamyšleně je zkoumá, pak něco nadatluje do počítače, a když už to skoro vypadá, že zapomněla, že vůbec existuju, obrátí se ke mně.
“Tak kde začneme?” zeptá se a je to spíš řečnická otázka vzhledem k tomu, že je nám oběma jasný, kdo tu rozhoduje. Pokrčím rameny. Nemám ani páru, co se mnou maj v plánu, ale nechci se tomu nepříjemnýmu pocitu zatím moc poddávat.
“Zpracovali jsme vaše výsledky.” V jejím pohledu zachytím takovou zvláštní jiskřičku, těžko říct, zda je to dobrý nebo špatný znamení.

“A zjistili jste něco pěkného?”
“Podle všech markerů jste zdráv! Váš organismus a Lampyris se na sebe perfektně adaptovaly. Můžete si oddechnout.” Rád bych dal na její doporučení, avšak tuším nějakej háček.
Doktorka otočí na další stranu zprávy. “Nicméně, vaše krev vykazuje jisté velice zajímavé anomálie a teď zdaleka nemám na mysli jen její zbarvení.” Tentokrát z ní ty jiskřičky přímo srší.
“Aha...” Skoro se ani nechci dál ptát. “A co z toho plyne pro mě?”
“Nic dramatického, buďte bez obav, prozatím si pouze odebereme další vzorky. Počítám, že kompletní analýza bude záležitostí dlouhodobějšího zkoumání.” Z toho jejího ujišťování nejsem bůhvíjak odvařenej a ze slova “dlouhodobější” už vůbec ne!
Suchá to na mě hned pozná a zvážní.
“Navrhuji, abychom se dali co nejdřív do práce.” Přisune přede mě hustě potištěnej dvojlist. “Připravila jsem si pro vás základní sadu testů, které jsou součástí standartní procedury, všichni jsme je museli skládat, nebojte, není to nic těžkého.” Podává mi propisovačku.
“I přes to, kdybyste si s něčím nevěděl rady, klidně se ptejte.” Opře se dozadu o opěradlo a sleduje mě ostřížím zrakem. Trochu mě to znervózňuje a jsem si stoprocentně jistej, že je to i její záměr, takže se zhluboka nadechnu, otřu si zpocený dlaně do trika a začnu s první otázkou.
***
Zhruba o milion řádků později vyčerpaně odkládám tužku a protřepávám zatuhlý zápěstí. Pro jistotu si ještě jednou prolítnu svůj test, abych se ujistil, že jsem se nikde neprokec, anebo se nenechal zmást nějakou záludnou kontrolní otázkou, potom ho se spokojeným úsměvem vrátím zpátky doktorce.

“Hotovo?” Vyšpulí vrásčitou zmalovanou pusu a je na ní úplně vidět, jak se těší, až si můj výtvor kriticky vyhodnotí zeshora dolů a zdola nahoru. Škoda, že nemůžu bejt u toho, až zjistí, že se žádnýho pikantního odhalení nedopátrá. Doufejme.
“Hotovo.”
“Skvěle! Tím pádem už nám zbývá jen fyzická způsobilost. Převezme si vás můj odborný asistent Vlasta, pojďte, prosím, za mnou.”
Vrátíme se do hlavní místnosti, po brejlounovi tentokrát ani stopy, zato ten druhej vědátor se k nám nadšeně přiřítí.
“Adame, Vlasta. Vlasto, Adam.” Seznamuje nás doktorka stručně. Váhavě podávám Vlastovi ruku a v duchu se tiše posmívám tomu jeho pitomýmu bezpohlavnímu jménu. Vlastík se zpočátku ksichtí, jako bych byl plesnivej, ale nakonec si přece jen potřeseme. Stejně nevim, k čemu jsou tyhlety formality jako dobrý, člověk se akorát celou dobu přetvařuje, až to bolí...
Teď, když už se tak dobře známe, mi řekne, abych si sundal triko a pak na mě navěsí asi tak tunu elektrod a kolíčků. Nejdřív jenom ležim, potom mě pošle běhat na pás, pořád si něco zapisuje a podle toho, že se nemračí, bych tipoval, že si vedu celkem obstojně. Po nějaký době se k nám vrátí doktorka.
“Už jsme skoro hotoví, paní doktorko!” poslušně hlasí Vlastimil, a zatímco já vesele funím a snažim se, Suchá se posadí naproti mně a se zájmem studuje mý obnažený tělo. Připadám si trochu jako maso na krámě a upřímně doufám, že jsou její úmysly čistě jen vědeckého charakteru! Jako, né že by mi to nelichotilo, obzvlášť po tom, co se mi stalo, je každej kompliment vítanou kapičkou do rozlitýho pohárku mého sebevědomí, na druhou stranu fakt nemusím mít všechno...
Jako by mi četla myšlenky, pohodí ta obstarožní koketa

vyzývavě vlasama a ušklíbne se. “Je tady ještě jedna věc, na kterou bych se vás potřebovala zeptat.” No ty vole, to snad ne! Že se mi to jen zdá, že jo?
“Když vás naši Skauti prve našli, ležel jste prý téměř v bezvědomí před zapáleným nákupním centrem na kapotě auta.” Myslím, že se mi právě rozbušilo srdce minimálně dvakrát rychleji, než má! Možná, že by bylo přece jen lepší, kdyby po mně vyjela...
“Zajímalo by mě, co jste tam dělal?” Znovu mě propichuje dravýma očima, těžký neucuknout. Naštěstí jsme se na tenhle scénář s Klárou taky připravovali.
“Byl jsem tam pro zásoby... jídlo, voda a tak,” odpovím zadejchaně.
“A co se stalo, že najednou začalo hořet?”
“Potřeboval jsem se zbavit pár kvi... infikovaných a omylem se mi při tom povedlo založit požár,” snažím se působit přesvědčivě, doktorka se však stále tváří nespokojeně.
“Ale ven jste se dostal v pořádku, nebyl jste popálený, tak proč to bezvědomí?”
“Popravdě, ani nevim, vyběhl jsem na parkoviště, zamotala se mi hlava a pak už si nic nepamatuju. To asi ten kouř, nebo tak něco...” Házu jí udičku a ona mi ji žere i s navijákem.
“Ano, no jistě, tím se to tedy všechno vysvětluje,” zazubí se, taky se zazubím a poskok Vlasta, když nás vidí, neodolá a přidá se. Všichni se zubíme a najednou je konec všech testů a já mám z nich fakt skvělej pocit. Zvládnul jsem to!
***
“Čekej!” stopne mě Knírač na půli cesty domů. “Umývárka.” Ukáže na jedny z těch tajemných neoznačených dveří. “Máš pět minut!”
Nemusím si ani čuchat ke svýmu podpaždí, abych věděl, že to se mnou myslí dobře. Vlezu dovnitř, taky to tu zrovna nevoní, a rozhlížím se po úsporně vybavený okachličkovaný

místnosti. Čtyři umyvadla, stejnej počet sprch s takovým tím čudlíkem uprostřed, jako bejvávají na bazénu, a dlouhá dřevená lavice.
“Támhle jsou kdyžtak nějaký mejdla a šampony, jestli potřebuješ.” Nadskočím. Až teď mi dojde, že je mi Knír stále v patách. Pokud to znamená to, co si myslím, tak nás oba brzy čeká velmi nepříjemná a trapná situace...
“A šetři vodou!” Asi deset vteřin na mě výhružně civí, potom se sebere a odkráčí ven na chodbu. Ten balvan, co ze mě právě teď spadnul, musel bejt slyšet až nahoru!
Svlíknu si hadry a hodim je na lavičku. Přemejšlím, jak je to dlouho, co jsem se naposledy myl jako normální člověk, a nedokážu si vzpomenout. Ve squatu jsme měli jen studnu a škopek, barák byl ode všech sítí odříznutej od doby, kdy původní majitel přestal platit, a koupat jsme se chodili do lomu. Bylo teplo, voda čistá, tak nám to nevadilo...
Najednou mám v očích takovej divnej pálivej pocit a musím si je otřít, nejspíš špatně spláchnutý bublinky, protože na nějaký dojímání teď opravdu není vhodná doba…
Sprcha je příjemně horká, miliony kapek jemně smejvají zašlou špínu z mojí mrtvolně bledý kůže a na světě je hned o něco snesitelněji. Když skončím, nemůžu najít ručník. Představa, jak volám přes dveře na Knírače, aby byl tak laskavej a nějakej mi donesl, je sice zábavná a úplně se neztotožňuje s jeho stanoviskem, že mi *“nebude dělat pokojskou”*, ale nakonec přece jen jeden vypátrám. Leží až nahoře zastrčenej na poličce vedle zrcadla. Sklo naštěstí zcela zamlžila pára, což je fajn, protože se aspoň nemusím koukat na ten svůj ksicht.
Jakmile vydoluju srolovanou osušku z regálu, učiním dvě zásadní zjištění. Za prvé, už vim, od čeho byl ten zatuchlej smrad, a za druhé, nějaká věc, co byla schovaná vzadu za ruličkou, propadla do škvíry mezi policí a zdí a teď tam zašprajcnutě visí. Trochu se natáhnu a zjistím, že je to

holítko. Plastová jednorázová varianta - podle těch chlupů určitě použitá. Přejedu si rukou po nezvykle zarostlý tváři a zaváhám. Ono když je nejhůř, člověk by se neměl zbytečně ofrňovat...
Důkladně žiletku vypláchnu a zkouším se poslepu oholit tupým ostřím a sprcháčem a daří se mi to přesně tak dobře, jak by se dalo očekávat! Několikrát se říznu. Nadávám a syčím. Nakonec se rozhodnu pro nevyhnutelné a pomalu odmazávám mlhu ze zrcadla. Když jsem byl malej a někam jsme jeli autem, vždycky jsem schválně zadejchal celý okýnko, a pak jsem si na něj kreslil. Fotřík z toho šílel!
Můj zeleno-bílo-ošklivej zjev mě zase rychle vrátí zpátky do reality a já na něj dlouze zírám, snažim se zvyknout si na ty cizí oči a nedělat z toho větší drámo, než by bylo nutný. Tak jsem prostě trochu šereda no, nedá se svítit!
Abych to trochu vylepšil, učešu si prstama mokrý vlasy a vrátím se k původnímu úkolu. Měl bych pohnout, každou chvíli mi sem může vtrhnout Knírač a jedinej ručník, kterým disponuju, je bohužel moc malej na to, aby se dal uvázat kolem pasu, takže… Už se mi zas vrací ten nepříjemnej pocit alá muklovský sprchy.
Poctivě kmitám nahoru a dolů a jde mi to celkem od ruky. Možná bych si pak mohl tu žiletku někam tajně ulejt a vyrobit z ní improvizovanou zbraň! Jsem to ale debil, proč mě to nenapadlo hned? No jo, jenže půlku ksichtu už mám oholenou, to bych asi těžko nějak obhajoval. Blbost! Vždyť bych ji stejně ani nedokázal použít.
“Jau!” Zajedu o něco hlouběji, než by bylo zdrávo!
Z rány se vyleje několik kapek zelený šťávy a pak se sama od sebe zacelí, nikde ani škrábnutí. Počkat, cože?!
Prohlížím se a hledám i ty ostatní místa, kam jsem se prve říznul, ale nemůžu je najít! Nevěřícně zamrkám.
Co se to tady kurva právě teď stalo?!

Nezbejvá mi, než si to ověřit ještě jednou, musím si bejt absolutně jistej, než začnu dělat ukvapený závěry. Vezmu holítko a přitlačím si ho v pravým emo stylu k levýmu zápěstí. Šoupu s ním do strany, dokud neucítím řezavou bolest. Vzápětí už do umyvadla stéká slabej čůrek brčálovitý krve. Jak budu tohle vysvětlovat Knírovi, to fakt netušim... Jako dvě strany zipu se začnou rozpůlený části kůže stahovat zpátky k sobě. Za několik málo vteřin se spojí a zajizví tenkou šedavou čárkou. Rozklepaně po ní přejíždím konečkama prstů a sleduju, jak mi mizí přímo před očima!
***
“Kláro! Kláro?” Koukám pod postel i do všech koutů a nemůžu ji za boha nikde najít.
“Uklidni se, tady jsem.” Najednou se objeví přímo za mnou. Má ustaranej výraz, ale nevypadá, že by se mě bála.
A měla by?
Dělám nervózní osmičky po pokoji a znovu a znovu kontroluju levý zápěstí, jestli se něco nezměnilo. Přehrávám si v hlavě, co se před chvílí stalo, a pořád jsem si jen napůl jistej, že se mi to všechno jen nezdálo! Jizva je pryč, po zranění ani stopy.
“Víš, co to znamená?” ztiším hlas, aby nás nikdo neslyšel. Klára se zamračí, neodpovídá, nebo možná spíš jenom nechce vyslovit nepříjemnou pravdu.
“Jsem zrůda... udělali ze mě nějakýho posranýho mutanta!” Zhořkne mi v puse.
“Pojďme si o tom v klidu promluvit.”
“Ale hovno! O čem chceš jako mluvit?!” V těle mi napjatě tepe a nejradši bych s něčím fláknul! Klára se opře o zeď a trpělivě čeká, dokud mě to mý chození a nadávání neomrzí. Když se tak stane, posadím se na pryčnu a dělám si na ruce dlouhý škrábance nehtem, jeden za druhým. Nedojedu ani dolů k zápěstí a oděrka v horní části už se sama maže neviditelným zmizíkem, zas a zas, stále dokola!

“Můžeš s tím prosím tě přestat? Je to nechutný!” zpeskuje mě.
“Jo, to máš pravdu. Nejenže je to nechutný, ale hlavně taky kurevsky divný! Tohle už nejsem já, všechno je špatně!” hroutím se.
“Co mám teď do hajzlu asi tak dělat?! Protože já už fakt nevim…” Chytnu se za hlavu a zkoušim si ji rozmáčknout těma dvěma obludnýma prackama.
“Hele, tak dost!” okřikne mě. “Jasně, že jseš z toho celej nesvůj, nerozumíš tomu a máš strach, o tom žádná... ale co kdyby ses na celou tu záležitost zkusil podívat i z jinýho úhlu?”
Nechápu, na co naráží. Jediný, co jsem řešil cestou zpátky do cely, bylo, abych se nepoblil, na žádný další plány a úhly momentálně fakt nemám kapacitu... A vůbec, už je toho na mě prostě moc!
“Představ si všechny ty možnosti, vždyť ty jsi teď téměř nesmrtelnej!” Úplně se rozzáří, její vlasy vypadají jako žhnoucí plameny. Díváme se jeden na druhýho a mě ten její pozitivní přístup začíná lehce nahlodávat.
“Počkej, takže podle tebe, když se mi třeba něco stane, tak jako nemůžu umřít?”
“To netušim, chtěl bys to vyzkoušet?” Má trochu šílenej pohled, ač jsem si skoro jistej, že je to jen nadsázka.
“No jo, jenže co když se o tom dozví oni...” Nálada se mi znovu překlopí jak na houpačce. “Až uvidí, co dokážu, budou mě chtít pitvat a zkoumat, rozřežou mě na tisíce malejch kousků a potom zase složí, dokud je to nepřestane bavit!” Nasedám na vláček hysteráček.
“Tak jim to prostě nebudeme říkat, to je jednoduchý!”
“Ty jsi vždycky se vším hned hotová!”
Klára se ukřivděně ušklíbne.
“A co třeba ta doktorka, nekecala dnes náhodou něco o divnejch věcech s mojí krví? Ona to tuší, na to dám krk, je

pěkně vychcaná!” Uvědomím si, že skoro křičim a přikryju si kajícně pusu.
“Budem si holt na ni muset dávat větší pozor,” přikyvuje Klára.
“Jo, to teda!”
“Neupozorňovat na sebe, dělat jako by nic...” Tentokrát je to ona, kdo začne konspiračně kroužit po místnosti. “Myslím, že je pořád ještě brzo, aby ses pokoušel o útěk, ale až jednou nastane ta správná chvíle, bude se nám tahleta tvá schopnost určitě hodit!”
“Jo, to máš asi pravdu,” souhlasím s ní. “Jen nevím, kolik máme ještě času...”
***
Překvapivě se mi opět nedaří usnout. Celou noc se obracím jako palačinka, závity jedou na plný obrátky, kručí mi v břiše a plstnatá deka nepříjemně kouše po celým těle. Kdykoliv se podrbu, přesune se to dotěrný svědění zase o kousek jinam. Bojím se, abych neskončil jako Naďa v tom bláznivým snu.
Posadím se a koukám na svý vystouplý žíly, který jsou i za šera pořád zřetelně vidět. Kdo by to byl řekl, že jednou dopadnu zrovna takhle...
Je to zvláštní, celej můj dosavadní život mi teď připadá jen jako nějaká vzdálená vzpomínka. Všechno se seběhlo tak rychle a ten člověk, kterej psal první kapitolu příběhu, je už teď dávno někdo úplně jinej! Znám všechny jeho chyby a ve většině případů dokážu i pochopit, proč je udělal. Když se na něj z odstupu dívám, trochu mu zavidím, a ačkoliv vím, že neexistuje žádnej způsob, jak bych se s ním mohl spojit, chtěl bych mu poradit a říct mu, co by měl změnit. Otázka je, jestli by mě vůbec poslouchal. Ale co kdyby jo? Dopracoval bych se znovu až sem, do stejnejch sraček, jako jsem teď, anebo bych byl kompletně odlišná osoba? A byl bych šťastnější? Taky jsem mohl umřít spolu s ostatníma,

nebo by se nic z toho ani nestalo. Ať už by mě život zavlál kamkoliv, teď už na tom stejně nesejde, karty jsou rozdaný...
“A nechtěl bys jít radši spát? Naskakujou mi z tebe osypky,” ozve se Klára znuděně.
“Tak mi poraď, jak to mám udělat, když seš tak chytrá!”
“Přestaň filozofovat, zavři oči a počítej si třeba ovce, nebo já nevim co, ale hlavně už prosím tě přestaň vymejšlet tyhlety kraviny...”
“Řekla slečna halucinace...” trochu ji popíchnu.
“Co by se asi tak stalo, kdybych si vzal před pěti lety jiný ponožky? Byl bych teď šťastnější?” Vyplázne na mě jazyk.
“Nedělej si ze mě srandu, tohle je vážná věc!”
“Tohle je vážná věc - pronesl zadumaně...”
“Víš, někdy mě fakt mrzí, že tě nemůžu škrtit!”
“Tak to jsme dva... Dobrou.”
Zkouším se natáhnout do jiný polohy.
Jedna ovce, druhá ovce, třetí… A najednou se cejtím fakt unaveně, že by to zabíralo tak rychle? Proč jsem na to nepřišel už dřív? Jenže tohle není taková ta příjemná utahanost po celodením zápřahu, ale spíš slabost, jako by ze mě něco postupně odsávalo sílu! Připadám si jako ucházející balónek a neni to zrovna dobrej pocit.
Od stropu se rozezní siréna, div mi z toho nepopraskaj ušní bubínky. Děsně se leknu, vyskočim z postele, načež se mi zatočí palice, zavrávorám a padam zpátky na zadek.
Poplašný pištění prořízne předmluvenej syntetickej hlas, jakej se používá v hlášeních třeba na nádraží nebo v tramvaji.
“Kód tisíc pro všechny pracovníky stanice, kód tisíc!”
“Co je to sakra kód tisíc?!” Podívám se zděšeně na Kláru, která jen bezradně zakroutí hlavou.
“Příprava k evakuaci sektorů B, D a F. Kód tisíc pro všechny pracovníky stanice!” mele ta robotická paní stále dokola!
“Neni ti nic? Můžeš vstát?” Ochranitelsky se o mě strachuje

má společnice. Na vteřinu mám nutkání zeptat se jí na totéž.
Opatrně se postavím na zgumovatělý nohy a dopotácím se ke dveřím. Přesně pro tyhle případy by se měly dávat kliky z obou stran a hlavně mě sem v první řadě neměli vůbec zamykat! Naštvaně do nich bouchám pěstma. Trochu to zaduní, ale žádnej zázrak se nekoná. Doufám, že na mě nezapomněli. Dejchá se mi teda čím dál tím hůř...
“Hej! Pusťte mě ven!” Nevzdávám se, ale vypadá to, že Knírač zrovna není ve službě. Předpokládám, že taky musí někdy spát, nebo si upravovat svůj skvostný vous a asi se mu nechce trávit každou noc u mě na rohožce. Nenapadlo by mě, že si kdy budu tolik přát vidět zas ten jeho pomuchlanej ksich!
“Kód tisíc, neprodleně zahajte evakuaci sektorů B, D a F!” přísně přikazuje paní. A já bych fakt rád, jenže to bych tady nesměl bejt zavřenej jak křeček v mikrovlnce! Bezmocně hrabu znavenýma pracičkama po dveřích a snažím se na sebe upozornit.
“Haló! Je tam někdo? Pomoc!” Křičim, slzim, pálí mě v krku a v nose, pak se mi před očima divoce rozkmitají mžitky a jdu k zemi. Toliko k naší teorii o nesmrtelnosti...
“Evakuace... kód tisíc...” ozývá se houpavě odněkud z dáli. Rudovláska klečí bezmocně nade mnou. Má rozmazaný řasy od pláče a něco mi říká. Přes to šumění jí vůbec není rozumět. Stmívá se. Dveře se otevírají. Za nima postava ve žlutým skafandru. Přikládá mi dýchací masku.
***
“Tedy Adame, vaše štěstí bych chtěla mít! Dvě těžké otravy zplodinami, navíc tak krátce po sobě a vy jste jak rybička!” Suchá na mě nešetří “úsměvama”. Křečovitě přikývnu, aby se neřeklo, a myslim si při tom něco o prdeli. Prej štěstí, no jasně, jak se to vezme...
“Něco není v pořádku? Stále se vám špatně dýchá?”

reaguje na můj né zrovna pozitivní výraz.
“Ne ne, jenom jsem se zamyslel, to nic.” zakřenim se na ni jako prvňáček na paní učitelku - nevinnost sama.
Doktorka se nenechává dlouho rozptylovat a pokračuje ve vyšetření. Přeměří mi tlak, poslechne studeným stetoskopem plíce, svítí mi baterkou do očí, potom do pusy... Nemá smysl klást odpor, hlavně ať jí mám co nejdřív z krku. Už mi fakt chybí můj klid! Tady na marodce v Sektoru A mají sice mnohem pohodlnější postele, ale za jakou cenu? Každou chvíli někdo otravuje a kvůli těm průhledným stěnám jsem prakticky pod nepřetržitým dozorem.
“Nebojte, brzy vás nechám odpočívat. Ještě poslední maličkost. Mohu?” Vytáhne jehlu a načepuje si ode mě dvě ampulky zelenýho sajrajtu.
“Tak, tady si to na chvilku přitlačte.” Poslušně držím malej vatovej tampónek pevně přitisknutej k ruce v místě vpichu a snažím se netvářit podezřele. Je celkem zázrak, že na mou ještěrčí schopnost ještě nepřišla. I když, ono to s těma zázrakama asi taky nebude tak horký...
Suchá si spokojeně prohlíží svůj nejčerstvější úlovek, očička jí jen září, až mám trochu podezření, jestli náhodou neni upírka a nechystá se tu srajdu později, někde za rohem, na tajňačku pozřít. Bejt mi trochu sympatičtější, možná bych ji i pozval k sobě do *Klubu nadpřirozenejch nestvůr*, tedy za předpokladu, že už v nějakým podobným dávno neni.
“Jinak, kdybyste cokoliv potřeboval, klidně zvoňte!” Ukáže na tlačítko vedle lehátka a loučí se se mnou.
“Jo jo...” kejvnu na ni a konečně se můžu trochu uvolnit. Klapavýma krokama dojde ke dveřím, přiloží svou čipovku ke čtečce a šoupačky se před ní na pípnutí otevřou. Já samozřejmě žádným takovým kouzelným odemykátkem nedisponuju, takže kdyby nastala další nečekaná událost jako tuhle v noci, budu na tom úplně stejně, zvonek nezvonek. No není to fajn?

Jediný, čím se můžu utěšovat, je vědomí, že cituji: *“Toto je nejbezpečnější část celého komplexu a pravděpodobnost jakékoliv podobné závady se rovná nule.”* Jak mi bylo vysvětleno poté, co jsem se doktorku snažil marně přesvědčit, aby přehodnotila svůj postoj k zavírání lidí v malých uzavřených prostorách. Aspoň že Kláře se tu líbí. Většinu času tráví namáčknutá na jednom z prosklených průhledů do pasáže a sleduje venkovní ruch. Připomíná kočku na okně, jen zavrnět.
“Já tě slyšim,” okamžitě se ozve.
Stejně mi přijde, že ses o mě přestala strachovat nějak rychle. To už ti vůbec nezáleží na tom, jak mi je?
“Věděla jsem, že přežiješ, jsi můj velkej hrdina...” odbyde mě, ani se nenamáhá odtrhnout nos od skla.
Na co tam jako furt čumíš? Nemůžeš přece vidět o nic víc než já.
“Neříkej mi, že nejsi zvědavej? Kdyby ti to nebylo trapný, nalepíš se hned vedle mě!”
A vzdát se týhletý měkoučky matrace? Né, díky, ani omylem.
Klára zamyšleně našpulí pusu a pronese: “Co myslíš, na čem tam ty tři géniové asi zrovna makaj?”
Géniové? Ušklíbnu se. To byla, doufám, ironie?
“Proč jako? Tobě to nepřijde ani trochu fascinující?”
A co přesně? Myslíš třeba poslední brejlounův výtvor? Jo, tak ten se mu fakt povedl!
“Nezapomeň, že ten “brejloun” byl jedinej, koho napadlo přijít tě zachránit, neměl bys bejt k němu tak kritickej! A co se týče toho ostatního, přece už se ti omluvil, dokonce několikrát.”
Pfff, Klárinka se nám zamilovala...
Věnuje mi dotčenej pohled a pak se vrátí ke své původní činnosti.
No, tak dobře, připisuju mu jedno malý bezvýznamný plus.

Spokojená? A vůbec, stejně mu šlo jenom o to, aby nepřišel o svůj vzácnej studijní materiál, nic víc bych za tím nehledal...
Odlepim si z předloktí neposkvrněnej čtvereček buničiny, zmuchlám ho do kuličky a rozhlížím se po sterilní holomístnosti, kam bych ho mohl jen cvrnknout.
“Lexí, koukej! Něco se chystá!” Klára naježeně vyskočí a ukazuje prstem za okno. Zpozorním. V protější chodbě zaznamenám pohyb. Nenápadně se zvednu z postele a přikrčím se blíž k průhledu, abych líp viděl, ale zároveň nebyl úplně na očích.
Do laborky právě přichází dvojice chlápků v maskáčích - Skauti, jak si říkají. Předpokládám, že se tak nepojmenovali podle těch dětí, co jezdí na tábory, plní bobříky a zpívaj u ohně, ale protože jsou to průzkumníci.
Tyhle dvě konkrétní tváře zatím neznám. Mimochodem, jsem zvědavej, jestli se taky někdy potkám s těma dobrákama, kterým vděčím za to, že jsem tady, a možná že jsou to právě oni, kdo ví?
Chvilku se baví s doktorkou, bohužel přes tlustý stěny svýho akvárka nic neslyšim, ale tipoval bych, že to bude něco důležitýho podle toho, jak se tváří. Suchá si s nima vymění nějaký lejstra a pak mávne na Vlastu. Ten se bleskurychle přiřítí, cvičená opička hadr, před sebou takový to pojízdný lehátko na kolečkách a spolu s oběma Skautama mizí mimo můj zornej úhel.
Sakriš!
“To je divný, co? Kam myslíš, že jdou?”
Nebo spíš pro koho...
“Třeba jsi nebyl jedinej, kdo se nadýchal těch zplodin?”
Jo, možný je všechno...
Netrpělivě čekáme, až se Vlasta vrátí, jestli se vrátí, a hlavně s čim se vrátí! Nechápu, co mu na tom tak trvá, a jak to že se v některých situacích čas tak nesnesitelně vleče.

Dřevěnějí mi nohy a zdá se mi to minimálně jako hodina, ačkoli by to stejně tak mohlo bejt jenom pár minut, když se náš sledovaný konečně znovu objeví. Na vozíku naloženej dlouhej černej pytel, pevně přepásanej provazama.
Svírá se mi žaludek a nemusim bejt zrovna žádnej génius, abych si dokázal domyslet, co bude asi uvnitř toho vaku...
A pořád se to poměrně čile mrská!
Vlasta dotlačí náklad do hlavní místnosti, kde se k němu připojuje doktorka, a společně pak zamíří k jedněm z mála neprůhledných, taktéž začipovaných dveří. Když se za nima i se subjektem číslo xy těžce zaklapnou, naštvaně tisknu ruce v pěst.
“Že by další experiment?”
Tak snad se tentokrát líp zadaří...
“Myslíš, že tomu budou dělat to samý co tobě?”
Nejsem si jistej, jestli si to chci vůbec představovat.
Nemůžu si pomoc, ale najednou cítím k tomu kvičounovi uvnitř hlubokej soucit. Ve skle se odráží můj pokřivenej zrůdnej ksicht a já si v tu chvíli naplno uvědomím, co pro tyhle lidi vlastně znamenám. Jsem jenom další pokusnej králík, od kterýho se očekává, že bude držet hubu a skákat, jak písknou. Přejou si, abych uvěřil tomu, že se možná jednoho krásného dne dočkám jejich milosti a oni mi daj svobodu, ale ve skutečnosti jde jen o to, jak si mě ochočit a zajistit bezproblémovej průběh výzkumu.
A víš ty co, Kláro? Nasrat! Mě už to nebaví, nenechám se sebou takhle vorat!
“Tak dobře, jsem s tebou! Ale jestli se máme někam dostat, budeme potřebovat kartu. A taky by se šikly nějaký zásoby, možná zbraň... Jenže pak je tu ještě ten hlavní problém - kudy ven?”
Jo, já vim... zamračím se.
V tom se ovšem pasáží mihne nenápadná postava v bílém a mně najednou krásně všechno zacvakne!

Hypnotizuju ho očima a v hlavě se mi rýsuje dokonale zákeřnej plán. Když Magor zjistí, že na něj zírám, bázlivě sklopí zrak. S přátelským úsměvem na něj mávám, dokud si mě znovu nevšimne.
“Tak pojď Skrčku, pojď!” mumlám si tiše pro sebe.
“A ty se modli, ať nám to vyjde!” špitnu Kláře.
***
“Jak se cítíš? Můžu nějak pomoc?” Opře se o neobsazený lůžko na druhý straně marodky a drží si ode mě uctivejch pár metrů odstup.
“Ale jo, teď už fajn... nejspíš bych ti měl poděkovat, když už jsme u toho.” Podívá se na mě, jako by si nebyl jistej, jestli si nedělám prdel. Nasadim ten nejpřesvědčivější škleb, co dovedu. “Takže díky, máš to u mě!”
Nervózně si zastrčí neposlušný vlasy za ucho. “Ale, to nic nebylo...”
Nenásilně se šoupnu o pár kroků blíž a on okamžitě začne pošilhávat po dveřích, připraven k úniku jako nějaký vystrašený zvířátko! Přikládám tohle jeho chování spíš našim předchozím neshodám, nemůže přece tušit, k čemu se chystám...
“A seš si fakt jistej, že je to dobrej nápad?” opře se do mě Klára. “Nechceš si to ještě rozmyslet?”
Prosím tě, hlavně teď nezačínej!
“Co přesně se vlastně v noci stalo? Nikdo mi tady nic neřekne...” nadhodim téma, aby měl brejloun o čem kecat. Potřebuju ho něčím rozptýlit, ať se nám nevyplaší. Je klidně možný, že další podobná příležitost už nebude. Doktorka v trapu, nikde nikdo, byl by hřích toho nevyužít.
“Došlo k závadě na ventilačním systému, do části vnitřního oběhu uniklo zvýšené množství fluorovodíku a oxidu uhelného. Zatím se nám nepodařilo zjistit, co bylo konkrétní příčinou poruchy, ale už na tom pracujeme,” upjatě ze sebe vysype.

“Aha, tak to jo...” Netrpělivě žmoulám za zády zmuchlanou tkaničku od tepláků, nic lepšího jsem takhle narychlo nesehnal. Jenom se modlim, ať mi pak, až budu prchat, kvůli tomu nespadnou, to by byl trapas!
“No, a ty se takhle normálně po večerech procházíš v atombordelu po základně nebo to nebyla jen náhoda?” pobízim ho.
Pobaveně se ušklíbne a konečně trochu roztaje. “Ne ne, normálně určitě ne, akorát za úplňku a o víkendech.”
Taky se zasměju, ani se tentokrát nemusim moc přemlouvat a Magor se ochotně rozpovídá. “Když spustil poplach, byl jsem ještě tady, samozřejmě jsem se hned zapojil do příprav k evakuaci...” Kejvám a posouvám se přitom o další pidikrůček blíž k němu.
“Co když po nás půjdou? Jak víš, že na chodbě nenarazíš na stráže?” sejčkuje rudovláska.
Právě proto budeme mít asi rukojmí, ne?
“V případech ohrožení slouží Sektor A jako taková ochranná zóna, kam se může dočasně ukrýt kompletní osazenstvo základny...” pokračuje.
“Hmm, tak to je chytrý...” Dělám, jak mě to děsně zajímá!
“Nezapomeň, že mají bouchačky!”
No tak jim nastavim živej štít... A vůbec, myslel jsem, že jsi na mojí straně!
“Jak se začli všichni postupně sbíhat, všiml jsem si hlídače, co tě má na starost, jenže ty nikde...” Nenápadně zastrkuju za záda i druhou ruku a rozmotávám šňůrku. Doufám, že bude stačit, i když na toho skrčka snad jo. Potřebuju ho akorát malinko přidusit, což by ho mělo náležitě vyděsit a přesvědčit ke spolupráci.
“Lexí, já ti nevim, mně se to nějak nezdá...”
“Tudíž jsem předpokládal, že budeš pořád ještě v cele...” mele si vesele svý, nic netušíc. Utahuju jeden konec špagátu pevně kolem prstů. Klára se ostražitě rozhlíží,

napětí z ní přímo sálá. Jsem skoro u něj, zaostřím na jeho vystouplej pohybující se ohryzek a chystám se k výpadu jako pravej chladnokrevnej škrtič!
V tom se na mě má budoucí oběť bezbranně upne očima.
“Všude byl zmatek a nikdo mě neposlouchal, tak jsem se rozběhnul pro oblek a vyrazil sám. Když jsem tě tam našel ležet na zemi, bál jsem se, že už je pozdě...” Netušim, jestli je na vině Klářino nahlodávání, anebo za tím vězí ještě něco jinýho, najednou se však mý odhodlání zlomí a já nejsem schopnej akce.
“Ale jsem rád, že to nakonec dobře dopadlo, aspoň tentokrát...” A ač je to podle všeho pozitivní zpráva, netváří se Magor vůbec vesele.
“No ještě aby jo, když má kvůli tobě furt výčitky!” polituje ho Klára.
On to se mnou asi fakt nemyslel zle, co?
“Sláva, že ti to došlo!”
Připadám si zas jednou jako totální kretén!
“Řekla bych, že možná očekává nějakou reakci, pokud ho teda nechceš začít škrtit...”
“Já... nevim co říct. Tak snad ještě jednou díky,” vysoukám ze sebe a zbrkle vracím obě ruce zpátky do kapes. Má drahá polovička si mezitím hlasitě oddychne.
Málem jsem udělal pěknou blbost...
“Né, vážně, to neřeš, rádo se stalo.”
Krátce se na sebe ze zdvořilosti usmějem, načež se rozhostí dlouhý trapný ticho. Čumim na svoje ponožky, na podlahu, na strop a za boha nemůžu najít jakýkoliv vhodný konverzační téma, kterým by se dalo navázat. O čem se s ním mám asi tak bavit? Možná že jsme sice vrstevníci, ale těžko bych hledal někoho odlišnějšího.
Seberu odvahu a nenápadně mrknu jeho směrem, abych zjistil, že buďto právě počítá všechny dlaždičky v místnosti anebo bojuje s úplně tím stejným problémem, co já.

Jediná, která se dobře baví, je Klára.
“No nic, měl bych se zas pomalu vrátit do práce...”
“Jó, jasný, nebudu zdržovat.”
Se špatně maskovanou úlevou spěchá ven z pokoje, jako by mu snad hořelo za tím jeho hubeným zadkem. Když vytáhne z kapsy čipovku, trochu mi cuká v nohou, otevřený dveře zpívají svádivou píseň svobody a já mám co dělat, abych se ovládnul. Jestli se mám odsud někdy dostat, musí to jít i jinak...
“Konečně rozumná řeč!” pochvalí mě má morální opora a tváří se pyšně.
“Co rád čteš?” Nečekaně se zastaví na půli cesty a vytrhne mě z tranzu.
“Eee... cože?”
“Ptal se, jestli umíš číst, hlupáčku,” posmíva se mi ta potvora.

“Napadlo mě, že bych ti skočil pro něco do knihovny, musíš se tu děsně nudit.” Jeho pečovatelskej přístup mě příjemně zaskočí a současně taky znatelně přikrmuje ten provinilej pocit, co se mi usadil na zádech.
“No, víš já asi zrovna nejsem fanda do knížek,” přiznávám bez mučení, až pak mi docvakne, že ho tím nejspíš zklamu, chudák se tak snaží... “Ale klidně si nechám něco doporučit, když tam bude dost obrázků.”
Povede se mi zachránit situaci, Skrček se zazubí, spokojeně přikývne a odchází splnit zadanej úkol. Klára se pro změnu vrací na vyhlídku, já se neohrabaně pokouším narvat tkaničku zpátky do tepláků a docela jsem i rád, že to nakonec dobře dopadlo. Aspoň tentokrát.
***
“Nemůžeš spát?”
Sere pes v lese?
Klára si vyskočí na to druhý lehátko naproti a bezstarostně bimbá nohama ve vzduchu sem a tam. Počítám, že tak určitě nečiní schválně, aby mě deptala, a stejně tak jsem si jistej, že nebudu mít dost silnou vůli na to, ji ignorovat.
Víš, že tohle mi zrovna nepomáhá?
Pokrčí rameny a zaculí se. Dvě otravný kyvadýlka beze změny pokračujou v rytmu a já si uvědomím, jak hrozně mi chybí naše společný chvíle s opravdovou Klárou, jak ty hysterický, tak i ty rozverný.
Nechci ti do toho nějak kecat, ale nepůsobí to zrovna věrohodně, když máš všechno tak na háku... Ve skutečnosti by ses chovala jinak.
“Aha, a jak by sis to tak zhruba představoval? Měla bych třeba víc vyšilovat?” Na povel nasadí zkroušenej výraz a rozvzlyká se - téměř oscarovej výkon.
“Nevim teda, čemu to pomůže, ale když ti to udělá radost...”
Někdy je fakt otrava zůstat napospas probdělý noci jenom sám se sebou.

“Lexane!” dotčeně mě pokárá. Věděl jsem, že jí to naštve.
“Buď tak hodnej a nech si to, jo? Nebo mám snad taky začít rejpat?”
Počkej, takže to sis jako do teďka dávala pauzu?
Zrovna si nabíjí čerstvou dávku své objektivní kritiky, když v tom se za sklem objeví bílá paní.
“Bacha, doktorka!” sykne a seskočí z postele.
Co ta tu zas chce?!
Jenže dokonce ani rudovláska navzdory svý přechytralosti neví, a tak se pro jistotu připravíme na všechno.
Suchá chvilku zápasí s odemykánim dveří, nedaří se jí správně přimáčknout čipovku k zařízení, unavená celodenním trýzněním svých vědeckých subjektů a spolupracovníků zjevně trpí zcela opačným problémem než já, takže jí i tenhle zdánlivě jednoduchej úkol činí nebývalý potíže.
“Vy jste ještě vzhůru? Neměl byste takhle ponocovat!” pronese skoro až rodičovsky, ačkoliv nevim, jestli bych si ji vůbec dokázal představit v roli něčí matky. “Další den už si vás tu nenecháme, na vašem místě nabírám síly, dokud můžu.”
Jenže já o její péči momentálně ani nikdy jindy fakt nestojim.
“Dobrý, to je v pohodě.” Spíš by mě zajímalo, co se chystá.
“Takže mě zejtra zas budete přesouvat zpátky na celu nebo jak?”
Doktorka nevypadá, že by byla zrovna v náladě se o tom se mnou vybavovat. Zakryje si pusu a dlouze zívne.
“Promiňte... Nezlobte se Adame, ale dneska už nemám na nějaké dohadování energii,” odbyde mě, a to jsem se přitom tak snažil znít co nejmíň kousavě.
“Co kdybychom to nechali na později? Vlastně jsem si vás přišla jen zkontrolovat, jestli vám něco nechybí. I když koukám, že o zábavu máte postaráno.” Švihne očima po tý

hromadě knih, kterou mě Magor zavalil a co jsem se jí zatim ani pořádně nedotk.
“Mimochodem, dobrý vkus, netipovala bych vás zrovna na tento druh literatury.” Jen co to dořekne, uvědomí si, že mě vlastně právě nepřímo urazila a nepatrně se zastydí, ale jenom malinko.
“Když už jsme u toho, stihla jsem si prolítnout vaše testy.” Oběma nám s Klárou na vteřinu zatrne.
“A zdá se, že jste dostatečně vyhověl všem našim požadavkům, takže gratuluji! Další podrobnosti bych už ovšem opravdu nechala až na zítra...” Znovu zazívá a promne si povadlý víčka.
“No jo, holt náročnej den, ten kvičoun jí musel dát zabrat...” suše utrousí Klára, neuhlídám znechucenej škleb.
“Jste si jist, že vám nic není?”
To musí ta ženská furt do něčeho šťourat? Je jako dotěrná lidská vosa a já, celej olepenej od sladký limonády, abych byl pořád jak na trní, ze který strany asi přiletí žihadlo!
“Víte, není nutné, abyste byl na všechno sám. Ono nemusí být někdy na škodu mít si s kým popovídat. Profesně se sice zaměřuju hlavně na neurologii, ale k psychologii jsem měla také vždy blízko.”
Mám co dělat, abych na ni nezačal koulet očima. Jestli jsem to s tou svou měkkosrdcatostí náhodou trošku nepřehnal, když už i doktorka nabyla dojmu, že bych byl ochoten vyblejt se jí ze svejch niternejch pocitů!
“Jenom se mi nechce spát, to je celý...” Máchnu nad tím lhostejně rukou. Skutečnost, že jsem si za celou dobu svýho zdejšího pobytu zdřímnul dohromady maximálně pár hodin, nechávám ze strategickejch důvodů raději mimo záznam. Protože tak nějak tušim, že to má určitě co dělat s ještěrkama a tím zeleným bordelem a čím míň bude Suchá vědět, tím líp pro všechny!
“Dobrá, jak tedy chcete. Ale pokud byste se snad rozmyslel,

můžu pomoc. Insomnie umí být pěkná mrška!”
Rozumně jí to celý vodkejvu, myslim si svý, popřejeme si dobrou noc a pak se odporoučí rozdávat radost zase někam jinam.
Insomnie umí být pěkná mrška! pitvořim se na Kláru, jen co vosa vysmahne.
Mít tak tady svou trávu, je po problému... ale nebudu si zbytečně dělat chutě.
“Hmm, blbý no...” Škodolibě si přisadí, jako by ji snad mrzelo, že jsme prve nestihli dokončit tu hádku.
Nechce se mi teď vydávat na válečnou stezku, obzvlášť když bych se měl snažit usnout. Místo toho chvilku přemejšlim, jestli má cenu zkoušet se ještě jednou nutit do těch knih, a pak radši zalehnu a zhasnu.
Několik set ovcí na to konečně zaberu.
Zdá se mi příšernej sen o kukuřičným poli, ve kterým figuruje nejenom spousta Klářiny nejoblíbenější pochoutky, ale jak záhy zjistím, taky jeden tajemnej zemědělskej netvor, kterej mě samozřejmě začne nahánět mezi vysokejma lupenatejma rostlinama. Já před ním jen tak tak vyděšeně zdrhám, aniž bych přesně věděl, co že mě to vlastně honí a proč, jsem celej omlácenej a pořezanej o ty blbý hustě vysázený kytky, bloudím v kruzích, volám o pomoc a připadám si děsně bezmocnej a sám, no prostě zase jeden z těch zážitků, co stojej za to...
Naštěstí netrvá dlouho a “mrška insomnie” opět spolehlivě zapracuje. S vděčností si otírám opocený čelo a vrhám se přece jen na tu četbu.
***
Krátce po snídani dorazí na marodku můj osobní hlídač s knírem.
“Nazdar mladej, doufám, že máš sbaleno? Nemám dnes na starosti jenom tebe...” přednese svým obvyklým žoviálním tónem a čumí na hodinky.

Nasadím otrávenej ksicht a líně se hrabu z postele. Ani nevim proč, asi mám zrovna nějakou vzdorovitou náladu nebo co, ale určitě to ani trochu nesouvisí s tím, jak na mě onehdá zapomněl a málem nechal zcepenět.
“No tak, pohni...”
“A mohl bych se aspoň zeptat, kam jdeme?”
“Jo, to bys mohl.” A to se mě teď jako snaží nasrat?!
“Dobře... takže, kam jdeme?” V klidu zopakuju svou otázku a nehodlám se hnout ani o milimetr, dokud se neuráčí mi odpovědět. To jejich věčný mlžení už mě fakt přestává bavit...
“Za Faustem.”
“Faust?” Neskrývám svý překvapení. “A to má bejt jako opravdový jméno, anebo jen nějaká skautská přezdívka?”
Pobaveně vyprskne. “Víš, že vlastně ani nevim, ale vždycky jsme mu tak říkali... Každopádně, je to náš vrchní velitel a zve si tě k sobě na kobereček, takže v klidu, žádnej spěch, jistě si na tebe rád počká!”
Tohle mě zaujme. Říká velkej pan šéf, jo?
“Do teď jsem měl spíš za to, že vám tu velí doktorka?”
“No, né že by se tak nechovala...” ušklíbne se.
“Takže to on tady o všem rozhoduje? A už o mně ví? Řekli mu, co se stalo?” vychrlím na něj kopu zvídavých otázek.
“Bylo by asi divný, kdyby ne, nemyslíš?” Založí si ruce na prsou a nedočkavě podupává.
“Třeba s nim bude lepší řeč...” přidá se k našemu hovoru Klára, která zatím jen tiše poslouchala. “Mohl by ses aspoň konečně dozvědět, na čem jsme.” Zadumaně přikývnu a překlápim si v hlavě všemožný scénáře a alternativy, až málem zapomenu, že tu nejsem sám.
“Hele, a nemam ti k tomu třeba zazpívat, nebo si chceš jen mermomocí udělat špatnej první dojem?” popichuje mě a nejspíš bych mu měl dát za pravdu, tohleto setkání by mohlo bejt fakt důležitý a každej bod se počítá!

Letmo, spíš ze zvyku, přeletim místnost očima, jestli jsem na něco nezapomněl, páč mi ještě někdy nedochází, že tady krom těch pár hadrů, co mám zrovna na sobě, stejně nic jinýho nemám...
“A co já?” rudovláska důležitě nakráčí mezi mě a dveře a hlásí se o pozornost. “Zvládneš to, anebo mam jít radši s tebou?”
Né, to by asi nebylo úplně dobrý, akorát bys mě rozptylovala, pak si tě najdu. Rychle jí odbydu dřív, než stihne Knírač pojmout podezření.
Moc se jí to nelíbí, ale ustoupí.
“Tak můžeme?!”
Odhodlaně se narovnám, utáhnu si tepláky a vycením zuby.
“Já jsem ready!”
Knír mě vyvádí ven z akvárka a Klára nám na cestu mává přes okýnko.
Drž mi palce! Mrknu na ni.
***
“Rád vás konečně poznávám! Posaďte se, jako doma!”
Faustův hlas zní trochu jako motorovka, ale jinak je to celej fotřík verze 2.0, akorát ve vojenským vydání. Dokonce i jeho kancelář má podobný uspořádání. Obrovskej sekretář, za nim ještě větší křeslo a pro mě ubohá nepohodlná pidižidlička. Jako doma - jo, to bysme měli...
Dřepnu si a mám co dělat, abych se ubránil nostalgii.
“Díky Honzo, můžeš jít, a kdybys náhodou někde potkal Zrzouna, pošli mi ho, prosím tě, sem!” vznešeně pokyne na Knírače, kterej se zcela bez keců odporoučí, což ve mně chtě nechtě vzbudí jistou míru respektu. Pak se Faustova pozornost obrátí zpátky ke mně.
“Už chápu, proč o vás doktorka pořád tak básní...”
Bezostyšně si mě prohlíží, rázem si zas připadám jako hlavní atrakce obludária, možná bych mohl začít vybírat vstupný!

Všimne si, že mi jeho zírání není zrovna dvakrát milý, a stáhne se. “Promiňte, tohle se vám teď asi bude stávat často. Přiznávám, že je velice povzbuzující vidět výsledky naší práce takhle v praxi.”
Koušu se do rtu a jeho poznámku radši nekomentuju, svůj první dojem bych si tím určitě nijak zvlášť nevylepšil.
“Vy toho koukám moc nenamluvíte?” přátelsky se zašklebí. “Ale to nevadí, hlavně jestli umíte poslouchat,” zavtipkuje. Zašátrá v šupleti a vytáhne z něj dvě nízký sklenice z broušenýho křišťálu. Pak zmizí za stolem ještě jednou, a když se vynoří, drží v ruce flašku nějakýho určitě děsně drahýho archivního rumu. Poctivě naplní obě lampy zlatavou tekutinou a jednu mi přišoupne naproti po desce. Musel bych se zvednout a ještě kus natáhnout, abych na ni dosáh, k tomu se však neodvažuju a zdvořile čekám, dokud mě nevyzve.
“Takže, jak se vám tu u nás zatím líbí?” Chce to kus odvahy na tohle se mě zeptat!
Přemejšlim, jestli si dělá srandu nebo jen testuje, kam až sahají hranice mýho sebeovládání. Jenže já tady tomu nešéfuju, že ne? Co na tom, že jsem se do týhle situace dostal jak lízátko do kanálu? Jakmile je jednou od sraček, nikdo už ho stejně do huby nevezme a je úplně jedno, čí to byla vina. Když se pak po čase objeví krysa a začne ho ohlodávat, mělo by se snad lízátko nad tím ofrňovat a hrát si, že je něco víc?
Nezbejvá než suše polknout hrdost a pokusit se o nějakou diplomatickou odpověď… “Ale jo, fajn, zvykám si.” Zkouším se přemluvit k úsměvu a moc mi to teda nejde.
“Doufám, že nám nebudete mít ten poněkud “drsnější start” za zlé, ale žijeme v nepříznivé době a pro mě je bezpečnost mých lidí absolutní prioritou!” Jakožto absolvent všech ročníků fotříkovy školy pindání poznám, že to myslí fakt vážně, a rozhodnu se, že bude nejlepší prostě mu ty jeho

kecy odkejvat, mě to skoro nic nestojí a pan šéf se bude aspoň cítit patřičně důležitej.
“Jasně, chápu.”
“Tak to jsem skutečně rád, že to berete tak sportovně!” Dlouze se do mě opře očima a v tom jeho rádoby laskavým pohledu zachytim i jemnej nepatrnej nádech výhružky. Najednou mi přijde, jako by se ta židlička pode mnou ještě o něco zmenšila.
“No, ale vy už jste učitě zvědav, proč jsem si vás nechal zavolat. Takže to nebudeme zbytečně natahovat...” Dramaticky se odmlčí a dělá přesně pravej opak toho, co právě řekl. Znám ho sice teprve pár minut, ale už teď jsem si stopro jistej, že bude kralovat vrchním příčkám mýho žebříčku oblíbenosti!
“To, co tu dnes vidíte, je pouhým zlomkem původní posádky. Naše řady utrpěly nemalé ztráty, k obsluze základny to sice stačí, ale co si budem povídat, zažili jsme už i lepší časy.” Vzpomenu si na všechny ty opuštěný kancly a nevyužitý prostory a zacvakávám si aspoň jeden malej dílek do skládačky.
“Nevěděl jsem, že se to dostalo až sem k vám, to je mi líto…”
Faust ovšem mou soustrast s nesouhlasem odmítá.
“Ne ne! Abychom se špatně nepochopili, co se nákazy týče, jsme naštěstí my, tady dole, dokonale chráněni, buďte bez obav!” Netrpělivě mě opraví, až mám takovej pocit, jestli jsem se mu prve nelíbil víc, když jsem držel hubu.
“Shodou okolností těsně před začátkem epidemie většina našeho vědeckého týmu odjela na nějaký zahraniční summit, od té doby už o nich nic nevíme, ale s tím si teď nemusíte lámat hlavu…"
“Aha... tak to jo.” Nebudem si lhát, svým intelektem tady stejně nikoho neohromim, radši se vrátim k předchozí strategii mlčení.

Nasadí trpitelskej ksicht a pokračuje ve svým bájným eposu. “Přišli jsme o mnoho nenahraditelných lidí, o to důležitější teď je, aby se nám ostatním povedlo vytěžit z toho, co máme, pokud možno maximum! Zatím jsme na dobré cestě, mohu-li soudit!” Spokojeně se pochválí, ten optimismus mu krapet závidim.
“V současné době se veškerý náš výzkum soustředí k nalezení léku, který by lidstvo nebo aspoň to, co z něj zbylo, pomohl vrátit zpět k normálnímu životu. Čehož jste se mimochodem nedobrovolně zúčastnil i vy a tímto se vám za tento politováníhodný omyl ještě jednou upřímně omlouvám!”
Švihnu po něm překvapeně očima a on se na mě blahosklonně zakření. “Neměl jste nás snad jenom za nějakou bandu šílených psychopatů, že ne?”
“Nó...” Nedaří se mi skrejt usvědčenej výraz a Fausta má reakce pobaví.
“Nevadí, berte to tak, že jsme si kvit... a teď to hlavní!” Zvedne se ze svýho velitelskýho trůnu, obejde stůl a vezme do rukou ty dvě sklenice rumu. “Vzhledem k tomu, jak jste se v uplynulých dnech osvědčil, myslím, že byste si také zasloužil šanci přispět k něčemu většímu! Rád bych vám proto nabídnul místo Skauta u nás na stanici, přirozeně s plnými výhodami, ale i povinnostmi, které tato služba obnáší.”
Ještě si mě naposledy přísně přeměří od shora dolů a zdola nahoru a pak mi podává svatopřísažnej pohár.
“Takže, co vy na to, připijeme si?”
***
“Zrzoune, představuju ti tvého nového parťáka,” odprezentuje mě Faust jednomu depresivně vyhlížejícímu Skautovi, kterej má asi ten nejpihovatější obličej, co jsem kdy v životě viděl!
“Čau... Kdyžtak já jsem A-Adam,” vymáčknu ze sebe na

pozdrav, ale jak tak na něj koukám, mohl jsem si svou trapnou snahu klidně odpustit. Docela by mě zajímalo, jestli se zdejší bouchači takhle pozitivně staví ke každýmu nově příchozímu, anebo je problém jen ve mně a v tom, že jsem zrůdička. Faustovi se pihatcova reakce taktéž zrovna dvakrát nezamlouvá a jakožto správnej kápo okamžitě zakročí, aby si udržel morálku mužstva.
“No ták, čekal bych vřelejší přijetí...” dloubne si do Zrzouna. Vzpomínám, jak se mě jednou máti snažila dát dohromady s dcerou svý nejlepší kámošky. Probíhalo to tenkrát dost podobně, bohužel se ukázalo, že jsem asi nebyl její typ, nebo tak něco... Nicméně od tý doby už vím, že v některých případech jsou prostě veškerý snahy marný!
Zrzoun se tváří, že by mi nejradši z fleku naplival do úsměvu, a já vrhám zoufalej pohled po Faustovi, jestli si svou volbu nechce přece jen ještě rozmyslet.
“Počínaje zítřkem nastupuje tady Adam do výcviku,” zabodne se do Zrzouna přísnýma očima a pak se rázným krokem rozpochoduje po místnosti, až se to rozlíhá.
“Než se zapracuje, budeš mu pomáhat, vysvětlíš mu, jak to u nás chodí, provedeš ho po základně a tak dále a tak dále... prostě dohlídneš na to, aby vše probíhalo hladce!” Zastaví asi deset centimetrů od Zrzounova kropenatýho ksichtu a zatlačí ho do kouta. “Doufám, že si rozumíme?!”
“Ano, pane!” Pihatec disciplinovaně zaskřípe zubama. Už teď mě musí přímo bezmezně zbožňovat, a to jsem mu ještě ani nestihnul nic províst.
“Výborně, takže můžete hned začít! Nejdřív se zastavte na céčku a pak ho vem ubytovat,” pokračuje Faust.
“Ano, pane!”
“A my dva se uvidíme zítra ráno při nástupu. Přeju hodně zdaru a vítejte na palubě!” Zasalutuje mi a já si v tu chvíli připadám děsně nepatřičně. Nejsem si jistej, jestli jsem zrovna ten správnej typ na tyhlety vojenský parádičky, frčky,

příkazy a nástupy, a až teď mi teprve začíná docházet, do čeho jsem se to zas nechal uvrtat.
Neohrabaně zvednu tlapu a krátce s ní Faustovi mávnu na rozloučenou, není to sice úplně košér, ale myslim, že fotřík by byl na mě určitě hrdej. Tak či tak, výcvik startuje až zítra, takže mám snad na nějaky ty začátečnický přešlapy ještě nárok.
“Odchod!” zaburácí pan vrchní velitel a my ho bezvýhradně poslechneme, jako správní pěšáci. Zrzoun vyrazí kupředu přímo vražedným tempem a dává mi tím jasně najevo, jak je rád, že mě má na krku. V hlavě se mi honí asi tak milion otázek, jenže ty teď budou muset nejspíš počkat. Vzhledem k tomu, že má nová chůva očividně není zrovna v nejlepším rozpoložení, nebylo by rozumné ji hned takhle ze začátku zbytečně dráždit.
Né, že bych si nedokázal představit, jaký to asi je, když člověka nutí dělat něco, co nechce, na druhou stranu pro mě tahleta situace taky není zrovna žádná hitparáda a fakt bych ocenil, kdyby ho to kreténský chování přešlo co nejdřív!
Letíme tak rychle, že sotva stíhám zaznamenat okolní svět. Opouštíme velín a necháváme za zády mohutný bezpečnostní dveře, označený velkým béčkem jako blbec. Několik odboček na to potkáváme další, který vypadaj úplně stejně, jen je na nich tentokrát pro změnu napsaný písmeno C. Prosvištíme dovnitř, zahneme několika jednotvárnejma uličkama a pak, když už to skoro vypadá, že jsme zabloudili, konečně zpomalíme. Nebo teda spíš Zrzoun zpomalí, já si toho všimnu až poté, co do něj málem naletim. Jelikož se mi nenamáhá svý manévry dopředu hlásit, jen tak tak vybruslím z hrozící srážky tělo na tělo! Můj parťák to naštěstí s nadhledem a nevraživým mlčením přejde. Už se fakt nemůžu dočkat, jak spolu budeme na denní bázi spolupracovat!

Zrovna si chystám jednu peprnou poznámku ohledně jeho pubertálního chování, když v tom mistr bručoun překvapivě prolomí ledy a promluví.
“Co máš za velikost?” Podívá se na mě asi tak, jako se dívá člověk na hovno na podrážce svý obuvi a docela mě tím zaskočí.
“Jak jako velikost? Co je ti po tom?” Čumim na něj a nechápu, proč by ho měla ze všech věcí na světě trápit zrovna tahle otázka.
Otráveně zakoulí očima a pak mě téměř násilím protlačí skrz nejbližší dveře. Ocitáme se v rozsáhlým skladovacím prostoru s vysokým stropem, všude samej regál, bedny a zaprášený krabice s krámama.
Po zběžném průzkumu zjišťuju, že se jedná většinou o oblečení a takovou tu základní armádní výbavu, jako jsou neprůstřelný vesty a helmy, kanady s tvrzenou špičkou, věci pro přežití v polních podmínkách a podobně...
Kdysi dávno jsem omylem zabloudil do jednoho armyshopu, kterej byl sice o poznání menší než tenhleten “skládek”, na jeho sortimentu se to ovšem nijak neodráželo. Naopak stav zdejších zásob na mě působí spíš jako po nájezdu šílených nakupujících během dnů totálního výprodeje. Stačí jedinej pohled a člověku je hned jasný, že ty nejlepší kousky už jsou dávno pryč!
“Vyber si boty a nějaký hadry a pak se sejdem támhle!” zavelí Zrzoun
a ukáže směrem k tajuplný zamřížovaný kleci na konci uličky. Všimnu si, že vstup dovnitř je uzamčenej stejným čipovým systémem, s jakým jsem se setkal už v laborce a na většině hlavních dveří.
Přestože jsem zvědavostí celej roztěkanej a nejradši bych šel hned za ním, nebo se aspoň rozdvojil, držím se svýho původního úkolu a pouštím se do rychlopřehrabování poloprázdnýma regálama.

Brzy zjistím, že sehnat správnou velikost nebude zdaleka jedinej problém, se kterým se budu muset nějak kreativně popasovat. Trošku mě potrápí má alergie na maskáčovinu a zelenou barvu, a když už se výjimečně najde něco, co by splňovalo všechny mé módní požadavky, většinou to smrdí tak, jako by v tom nedávno někdo zcepeněl, což je teoreticky i celkem možný… Raději se tou představou moc nerozptyluju, vyzkouším si několik modelů, seberu z police plátěnej vak přes rameno a nacpu do něj těch pár věcí, ve kterých si nebudu připadat jako úplnej čůrák. Poté se s pocitem těžkýho neuspokojení vracím se svým úlovkem zpátky za Zrzounem. Jakmile mě zaměří, nasadí opět svůj oblíbenej arogantní ksicht a kejvne hlavou směrem ke kleci.
“Ze skladu si klidně ber, co potřebuješ, ale do zbrojnice nelez!”
Zašátrá v kapse a vytasí svou kartu. Což mi připomíná, že já žádnou čipovku zatím nedostal, budu se na to muset při nejbližší vhodný příležitosti optat. Když ji přiloží ke čtečce, jenom to červeně zabliká, zámky se ani nehnou. “Pouze pro členy zlatýho klubu...” dodá.
Chápavě přikývnu a nenápadně přitom zamžourám mřížema dovnitř. Zahlídnu poměrně solidní sbírku bouchaček, krátký i dlouhý hlavně, samopaly, sem tam i něco většího, ale né že bych byl nějakej odborník na zbraně. Moje zkušenosti se opírají tak akorát o to, co jsem okoukal z akčňáků nebo počítačovejch her, a nejsem si jistej, jestli bych vůbec věděl, jak ty věci správně použít.
“Nepředpokládám, že už jsi někdy střílel?” pohrdavě si mě proklepává.
“No nevim, jestli se dá počítat paintball?” hrdě se přiznám a je mi jedno, že jsem ho pravděpodobně zrovna moc neokouzlil, nemám zapotřebí machrovat.
“Hmm... a co takhle aspoň nějaký bojový sporty, děláš?”
Zakroutim hlavou. Vědět, že jednou v budoucnu podstoupím

takovejhle náročnej přijímací pohovor, možná bych se bejval vysral na tenis a radši se líp připravoval.
“Ne, jasně že ne...” otráveně konstatuje, jako by to snad byla moje vina, že se narodil zrzavej a škaredej jako odvrácená strana měsíce, až mě z toho jeho negativního přístupu začínají svrbět pěsti!
“Hele, a co máš furt jako za problém?!” vystartuju po něm. Né, že bych se zrovna chtěl prát, spíš se snažim využít svýho zastrašujícího zjevu a taky si trochu dupnout, abychom si už od začátku stanovili nějaký základní pravidla. Jenomže Zrzoun je, zdá se, na podobný výhružky zcela imunní.
“Se ještě ptáš?” Úplně cejtim, jak ve mně každý jeho slovo rozkřesává jiskřičky vzteku. Výhružně se na něj vyprsím, stejně tak jako onehdá první den na Magora, a očekávám odpovídající efekt!
“Fakt si myslíš, že bych tě nesložil?” Vyzývavě se na mě podívá.
“Tak to zkus!” Ani sám nevim, jestli ještě furt blafuju, anebo bych si to vážně lajznul.
“Jestli ty si nějak moc nefandíš, zelenáči!”
V tu chvíli se mi zatmí v palici a pustim se do něj! Využívám momentu překvapení a jednu mu vrazim do brady, ani nemrkne. Právě když se chystám na další úder, zasáhne mě ostrá nečekaná rána přímo doprostřed břicha, až úplně ztratím dech.
“Špatný krytí, začátečnická chyba!” křikne po mně Zrzoun. Naštěstí se mi nasráním rychle obnovuje síla! Tentokrát se rozhodnu jít na to chytřejš! Předstírám útok rukama, a jakmile zareaguje, zvednu nohu a kopnu ho do stejnýho místa jako on předtím mě. Čekal bych, že ho to zkolí, nebo aspoň přinejmenším zaskočí, jenže ten parchant namísto toho v mžiku chytá moje chodidlo a kroutí s ním o 180 stupňů! Prudká bolest kotníku mi vystřeluje celou nohou až

nahoru a já jdu okamžitě k zemi jako pytel nedozrálejch brambor. Myslím, že mám dost!
“Kurva!” Rozplácnutě se svíjím na podlaze, držim si svou bolavou haksnu a jen tak tak balancuju na hraně propasti sebelítosti. Tak tohle se fakt nepovedlo... Nejenže jsem ze sebe udělal před Zrzounem totálního lúzra, ale můžu si bejt téměr jistej, že až se o tomhle mým výstupu dozví Faust, nebude se moc dlouho rozmejšlet, jestli mi dát další šanci.
“No, jako nebylo to úplně marný...” Pobaveně mi nabízí ruku, aby mi pomohl zpátky na nohy. “Ale rozhodně je co zlepšovat!”

***

Sleduju, jak na talíř přistávají dvě naběračky nelibě páchnoucí šedavý hmoty, která těžce připomíná natrhaný noviny s lepidlem, a zjišťuju, že mě asi právě přešla chuť k večeři i na jakýkoliv jídlo obecně. Dnešní směna se teda zrovna moc nevyznamenala...

Rozhlížím se po narvaný jídelně a dělám si mentální poznámku, abych se příště zkusil stavit v jinou dobu. Všechny stoly, až na jeden, jsou obsazený hulákajícíma Skautama a na nějaký soukromí můžu rovnou zapomenout. Škoda, že odnášet tácy s jídlem na pokoj, je až na výjimky přísně zakázáno. Nevim sice přesně z jakýho důvodu, ale pořádek holt musí bejt. Ostatně, podobných debilních pravidel, rozpisů a harmonogramů, se kterýma mě Zrzoun více či méně ochotně seznamuje, mají na stanici nespočet, a kdybych se měl vztekat kvůli každýmu z nich, nedělam celej den nic jinýho...
Rezignovaně zamířím k poslednímu volnýmu stolu, a až když se posadim, všimnu si, že přes opěrátko jedné ze židlí leží přehozenej bílej plášť. Nejsem z tohoto zjištění kdovíjak odvařenej, a tak se radši rychle pouštím do jídla, abych mohl co nejdřív vypadnout.
Bohužel, chutná to ještě hůř, než to vypadá. Za normálních okolností bych se takový šlichty ani nedotk, ale po několikahodinovým tréninku člověku přece jen vyhládne a přestane bejt vybíravej. Házím do sebe co největší sousta a každý druhý zapíjim vodou, je to taková má osvědčená metoda z dob, kdy jsme s Klárou přežívali na konzervách. Asi tak v polovině talíře zaznamenám, že vedlejší stůl nějak podezřele ztichnul. Když se letmo ohlídnu přes rameno, zjistím, že na mě jeho kompletní osazenstvo blbě čumí. Já si tím ovšem zbytečně nenechávám kazit gurmánský zážitek a vesele pokračuju ve zdolávání lepkavý protejnový kaše s příchutí plesnivýho hadru na omývání záchodků.
Za poslední dva dny jsem se ve zdejším kolektivu setkal s nejrůznějšíma typama reakcí na svoji přítomnost. Mezi nejčastější z nich patří již zmíněný zírání s libovolným emocionálním zabarvením, hodně oblíbené jsou také otázky na tělo, jako třeba: *“Ty seš ten novej, co?”* nebo *“To asi muselo bolet?”* Nezřídkakdy se mě lidi na chodbách lekají a

včera se mě dokonce jeden horlivej Skaut chystal zastřelit, nebejt Zrzounova pohotovostního zásahu, mohl jsem mít v těle o pár děr navíc - tedy dočasně. Takže se není čemu divit, že po takových zážitcích mě nějaký čumilové nechávaj úplně v klidu.
Co mě ovšem z rovnováhy mírně vyvede, je náhlý příchod mého odtajněného spolustrávníka. Ze všech bílopláštěcích variant je to ta druhá nejhorší - pan řiťolezec Vlasta osobně. Nejdřív se trochu zašklebí, když zjistí, že jsem si dovolil okupovat jeho stůl, zjevně nebudu jedinej, kdo se nerad u jídla kouká na cizí ksichty, ale pak se stejně usadí a věnuje mi jeden neupřímně přátelskej pozdrav.
“Jak se vede?” zahájí povinnej společenskej pokec. Nabere si první lžíci kaše, a když ji ochutná, mám co dělat, abych nevyprsknul smíchy.
“Dobrota co?” škodolibě si rejpnu.
Vlasta nezapře svůj vědátorskej mozeček a stejně tak jako já ihned sahá po sklenici, aby tu mňamku aspoň částečně spláchnul.
“Zrovna dnes jsme se o tobě bavili s paní doktorkou.”
Okamžitě mě ten smích přejde.
“Aha... a smim se zeptat, co jste řešili?” Snažim se tvářit nevzrušeně, ačkoliv kdyby mě teď právě připojil na jeden z těch jeho měřících přístrojů, zjistil by pravej opak.
“Říkali jsme si, že bychom tě chtěli zase brzy vidět. Budeš mít na nás někdy chvilku?” Zvědavě se na mě zadívá a čeká.
Dávám si na čas, vyškrábnu poslední lžíci dobroty a s notnou dávkou sebezapření ji labužnicky olíznu. Vlasta se zhnuseně ošije.
“No jo, když já mam teď takovejch povinností, nevim co dřív! Asi bych se musel domluvit na vedení a tak... Radši nic neslibuju...” Odložim příbor na tác a začnu se srabácky zvedat k odchodu. Z řečí o doktorce se mi stahuje můj už

tak tvrdě zkoušenej žaludek a já fakt nepotřebuju bejt za každou cenu středem pozornosti, na což by nepochybně došlo, kdybych se pozvracel uprostřed večeře před celou jídelnou.
“Hele, tak já už musim... Zatím, měj se!” Mávnu na něj. “A pozdravuj,” zabrblám si tiše pod fousy.
Cestou k okýnku rozdám pár nepěknejch pohledů všem zvědavcům kolem a pak se odeberu směrem k ubikačkám užít si zaslouženej odpočinek.
***
Můj nově přidělenej pokoj se téměř v ničem neliší od toho původního, ve kterým jsem se zhruba před týdnem probral do týhle krtčí etapy svýho nuznýho bytí. Tím největším rozdílem je, že tentokrát nezapomněli nechat kliku i z druhý strany dveří, a já si tak můžu přicházet a odcházet, kdy se mi zlíbí. Prakticky sice této možnosti zatím moc nevyužívám, ono totiž bez čipu se člověk stejně skoro nikam nedostane a pak jsou tu ještě ty problémy s orientací, ale i tak je to pořád lepší pocit než prve!
Jen co za sebou zaklapnu, přihlásí se o pozornost bludná Klára a startuje naši obvyklou výměnu názorů a dojmů z uplynulýho dne.
“Tak se mi zdá, že začínáš pomalu zapadat, no neni to fajn?” Její optimistický úvahy je sem tam zapotřebí trochu korigovat.
“To jsem si teda zrovna nevšiml... stejně si nejsem jistej, jestli jsem udělal dobře.” Vybalim svou oblíbenou, často se opakující větu, přijde-li na tohle téma: “Je to jak smlouva s ďáblem.”
“Ale prosím tě! Holt musíš ještě chvíli vydržet a pak uvidíme, jak se to vyvrbí.”
Vrhám na ni nesouhlasnej pohled, stáhnu si propocený triko a mrsknu ho do kouta na stále se zvětšující hromádku špinavejch svršků. Možná by nebylo od věci zjistit si od

Zrzouna, kam s nima, dřív, než se mi to tu všechno nakupí a zasmrádne, jenže to bych nesměl bejt takovej línej.
“Vydržet? A jak dlouho ještě? O kartě ani slovo, nikam mě nepustí, furt jenom samá buzerace! Přijde mi, že se mi akorát snaží vymejt mozek...” Zanořim se do vaku a hledám něco čistějšího na sebe.
“A co to jako mělo bejt dneska, ty Vlastíkovy kecy? To jsem si mohl myslet, že mě Suchá jenom tak nenechá... jak dlouho asi ještě potrvá, než zjistí, co jsem zač?” Vyhrabu poslední použitelný tepláky, ty s tou šňůrkou, a svlíkám se. Klára se pohoršeně odvrací čelem ke zdi, aby nemusela koukat na můj komicky pruhovanej bílo-zelenej zadek a nervózně přešlapuje z nohy na nohu.
“Zbytečně se tím trápíš Lexí, stejně teď nic lepšího nevymyslíme...” chlácholí mě, jenže já jsem až příliš otrávenej, abych to dokázal ocenit.
Unaveně se nasoukám do nohavic a plácnu sebou na matračku. Mam toho plný kecky! Pravým důvodem mýho vyčerpání ovšem nejsou Zrzounovy lekce sebeobrany, nebo tréninky a posilka, ani dlouhý prolelkovaný noci. Tohle mutantí tělo zdaleka nevyžaduje tolik času na regeneraci co dřív, o to víc by ji však potřebovala má hlava, která se bohužel nedá tak snadno vyresetovat. Kéž bych tak mohl mít za krkem nějaký tlačítko, co by mě okamžitě přeplo do salátovýho módu, a já bych se už nikdy víc nemusel trápit svou neustálou nerozhodností a přemítáním nad důvodama, proč se tady na všechno nevysrat.
Rudovláska si ke mně přisedne, na jejím mladým, jinak hladkým čele se rýsujou dvě ustaraný čárky. Mlčíme. Nejsem na ni naštvanej, spíš jenom nevim, co dodat, to podstatné už bylo asi stokrát řečeno, takže jen tiše oxiduju a šťouram se za nehtama.
“Jo, máš pravdu, není to zrovna ideál, ale ber to z tý lepší stránky, nikdy neni tak blbě, aby nemohlo bejt ještě hůř!”

Nepřestává se snažit zvednout mi náladu.
“Víš, občas si říkám, jaký by to asi bylo, kdyby mě prve nenašli...” Okusuju si přebytečnou kůžičku z prstů a čumim na protější holou stěnu. Docela se mi stejská po mý chobotnici, jako by bez ní neměl prostor žádnou šťávu a estetickou hodnotu.
“A už je to tu zas... Kolikrát jsem ti říkala, jak tohleto coby-kdyby filozofování přímo nesnášim?!” Jenže já jsem tou svou depkou už tak nasáklej, že mě nějaký protesty stejně nezadrží.
“Je celkem pravděpodobný, že už bych byl mrtvej. Nedokážu si představit, proč bych měl pokračovat dál bez tebe, jakej by to asi mělo smysl? Prostě bych to ukončil, tentokrát pořádně.”
“To přece nemůžeš vědět...” oponuje mi, tak jako vždycky.
“Ale můžu, moc dobře si pamatuju, jaký to bylo probudit se a zjistit, že všechno je snad ještě víc na hovno než před tim.” Smutně se na mě podívá hlubokýma modrýma kukadlama a já bych jí chtěl najednou hrozně moc obejmout, o to víc, když si uvědomím, že už to nikdy skutečně neudělám.
“A teď ti to taky tak přijde?”
Zamyslim se, ale pak jenom pokrčím rameny.
“Měla jsem za to, že jsi rád, žes nezůstal sám?”
“Tak jasně, že jsem rád, to jo, i když možná bych byl ještě radši, kdybych se furt nemusel před někym obhajovat a bát se, co bude...”
Moje přiznání rudovlásku nečekaně rozesměje.
“Počkej, a v čem přesně že se tohle jako liší od normálního života?”
“Myslíš krom apokalypsy a mý vylepšený vizáže? No, asi v ničem, to je pravda...”
Vesele se na mě ušklíbne. “A ty by sis pořád jen na něco stěžoval, přitom ti vůbec nedochází, jaký jsi měl štěstí!”

Nesouhlasně zavrtim hlavou nad její naivitou, zároveň však musím uznat, že už si zdaleka nepřipadám tak přejetě jako před chvílí. Když se to takhle podá, spousta věci rázem vyzní úplně jinak.
“No vidíš, takhle se mi líbíš! Takže zas všechno dobrý? Jedeme dál?”
“Když řeknu, že jo, dáš mi konečně pokoj?”
Našpulí na mě pusu. “Jen pokud slíbíš, že něco uděláš s tou děsnou hromadou!”
***
V jedný ruce smrdutej pytel a v druhý mapku, kterou jsem kreslil na koleni - podle toho taky vypadá, hrdinně kráčím směr prádelna. Povede se mi ji najít téměř bez problémů, za což se fakt musim pochválit, zlepšuju se!
Nakouknu opatrně dovnitř a zaraduju se podruhé, když zjistím, že jsem tu dočista sám. Vždycky jsem byl toho názoru, že špinavý prádlo by se nemělo vytahovat před ostatníma, navíc po dalším perným dnu v tělocvičně, kde na mě furt někdo civí a sekýruje mě, dokážu ocenit každou volnou chvilku jen pro sebe.
V místnosti napočítám celkem čtyři velký pračko-sušičky, vyberu si hned tu krajní, snažim se moc nedejchat a vyprázdním do ní svůj vak plný překvapení. Rychle zavírám dvířka a pokouším se rozluštit hieroglyfy všech programů a funkcí, který stroj nabízí. Zatímco místopis už by mi šel celkem dobře, v oboru bílýho elektra nečekaně opět totálně tápu. Veškerý věci okolo úklidu a domácích prací měli totiž u nás doma odjakživa na starosti poskoci, docela bych i věřil, že bejt na mým místě teď máti, byla by možná úplně stejně zmatená jako já. No jo, ale co teď s tim? Já už vážně nemám nic na sebe! Zoufale si vzdychnu.
Zaposlouchám se do tichýho bzučení okolí a v tom si všimnu, že mašina na opačným konci řady spokojeně přede. Je puštěná a uvnitř se v bublinkách divoce převaluje

klubko různobarevných hadrů. No výborně!
Obšlehnu nastavení a pyšně zapínám i tu svou. Na displeji naskočí časomíra a já s hrůzou zjišťuju, že ukazuje necelý tři hodiny. I když, ono je vlastně úplně jedno, jestli budu sedět a dloubat se v nose ve svým kvartýru nebo kdekoliv jinde. Navíc, kdyby se mě třeba někdo rozhodl hledat, tady je aspoň menší šance, že se mu to povede. Doktorčině pozornosti jsem se dosud úspěšně vyhýbal a byl bych rád, kdyby tomu tak zůstalo i nadále.
Uvelebim se na jedný ze zdejších židliček, která je až nad očekávání pohodlná, vypínám mozek a tupě zírám do rotujícího bubnu. Brzy mi začnou padat víčka. Příjemný teplo a setrvačná symfonie motorů mě ukolíbává k vzácnýmu spánku.
***
Ocitám se uprostřed toho pitomýho pole a hned je mi jasný, co bude následovat! Ostražitě se rozhlížím kolem, napínam uši připraven okamžitě vyběhnout, bude-li třeba. Nehybný lupení sem tam mírně zašustí poryvem větru, ale jinak je ticho, možná až podezřelý ticho, takový to ticho, jak těsně před popravou. Vim, že tam můj kukuřičnej kat někde je a je jenom otázkou času, kdy udeří!
A v tom mě to trkne! Jo, můžu tu klidně zůstat dál trčet a bezmocně čekat, až si pro mě přijde, anebo to tentokrát zkusíme jinak. Možná, že je na čase přestat utíkat…
Odhodlaně se vzpřímím, díky čemuž si všimnu tak akorát velkýho kamene, co se válí v hlíně jen pár metrů přede mnou. Krásně mi zapadá do ruky a má ideální rozměry, aby se moc nepronesl a zároveň s ním mohl člověk i něco sejmout. Tak fajn, to bysme měli!
Abych zvýšil svou šanci k nalezení nepřítele, vydávám se na průzkum pralesa. Vyschlá zem křupe pod nohama jako ztuhlej sníh a já se snažim procpat mezi natěsnanýma dlouhýma tyčkama, který se rozhodly, že mi nedají ani metr

zadarmo. Řežou mě do kůže a trestají mou drzost, že jsem si dovolil vpadnout do jejich teritoria a vyzývat krále na souboj.
Kousek po kousku pronikám záplavou dlouhých listů, nořím se do hlubin nekonečnýho kukuřičnýho pekla, škrábanců přibývá, všechno mě pálí a je to děsně otravný! Skoro už se začínám vzdávat a možná by to tak bylo i lepší, když konečně zaslechnu ten zvuk! Zvuk ohýbajících se rostlin, jejich prudkýho kmitání a šelestění, jak se vystrašeně snaží uhnout z cesty pohybujícímu se tělesu předtím, než některý z nich nadobro zlomí.
“Tak pojď! Tady jsem!” zařvu, a když už se mi nepovede udržet pevnej hlas, aspoň křečovitě sevřu ten šutrák v dlani, až to zabolí.Teď už není cesty zpět, hluk se nezadržitelně blíží, sleduju nedalekou rozestupující se uličku a vnímám svůj zrychlující se dech.
Najednou si přestávám bejt jistej, jestli to vůbec zvládnu, a stejně tak, jako se zmenšuje vzdálenost mezi mnou a tou tajemnou stvůrou, bohužel vyprchává i má odvaha.
Co mě to sakra vůbec popadlo? Taková blbost!
Horkej letní vzduch mi těžkne v hrudníku, pole zlověstně utichá a já se jen zmateně otáčím dokola a pomalu mi dochází, jak moc bylo ode mě hloupý předpokládat, že bych mohl mít pro změnu jednou taky něco pod kontrolou – leda tak hovno!
Někdo mi zlehka zaťuká zezadu na rameno. Leknutím vyhrknu a co nejrychlejš se obracím, jak jen okolní kytky dovolí. Žádnýho vysvětlení se ovšem nedopátrám. Začínam bejt téměř přesvědčenej, že se mi to jen zdálo, když se celá situace znovu opakuje. Zaklepání, tentokrát znatelnější, opět přistává na mých zádech. Neúspěšně hledám neznámýho pachatele, máchám kolem sebe rukama i svou zbraní, pročesávám nejbližší trsy porostu, zdánlivě akorát proto, abych se ještě víc pořezal a naštval.

“Nehraj si se mnou!” rozčíleně křičim a tak trochu blafuju. Zběsile kroutim hlavou ze strany na stranu jako poděs, aby mi náhodou něco neuniklo, jenomže žádnej další kontakt už nepřichází. Nevšimnu si, že se mi něco omotává kolem krku až do chvíle, kdy smyčka prudce trhne a přeruší přívod kyslíku do plic.
Okamžitě se začnu bránit! Upouštím kámen, rukama chňapám po škrtidle a pokouším se ho uvolnit, lapám po dechu, melu sebou, oháním se loktama, jenže sevření je čím dál tím pevnější a já prohrávám na plný čáře!
Dusím se, a i když vím, že ve snu nelze skutečně umřít - aspoň v to doufám, neni to vůbec příjemnej pocit, kterej navíc na můj vkus trvá až příliš dlouho. Kdyby se mi aspoň nějak povedlo přivolat Kláru, ta už by si určitě věděla rady, na to mi však v hrdle nezbejvá ani doušek vzduchu!
Skoro to vypadá, že mý utrpení nebude mít konce, když v tom, působením nějakýho cizího kouzla z venčí, prudce vyklouznu z netvorova sevření, letim vzhůru, vysoko nad pole, opona padá a za touhle šílenou kukuřičnou můrou nestihnou dojet ani závěrečný titulky. Zadejchaně se probouzím zpátky v prádelně na rozvrzaný židličce, naproti mně se krčí něčí postava a celou místností neklidně pulzuje silná zelenkavá záře.
***
Fascinovaně ze mně nespouští oči.
“Co má zas tohle kurva bejt?!” Nevěřícně si otáčim rukama před obličejem. Tam, kde byly dřív “jenom” ty hnusný vystouplý žíly, teď pod kůží proudí světélkující míza a dráždivě bliká jak parta sjetých mikrolampiček na tripu!
Zoufale se modlím, ať je to jen další bláznivej sen! Protože jestli ne...
“Říká se tomu bioluminiscence. Ve tvém těle dochází k reakci mezi luciferidní molekulou a enzymem, jejichž vzájemným působením vzniká energie ve formě fotonu,”

pronese Magor poučně jako ňákej profesor a v jeho podání to zní skoro až normálně.
“Jo aha, tak teď jsi mě fakt uklidnil! Dík!” Zbrkle proklepávám svý zářící paťáty ve vzduchu s nadějí, že to snad něčemu pomůže a já budu moc opět řešit jen problémy obyčejný zrůdy, a né tenhleten úlet!
“Obávám se, že takhle to nefunguje,” přeruší moje snažení místní odborník v bílym plášti a nevědomky si tak přišpendlí na čelo terč.
“Ty tomu ale nějak rozumíš! Jako bys věděl, že se to stane! Proč mi o tom sakra nikdo nic neřek?!” obrátím se na něj naštvaně.
“Nerad tě zklamu, ale tento fenomén zatím nebyl u lidského druhu nikdy pozorován. Vůbec by mě nenapadlo, že je něco takového možné...” Okamžitě se brání nařčení a já mu to docela i věřim.
“No, tak to je teda bezva! A co s tím mám jako teď dělat?” Opatrně se přiblíží a natáhne ke mně dlaň, jako by mi chtěl změřit teplotu. Všimnu si, že má v očích ty samý jiskřičky, co prve vykřesala v doktorce zkumavka mý lahodný krve, a nedůvěřivě před ním na poslední chvíli ucuknu.
“Tady jen těžko něco zjistíme... Musíme tě dostat do laborky a to hned!” nesmlouvavě mi oznámí, až jsem z toho jeho návrhu doslova celej rozzářenej! Fakt, že se mi právě opět obrací život totálně naruby a já pravděpodobně, přes veškerou svou snahu, stejně skončím rozfrcanej někde na studeným pitevním stole, mě zcela paralyzuje. A zatímco si na plný koule užívám poctivýho hysteráku, odběhne skrček ke druhý pračce a něco v ní loví.
“Na, přikryj se a pojď se mnou!” Hodí mi přes hlavu velkej vlhkej ručník vonící po kytkách. Připadám si jako přerostlý strašidýlko. Že mě to nenapadlo dřív, ještě bych vystřihnul dvě díry na oči, ať nebouram do zdí, a mohl bych takhle

běhat klidně celej den, aniž by se kdokoliv musel otravovat s tím mým debilním ksichtem!
Nemůžu si pomoc, ale ta představa mě šíleně rozesměje.
“Není ti nic?” Stáhne látku kousek dolů, zavěsí mi ji přes ramena a zamračeně si mě prohlíží. Já se né a né přestat tlemit.
“Dokázal bys spočítat, kolik ti ukazuju prstů?” Mává mi před nosem vztyčeným ukazováčkem a prostředníkem jako nějakej pošahanej hipík na houbičkový párty a vůbec tím celou tu komickou situaci nezlepšuje.
“Dobře, tak jinak! Počkej tu, já dojdu pro pomoc!”
V hlavě se mi rozbliká výstražná červená kontrolka křičící: *“Konec srandy!”* Pak se něco hluboko ve mně nenávratně zlomí, utrhne záklopku a dere se to ven. Nejsem si zatím ještě zcela jistej, co to je, ale jedno je zřejmý - je to mnohem silnější než já!
“Žádná laborka, jenom přes mou mrtvolu!” řekne Netvor mým hlasem a zvedá nás na nohy. Překvapenej Magor před námi ustrašeně couvá, pokouší se vyjednávat, a když ho za dalších pár kroků úplně zatlačíme ke zdi, už jenom tiše blekotá svý zbytečný prosby, než mu naplno dojde, že to má stejně marný. Oba jsme teď pouhými diváky Netvorova představení.
“Možná by bylo nejlepší, kdybych tě prostě umlčel!” chladnokrevně navrhne hlavní protagonista a hned, co to vysloví, chystá se ten plán také uskutečnit. Natahuje naše pracky brejlounovi po krku, dotýká se napjatý horký kůže, miliony zelených částeček dopadají na jeho strnulou tvář a odrážejí se v raněných očích, jenže tentokrát to nejsem já, kdo tady velí a On se tak snadno obměkčit nenechá...
“Prosím! To bolí!” zoufale zachroptí.
Cítim, jak se mu naše prsty pevně zarývají do masa. Při pohledu na jeho bezmoc se mi vybaví můj sen, všechen ten strach a utrpení, který jsem zažíval v kukuřičným poli, a má

nenávist ke stvůře skokově narůstá, zanedlouho dosáhne takových výšin, až je schopna aspoň částečně Netvora přehlušit.
Nech ho bejt! Slyšíš?! Přestaň!
Je mi jasný, že takhle lehký to nebude. Svádim boj o vlastní hlavu. Je to má premiéra, tudíž pochopitelně moc netušim, jak na to. Představuju si, že držím v ruce ten šutrák a vší silou s ním mlátim temnou rozpínající se obludu až do bezvědomí, postupně ji zatlačuju zpátky, odkud přišla, kousek po kousku a ono to nějakým zázrakem fakt funguje! Povede se mi znovu získat kontrolu, naneštěstí těch několik desítek vteřin znamenalo pro mou oběť mnohem delší dobu než pro mě.
Konečně můžu doktora pustit a on jde okamžitě k zemi. Sakra! Doufam, že neni mrtvej?! Hroutím se hned vedle něj a v ten samej moment zaznamenám dva důležitý poznatky. Lampičky samy od sebe zhasly a skrčkovy brejle, co mu sjely dolů po bradě, pravidelně mlží jeho dech.

***
“Bylo by fajn, kdyby ses zkusil aspoň trochu uklidnit!” Dřepne si přede mě a přísně dohlíží, dokud neposlechnu.
“Co to jako sakra mělo bejt?! Vždyť já ho málem zabil! Vidělas to?!” Divoce gestikuluju a na moment mi ani nedojde, že hlasitě křičím. Magor je sice dočasně mimo, ale může se každou chvíli probudit.
Do hajzlu! Jak budu něco takovýho asi vysvětlovat?! To je v prdeli Kláro... Na co tu ještě čekáme, měl bych zdrhat a užít si posledních pár minut svobody!
“Přestaň panikařit a poslouchej! Ty se prvně musíš dát dohromady, pak budeme řešit ten zbytek! Nechceš přece, aby se To vrátilo? Takže si teď hezky zavři oči a zhluboka dýchej...” mele si svou, škoda, že na ty její zenový pindy zrovna nemá nikdo náladu!
Jasně! A mohla bys mi nejdřív laskavě prozradit, jaký je to tvoje úžasný řešení? Protože já teda fakt pochybuju, že na tohle bude stačit nějaká obyčejná omluva... Hele, Magore, jako sorry, já nechtěl, jsem holt tak trochu pošuk, víš? Ale i tak si myslim, že bude naprosto bezpečný nechat mě dál běhat po základně, jo a prosim tě, hlavně to nikomu neřikej...
Hodí po mě jeden tak ošklivej pohled, až je to skoro, jako by mi vlepila facku. “Přestaň se litovat a dělej co ti řikam!” Tváří se nekompromisně.
Fajn, jak chceš, co na tom sejde, stejně už je to všechno jedno...
Ponořim se do tmy a cítím, jak mi napětím hoří celý tělo.
“A teď pomalu napočítej do deseti a pak ještě jednou, ale pozpátku.”
Poslechnu ji.
“Tak co? Lepší?”
Ani ne. Odpovím upřímně a už jsem teda celej zvědavej, jakej bude náš další postup.

“Nó, Lexí, jak bych ti to jen vysvětlila...” Provinile sklopí zrak a nakrabatí pusu. Moc dobře znám tenhleten její výraz.
Děláš si kozy?! Viď, že jo...
“Nevim, co přesně jsi ode mě čekal za zázraky, ale buď si jistej, že jsem tu pro tebe a vždycky budu, připravená nabídnout ti veškerou svou morální oporu! Kdykoliv!”
Zakření se jako domovní prodejce a nutí mě litovat, že se radši Netvor nerozhodl vyřádit na někom jinym!
Tak tohle je ten tvůj slavnej plán? Uklidnit se a víc nic? Toť vše?! Fakt dík, seš jednička!
Rezignovaně dřepim na zadku, držim se za hlavu a v tom zapípá pračka konec programu.
“Mmm... kde to jsem?” A heleme se, kdo se nám to probírá!
Připrav se na přímej přenos konce mýho života!
Rudovláska si zbaběle přilepí dlaně k obličeji a nemůže se na to ani dívat. Taky bych se teď nejradši neviděl. Ustoupim na bezpečnou vzdálenost a dávam mu chvilku, aby se vzchopil.
“Jak ti je, jsi v pohodě? Já... nechápu, jak se to stalo! Fakt mě to děsně mrzí!” vydoluju ze sebe, hlas se mi jen třese, v puse mám vyschlo. Magor se nejdřív ksichtí dost vyjeveně, načež upne pozornost k brejlím a začne je zuřivě leštit.
“Jestli pro tebe můžu něco udělat, řekni si! Vážně, cokoliv!” doprošuju se a doufám, že naženu aspoň pár plusovejch bodů - snad to bude dost na to, aby mě pak milosrdně utratili, až se mnou skončí v laborce.
Nechává mě v napětí do doby, než je stoprocentně spokojen s čistotou svých skel, pak si je nasadí zpátky na nos a začne se sbírat ze země. Nepanikaří, nekřičí na mě, ani se nebojí, nevim, jestli by měl bejt až takhle v pohodě a možná, že je ještě furt v šoku, nebo si mě schválně vychutnává, těžko posoudit...
“Z toho si nic nedělej, není to tvoje vina...” Nevěřim svým uším a nebejt srab, poprosím ho, jestli by mi to ještě jednou

nezopák. “Občas mívám takové kratší výpadky, je to vedlejší účinek jednoho léku. Zdá se to horší, než to je.” Bezelstně se na mě usmívá a já jen zkoprněle civim, neschopen slova.
***
“Nazdar, zelenáči!” přihasí si to pihatec se svým tácem ke mně ke stolu, když se přisouvá, nešetrně drcne do desky, až se mi rozleje půlka čaje.
“Tak jak sis užil velký praní? Jsem tě bez toho smradu málem ani nepoznal…” Podezřívavě se na něj zaksichtim a přemejšlim, zda může něco vědět, anebo jsem jen zbytečně paranoidní.
“Ale copak, srazily se nám trencle, špatně jsme se vyspinkali, nebo nám snad nejede papáníčko? Svěř se!”
“Všechno je zalitý sluncem, dík za optání.” Nezaujatě napíchnu další sousto na vidličku. Dneska jsou vafle a míchaný bílky z prášku.
“Aha, takže krámy, klasika... No, já tě asi taky moc nepotěšim. Zrovna jsem byl na vedení.” Ukousne si kousek připáleného pečiva, zdlouhavě ho přežvykuje a napíná mě. Čím míň to dám na sobě znát, tím menší radost mu udělám.
“No a?”
“Potřebujou prej nahoře pár lidí navíc, takže náš trénink dnes bohužel padá.” Překvapeně se na něj podívám a nechápu, v čem má bejt jako konkrétně problém. Znamená-li to, že se konečně dostanu ven, lepší načasování už jsem si nemohl přát!
“Bezva, a kdy vyrážíme?” Mám co dělat, abych samým nadšením nevyletěl, dokonce i ta šlichta je najednou o něco poživatelnější.
Zrzoun si znuděně vyšťourá kousek jídla ze zubů, načež se mi teda milostivě uráčí odpovědět.
“No, a o tom to právě je. Chtěj akorát mě, ty zůstáváš,” škodolibě se zaculí. “Ale neboj, už jsem ti za sebe sehnal plnohodnotnou náhradu, uvidíš!”

Raději nemám, co bych dodal, připadám si jako cikánský hračky - všem ukradenej a rozbitej. Zářivka nad naší částí jídelny s bzučením zabliká a mě okamžitě chytne nutkání zkontrolovat si ruce, jestli náhodou taky nesvítěj. Tentokrát jsou naštěstí v pořádku, ale jeden nikdy neví.
***
“Dvacetosum, dvacetdevět... á pauza!” prská mi na záda můj staronovej nejlepší kámoš Knír, kterej se vybarvil jako zapálenej příznivec kruhových tréninků! Teda v jeho případě spíš pouze v pasivní formě - chudák už má svůj věk, což se dá naštěstí skvěle vykompenzovat tím, že to teď odmakám za nás za oba.
Neochotně se přesouvám k následujícímu stanovišti a čekám, až mi to odstartuje. Zpocenej jak uzenáč vytrvale pozoruju hodinovou ručičku a přísahám, že jestli budu muset dělat ještě jedno kolo angličáků, asi se zvencnu...
“Můžeš!” Zmáčkne stopky a nechává mě skákat přes švihadlo, už mi chybí jen dva roztomilé culíčky a podkolenky. Zajímalo by mě, copak asi zrovna touhle dobou dělá Zrzoun, doufám, že si ten svůj výlet užívá minimálně tak skvěle jako já!
“Zvedej pořádně ty haksny!” zodpovědně nevynechá jedinou příležitost mě zjebat. Soustředím se na správnej sled pohybů a snažím se nezavdat prskavcovi další zbytečnej důvod pro kyselou poznámku. Můj kotel hněvu je už takhle pěkně napěchovanej, jen se z něj čoudí.
“Ááá... stop! Tak a teď hrazda! Makam, makam, makam!” Všimnu si hloučku Skautů, který se srotili kousek od nás a něčemu se děsně smějou, nemusim dvakrát hádat čemu. Kdyby jen tušili, co by se mohlo stát, až mi zas rupnou saze a ta černá hrouda, která se zatím jen poslušně krčí v koutku mý hlavy, zesílí natolik, aby mi opět ukradla velení…
“Teda ale dobře ses do toho vopřel, mladej!” zakření se na mě ten sadistickej bastard, vousky se mu radostí jen tetelí.

“Tímhletím tempem stihnem ještě jednu sérii!”
Říká se, že sport by měl zocelovat nejenom tělo, ale i ducha. Momentálně pro mě představuje nejtěžší výzvu hlavně ta druhá část. Trénink za tréninkem jsem silnější a rychlejší, což se ovšem nedá říct o mým zdeptaným vnitřním Já, který by se dalo asi nejlépe přirovnat k roztřesený stoletý babče ve formuli, co má zrovna jet hlavní závod, a přitom chuděra ani neví, jak se jmenuje a jestli už měla dnes prášky.
Od toho posledního incidentu se furt jenom úzkostlivě hlídam a pozoruju, jsem jako na jehlách, v neustálým očekávání, kdy přijde další nevyžádaný překvápko - šikla by se třeba druhá prdel nebo třetí ruka, kdybych si směl vybrat, každopádně bych mohl při tý příležitosti zase někoho přizabít…
Začnu se vzpěrama. Kníračovo odpočítávání se ztrácí v hlaholení těch přiblblejch posměváčků a já zřetelně vnímám těžce potlačovanej vztek, co se ve mně převaluje, a jak se při každým intenzivnějším zabubláni Netvor spokojeně ušklíbne.
“Haló, brzdi... už stačí!” Vracim se zpátky na zem. Knírač se naplno vyžívá ve svý trenérský funkci. “A teď zase angličáky, ju?”
Moje zoufalý úpění dokonale doplní příhodně načasovaný vrznutí dveří od tělocvičny. Vzhlídnu, zaznamenám známou bílou siluetu, jak se vkrádá dovnitř, a rázem se mi nebezpečně zrychlí tep. Opře se o stěnu, jako by se chtěl zneviditelnit, mezi vším tím cvičebním nářadím působí celkem nepatřičně, ostatně jeho výraz “nechte mě bejt, myslel jsem, že jdu do knihovny” by taky odpovídal tomu, že si je svýho oslabení na nepřátelským území moc dobře vědom. Skupinka pogumovanejch hlav kysele okomentuje jeho přítomnost, je docela příjemný vědět, že nejsem jedinej, komu tohleto dělaj, ač by mě to vlastně vůbec těšit

nemělo.
“Co čumíš, dělej! Běží ti čas!” popichuje mě Knír, kterýho jsem neúmyslně zcela vypustil ze svýho systému. Soustředím se totiž na Magorův vysoko vyhrnutej rolák a skoro si i stihnu položit otázku, jestli si čistě náhodou nemohl vzpomenout na něco ze včerejška... V tu chvíli se do mě zabodnou dvě naléhavý, ostrý oči a mně je hned všechno jasný.
Vlivem tohoto prozření udělám neodpustitelnou chybu v technice, načež jsem donucen zopakovat celou sérii ještě jednou. Upřímně mi to teď ani trošku nevadí, vlastně bych si klidně zacvičil i za Zrzouna, kdyby to šlo! Skrček se jen nervózně zabrejlí na hodinky a pak mě znovu propichuje pohledem jak motýla na výstavce. Nevypadá to, že by se chystal opustit cirkus bez svýho monstra.
A tak zatímco si vesele skáču jako totální trotl, čas se neúprosně nachýlí a prskavec mě spokojeně propouští na odpočinek. Rychle si sesbírám svých pár švestek a nedobrovolně spěchám za Magorem. Nestačim ho ani pozdravit.
“Půjdeme ke mně!” zavelí.
***
Vstupuju do pracovny a první, co mi proletí hlavou, je, že někdo tady má asi trochu problémy s úklidem. A teď nemyslim s nepořádkem, ale s puntičkářskou touhou po dokonalosti. Všechny věci, od pitomý sponky na papír, až po poslední kádinku, jsou vyrovnaný a poskládaný jako podle pravítka, v tom nejefektivnějším možným uspořádání, nikde ani smítko prachu.
“Páni... pěkný!” neodpustim si projev uznání a úplně se bojim na cokoliv sáhnout, dokonce i židle je postavená v perfektním pravým úhlu ke stolu. Připadám si v tom dokonale sterilním prostředí jako špinavej neotesanej primitiv.

“Posaď se, hned jsem u tebe.” Nezkouším odporovat, zaujmu nabídnutý místo a v duchu se omlouvám chudince sedačce, že jsem ji poskvrnil svou přítomností.
Magor mezitím neprodyšně uzavírá dveře, zatáhne žaluzie a několikrát se důkladně ujistí, že nás nikdo nebude otravovat. Ve vzduchu to zavání pořádným průserem a taky dezinfekcí, ale rozhodl jsem se, že nebudu předčasně házet flintu do žita, ani stahovat kalhoty, prostě musím nejdřív zjistit, co všechno si pamatuje. Už jenom to, že byl vůbec ochoten se se mnou takhle sejít, ve mně vzbuzuje jistou míru naděje.
“Chceš začít a nebo mám já?” Odměřeně si založí paže na hruď. Takhle zblízka poprvé zaregistruju ty nafialovělý fleky, který se snaží maskovat pod límcem. Každej z nich je jako jeden vykřičník za větou: “*Styď se!”*
“Klidně můžeš ty.” Ponížený škemrání si milerád ušetřím až na pozdějš...
Důležitě se uvelebí ve svým otočným křesílku, jako by mi to chtěl dát ještě víc sežrat, a nutí mě, abych se zamyslel, kam že to jenom zmizel ten dobráckej knihomol z laborky.
“Mluvil jsem s doktorkou...” V dálce už slyším hrát svou pohřební píseň. “Dohodli jsme se, že si tě v následující etapě výzkumu převezmu plně pod svůj dohled. Chci, aby ses mi každý den pravidelně hlásil a bezvýhradně se mnou spolupracoval! Dovolíš si sebemenší pochybení, nahlásim tě na vedení a je konec!”
Chvilku mi trvá, než si to v lebce přešrotuju.
“A to je jako všechno? Nic víc?” Bohužel si vyloží mou rozradostnělou reakci jako sarkasmus - možná bych měl popřemejšlet a začít trochu míň držkovat, každopádně ho tím pěkně rozladím.
“Dobře, tak pokud je to pro tebe problém, nemáme se dál o čem bavit!”
“Ne ne ne, počkej! Já to tak nemyslel!” musím ho rychle

utnout, než mě ukřižuje. “Já samozřejmě nijak neprotestuju, to bych si nedovolil...”
Pořád se na mě mračí, i když už o fous méně. Za to na obličeji mu pár milimetrů přibylo. Přistihnu se, že mě na tý jeho nový “drsnější fasádě” něco tak trochu vábí, ale snažim se na to moc nesoustředit.
“Jsi tedy ochoten přistoupit na moje podmínky?”
“No jasně, že jsem! Pokud jsem to teda správně pochopil, znamená to, že teď budu řešit všechny tyhlety vědecký kraviny jen s tebou? Suchou z toho můžeme klidně vynechat...” Protože to by byla úplně nejlepší možná varianta! Nechce se mi věřit, že bych mohl vyváznout tak snadno!
Ukřivděně se na mě zahledí. “Vážně ti jde jenom o tohle? Kolikrát ti ještě budu muset dokazovat, že tady nejsme pro to, abychom ti ublížili? Na což se mimochodem v opačném případě spolehnout zrovna nedá!”
Ani mi nedopřeje příležitost abych se hájil, jakkoliv trapný by moje výmluvy nejspíš byly, a přísně pokračuje...
“Jediné, o co se snažíme, je najít v co nejkratší době lék. Jenže ty místo toho, abys nám tu práci aspoň trochu usnadnil, zatajuješ důležité informace a necháváš se ovládat iracionálním strachem! A teď bych tě měl po tom všem ještě krýt? Proč?” dává mi pěknej ceres.
Kajícně čumim pod stůl a připadám si jako chrobák, kterej si tlačí svou smrdutou kuličku do kopce, a ona se mu při každým pohybu nabaluje o další a další sračky, chudák brouk, s vypětím všech sil jen tak tak drží hovna pohromadě, snaží se neskutálet, jenže je to čím dál tím těžší. A vůbec, nezdá se mi zrovna fér, nechat se pořád takhle obviňovat!
“Tak promiň, že chci jen normálně žít! Nemam ani páru, co se se mnou děje, a pokud vim, nikoho jsem se o tohle neprosil!”

Konečně shodí katovskou kápi a nasadí smířlivější tón.
“A právě proto jsme tady my, abychom ti pomohli...”
“My!”
Otráveně zakoulí očima. “Já jsem ten, kdo má v gesci tvůj případ, tudíž záleží jen na mně, kdy a co pustím dál. Spokojen?”
“Fajn, to by asi šlo.” Trochu se mi uleví, ale nechci to přehánět.
“Výborně! Tak a teď mi prozraď, co všechno nám ještě tajíš!”
Dneska se s tim vážně nesere! No jo, jenže kolik mu toho můžu říct? Potřeboval bych nějakej čas na rozmyšlenou, v klidu to probrat s Klárou, zabilancovat si a pak mu naservírovat ideální poměr pravdy a lží přesně tak, jak jsem to dělal do teď - a kam až jsem se s tímhle přístupem dopracoval...
Provinile zašilhám skrčkovi po krku. Možná že přece jen nastal správnej čas provětrat žumpu a nasát svěží vítr. Je to sice risk, a né že bych neměl co ztratit, ačkoliv nemuselo by bejt zrovna špatný získat si na svou stranu někoho, kdo všem těm věcem okolo Lampyris aspoň trochu rozumí, protože sám to očividně úplně nezvládám…
Zapátrám v místnosti a hledám něco malýho a špičatýho. Když si dovolím totálně narušit doktorův propracovanej systém a vypůjčím si jednu z jeho psacích potřeb, tvář se mu zkřiví neskrývanou panikou a vyplašeně se rozhlíží kolem, kam by se jen schoval. Asi bych se tomu neměl divit. Čapnu propisku pevně do ruky, tu druhou pro jistotu zvedám ve smířlivým gestu, jakože ať vydrží a zatim nezalejzá pod stůl. Uvědomuju si, jak pošahaně to teď asi z jeho perspektivy musí vypadat, zároveň však nevim o žádnym lepším způsobu, jak mu svou ještěrčí schopnost přesvědčivě demonstrovat.
Položim levačku na dřevo, zamířím, přimhouřim oči a

modlím se, aby to nebylo tak nepříjemný, jak se obavám že bude...
“Jáuuu!” Vyhrknou mi slzy, rychle se přesvědčim, že mě můj vědecký dozor šokovaně sleduje, pak vytáhnu zabodnutou věc z prostředku svý dlaně a zblízka ukazuju vzniklou ránu Magorovi. Takhle nějak jsem se muset tvářit onehdá v umývárce…
Dříve než dvě zelený kapky stihnou doputovat dolů po lokti a rozprsknout se na pracovní desce, jsou moje maso a kůže opět v neposkvrněným stavu, jenom ta tupá bolest ještě pár vteřin přetrvává. “Doufám, žes dával pozor, nerad bych to musel předvádět znova!” Trochu se načechrávám a napjatě čekám, co on na to.
Skrček se vrávoravě přidržuje opěrátka od židle a jeho barva se až nápadně blíží tý mojí, mrtvolně šedý s brčálovitejma nuancema. Tentokrát naštěstí do bezvědomí neupadá, i tak si ovšem tučně zapisuju do paměti, že na něj možná příště zkusím o něco šetrnější přístup...
Dává si na čas, chápu, že něco takovýho člověk asi jen tak nestráví. Vytáhne z šuplete jednorázovej čistící ubrousek, provizorně s nim přikryje nevzhlednej krvavej flek na stole, pomalu se vzchopí a pak opatrně pronese.
“Luminiscence je jistě fascinující, ale tohle? Tím se všechno mění…” Z vědomí, jak moc se mi ho povedlo ohromit, se mi dělá náramně dobře u srdíčka!
“Nikomu dalšímu jsi o tom zatím neřekl?” Zavrtim hlavou a on se zadumaně podrbe na bradě. “Tak to je dobře.”
***
Zbytek našeho hovoru proběhne v klidnějším pracovním módu. Domluvíme se na další schůzce, a když asi tak po hodině opouštím sektor, odnášim si od svýho novýho spojence nejenom spoustu témat k přemejšlení, ale i několik domácích úkolů, mezi něž patří prázdnej sešit A5, kterej se od teď stává mým tajným deníkem, kam si mám

poznamenávat cokoliv neobvyklýho.
Do týhle kategorie určitě spadá i ten neobyčejně osvobozující pocit lehkosti, co se mě právě zmocňuje.
Shodil jsem ze zad jedno pekelně tíživý břemeno a je to fakt znát, nechápu, proč jsem to neudělal už dřív?
Odpověď se jako na zavolanou vyloupne přímo přede mnou na chodbě, má culík a černý boty na podpatku a klape si to rovnou ke mně.
“Adame, můžete na vteřinku?” Panovačně mává svým pěstěným kloubovitým prstíkem. Zhluboka se nadechnu a vydechnu, dneska je to jak jízda na horský dráze a zrovna je na řadě strmej blicí sešup.
“Už jste mluvil s Erikem?” Vzpomínám si, že jednou někoho takovýho zmiňovala, ale pořád nevim, kterej ksicht si k tomu jménu přiřadit.
“Nebo on snad za vámi ještě nebyl? Slíbil mi, že s prací začnete co nejdřív.”
“Jo vy myslíte Magora? Zrovna odtamtud jdu!” hrdě se přiznám.
Doktorka nesouhlasně nakrabatí čelo a kroutí na mě krkem jako stará želva, který se furt něco nelíbí.
“Ne, měla jsem samozřejmě na mysli doktora Suchého, ten odporný pseudonym bych si vyprošovala!”
Rozkodrcanej vozíček se řítí ze svahu nepříjemnou rychlostí, kolejnice divoce skřípějí, až od nich odletujou jiskry, a mně už se z přetížení hrnou zvratky trubkou ven!
Doktor Suchý?! To jako vážně?!
“Chtěla jsem vás jen přátelsky upozornit, že ač plně respektuji jeho rozhodnutí pokračovat s vámi ve spolupráci na dobrovolné bázi,” slovo “dobrovolné” jí jde obzvlášť těžko přes pysky, “rozhodně nebudu jen tiše přihlížet, dojde-li k jakémukoliv náznaku nevhodného chování z vaší strany! Rozumíme si?”
Pořád se mi ještě nepodařilo skousnout předchozí šok,

takže mě tohle její ultimátum už nijak extra nerozhodí. Zírám na ni jak opařenej a zmůžu se tak akorát k nablblýmu úsměvu a poslušnýmu kejvnutí.
Jakto že jsem si toho všimnul až teď? Ty hnědý oči, ostrej nos, dokonce i vlasy mají stejný, jenom ty její jsou šedý - je to jak otevřít příručku genetiky!
Paní vévodkyně Lydia se na mě ještě naposledy ošklivě zaželví, načež téměř uraženě odkráčí, jako by bylo pod její úroveň dál se se mnou vybavovat. Táhnu se domů a mám spolehlivě po náladě. Původně jsem se chtěl stavit před večeří ve sprše, ale možná se na to spíš vyseru, zalezu si pod svůj chrobáčí kámen a budu radši dělat mrtvýho brouka.
Doktor Suchý, no to mi ho vyndej!
***
“Tak co, stejskalo se ti?” kření se pihatec stepující na prahu mýho pokoje. Má zafačovanou pravačku a je až v podezřele dobrým rozpoložení. Vypadá to, že jsem nebyl jedinej, kdo měl včera výživnej den plnej překvapení a veselých zážitků...
“Ty jo, cos vyváděl?” Se zájmem zkoumám jeho nemocnej úd.
“Ale, to neřeš, jenom škrábnutí...” Schválně se vyhejbá jakýmukoliv vysvětlování, protože moc dobře ví, že jsem od přírody děsně zvědavej, a chce abych to z něj páčil a on mě mohl prudit. Nesnášim, když mi tohle dělá!
“Zdá se mi to, nebo seš dneska nějakej zelenější než obvykle?”
Ztuhnu a musím se přesvědčit na vlastní oči. Samozřejmě mi vzápětí dojde, že kecá a ještě se tomu blbě tlemí, idiot jeden! Kdyby jen tušil...
Netvor se potutelně ušklíbne.
“Že oni ti dali nějaký silný prášky na bolest?” otráveně ho setřu, popadnu svůj vak, flašku s vodou a následuju

rozzívenýho pihatce na naší rutinní cestě do auly. Bereme to poklusem jako takovou lehkou zahřívačku před tréninkem.
“Jó, a mam tě pozdravovat od Honzy, prej už se těší, až si zas příště spolu máknete.” Pobaveně si nad tou představou odfrknu.
“Náhodou, já bych se moc nesmál... starouš si tě z nějakýho nepochopitelnýho důvodu celkem oblíbil. Je jako Faustova pravá ruka, to se může jednou hodit!” Divim se, proč mi vůbec něco takovýho sám od sebe říká, ale nestěžuju si. Třeba se mi z něj povede vytáhnou i další info, když už jsme v tom sdílení. Jediná škoda, že do cíle je to jen kousek a že nebejvá v rauši častějc.
“No, a co si myslíš třeba o Magorovi? Pořád mě otravuje kvůli laborce, ale jinak se zdá bejt celkem v pohodě, ne?” Tentokrát se tlemí zas on.
“Že váháš! Zrovna ty bys to měl vědět ze všech nejlíp...” Probíháme předposlední zatáčkou a já se s tím málem, co mi dal, nehodlám spokojit. Jestli se mám na doktora ve všem spolehnout, byl bych určitě klidnější vědět, že to na mě jenom nehraje.
“Jak vlastně přišel k tý přezdívce?”
Zrzoun mě chvilku napíná, nebo možná spíš váhá, zda jsem vůbec hoden jeho odpovědi. Dveře od tělocvičny už jsou téměř na dohled a má frustrace stoupá. V naději, že snad ještě utrousí nějakou závěrečnou moudrost, trochu zpomalim, jenže on naopak přidá, takže se musím chtě nechtě přizpůsobit, abych mu stačil.
“Vem to pak rovnou směr béčko!” houkne na mě a já po něm na oplátku hodim překvapenej ksicht, měl jsem za to, že jdeme cvičit, tak jako vždycky...
“Nevim, kolik toho za odpoledne stihnem, ale nedá se svítit... Nahoře si zas vymysleli nějaký školení o

bezpečnosti. Vždycky když někdo zařve, hrozně kolem toho nadělaj," oznámí mi, jako by se nechumelilo.
"On někdo umřel? Kdy?"
"Jo, ale toho jsi stejně neznal..." S nezájmem mě odbyde, zatímco nešikovně loví z kalhot svou čipovku, aby nás mohl pustit dál skrz pancéřovaný vrata. Obvaz se mu zasekne o zip na kapse a spustí nadávkovou smršť.
"A nechceš mi ji třeba na chvilku půjčit? Určitě by mi to šlo líp," zkouším ho naťuknout, jen tak, spíš ze srandy.
"Tolik těch prášků jsem zase neměl!" odpálkuje mě, a když vidim, jak je na tu svou blbou kartičku háklivej, radši dál neprudim.
Do týhle části základny se dostanu jen výjimečně, je to tu sice úplně stejně hnusný jako všude jinde, ale každý vybočení ze stereotypu se počítá. Vlastně už se na to školení celkem i těšim. Jakmile se přiblížíme k velínu, pokyne Zrzoun konec běhu, abychom se ještě stačili trošku vydejchat, a spolehlivě nás provádí složitou spletí tunelů.
"Jestli chceš slyšet nějaký drby, na to jsou tady spíš jiný experti, já se o tyhle věci moc nestarám..." vrátí se k původnímu tématu, zřejmě jen pro to, aby mě mohl ještě jednou zklamat.
"No jo no, tak si to holt budu muset zjistit sám." Ač pochybuju, že bych se dokázal infiltrovat do místního kroužku milovníků bulváru. Většina lidí zrovna nesrší touhou pouštět se se mnou do řeči, což mi normálně vyhovuje, ale všechno má občas svý mouchy.
"Já vim jen to, že to s nim jednu dobu bylo dost nahnutý," přece jen se nade mnou slituje. "Netušim, co proved, ale nebejt Suchý, už by ho dávno vykopli, jenže pak přišly ty sračky s nákazou a Faustovi byl dobrej každej, kdo dejchá. Jako, já to samozřejmě chápu, doba je zlá, ale možná že kdybysme nebrali kdejakýho zelenáče," otočí se ke mně,

“a teď to jako fakt nemyslim špatně... Nemuselo bejt každej tejden školení o bezpečnosti,” ukončí svůj kritickej monolog, právě když přicházíme k asi tak desetihlavý skupině Skautů, kteří se už netrpělivě třesou na výklad.
“Hmm, tak to je zajímavý, dobrý vědět!” Přijde mi vhodný dát Zrzounovi najevo, že si jeho ochoty vážim. Třeba to nakonec nebude až takovej kretén…
“V pohodě, rádo se stalo!” Tváří se děsně blahosklonně.
“Jó, a vlastně ještě jedna věc, nebo spíš varování…” Zvídavě napínám uši.
“Říká se o něm, že je buzna, takže bacha, víš jak to myslim?” Chlapácky mě popláca po zádech, asi aby se mi líp polykalo to trpký sousto, i když nijak zvlášť to teda nepomáhá!
***
Naženou nás do prostorný místnosti, která pravděpodobně slouží jako učebna. Vyvozuju tak podle velký tabule, pokrytý špatně smazanýma čmáranicema od minule, a kolem ní rozesetých židliček s vyklápěcíma stolkama na psaní. Jednu z nich si vyberu, usadím se a čekám, až zazvoní.
Můj retardovanej parťák si jistě né náhodou vybere místo až na opačný straně posluchárny a okamžitě se pustí do řeči s jedním ze “spolužáků”. Skoro mě to od něj až zamrzí, zvlášť po tom, co jsme si tak hezky pokecali, na druhou stranu mám aspoň klid od těch jeho neustálejch kousavejch poznámek. A pak taky pořád nedokážu dostat z hlavy jistou důvěrnou zprávu, která jen potvrdila moje podezření a kvůli níž reálně hrozí, že budu celou přednášku absolutně mimo. Abych se trochu rozptýlil, zkoušim navázat kontakt s kolegou vlevo, jenže ten se po mým:
“Čau, hele, neměl bys náhodou papír a tužku navíc?” akorát zhnuseně odvrátí a dělá, jako bych byl duch.
Dává si na tebe bacha, víš, jak to myslim? Ignoruju ten vlezlej hlas, znuděně si podepřu bradu a vejrám do blba.

“... a tak jsem tu malou krysu popadnul za nohy, jakože ji vytáhnu ven, a ono se mi to najednou zakousne do bundy a drtí mi to ruku... no fakt, ty vole, já myslel, že se snad bolestí poseru! Hrozný... člověk by neřek, že bude mít v těch prťavejch zoubkách takovej zkus...” Nechtěně zachytím část Zrzounova příběhu a v puse se mi okamžitě rozlejvá pachuť po zkaženejch citrónech.
“... takže se jako pereme, jo, on piští a kouše, pak už jsem to nemoh dál vydržet, tak se naseru, sundam tu potvoru ze sebe i s bundou a mlátim s ní o chodník, všude krev, no prostě totální humáč...” Druhej Skaut zaujatě přikyvuje a pochechtává se. A já se tady furt strachuju, bůhví jakej nejsem psychouš, přitom tady je to jeden pošuk vedle druhýho!
“... jasně že máš nejdřív blok, řikáš si, tak tohle nedam, si nemysli! Vždyť my jsme taky mívávali doma jorkšíra, Pan Richie se jmenoval, máma mu vždycky dělala takovou tu roztomilou palmičku na hlavě...” vyloženě se v tý historce vyžívá, máchá kolem sebe tou druhou, zdravou haksnou a předvádí pantomimu.
“... jenomže tadyto, to už nemělo s žádným Panem Richiem nic společnýho, úplně to z něj čišelo, ty vole, čirý zlo! Prostě mě chtěl sežrat a tečka…” Myslim, že mám vystaráno na celkem kvalitní materiál pro příští noční můru. Vraždící mazlík - bravo Zrzoune!
Vzápětí se před tabulí objeví Vlastík. Nesměle si odkašle, pohladí plešku, pak ještě jednou, a když zjistí, že ho stále valná většina lidí ani nezaznamenala, vezme si na pomoc dlouhý dřevěný ukazovátko a vytrvale s ním ťuká něco morzeovkou o tabuli, dokud se místnost zcela neztiší.
“Dobrý den, vítejte na semináři o aktuálních pokynech k bezpečnosti. Mohl bych někoho ze zadních řad poprosit, aby nám zhasnul? Děkuji!”
***

Po přednášce dostáváme k vyplnění test. Vlastík nám pak odtajní výsledky a my si je s nejbližším sousedem navzájem překontrolujeme. Ve škole jsem byl vždycky spíš lepší průměr, a tak mě dost nemile překvapí, když zaznamenám pouhých pět správných odpovědí z dvaceti. Skoro se až stydim podepsat. Je pravda, že jsem asi mohl dávat větší pozor, ačkoliv to dávám za vinu nezáživnýmu tématu a ještě nezáživnějšímu vypravěči.
Přemejšlim, co jsem se vlastně dozvěděl novýho, a ve zkratce toho teda moc neni. Všichni jsou mrtví a ti co nejsou, tak brzy budou, protože i kvičouni podléhají normálním zákonitostem entropie lidskýho těla, a pokud se nenakrmí a nedodržujou pravidelnej pitnej režim, moc dlouho nevydrží. Což ovšem neznamená, že by si na ně člověk neměl dávat pozor, “zombí virem” se sice z jejich kousnutí nenakazí, ale třeba taková žloutenka, to už je věc jiná.
Výpravy na povrch se uskutečňujou každej den ve dvou skupinách, jedna dopolední a druhá odpolední, vždy v přesně určenej čas a za dodržení přísných hygienických opatření. A tohle je právě ta část, co mi fakt nejde na rozum. Nechápu, jak je možný, že jsme se s Klárou dokázali bez jedinýho následku potulovat celý dny venku, když bysme to, podle všech zdejších odborníků, neměli ani zázrakem přežít? Nezdržovali jsme se se žádnýma ochrannýma rukavicema, respirátorama nebo speciálníma oblekama a už vůbec jsme nekloktali sofistikovaný “čistící sérum”, který si Skauti berou, kdykoliv se, byť jen po pár hodinách, vrací domů. Takže jsme divný buďto my nebo oni, každopádně mi ta věc kolem nákazy pěkně smrdí a nechci se teda nikoho dotknout, ale klidně bych se vsadil, že nám toho zdaleka nepřiznávají ani půlku!
Zbytek výkladu se točil převážně kolem toho, jak správně reagovat v určitých situacích, co se mohou venku přihodit.

Například je přísně zakázáno tahat kohokoliv živýho k nám na základnu, pokud teda zrovna nejste pevně přesvědčený o tom, že je to kvičoun, že jo... protože by to mohlo ohrozit bezpečnost a už takhle je málo zdrojů, takže maj prostě ostatní lidi smolíka a tečka. Což je celkem krutý, možná pochopitelný, ale smutný.
Najednou je učebna skoro prázdná a pihatec se ke mně zas vehementně hlásí. Cestou na oběd probíráme test, on měl prej jen jednu špatnou odpověď, ale myslim si, že pěkně kecá! O svejch pochybách se mu ovšem nijak nezmiňuju. Se soustředěním to není o moc lepší ani během následujícího tréninku, smiřujeme se s tím, že holt asi dnes nemám svůj den, a Zrzouna už stejně bolí ta pazoura, takže to před šestou úspěšně balíme. Což znamená, že mi zbejvá asi tak hodina a kousek, abych se dal dohromady, než si pro mě pošlou z laborky.
***
“No bóže... a co? Vždyť ti to celou dobu řikam! My s bráchou jsme tě snad taky nesoudili podle tvýho fotříka, nebo máš jinej pocit?” rozčiluje se, vlasy jí plápolají kolem hlavy a mně zase začíná třeštět hlava z ní.
“Ještěže naši už byli tou dobou dávno pod kytičkama, co já vim, třeba by se ti taky nelíbili a nechtěl by ses s náma vůbec bavit...” Ráda v našich rozepřích zachází až do absurdit.
“Jenomže tohleto je úplně jinej level, Klárinko! Nemůžeš srovnávat nesrovnatelný! Suchá je totální psycho a podle všeho má doktora pěkně pod palcem. Nezlob se na mě, ale to prostě nechceš!” Stojim si za svým.
“Fajn, takže ho rovnou odepíšem předem!”
“A řikam snad něco takovýho?”
Klára se ode mě trucovitě odvrátí, protože jí dochází jak trpělivost, tak argumenty a oba už jsme z toho dohadování fakt otrávený.

“Já přece nezakládam žádnej “Antimagor tým”, jenom to zkrátka nevidim tak růžově jako ty...”
“Víš, že seš někdy až nesnesitelně paranoidní?”
“Taky že je to má nejlepší superschopnost! Sis ještě nevšimla?” Snažim se trochu odvážnit situaci.
“Jak jako nejlepší a co já?”
Nadechuju se, abych jí náležitě vyznal lásku, a málem bych přes všechnu tu srandu zapomněl na čas, takže mě trochu vyleká, když se po stěnách mý nory sveze krátký dunivý zaklepání.
Škoda no, budem to muset dořešit někdy jindy. Nesnažim se ani předstírat, jak mě to moc mrzí, rychle popadnu mikinu a jdu otevřít.
“Zdravím.” My o vlku a on za dveřma. “Až před chvílí mi došlo, že vlastně budeš potřebovat doprovod, když ještě nemáš svou kartu. Což tedy není zrovna dvakrát praktické...” postěžuje si, jako by to snad byla moje volba, takhle ho z plezíru prudit. Tak tak se držim, abych mu něco neřekl.
“Zkusím se poptat, co by se s tím dalo dělat,” nabídne a já netušim, čím jsem si najednou vysloužil takovou důvěru, ačkoli bránit se rozhodně nebudu.
“Vážně? No, to by bylo super! Dost by mi to usnadnilo život.” Nenápadně na Kláru zakmitám obočím a už nás oba vidím venku na svobodě. Skrček se mezitím nenuceně nacpe přes práh mýho pokoje a zvědavě čumí dovnitř. Nevadí mi to, protože vím, že tady stejně žádný kostlivce nenajde.
“Něco jsem ti přinesl, posledně sis je u nás zapomněl.” Teprve teď zaregistruju hranatou plátěnou tašku, co drží v ruce. “Tedy, pokud to nebylo záměrně, klidně si je zas můžu vzít zpátky...” Podává mi ji a já už na první pohled spolehlivě poznám, jakej obsah asi skrývá.

Přebírám si od něj svůj staronovej dar, a i když je mi ta pozornost vlastně celkem milá, asi to úplně nedokážu vyjádřit na venek.
“Jé, bezva, knížky...” S patřičnou úctou vyskládam štůsek svazků na noční židlo-stolek a už bych se fakt radši přesunul k pracovním záležitostem, než to začne bejt trapný.
“Tak asi pudem, ne? Ať taky stihneš večeři...” Nečekám na odpověď a sunu se ven na chodbu, přičemž nedávám návštěvě jinou možnost než mi uhnout z cesty tím, že vycouvá. Doktor mě beze slov následuje, ať už jsem se ho svým nezdvořilým chováním dotknul či ne, nedává to na sobě znát.
“No, a co jinak, nějaký novinky?” plácnu, ať nám ta cesta líp utíká. Obezřetně se rozhlídne kolem, jestli nás náhodou někdo neposlouchá, a pak se ke mně mírně nakloní, jeho dech je cejtit po mentolkách.
“Dneska jsem celou noc nespal!” pochlubí se mi, jako by mu bylo deset a provedl nějakou děsnou rošťárnu.
“Snažil jsem se najít tu nejvhodnější metodiku, abychom mohli hned začít. Potřebuju si prověřit pár hypotéz. Jinak už je ale všechno připraveno a naplánováno, teď už jen doufám, že brzy budeme vědět víc!” Nadšenej zápal z něj přímo srší, vrhá na mě zase ten rozzářenej pohled a já přemejšlim, co asi dalšího má ještě společnýho se svojí matkou.
“Nejdřív se stavíme na odběrech, Vlasta už s tebou počítá... Jak se ti vůbec líbil ten jeho seminář? Slyšel jsem, že prý ani tentokrát nikdo neusnul.” Ušklíbne se, jenomže já ty jeho kecy stejně dál nevnímám!
“Tys mu o tom řekl?! Snad jsme se domluvili jinak?!” vyštěknu a takhle rychle jsem podpásovku teda fakt nečekal! Mělo mi bejt hned jasný, že mě akorát vodí za nos! Toť vše ke Klářině důvěřivýmu přístupu!

Opět si nasadí svou nesmlouvavou masku ze včerejška.
“Myslel jsem, že už máme fázi podezřívání za sebou...”
A tváří se vrcholně uraženě. “Pouze jsem ho požádal o kolegiální výpomoc. Budeme totiž potřebovat hodně tvé krve na rozbor a já se na tenhle druh práce zrovna nehodím, to je celé! Ještě nějaký problém?”
A to mi to jako nemohl říct rovnou, že si jen nechce špinit svý vzácný ručičky?
“Tak promiň, no... Akorát nechápu, proč ho do toho zbytečně tahat, co když si něčeho všimne?” Kolikrát už jsem měl v podobných situacích namále.
“Prostě to jinak nejde!” odbyde mě. “Ledaže by sis troufnul sám.”
Netuším, zda brát jeho výzvu vážně, ale hecnu se.
“No tak fajn, klidně! Co se mi může stát?” Představa pouštění žilou mi sice taky neni kdovíjak sympatická, ale furt lepší než alternativa s Vlastíkem.
Udiveně se na mě zamračí. “A to bys jako vážně udělal? V tom případě máš můj obdiv, já bych na něco takového asi neměl... A už vůbec nesnáším jehly!” postěžuje si zhnuseně.
V tu chvíli mám co dělat, abych se nezačal tlemit.
“To jako fakt? A to si říkáš doktor?” rejpnu si a nepříjemná atmosféra mezi náma pomalu roztává jako kyselej nanuk na slunci.
“Říkají mi různě, ovšem pokud mě má paměť neklame, nikdy jsem na medicíně nebyl a ani to nijak neproklamoval,” brání se, a když si vezmu, za jakých okolností jsme se potkali, rozhodně bych ho na takovou citlivku netipoval.
“Počkej, a jak teda můžeš dělat tuhle práci? Nejde to tak trochu proti sobě?” jsem zvědavej.
“No... občas je to hrůza, to nepopírám, ale člověk se holt musí umět překonat, když jde o dobro lidstva.”
“I když Vlastovi bys mě klidně předhodil...” dovolím si taky trochu nadsázky.

“Nezapomeň, že čím víc budeme tu záležitost kolem tebe tutlat, tím dřív mě začne doktorka podezřívat, a to bys snad nechtěl?” Musím uznat, že si to umí dobře obhájit. Možná, že jsem mu fakt křivdil. Mohla mít Klára pravdu? A co to asi značí o paní Suchý? Na to si budu muset odpovědět později. Došli jsme totiž skoro až do laborky a Magor právě projíždí kartu poslední čtečkou.
Na jednu věc se ho ale ještě přece jen zeptat musím.
“Jak to, že ti najednou tak strašně záleží na tom, aby se o mně nevědělo?” Všimnu si, jak se mu výraz obratem změní z pohodovýho na horší neutrál.
“No, asi proto že je to vážně velká věc. Rád bych si nejdřív v klidu zpracoval data a když mi do toho nebude nikdo zvenčí zasahovat, dokážu se líp soustředit, nestresovat… Plus mám taky rád svoje metody.” přesvědčivě mi podává vysvětlení, načež zastaví těsně před ošetřovnou.
“Takže, pořád máš dost odvahy, nebo se radši svěříš do rukou profesionála?”
***
K ovládání výtahu naštěstí žádný speciální školení nepotřebuju. Jsou tu jen dvě tlačítka, jedno nahoru a druhý dolů - zřejmě zakázková výroba uzpůsobená těm nejnáročnějším požadavkům zdejšího Skautsva...
Přiložím svou novou, ještě horkou kartičku ke čtečce a napadne mě, že bych jenom tak ze srandy zmáčknul nejdřív šipku dolů. Co když je pod přísně tajnou základnou Beta schovaná další, ještě přísnější? To by bylo něco!
Zakroutim sám nad sebou pohoršeně hlavou a natěšeně stisknu správnej čudlík. Kabina se dá tiše do pohybu směrem vzhůru a já zažívám podobný vzrušení, jako když mě onehdá Knírač poprvé vyvedl na procházku z cely. Už se nemůžu dočkat!
Jaký to asi venku bude? Změnilo se, krom počasí, ještě něco? Anebo se pořád všude v ulicích neutěšeně válí

hromady zdechlin a bordelu? Copak asi dělají naši kamarádi kvičouni? Jsou stále tak líný a ukvičený?
Plechová krabice sebou něžně cukne a před nosem se mi svižně rozevírají dvoukřídlý ocelový ramena. Překvapivě ostrý sluneční paprsky se okamžitě protivně zavrtají do mých zakrnělých zorniček, a tak jim nastavuju ruku jako štít, abych se před nima chránil, než si opět zvyknu na život mimo temnou krtčí díru.
Nestačim se ani uprdnout a dveře už se zase automaticky smrskávají k sobě. Rychle proskočim ven z výtahu, a až když se mi za zády ozve těžký kovový cvaknutí pancíře, konečně si vydechnu. Dokázal jsem to!
Na obzoru mě vítá žhnoucí žlutá koule a vlasy mi víská svěží podzimní větřík. Nezaměnitelné obrysy vysílací věže, která majestátně ční nad okolníma budovama, slouží jako perfektní navigační bod i pro někoho s mým antitalentem. Vím přesně, v jaký části města jsem se právě vyloup, a stejně tak je mi jasný, kam povede má příští cesta, dokonce to nebudu mít ani tak daleko!
Plnými doušky nasaju vůni stoprocentního nefiltrovanýho vzduchu a sebevědomě vykročím směrem k domovu.
***
Naší bílou, břečťanem obrostlou zídku poznávám už z dálky. Je skoro tři metry vysoká a táhne se kolem celýho sídla i se zahradou. Ze začátku jsem nechápal, k čemu přesně potřebujeme mít u baráku takovej šílenej flák nevyužitý travnatý plochy, což se ovšem záhy vysvětlilo, když mě ho fotřík poprvé za trest poslal zkrášlit sekačkou. Veškerý zahradní práce se od tý doby zařadily na jeho seznam výchovnejch metod a na můj seznam naprostýho vopruzu. Nedokážu určit, jestli mě víc sralo hrabání listí nebo právě sekání trávy, nicméně jsem si tady na tom plácku velikosti fotbalovýho hřiště užil svý!
Zamířim k zadnímu vchodu a nostalgicky si vybavím den,

kdy jsem tudy šel naposled. Další z těch kouzelných hořko-sladkých vzpomínek na téma rodinná pouta, jinak to snad ani nejde. Naplno si uvědomím, jak děsně mi chybí... všichni, dokonce i pan führer, a to už je co říct. Nedělám si však planý naděje, že na mě snad doma někdo čeká, naopak jsem si téměř jistej, že až vejdu do baráku, objevím tam něco, čemu by asi nikdo dobrovolně čelit nechtěl. Jenže ať se mi to líbí, nebo ne, prostě potřebuju mít jistotu, jednou provždy...
Zlehka se opřu do branky a když zjistím, že je zamčeno, rozhodnu se přelézt. S neobvyklou lehkostí vyhoupnu svý tréninkama nabušený tělo nahoru a připadám si jako stroj na zabíjení a na přeskakování, jakmile však dopadnu na druhou stranu hradby, přemůže mě slabost, takový to neblahý tušení, a musím se odhodlávat ke každýmu dalšímu kroku.
Pomalu se doplahočím až ke služebnímu vstupu. Dříve než sáhnu po klice, hlasitě zabouchám, na pár vteřin přimáčknu ucho ke dveřím a poslouchám, jestli se neozve to známý kvičení, avšak zdá se, že uvnitř je úplně mrtvo. Což by byla, mimochodem, ta lepší varianta.
Když se konečně rozhoupu k akci, opět narážím na odpor zámku. Napřáhnu se nohou proti dveřím a bez obtíží je vykopnu. Zevnitř na mě dejchne studenej průvan bez vůně i zápachu. Opatrně přejdu přes práh, nechávám se vyděsit k smrti jednou špatně upevněnou vrzající parketou, sesbírám zbytky svý důstojnosti a pokračuju dál.
Letmo nakouknu do naklizený kuchyně a srabácky se proplížím kolem jídelny, jako by mě na vteřinu v nose pošimral smrad spáleniny, radši na to víc nemyslet!
Postupně prošmejdim celý spodní patro a překvapivě během toho nezakopnu ani o jedinou mrtvolu. Že by nebyli doma? Nemohli třeba před tím, než to celý vypuklo, odjet

někam daleko, na naše letní sídlo, nebo třeba na dovolenou? Možná že jsou pořád ještě naživu!
Doráží do vstupní haly a zkusmo zalomcuju hlavníma dveřma. Jsou zablokovaný, stejně jako ty ostatní. V kapse mám jen svou čipovku, ale tušim, že někde v předsíni určitě zůstaly náhradní klíče. Pustím se do hledání.
“Pane Alexander, jste to vy?” ozve se mi najednou za zády. Krve by se ve mně nedořezal! “Pane Alexander?” Né, tohleto neni možný...
Nevěřícně se otočim a do očí se mi nahrnou slaný kapičky radosti. Je to ona a vůbec se nezměnila! Škrobená zástěra, utaženej koblihovitej drdol a laní pohled, kterej by dojal i toho největšího milovníka zvěřiny. Všeho nechám a rozběhnu se k ní s otevřenou náručí.
“Proboha! Co se vám stalo?!” Začne přede mnou ustrašeně couvat, nejsem ani na půli cesty k ní.
“Netvor! Pomoc! Netvor!” Utíká nahoru po schodech, div se nepřerazí.
“Nadi počkej, neboj se, to jsem přeci já!” volám na ni.
“Všechno ti vysvětlim, nechci ti ublížit!” Jenže ona je jak pominutá a bezhlavě přede mnou zdrhá! Zvednu svý zrůdný mutantí dlaně a připadám si jako prašivej.
Zasraná Lampyris! Tohleto není fér!
Dokolečka křičím za Naďou marný ujištění a prosby, v horní chodbě už ji však nezastihnu, nejspíš se schovává u sebe v pokoji.
“Nemusíš mít ze mě strach! No tak, Nadi, pojď ven...” škemrám skrz klíčovou dírku a slyším za dveřma její napjatej dech.
“Jdi pryč, ty zrůdo!” zní vážně vyděšeně.
“Nedokážeš si ani představit, jak rád tě zas vidim...”
“Vy nejste pan Alexander... nechte mě být!”
Její reakce mě silně zasáhne. Nevim, jestli jsem teď víc smutnej, zklamanej nebo ukřivděnej, neovládnu se a

praštím prudce pěstí do nejbližší zdi, až to zakřupe! Promačkávám si bolestivý prsty a všimnu si, jak mi v nich přeskočí pár slabých jiskřiček. Ještě to tak!
V tom se z protějšího pokoje vyvalí hejno, co hejno, hotový stádo rozzuřenejch jorkšírů. Jsou jako kobylky a vrhají se přímo na mě!
“Fuj! Kšá! Jděte do hajzlu!” Kopu do nich a zběsile kolem sebe máchám rukama jako lidská vrtule.
Záplava culíčkatejch čtyřnohejch obludek se mě snaží sežrat zaživa, tlačí se jedna přes druhou, úplně mě obklíčí a stačí jedinej nešikovnej nášlap a já se ocitám mezi nima na zemi! Postavit se zpátky na nohy, se mi bohužel nedaří, a tak do nich aspoň nelítostně mlátim a bojuju o holý přežití! Celá chodba zeleně září, ze všech stran se ozývá kňučení, lítaj cucky, jenže těch potvor je čím dál tím víc! Jsou jako žížaly, jednoho rozseknu vejpůl a rázem se z něj stanou dva plnohodnotný celky! Nedokážu se tý jejich obrovský přesile ubránit! V puse cítím pachuť krve a psích chlupů, všude mám kousance a škrábance, drtí mě desítky malejch špičatejch nožiček a stovky pidizoubků, je to jak pomalej mlýnek na maso!
V hlavě se mi ozve temnej hlas: *Pusť mě dál, pomůžu ti!*
Jeden čokl se mi zahryzne přímo do ucha, a tak mu to vrátim!
“Nasrat! To radši zhebnu!”
***
Drží si profesionální odstup, ač je mi jasný, že ho ten netečnej ksicht stojí dost sil. Dokážu si představit, jaký má teď o mně asi mínění, i když... ne, vlastně si to radši ani představovat nepotřebuju.
Opatrně začne se svým hodnocením.
“Nemohu ti poskytnout odborný psychologický rozbor, v tom by ti pomohla spíš doktorka než já.” Letmo po mně koukne a

z mýho mračení mu musí bejt okamžitě jasný, že přes tuhle “mama-kolej” vlak prostě nejede.
“Nicméně, je určitě dobře, že sis svůj sen tak detailně zaznamenal, každý poznatek může být důležitý!” Znovu se zahledí do mých kostrbatých zápisků a poctivě je studuje, čím dýl to trvá, tím víc si připadám jako nahej, i když to by mi možná vadilo míň než tohleto obnažování zvrácenýho nitra.
“Já bych ti samozřejmě tyhlety svý sračky vůbec necpal, nebejt toho světla...” Kvapem přeskakuju k pointě, ať už máme to utrpení za sebou. “Jenom jsem si myslel, že by to možná mohlo mít nějakou souvislost. Minule se mi totiž taky zdálo, že umírám, a pak jsem se probral a... no, vždyť víš co.” Magor jen zadumaně přikývne, takže mu ještě trochu přiložim.
“Tentokrát to ale bylo jiný, už jsem tak nějak věděl, co a jak, a povedlo se mi to dostat pod kontrolu a pak prostě vypnout!” pyšně se pochlubím a doufám, že jsem si aspoň částečně napravil reputaci.
“Vážně? Tak to je pokrok! A myslíš, že bys to zvládnul i naopak?”
“Jak jako naopak?” Teď úplně nechápu, co po mně chce.
“Luminiscence se zatím pokaždé projevila samovolně, během spánku. Troufám si říct, že je možné předpokládat jisté vazby na tvoje podvědomí a další těžko ovlivnitelné faktory, což ovšem neznamená, že by se s tím nedalo nějak pracovat,” vysvětluje. “Bylo by přece žádoucí, kdyby se ti podařilo najít způsob, jak tuhle svou schopnost nejenom potlačit, ale i vyvolat. Možná bys ji postupně dokázal i plně ovládnout!”
Občas mi přijde, že mluví jako člověk, co nemá ani tušení, jak je těžký vyrovnávat se se všema těmahle nadpřirozenejma divnověcma!
“A k čemu by mi to mělo bejt jako dobrý? Lampičku na čtení

fakt nepotřebuju...” neodpustim si kyselej tón.
Skrček konečně zaklapne můj sešit plnej výblitků a snaží se mě uchlácholit. “Nechápej mě špatně, je skvělé, jak rychle ses na celou situaci adaptoval, ale nenapadlo tě někdy, že tohle tvé “světlo” zdaleka nemusí být jen na obtíž?”
Zapáleně se pustí do výkladu a mýmu pochybovačnýmu šklebu nevěnuje ani minimální pozornost.
“Lampyris byla primárně navržena jako širokospektrá léčivá látka, v tomto případě však svůj účel výrazně překonala! Nejenže se dokázala dokonale implementovat na tvůj organismus, ale také kompletně přetransformovala jeho buněčné struktury!” vytasí na mě tentokrát pro změnu svoje poznámky a prezentuje mi důkaz v podobě nějakýho chemickýho rozboru či co, až mi to těžce připomíná jednu příhodu z dávnověku, kdy se fotřík urputně snažil vysvětlit naší hospodyni důležitost dvoukomorového parlamentního systému, načež mu ona, po několika dlouhých minutách přesvědčování, odvětila, že podle ní by byl na kompoty stejně lepší sklep...
“Pokud se má data nemýlí, stojíme na prahu bezprecedentního objevu! Veškeré metabolické procesy a reakce, které se podílejí na celkové efektivitě a výkonu organismu, jsou díky Lampyris řádově úplně někde jinde než je běžné! Jako třeba tady, jen se podívej na ty hodnoty!” chrlí to na mě a tváří se tak nadšeně, až je mi líto, jakkoliv mu do toho vstupovat. A tak, abych nevypadal jako totální blbec, vynutím ze sebe sem tam jedno hluboký *“Aha...”* anebo oduševnělý *“No jo...”* ačkoliv, že bych byl z těch jeho jistě uchvacujících grafů a tabulek kdovíjak moudrej, to se říct nedá.
“V kontextu se zážitky, které popisuješ, bych možná jednu teorii měl.” Zpozorním a upnu svůj pohled k jeho vzrušeně těkajícím panenkám. “Co když je ta “záře” pouze doprovodný jev k daleko složitějším vnitřním procesům? Jak

to že se aktivuje jen tehdy, když ti hrozí domnělé nebezpečí? Nemůže se jednat například o nějaký druh obranného mechanismu či dokonce katalyzátor tvé už tak téměř okamžité regenerace?” sype ze sebe jednu přitaženější hypotézu za druhou a já mu pomalu a jistě přestávám stačit.
Nevim, na čem ten člověk sakra jede, ale chtěl bych to taky!
“Počkej, ty jako vážně věříš, že je něco takovýho možný?” vyslovím s co možná nejnižší dávkou pochybností. Nečekal bych, že budu z nás dvou ten hlavní škarohlíd právě já, to on je tady vědec a měl by bejt k podobným fantasmagoriím zdrženlivější!
“Po tom všem, co už jsem viděl?” nenechává se mou skepsí příliš zaskočit. “Dokážu si představit spoustu možností! Neměl by ses tak zbytečně podceňovat...”
Věnuje mi letmej, skoro až nenápadnej úsměv a já se přistihnu, jak se mý myšlenky najednou rozprchávají úplně jiným směrem, než by měly. Stáčejí se kolem jeho jemně tvarovanejch rtů a nutí mě, abych si představoval, jestli to několikadenní strniště spíš škrábe, anebo šimrá - jo, až takhle ubohej jsem!
“Ačkoliv, třeba se pletu, pořád jsme teprve na začátku...” Nervózně šlápne na brzdu a začne si obřadně zarovnávat papíry zpátky do šanonu. Určitě si musel všimnout, jak na něj uslintaně zírám, a teď neví, co se mnou - vyděsil jsem ho!
“Každopádně to vypadá, že se mě jenom tak nezbavíš.” Zdá se mi to, anebo to na mě zkouší? To přece nemohla bejt náhoda, že ne? Slušelo by se vyšvihnout nějakou vtipnou, nejlépe dvojsmyslnou odpověď, jenže mě zrovna nic kloudnýho nenapadá. No tak, co je to se mnou?!
“Adame? Není ti nic?” A teď ještě vypadám jako retard!
“Né... teda chci říct jo, dobrý... Vlastně bych tě chtěl o něco poprosit, jestli můžu?” nesměle ze sebe vysoukám a on

okamžitě ochotně přikývne.
“Mohl bys mi, prosím, přestat říkat tím falešným jménem, co jsem vám dal? Já ani nevim, proč mě to prve napadlo, ale už to fakt začíná bejt dost otravný...”
Chvilku se na mě dívá, jako bych spadnul z vejšky na hlavu, a pak se zase usměje. “Aha, no tak dobře. Stejně si nevzpomínám, že by nás kdy kdo oficiálně představil, takže...” Podává mi ruku, je jen o trochu menší než ta má, zato taková šlachovitější. “Erik, těší mě!”
“Saša!” zazubím se a pevně stisknu.

***

Před devátou už většinou bejvá jídelna poloprázdná vzhledem k tomu, jak brzo jsou Skauti zvyklí vstávat a chodit spát. Dnes po večeři se navíc v herně promítá nějakej čerstvě ukořistěnej film ze shora, takže mě vůbec nepřekvapuje, že tu teď není ani noha. Natolik výjimečnou

kulturní událost si přece nikdo příčetnej nemůže nechat ujít, já se naštěstí do týhle skupiny nepočítám.
Za výdejním pultem zůstala akorát hromada neuklizenýho nádobí a strohá cedulka s oznámením: *Samoobsluha*.
Výborně! Zaraduju se a odklápím tajemnej box s jídlem jako v nějaký televizní soutěži pro trapáky. Kamera jede z detailu, dramatická hudba v pozadí a vítězem se stává... Fazole - no, mohlo bejt i hůř.
Z břicha se mi už pěknou chvilku ozývá zoufalý škrundání kyselinovýho orchestru a trochu podezírám svůj žaludek, jestli náhodou nezačal trávit sám sebe zevnitř! Poslední dobou žeru jak Somálec na zájezdu s all inklusive, a přesto mám furt pocit, že to není dost, kam se hrabe hulihlad! Jistě to nebude mít co dočinění s mým mutantím trávicím ústrojím, na druhou stranu našly by se i světlejší stránky, například už si nikdy nemusím dělat starosti s nadýmáním, to jako fakt! Mohlo by se to sice zdát jako ta vůbec nejnanicovatější superschopnost, kterou disponuju, ovšem ten, kdo byl kdy nucenej pobývat delší dobu v uzavřených prostorách s ostatníma lidma, dokáže tuto výhodu jistě ocenit.
Naberu si pořádnou porci a v duchu se ještě jednou tiše zarozplývám nad vylidněnou jídelnou, pak si vyberu nějakej neviklající se stůl a pouštím se s chutí do jídla. Jo, možná že je to trochu nedosolený a vlažný, ale tohle taky není žádná michellinská restaurace, do kterých jsme chodívali s našima, tudíž bych tentokrát ohodnotil výkon kuchyně slušnou jedna mínus.
Bezmyšlenkovitě žvejkám sousto za soustem, vnímám, jak se mi útrobama rozlejvá přijemnej pocit naplnění, a jsem aspoň na krátkej okamžik se vším totálně spokojenej, úplně vyrovnanej se světem a se svojí karmou, mám prostě dobrou náladu a náležitě si ji užívám. Skoro zázrak, co všechno dokáže jeden blbej talíř luštěnin!

Pomalu dojídám a do ničeho se mi nechce. Nejradši bych tu dál jenom tak dřepěl, nikam nemusel, s nikým se nebavil a obrůstal lišejníkama. Ideálně, kdyby se pro mě ještě náhodou našlo někde ulitý aspoň malilinkatý brčko - to bych se vůbec nezlobil. Je to už kurevsky dlouho, co jsem se naposledy pořádně “odreagoval”. Né, že bych měl přímo fyzickou potřebu něčím se sjet, spíš mi chybí to bezprostřední uvolnění, který je v porovnání s jinejma metodama téměř zadarmo. Žádný utahaný dechový cvičení a počítání, nudný meditace nebo jiný Klářiny ezohovadiny. Ubalit, zapálit a čau!
“Můžu se k tobě přidat, nevadí?” Objeví se odnikud, jako bych ji svejma myšlenkama přivolal. Sice tím tak trochu porušuje naši tichou dohodu, ale v tomhle případě to snad ničemu neuškodí.
Ukážu bradou k protější židli a rudovláska na ní hned vděčně zapluje. Namotává si pramínek kolem prstů a pošilhává po mě očima. Má něco za lubem, hádal bych.
“Tak jakej jsi měl dneska den, Lexí?”
Oba víme, že oba víme... nechápu, proč se mě na to vždycky ptáš?
“Třeba proto, abys mi pak zase nevyčítal, že jsem málo autentická,” škorpí se. “Ale nebudeme se zas hádat, že ne?” Je pravda, že shodu poslední dobou hledáme jen těžko, kdo z nás je víc na vině, nelze objektivně posoudit.
Hmm, tak co kdybys mi pro změnu řekla dnes ty, jakej si měla den?
Jsem celej napnutej, jestli si s mým úkolem dokáže poradit. Neposedně sebou zavrtí na sedátku, zahledí se zasněně do stropu, jako by tam bylo nebe, a pak spustí.
“Nó, ráno to bylo takový krušnější, trochu jsem se o tebe bála, když jsi začal svítit, ale nakonec jsi mile překvapil!” okomentuje tu jorkšíří story, ke který bych se už radši nevracel.

“Taky mi udělalo radost, jak se ti málem povedlo složit Zrzouna, ještě tak jeden dva tréninky a chudák je úplně bez šance! Doufám, že mu pak praskne hlava!” Vzpomenu si na ten napučenej poďobanej ksicht a musím se pousmát.
“Ovšem zlatej hřeb večera byl samozřejmě pan doktor...”
Začervená se, až je tý rudý na mě najednou nějak moc.
A teď myslíš ty jeho úchvatný teorie, nebo až to potom?
Šibalsky se na mě ušklíbne.
“Na to si snad umíš odpovědět sám!”
Teď zase na oplátku čumim do stropu já.
“Tak si to přiznej, vim že se ti líbí!”
Nejsem si jistej, zda je na podobný debaty zrovna vhodná doba, jenže ona mě stejně nenechá a bude do mě rejt tak dlouho, dokud jí to všechno nevyklopim. Nemá cenu se bránit.
“Navíc, tak nějak tušim, že by mohl bejt zájem i na druhý straně. Měl bys do toho jít, jestli můžu radit,” pasuje se do role vrchní dohazovačky, což na mě sice zafunguje, akorát zcela opačným způsobem.
Jo, jasně, takže se dáme dohromady a pak co? Budem se vodit po základně za ručičky, chodit do knihovny a prát si společně prádlo?
Zklamaně si nade mnou povzdechne.
A každou neděli bysme mohli zaskočit k Suchý na kafe, pěkně pokecat, odebrat pár vzorků...
Čím víc se do toho scénáře vžívám, tím ulítlejší mi to celý připadá. Místo toho, abych si reálně přiznal, že tohle prostě nikdy nemůže fungovat, plácam se tady hrdinně po ramenou a dělam si planý naděje!
“Nó... hezky jsi se nám vysrabil! Jestli ty akorát nemáš strach, aby ses náhodou nespálil, a tak si radši najdeš tisíc výmluv, proč to ani nezkusit.”
Přemejšlim, že bych jí za ten supertrefnej rozbor snad i zatleskal, ač by to nejspíš vypadalo dost potrhle, kdyby sem

náhodou zrovna někdo přišel, právě proto se s ní nechci vídat na veřejnejch místech.
Ještě mi, prosím tě, prozraď, kam ti mám poslat děkovnej dopis...
“Třeba do prdele, Lexí! Tam totiž s tímhletím tvým přístupem stejně brzy skončíme!” drsně se do mě opře a už jsme zas tam, kde jsme byli.
Má povznešená nálada se nadobro odporoučela kamsi do kopru, a jsem tak akorát zralej na to, dát někomu pěstí!
Jestli už je to všechno, docela bych si šel přidat.
Cejtim, že mam ještě za opaskem trochu místa, a chci si spravit chuť, možná, že mě pak přejdou i ty ostatní touhy.
Klára se ani nenamáhá mi odpovědět, a tak se s čistým svědomím vrhám na druhý kolo u bufáče. Když se pak vrátim ke stolu, už je pryč.
Za chvíli mám v sobě další cca kilo fazolí a musím uznat, že jsem to tentokrát asi trošku přepísk. Nejenže je mi furt bídně, navíc si teď ještě připadám jako naprostý prase a na to, abych vypudil svý romantický přeludy z palice, tenhleten recept stejně nezabírá.
Záhy na to se však můj problém vyřeší sám.
***
Děsivý dunivý rány postupně slábnou a dobublávají do ztracena, elektrický zářivky už zas jen poklidně hučí a nepřipomínají bujarý světla nočního klubu, do vlasů se mi přestal sypat prach a omítka - mohlo by se tak zdát, že se situace začíná uklidňovat. Přesněji řečeno, situace tam nahoře, ať už se stalo cokoliv, protože tady dole stále vládne absolutní chaos, jako když slon šlápne do mraveniště!
Rozvážně nakouknu ven na chodbu škvírou mezi lítačkama a rozhodnu se, že bude nejlepší nikam nechodit a počkat. Necejtim žádnej plyn, voda ani láva se na mě taky odnikud nevalí, a jestli jde o nějakej emzáckej útok či další apokalypsu, tak s tim asi stejně nic moc nenadělám. Tudíž

jsem zatím tady v kantýně, s bytelnou kovovou židlí při ruce, v relativním bezpečí, a nevidim žádnej rozumnej důvod, proč bych se měl motat profíkům do jejich neorganizovanýho pobíhání a hulákání kolem.
Anebo můžeš jednoho z nich zkusit sejmout a vypůjčit si jeho kartu!
Našeptává mi Netvor a vysrkuje drápky ze svýho temnýho kouta. Jenomže já nejsem ani takovej debil ani dobrodruh, abych měl zapotřebí něco takovýho riskovat. Těžko se asi teď někam poženu, když ani netušim, k jaký pohromě došlo! To radši zůstanu pěkně tady, v pohodě a v teplíčku, protože nemusim bejt žádnej specialista přes podzemní bunkry, abych věděl, že tyhle stavby jsou dělaný na to, aby něco vydržely.
Z malých krabiček připevněných vysoko na stěnách podél celýho komplexu vyjde pár hlasitých prasknutí, všichni Skauti, mě nevyjímaje, rázem zamrznou ve svých pozicích a bedlivě poslouchaj bílej šum. Tentokrát ovšem nepromluví ta syntetická paní z minule, místo toho ji nahradí nakřáplej hlas jednoho z našich kolegů.
“Žádáme všechny obyvatele stanice, aby se neprodleně sešli v konferenční místnosti, sektor B. Účast nutná! Opakuji, krizová porada, neprodleně se všichni dostavte na sektor B!”
Hlášení pro změnu vystřídá dotěrný houkání sirény. Při vzpomínce na poslední příležitost, kdy jsem měl tu čest užívat si její koncert, opět prožívám klaustrofobickej pocit malýho hlodavce, uvězněnýho v betonový kleci.
Ale nemuselo by to tak zůstat napořád...
Sklapni!
Vykloním se ven ze dveří a čumim, ke komu bych se mohl přifařit, aby mě protáhl až k Béčku. Najednou se mezi všema těma cizíma hubama vyloupne můj princ na bílym koni. Naše pohledy se radostně střetnou a oba současně

vyběhneme vstříc konejšivý náruči toho druhýho.
“Ty vole, zelenáči, kde jako seš? Tě tu hledam už dobrejch deset minut! Kurva neser a pojď!”
***
Zběžně přelítnu očima shromážděnej hlouček zdejších zoufalců a v duchu si odškrtávám seznam. Faust, Knírač, Suchá, Vlasta, Zrzoun a já plus asi tak tři desítky gumídků beze jména, ovšem ať pátrám, jak pátrám, po jedný úhledně rozcuchaný kudrnatý hlavě nikde ani památky. Což je nejenom divný, ale taky znepokojivě znepokojující...
“Klid, prosím!” Vzrušený huhňání neukázněnýho davu prořízne ráznej hlas motorovky, Faustova autorita zapůsobí na vojáčky jak slovo boží, dokonce i já jsem se mírně našponoval, a to už je co říct!
“Situace nad námi se bohužel poněkud vyhrotila. Dříve, než začnu přidělovat rozkazy, vyslechněte si prosím hodnocení našeho odborníka.” Cukne mi za krkem a opět se s nadějí rozhlížím kolem. Ten, koho hledám, je však stále nezvěstnej.
“Vlasto?” důležitě pokyne úlysnýmu poskokovi, kterej se už celej natěšenej třese opodál, a předává mu slovo.
“Dobrý večer, pánové a dámo,” rozpačitě si odkašle, jako by se rozehříval před svým velkým momentem. “Ačkoliv si velice vážím vaší důvěry, pane veliteli, za odborníka bych se jistě neoznačoval. Pokusil bych se pouze o interpretaci získaných hodnot a předem se tedy omlouvám za případné nedostatky.”
Nikdo z přítomných jeho připosranou skromnost neocení, a tak mu nezbejvá než pokračovat.
“Naše senzory na povrchu zachytily v posledních třiceti minutách několik silných otřesů, doprovázených významným zvýšením okolní teploty, která se aktuálně na některých místech pohybuje až okolo tří set stupňů Celsia.”
Zasedačka se opět okamžitě naplní rozvášněným hlučením.

“No ták... ticho tady bude!” přísně zasáhne pan Kápo Největší a ostatní neochotně zmlknou.
Když nad tím tak uvažuju, ono vlastně neni vůbec špatný bejt jenom obyčejnej pěšák, nedokážu si představit, jakej to asi musí bejt voser, udržet tadytu bandu frustrátů pod kontrolou.
“Děkuji, pane,” Vlastík před Faustem vděčně zapanáčkuje.
“Takže, kde jsme to skončili? Á, ano... ty otřesy a vysoké teploty mohou mít samozřejmě celou řadu příčin. Vzhledem k tomu, že se nacházíme přímo pod městskou zástavbou, je možné, že došlo například k samovolnému zahoření elektroinstalace, které se rozšířilo do okolních budov...”
Odmlčí se a my všichni, kteří jsme poctivě poslouchali, tušíme z jeho intonace, že to ještě není všechno.
“Nicméně... je nezbytné zvážit také možnost úmyslného zavinění...”
“Klíííd!” zabručí výhružně Faust a z jeho mocných nadočnicových oblouků jde vážně strach!
“K tomu, abychom zjistili, co přesně se stalo, bude zapotřebí vyslat nahoru průzkumný tým, což bych ovšem při stávajících podmínkách rozhodně nedoporučoval! Tedy, aspoň prozatím,” uzavře Vlasta svou “neodbornou interpretaci” a tváří se jako cvičenej pudlík čekající na piškotek.
Aby snad někoho nenapadlo zahájit volnou diskuzi, vyplní Faust svůj předešlej slib a kvapem přejde k rozdělování úkolů. Jsou stanoveny hlídky, na každej sektor jedna, všichni si máme pro jistotu zabalit nouzový zavazadlo a je vydán přísnej zákaz vycházení - docela bych chtěl vidět toho pitomce, kterej ho poruší jako první...
V samotným závěru krizovýho meetingu se nás rozhodne oblažit ještě jedním bonusovým velitelským projevem.
“V následujících hodinách půjde o hodně! Nebude snadné

čelit takové výzvě, avšak věřím, že i tentokrát společně uspějeme, tak jako již mnohokrát předtím!”
K dokonalosti už tu chybí jen vlajky, stíhačky a mažoretky.
“Zůstaňte ve střehu, ale držte si chladnou hlavu. V žádném případě neopouštějte svá přidělená stanoviště a vyčkejte na další rozkazy! Je to jasné?!”
“Ano, pane!” odpoví jednohlasná většina.
“Ták rozchod!”
***
“A já na ni: Hele, Ilono, nedělej fóry a ukaž kozy!”
“No ne-ne!”
“No fakt, nekecam! Vážně! Prostě na férovku, víš co, takhle se na ně musí! A ona se začala tak jako uculovat a povídá mi...”
Zamilovaně si prohlížím Kníračovu bouchačku. Ve svých představách si slastně vkládám studenou hlaveň skoro až do krku a bez váhání mačkám spoušť. Jsme tu už kolik, pět, šest hodin? Těžko říct, protože v týhletý vybraný společnosti se každá minuta táhne jako karamelka s invalidním chodítkem.
Nelehko se mi vyrovnává s vědomím, že musim trávit možná poslední chvíle svýho života právě takhle... jenže, co jinýho mi asi tak zbejvá? Nad hlavou pekelnej žár tisíce ohňů, pod nohama nekonečný kilometry hlíny, zkamenělejch dinosauřích bobků a pak zase jen ten pekelnej žár tisíce ohňů. Plus k tomu všemu navrch tři osiny v zadku, se kterejma jsem teď díky Faustovým pokynům neoddělitelně spjatej pupeční šňůrou kolegiálního přátelství. Takže se snažím obrnit trpělivostí a doufám, že to vše po vzoru *Kníračových neuvěřitelných historek a patálií* nakonec přece jen nějak dobře dopadne, protože jestli ne, tak to jsme všichni totálně v řiti...
***

Občas, aby se neřeklo, obejdeme jako správní vojáčci naši přidělenou oblast, a jakože děsně důležitě “kontrolujeme situaci”. Poté, co nečekaně zjistíme, že se stále nic světobornýho neděje, vracíme se zpátky do jedný z těch oplesnivělých efkových cel, sedíme na prdeli, dloubeme se v nose a posloucháme, jestli se třeba zas neozvou nějaký nový podezřelý zvuky z povrchu a nebo aspoň hlášení s pokynama, který by nás vysvobodilo z týhletý mizérie. Ani na jeden z výše zmíněných scénářů ovšem zatím nedošlo. Stejně mám takovej pocit, že Faust akorát potřeboval svý ovečky nějak duchaplně zaměstnat, aby moc neotravovaly a nebláznily mu kolem. Nechápu, proč by nás jinak posílal hlídat úplně prázdnej sektor F, ve kterým se, krom mně již dobře známých, vězeňských ubikací, nachází tak jedině spalovna smetí a pár zatuchlejch kumbálů s úklidovejma potřebama. Nebej to zároveň tak smutný, možná bych se i pobavil nad představou, jak naše partička snů brání před koncem světa mopy a kbelíky na vytírání až do bezvědomí, jenomže momentálně fakt nemám na žádný srandičky ani trochu náladu!
“Co seš furt takovej zaprdnutej?” opře se do mě Knír, kterej se pod Zrzounovým špatným vlivem přímo nesnesitelně rozjel.
“Já si tady vylejvam svý srdce a ty nic! Nechceš nám taky něco pěkného povyprávět, třeba o svý první holce? Co? Có?” Rozjařeně na mě prská jak slinotrysk, a ačkoliv by mě fakt upřímně zajímalo, jak by se asi tvářili, kdybych jim povykládal o některým ze svých “ranných milostných zážitků”, nechávám si tu příležitost protentokrát raději ujít.
“Víš co, tak si trhni, vy dva jste stejně marný!” Máchne rukou a vrací se k duchaplné diskuzi se Zrzounem, svým jediným věrným posluchačem.
Kouknu na poslední článek týmu, mlčenlivýho Skauta, co celou dobu moudře dělá, jako by tu ani nebyl, a zjistím, že si

zrovna s dekou přes obličej dává dvacet - tomu teda říkám nasazení! Jsem snad z naší čtyrky jedinej, komu to nekonečný čekání už pěkně leze na mozek?
A proč mám furt neblahej pocit, jako by se mi něco zlomyslně chechtalo za zády?
“Ti říkam, atomovka! Co jinýho by to bylo?” Vypadá to, že čas hlubokých rozprav právě nazrál. Pihatec nesouhlasně zakroutí hlavou nad prskavcovou pitomou teorií a chystá se ji náležitě vyvrátit, nebo možná i překonat, čas ukáže...
“Né, to se mi fakt nezdá, proč by se někdo namáhal, když už jsou stejně všichni mrtví? A hlavně, neslyšel jsem jediný slovo o radiaci, tak blbej snad Vlasta neni...”
“Hah! A ty si jako myslíš, že by nám to jen tak oznámili? Dovedeš si představit, co by to asi udělalo s lidma? Nebuď naivka!” vmete mu rádoby kámoš povýšeně do ksichtu a dopřeje si dlouhýho loka ze svý placatky.
Zrzoun jeho kecy bez povšimnutí přejde a namísto toho provokativně zašilhá mým směrem. “Podle mě spíš zas jenom někdo něco “omylem” podpálil. To je hned, ani nevíš jak, viď že jo, zelenáči?”
Okopíruju Mlčochovu strategii a netečně po sobě nechávám jeho narážky stéct jako sračky po porcelánu, co bych se rozčiloval.
“Amíci, Rusáci, Číňani, Němci - to je jedno... všechno je to jedna a ta samá pakáž! Prostě už je přestal bavit tadyten bordel, a tak nám ji sem lupli. Hotovo, uklizeno!” rozjitřuje se Knír.
“Nebo to mohla bejt fakt jenom nějaká blbá náhoda,” mele si na oplátku Zrzoun vytrvale svou. “Kus od nás přece stojí ta velká benzínka, víš, kterou myslim? Jestli tam něco blaflo, ani bych se nedivil, že z toho vzniknul pořádnej ohňostroj,” konstatuje sebejistě a ve vší slušnosti odmítá nabízenou láhev s lomcovákem.
“No, já ti nevim...” nespokojeně oponuje pan atomovka a

vypadá to, že se jen tak svý písničky vzdát nehodlá.
Někdo by jim měl ty jejich huby konečně zavřít!
Cejtim, že už je toho hašteření na mě trochu moc, potřebuju na vzduch, a to co nejrychlejš!
“Jdu se vychcat!” beru si omluvenku a nečekám na svolení.
***
Ani na vteřinu mě nenapadne někam pospíchat. Jakmile dokončím, co jsem musel, sklesle se šouram zpátky dlouhou ponurou chodbou a v duchu se vsázim sám se sebou, kolik dalších hodin s těmahle hovadama ještě asi dokážu ustát - a moc bych si zrovna nefandil...
Sranda bude, až se zas celej rozzářim, Netvor se mi utrhne ze řetězu a pak teprve začne ta pravá jízda v jeho režii.
Jakže to prve doktor říkal? Spouštěčem může bejt podvědomej strach z ohrožení nebo tak něco... což je mimochodem celkem výstižná definice toho, co se mi zrovna děje mezi ušima.
Možná bych měl přece jen vytáhnout ze svýho vaku poslední záchrany ten kotouček stříbrný izolepy, na kterej jsem už asi tak pětkrát zoufale koukal. Omotal bych s ním Zrzouna i Knírače hezky natěsno kolem dokola jako dvě housenky, dokud by z toho jejich nablblýho tlachání nezbylo jen kňučení a škemrání o milost - lákavá představa, fakt že jo!
Zasněně míjím vstup do spalovny, když mou pozornost upoutá, dnes již poněkolikátý, výrazná žluto-černá cedule. A protože mám zrovna dost času, zastavím, abych si ji v klidu prohlíd.
Zaujatě zírám na vyčerpávající prezentaci s pokynama k použití, dozvídám se, jak správně postupovat při obsluze spalovacích komor, čemu se vyvarovat, který materiály dovnitř nepatří a který naopak ano - zkrátka výživný čtení jen pro náročné. Všechny zde popsaný situace doplňujou názorné obrázky a hned vedle hlavní tabule nechybí ani

nejrůznější dodatky a nápisy z dílny lidové tvořivosti, s jedním až dvaceti vykřičníkama na konci každý věty, který dohromady zabírají skoro dvakrát tak velkou plochu než samotnej původní text.
Na první pohled mě zaujme například sdělení hlásající: "*Zákaz odnášení odpadu pro vlastní potřebu!!!"* Nebo: *"Nepoužívejte kotle k ohřevu potravin a sušení oděvů!!!!!!!!!!!!"* Pod kterou někdo vkusným tiskacím písmem připojil vlastní rukou vzkaz: "*ANEBO CO?"*
Ovšem asi úplně nejabsurdnější vyznění má výkřik: *"Myslete na příští generace, třiďte odpad! Budoucnost je zelená!"* Veselej smajlík na konci - jo, tenhleten fakt nezestárnul dobře...
Klára vždycky říkala, že za každou podobnou cedulí se schovává nějakej zajímavej příběh. Docela přemejšlim, že bych si taky jednu takovou pořídil, pověsil bych si ji na dobře viditelný místo, třeba kolem krku, a bylo by na ní napsáno tučně a výstižně:
"*BIOLOGICKEJ ODPAD!!!"*
Nestihnu se propracovat ani polovinou zábavnejch vzkazů, když zmerčím, jak se ke mně blíží Zrzounův bledej kropenatej obličej. Tváří se pohodově, možná až kamarádsky, a mně bohužel nezbejvá moc možností, kam utéct.
"Dáš si?" Zašátrá ve vnitřní kapse bundy a vytáhne pomuchlanou krabku.
Nedůvěřivě se na něj zamračim. "A netvrdil jsi mi náhodou, že se to tady nesmí?"
Demonstrativně si přede mnou zapálí a znovu mi strčí cigára až pod nos. Jelikož jsem slaboch, má bytostně zakořeněná láska k návykovým látkám nakonec zvítězí nad trucem a nenávistí. Sice to neni úplně můj šálek kávy a možná bych dal přednost spíš jiný společnosti, ale furt lepší než podebranej nehet...

Jak si tak poklidně vyfukuju šedavý obláčky ke stropu, s každým dalším šluknutím si připadám o něco víc sám sebou. Skoro až jako bych pozoroval mírnej ozdravnej efekt - tohle vám v reklamě na tabák neřeknou.
“Bejvávaly tady všude takový otravný čidla, ale museli je nechat vypnout,” rozpovídá se pihatec. “Každou chvíli jsme sem běhali jak čůráci kvůli falešný detekci, asi je dráždil ten smrad z kotlů či co... hroznej vopruz!”
Zaujatě přikývnu a napadne mě, že bych se ho zeptal, jak dlouho už tady vlastně dělá, jenže při představě, jak z něj obvykle každou informaci složitě páčim, si to raději rozmyslim a jen si tiše vychutnávam svý cígo.
“Chceš ještě?” Najednou by se celej rozdal, což je fakt divný.
“Dík.” I přesto neodolám a beru si další. Váhám, jestlipak nemá ta jeho nezištná přátelská pozornost nějakej postranní úmysl, ačkoliv nerad bych mu křivdil, třeba se za tou suverenní zmrdí maskou schovává i něco opravdovějšího.
“Jó, tohle jsem přesně potřeboval!” pochvaluje si svou čoudící relaxační tyčinku. “Já teda nevim jak tebe, ale mě už ty dva začínaj fakt srát!” utrousí a jeho upřímnost mi přivodí lehký zakuckání.
“Starej je nalitej jak vana a ten druhej exot, škoda mluvit!”
“No jó no... nic nenaděláš.” Típám štiplavej konec cigarety o zeď a nemám k tomu co víc dodat. Pihatec je z mýho nedostatečnýho příspěvku k tématu viditelně zklamán.
“Stejně se ti ale divim, žes toho kripla ještě nezabil! Já bych to na tvym místě teda asi nedal...”
Úplně nepoznam, jestli to říká spíš ze srandy, nebo jen tak napůl, každopádně se těžce nechytám.
“A koho jako?”
Zrzoun si jen pobaveně odfrkne, dobře totiž ví, že už mě má stejně zaháknutýho.
“Ty vole, tak buď mi to řekni, nebo drž příště radši hubu!”

Začinam bejt dost netrpělivej, nejspíš si ani neuvědomuje, jak moc blbej den si na to svý hraní zrovna vybral!
Ďábelsky se na mě zazubí. “Ještě cigaretu?”
***
“Takže, abych to správně pochopil, vy jste se vsadili, kdo z nich vyhraje?”
“Né, takhle to nebylo!” oboří se na něj Knírač téměř dotčeně. “Já řikal, že se ty dvě sračičky ani nepoperou!”
Faust jen nevěřícně vyvalí bulvy, Zrzoun, stojící vedle mě po pravici, maskuje kašláním smích a tiskne si zkrvavenej zmuchlanej toaleťák k rypáku.
“Nemusím vám, doufám, připomínat, v jak závažné situaci se právě teď nacházíme?!” zpraží nás pohledem jako tři suchý bobky na poušti a zakroutí nechápavě hlavou.
Čumíme zdeptaně do země a užíváme si svých pár minut hanby. Člověk občas lehko zapomene, že tady neni na skautským táboře.
“A ty, Honzo, máš vůbec rozum? To jsi fakt musel vytahovat tu pistoli a dělat z toho takovou estrádu?!”
“Když my jsme je od sebe nemohli odtrhnout, von by ho snad zabil!” Divoce gestikuluje rukama a prská. “Chtěl jsem je jen trochu postrašit, na nikoho jsem nemířil! No, řekni taky něco, Zrzoune!”
Pihatec nesměle přikývne a potvrdí mu jeho alibi.
“Je to pravda, pane, střílel do stropu.”
Jenže Fausta ani tahle odpověď nijak zvlášť nepotěší. “A víte, vy pitomci, vůbec, jakej by to byl průser, kdyby třeba trefil nějakou blbou trubku?! Takový debilní nápady! Fakt! Kolik vám je?!”
Místnost naplní hrobový ticho kořeněný těžce vyčítavou atmosférou. Dokonce i Knír tentokrát pochopil, že má mlčet, ačkoliv možná bych ho neměl příště tak podceňovat, když vidim, jakejch zákeřností jsou se Zrzounem schopný! Ani nevim, jakým zázrakem se mi povedlo udržet svý “zlý

dvojče” na uzdě, každopádně nebejt toho, asi bysme si tu teď takhle pěkně nepovídali.
Velkej šéf se mezitím chystá pronést svůj konečnej verdikt. Nastoupí před nás, až to vypadá, jako by nám chtěl každýmu vlepit pár facek, a spustí.
“Normálně bych vám udělil odpovídající kázeňský trest, ale už takhle jste mě zdržovali dost dlouho. Dokud se nevyřeší ten problém nahoře, budeme potřebovat každého muže, a to bohužel i toho, co se chová jako malý děcko...”
Všimnu si, jak se mým spoluviníkům znatelně ulevilo, né že bych měl něco proti odpuštění svýho trestu, akorát mě teda trochu štve, že z toho ty dva vocasové vybruslí taky.
“I když, tejden, dva v jídelně, byste si odkroutit mohli!” předčasně přeruší naše radovánky. Knírač se protestně nadechuje.“Chtěl jsi snad k tomu ještě něco dodat?!” podá si ho Faust a já mam co dělat, abych udržel cukající koutky dole, jediný, co mi malinko kazí škodolibou radost, jsou celkem oprávněný obavy o zdraví a všeobecný blaho našich budoucích strávníků...
Ozve se svižný zaťukání na dveře a vzápětí se na velín, krom nás tří a Fausta, naserou další dva Skauti s doktorkou v závěsu, což je na jednu malou, né zrovna dokonale větranou místnost, asi dvakrát víc lidi, než by bylo vkusný. Když se pak na nás milejdy Suchá zblízka pěkně zašklebí, posune se celá tahle velmi neradostná situace ještě o několik příček víš.
“Doufám, že neruším, nesu čerstvé zprávy.” Důležitě se vyprsí a čeká, dokud nás Faust nepošle někam, aby mu pak mohla vyslepičit všechny ty zajímavý poznatky a šokující informace, o kterých se my, obyčejní pěšáci, nemáme nic dozvědět.
“V pořádku, my už jsme stejně hotoví. Pánové, dejte si odchod!” Ležérně na nás máchne rukou, jako by zametal smetí ze stolu, a v tý samý vteřině pro něj přestáváme

existovat. Oba mí spolupracovníci bez otálení zahájí ústup. Možná bych je mohl zkusit překecat, abychom chvíli počkali za dveřma a poslouchali, jenže ti idioti se určitě hned, jak vystrčíme paty, začnou hádat a budou chtít celej ten průser hodit na mě a z mýho chytrýho plánu zbyde leda tak...
“Adame, ještě na vteřinku!” Vyletí mi tep. Suchá si žádá mou pozornost, a to neni nikdy dobrej signál!
“Ano?” Opatrně se napřímím.
“Měl byste se jít svému kolegovi omluvit, budou mu kvůli vám muset sešívat obočí.” Přísně na mě našpulí pusu.
“Opravdu mě překvapuje, s jakou brutalitou jste se do něj pustil! Nemyslete si, že vám to jenom tak projde!” konstatuje pohoršeně a otočí se na Fausta, kterej s ní samozřejmě horlivě souhlasí.
“A víte vy co? Můžete vyrazit klidně hned teď!” dodá neústupně.
Dívam se na ně, jestli se náhodou oba neposrali.
“No tak, na co čekáte? Vy jste ještě tady?”

***

Skautovi nejdřív těžce šrotuje v mozečku, načež mi neochotně odpíchne svou čipovkou a pouští mě teda dovnitř. Ještě pěknou chvilku po tom, co projdu, cítim jeho pohled v zádech a připadám si jako totální vyvrhel. Ploužim se mezi skleněnejma akvárkama, tělo bez duše, a přemejšlim, jak hluboko mě asi ještě donutí klesnout. Všechny ty jejich trapný pravidla a zákazy, neustálá buzerace, ponižování, výsměch, zelený hadry, hnusný jídlo, zatuchlý umývárky, tupý žiletky, vlhký fusekle, depresivní dlouhý chodby, samota, nuda, smrad, nenávistný zírání, pihy, noční můry, zamčený dveře, krevní testy, švihadla, hnědý rtěnky, poplachy, to, že si člověk každej den připadá jako rukojmí, a možná by byl radši tam nahoře, třeba i s kvičounama a atomovkou...
A za to všechno můžu poděkovat jednomu jedinýmu týpkovi, nějakýmu nablblýmu bezvýznamnýmu lúzrovi, kterej šel náhodou zrovna kolem a všimnul si bezvládný trosky, co se válela na parkovišti před obchoďákem. A ode mě se teď čeká, že budu tohodle dobráka poníženě žádat o odpuštění za to, že jsem mu namlátil držku!
Měl jsi ho zabít, zasloužil by si to!
Před vchodem na marodku mám poslední příležitost, abych se trochu sebral. Zastavim a připomínám si Mlčochův brunátnej ksicht, když jsem ho rasil, a najednou si nejsem vůbec jistej, zda se i podruhý dokážu ubránit pokušení...
“Sssss! Už to bude?”
“Poslední, vydrž...”
Zaslechnu tlumený hlasy a váhám s rukou připravenou na klice.
“Tak a máme to... Co ten krk? Už lepší?” Tenhle patří Vlastovi.
“Já se tam ale nevrátim! Nemůžou mě nutit, že ne?!” A tenhle zas mýmu chrabrýmu zachránci. Zní jako vyděšený

malý hovno, chudáček ubohej!
“Nechám si tě tu pro jistotu pár hodin na pozorování a pak se uvidí.”
Stáhnu se o krok zpět a zvědavě poslouchám.
“Měli by to někam zavřít, nebo rovnou zastřelit! Jako bych to neřikal od začátku, že s tim budou jen problémy!”
Ten se nám ale rozpovídal, co?
Je jako slizkej šváb, co se celou dobu krčil dole pod umyvadlem, škoda, že se mi dostal do rukou až teď, a vůbec, na nějaký omluvy jim zvysoka seru!
“Počkej, měl bych tu mít někde zbytek brufenu...”
Vlastíkovy kroky se svižně přesouvají po místnosti.
Na opačným konci ošetřovny slabě zašumí tekoucí proud vody.
“Tohle přece neni normální! No řekni! Zasraná zrůda je to, co si to vlastně dovoluje?! Ale já to tak nenechám! To ať si nemyslí, hajzl jeden zelenej, že si tu bude běhat mezi náma a každýho mlátit!”
Tiše zaskřípu zubama.
“Ná, po tomhle ti bude líp.”
Oba se na chvilku odmlčí. Kdyby záleželo jen na mně, žádný pilulky bych tomu zmrdovi určitě nedával, jen ať si hezky trpí! Za to, co mi provedl, je pár ran pěstí ještě docela slabej odvar...
“Tak aspoň mě teď konečně budou brát vážně, až se všichni dozví, co udělal... Kdo ví, kdy mu zas rupne v bedně!”
Když slyšim jeho fňukání, projíždí mnou neovladatelnej vztek. Měl bych odsud rychle zmizet dřív, než se mu to sejčkování opravdu vyplní!
“Ten tlak se mi ale vůbec nezdá. Vedle mám připravené lehátko, nechceš se jít na chvilku natáhnout?”
Brzy ho propustí a pak už to bude jen na nás. Taky si myslíš, že by potřeboval natáhnout?
Je vážně těžký Netvorovo hlasu odolat - a proč že mu mám

vlastně odolávat?
“Ale ty mi to kdyžtak dosvědčíš, že jo? Potvrdíš jim, že si nevymejšlim?”
Nasraně tisknu ruce v pěst, zároveň se ale nedokážu hnout z místa, můj vnitřní masochysta si chce užít celou jízdu až do konce.
“Máš v plánu podávat oficiální stížnost? Musel to být pro tebe dost traumatický zážitek, mohl bych ti pomoct připravit zprávu,” nabídne se Vlastík s ochotou sobě vlastní.
Nechápu, že toho zoufalce ještě nevyrazil! Místo toho slyšim, jak si dřepne na židli a ťuká něco do kompu.
“To by bylo bezva, dík! A hlavně tam taky napiš, co jsem viděl! Bude to znít možná trochu šíleně...”
Obávám se, že víc už nevydržim, musim se opřít.
“Cos viděl? Někdo mu snad pomáhal?” zeptá se bez sebemenší známky pochybností.
“Né, to vůbec...” Nadechne se a pár vteřin otálí. “Ale jak se to na mě vrhlo a začalo mě to mlátit... objevily se tomu v očích takový jakoby záblesky, zelený světýlka nebo tak něco, no vážně... nekecám!”
Svezu se zádama po stěně a panikařím.
***
Kde sakra je?! Každou chvíli mě tu může někdo vyhmátnout!
“Třeba ho taky někam převeleli, pomáhá jim s tim průšvihem nahoře, nebo je zalezlej vzadu v laborce.”
Tak tam bych se teď pro jistotu radši neukazoval!
Důkladně se ohlídnu přes rameno a zkoušim ještě jednou pořádně zabušit. Dělá to děsnej kravál a jsem z toho nervózní. Připadam si tady až moc na očích, jako by každej, kdo mě uvidí, zároveň okamžitě odhalil i všechny moje nejtemnější tajemství.
A co ty tu vlastně děláš? Neměla bys tu bejt...

“Jo, to určitě! Necham tě samotnýho a ty zase vyvedeš nějakou kravinu!”
Už ani nemám sílu se s ní hádat.
Klári, to je v hajzlu... Opřu se čelem o dveře Magorova skanzenu řádu a sterility a snažim se rozhodnout, co dál. S tim tornádem sraček, který mi momentálně zuří v hlavě, ovšem nedokážu myslet zrovna čistě.
Co když to tomu bonzákovi fakt uvěří?
“Tak prostě všechno popřeš a hotovo! Slovo proti slovu.”
No jo, ale i tak to stačí k tomu, aby mě začali podezírat a sledovat na každym kroku!
“Vždyť to už stejně dávno dělají, žádná novinka.”
Proč jsem se jen nechal tak blbě vyprovokovat?
“Holt poučení pro příště...”
Já jsem takovej debil!
Rezignovaně tluču květákem o dřevo, možná abych se potrestal, jak se však ukáže, zároveň je to až překvapivě uklidňující činnost.
Kurva-kurva-kurva! Buch-buch-buch!
“Víš, že se teď vážně chováš trochu jako cvok?” rejpne si do mě škádlivě.
Náhle se má opora bez jediného varování prolomí a já se prudce propadám směrem vpřed. Naštěstí mi poměrně rychle dojde, co se děje, a povede se mi pád aspoň částečně vybalancovat. I tak se ovšem kolizi s osobou stojící na opačný straně dveří zcela nevyhnu.
V nose mě pošimrá vůně mentolu a dezinfekce.
“Ježiš, promiň, to jsem nechtěl!” Podávám mu ze země obroučky a modlim se, ať nejsou rozbitý. Při tý příležitosti si mimo jiné stihnu všimnout, že má na nohou jen ponožky a jeho bílej plášť je o něco míň nažehlenej než obvykle.
“Co tady děláš? Stalo se něco?” zeptá se divně zastřeným hlasem bez emocí, nasadí si svý druhý oči a nepřítomně mžourá skrze mě.

“No, teď úplně nevim, kde začít... Tak trochu jsem asi všechno posral!” vychrlim ze sebe s takovou lehkostí, jako by vlastně ani nešlo o nic závažnýho. O to překvapivější je, jak moc se mi okamžitě uleví! Říká se, sdílená starost, poloviční starost a kus pravdy na tom nejspíš bude.
Na nic dalšího už se mě neptá a automaticky zahájí svůj běžnej rituál. Zacvakne zámek, zkontroluje žaluzie, usadí se za stolem a přichystá si poznámky, to vše asi tak desetkrát pomaleji než normálně.
Klára vyplňuje mezičas ležérním protahováním a zíváním, načež se uvelebí na pracovní desce jen pár centimetrů od doktora a laškovně na mě pomrkává. Nenápadně se na ni zašklebim, jenže ona si stejně dělá, co chce, a z mojí výchovy má tak akorát srandu.
“Promiň, ale nejsem si jist, jestli jsem tě správně pochopil... Mohl bys mi to ještě jednou zopakovat?” namáhavě ze sebe vypraví. Něco se mi na tom jeho zombie stylu fakt nezdá, buďto je sjetej anebo po lobotomii.
“Hele, a určitě jsi v pohodě? Nepraštil jsem tě náhodou těma dveřma do hlavy, nebo tak něco?” Pečlivě ho zkontroluju, ač z venku se zdá být vše v pořádku.
“Já bych řekla, že víc než jen v pořádku…” Zakmitá obočím.
Nemohla bys toho nechat, aspoň tentokrát?!
“Ne, ne... jsem jenom trochu unavený, to nic.” Zvedne zápěstí a dlouze se zadívá na místo, kde obvykle mívá hodinky. “Asi jsem si zapomněl nastavit budík...” pronese ospale a pak se vydává svým šnečím tempem zpátky k rozestlaný, na pohodlný ležení až příliš úzký, pohovce.
“Tak ti nevim Lexí, zdá se, že sis nevybral právě tu nejlepší dobu.”
Už to tak vypadá... abych se příště radši dvakrát rozmejšlel, než udělám nějakej průser.
Jak tak sleduju jeho kolíbavý nejistý pohyby, začíná mi bejt jasný, že si budu muset k původnímu záměru - pokusit se

najít řešení svýho problému, připsat ještě jeden navíc.
“A nemůžu ti třeba s něčim pomoc?” zodpovědně se nabídnu.
“Jenom mi dej, prosím tě, minutu...” Svalí se na gauč a neohrabaně šátrá nohama po podlaze, dokud nenakopne jednu ze svých bot.
Využívam příležitost, abych se trochu porozhlídnul kolem. V pracovně nedošlo od mé poslední návštěvy k žádným výraznějším změnám. Veškerý lejstra, nástroje a ostatní věci běžný potřeby jsou stále úhledně poskládaný a zařazený na svých místech, až na jednu jedinou drobnost.
“Co je to? Nějaký léky?” Klára se zvědavě přimotá ke mně a prohlížíme si malou načatou krabičku, zatímco skrček odhodlaně zápasí se zašmodrchanejma tkaničkama.
Re-va-ze-pam. Hmm... zajímavý, ale neznam.
“Takže stejně víš hovno.” Vychutnává si mě.
Né, že by nám do toho cokoliv bylo...
Raději se otočím k našemu objevu zády, abych snad nevypadal jako nějakej šmírák, a trpělivě čekám, než si doktor uváže i druhou mašličku.
Nejdřív se mu jeho výtvor nezdá dost dobrej, a tak ho musí několikrát celej rozvázat a začít odznova. Fascinovaně sleduju, jak si pak pečlivě porovnává svou práci na obou stranách a dopilovává poslední milimetry. Když už jsou šňůrky konečně dokonale identický, spokojeně si opráší nablejskaný špičky papírovým ubrouskem, kterej následně složí do úhlednýho čtyřúhelníku, aby ho mohl pár vteřin na to obřadně vyhodit do odpadkovýho koše. Celkem zábava, nebejt všech těch nepříjemnejch dramatickejch záležitostí kolem, vydržel bych se na něj takhle dívat klidně i hodiny.
Což mi připomíná...
“Jak dlouho že jsi vlastně spal?”
S nezájmem pokrčí rameny a narovnává si límec u košile.

“Ale o tom poplachu, doufam, víš?”
Zarazí se. “Poplach... jaký poplach?” Překvapeně na mě zírá, jestli si náhodou nevymejšlim, i když pochybuju, že s tím okurkovým nálevem, kterej má momentálně na krku místo hlavy, je vůbec schopen plně pochopit význam mýho sdělení - ten člověk je fakt případ!
V tu chvíli začne hlásič u stropu opět vydávat protivný skřípavý chrčení a my si musíme oba přikrýt uši, abychom neohluchli.
“Žádáme všechny obyvatele stanice, aby se sešli ke krizové poradě! Opakuji, krizová porada, sektor B - neprodleně se všichni dostavte!”
“Tenhle poplach!” Triumfálně se na něj zašklebím.
***
Trpělivě popohánim svůj doprovod k cílový destinaci. Magor se sice ještě plnohodnotně neprobral z tranzu, avšak mý nabídnutý rámě s pohoršeným výrazem okamžitě odmítá, takže zas tak mimo už taky nebude. Nezbejvá mi, než se pomalu táhnout vedle něj a duševně se připravovat na smršť nepříjemnejch pohledů a keců, která nás jisto jistě nemine, až se doprdelíme na schůzi mezi posledníma. I když, pořád to určitě nevyvolá takovej poprask, jako kdybych si ho naférovku přehodil přes rameno a prostě ho tam odtáh v pravým vikingským stylu.
“Dobře, že ses stavil... sám bych to asi nezvládl.” Nemam to srdce mu říct, jakej byl pravej důvod mý návštěvy, tu záležitost s Mlčochem budeme stejně muset odsunout až na později.
“Ale to nic...” Neskromně, ač trochu provinile, přijímám jeho vděk. “Minule jsi zachraňoval ty mě, tak aspoň jsme si teď kvit.”
“Mohl bys mi ve zkratce přiblížit, co se teda děje?” Chtěl bych ho požádat o totéž, ovšem chápu, že otázka ohrožení bezpečnosti celý základny má přece jen asi trochu vyšší

prioritu než má neukojená zvědavost.
“No, zhruba tak kolem desátý večer se ze shora začaly ozývat takový divný zvuky a rány. Vlasta říkal, že prej by mohlo jít o požár, samovolný zahoření nebo tak něco, ale moc toho zatím nevíme.” Nevidim důvod, proč ho zbytečně rozptylovat nějakejma nepodloženejma historkama o bombách a benzínkach, tak mu je milosrdně odfiltruju.
“Takže už provedli rozbor vzdušiny, aeroskopii a kontrolu radiační kontaminace?” Vypadá to, že se mu vrací pravá vědátorská forma, vzhledem k tomu, že nemám ani páru, co polovina těch věcí znamená.
“Pffuf, tak to teda fakt netušim, promiň, moc nám toho neřekli, ale už na tom pár hodin dělaj, tak snad jo...”
Všimnu si, jak nápadně zrychlí krok.
“Sakra... měl jsem u toho být.” Nevěděl jsem, že umí taky nadávat. “Za tohle si mě doktorka pěkně podá!”
Bojuju s nutkáním plácnout něco ve smyslu, že *“maminka má vždycky pravdu a neradno jí v čemkoliv odporovat”*, ale pak si vzpomenu na ten svůj škraloup s Mlčochem a řeknu si, že bude lepší zbytečně nedráždit.
“Ale tak dějou se i horší věci, ne?” Snažim se odlehčit atmosféru. “Každej si občas ulítne, taky to znám...”
“K tomu bych se raději nevyjadřoval!” setře mně a ještě víc přidá. Poznám, že jsem trefil bolavý téma, a tak do něj dál nešťouram. Co se této oblasti týče, já jsem poslední, kdo by měl soudit.
***
V zasedačce nás samozřejmě již netrpělivě očekává plná sestava. Doktor se ode mě ihned odpojí a oba se zařadíme pěkně svůj k svému - on do intelektuálního kroužku, já se vmáčknu mezi ostatní gumy, kde mi Zrzoun věrně vyklízí místo. Suchá se tváří suše, žádný veřejný pokání si tentokrát naštěstí nežádá, zato Vlastík s tou ukňučenou krysou ze mě ani na vteřinu ostražitě nespouštějí zraky.

“Jsem se bál, že tě snad budu muset jít hledat...” utrousí můj milovanej parťák a hodí po mně pohoršenej pohled. “Se teď jako taháš s Magorem, nebo co?”
Najednou jsem fakt rád, že nám už na další řeči nezbejvá prostor.
“Vím, že máte za sebou náročnou noc,” vyštěkává si Faust pozornost přes hlasitý šumění posluchárny. “Proto bychom se s vámi rádi podělili o dobré zprávy!”
S doktorkou po sobě mrknou jako dva tajný milenci, obávám se, že tuhle představu už teď asi nikdy nevymažu z mysli... ona pak předstoupí před připravený publikum, aby nám naservírovala slibovanou dávku optimismu.
“Podle všech dostupných údajů lze předpokládat, že se situace vyvíjí v náš prospěch. Teploty nad celým objektem postupně klesají, brzy tedy bude možné vyslat ven první průzkumnou misi.”
Opatrnej záchvat veselí na sebe nenechává dlouho čekat, né že bych se snad taky nechtěl radovat, ale nějak se k tomu zatím nedokážu přinutit.
“Stále však není jisté, v jakém stavu přečkaly požár přístupové tunely, a je tedy nutné počítat i s variantou, že se možná budeme muset na povrch nejdřív prohrabat. Vzhledem k tomu jsme vás chtěli požádat o trpělivost a také o striktní dodržování kázně!” Významně švihne očima mým směrem. “Zkusme se, prosím, v tomto napjatém období vyvarovat dalších zbytečných sporů!”
Mlčoch si ublíženě podrbe svou novou náplast na čelíčku a ošklivě se na mě zamračí. Úplně cejtim, jak se mi otvírá kudla v kapse!
S tím zmetkem budou ještě problémy, na to se připrav!
Faust vystřídá panovačnou dámu na šachovnici, aby vyhlásil konec výjimečnýho stavu.

“Další instrukce obdržíte na příští schůzi přesně v 18:00. Do té doby vám všem nařizuju povinné osobní volno. Takže rozchod a dobrou noc!”
Jeho slova samozřejmě sklidí všeobecný nadšení, Skauti se okamžitě začnou rozprchávat pryč, aby se pokusili dospat aspoň pár hodin. Magora si prozměnu odvádí do zajetí zlá čarodějnice s přísně obtaženou pusou, dlouze mu něco šeptá do ouška, až je z toho chudák celej zdeptanej, a já jenom doufám, že brzy taky dostanu šanci uvést věci na pravou míru.
“Pánové, vy ale ještě nikam neodcházíte, že ne? Snad jsme se na něčem dohodli!” nekompromisně si nás odchytne kápo a mává nám před ksichtama klíčema od kantýny. Našich slibovaných čtrnáct dní veřejně-prospěšný otročiny je tak oficiálně zahájeno.
***
Nikdy bych nevěřil, že může bejt otevírání konzerv taková zábava! Za posledních pár dní jsem se v tom natolik zdokonalil, že bych se teď klidně mohl živit jako profesionální odvíčkovávač. Stačí mi na to jeden správnej grif, můj oblíbenej šperhák a člověk si poradí téměř s čímkoliv. Ať už jde o nakládaný maso, párečky, luštěniny, kukuřici, rybičky, paštiky, protlaky, sem tam nějakou tu zeleninu a občas dokonce i ovoce, ještě jsem nikdy neodcházel poražen!
Taky mám během týhletý klidný a nenáročný práce spoustu času, abych si vytříbil myšlenky. Řekl bych, že má na mě skoro až terapeutickej efekt. Jak jinak bych vydržel celý dny trpět v bezprostřední blízkosti toho nenávistnýho švába, co o mně poslal jeden značně nelichotivej dopísek na vedení a kterej mě pomlouvá, kudy chodí, a vykládá ty svý přitažený báchorky o tom, jak jsem ho chtěl zabít, až mi z toho lítaly blesky buhví odkud! No dobře, uznávám, že se možná trochu zakládají na pravdě, naštěstí mu to nikdo z dalších

zúčastněných nechtěl dosvědčit a valná většina Skautů se nad jeho výpovědí spíš pousměje, než aby ji brala kdovíjak vážně.
Navíc od Knírače jsem se na něj hned první den v zástěře dozvěděl všechnu špínu. Mlčoch, původně jen podřadnej technik a údržbář serverů, skokově povýšil, když se to nahoře posralo. Spolu se svým profi parťákem pak zahájil výcvik, stejně jako já se Zrzounem, ovšem vzhledem k tomu, že neni zrůdička, nebo to na něm aspoň neni na první pohled vidět, mohl už od samýho začátku chodit i ven.
Co mě však naštvalo mnohem víc, je ta část, která se točí kolem startu mýho zdejšího dobrodružství. Když mě prve tyhle dva dobráci našli a zpacifikovali, měli prej vyplnit nějaký lejstra, kde se mimo jiné zjišťuje, jestli jsem se opravdu choval jako čistokrevnej kvičoun a tak, jenže oni toho už ten den měli asi moc, a tak se na to vysrali a prostě mě odevzdali s tím, že je to stejnak jasný a nikomu na tom zas až tak nesejde, hlavně že si budou mít v laborce s čim hrát... Kníračovo ujištění, že se to v mym případě stalo zcela výjimečně a jistě také naposledy, mě bohužel úplně neuklidnilo, a tak mi na spravení chuti přihodil ještě další drb k dobru. Ten poslední Skaut, co zařval minulej tejden, byl totiž shodou okolností Mlčochův parťák a můj druhej “spasitel”. Nevrátil se z dopolední pochůzky a nikdo pořádně neví, za jakých okolností vlastně skonal. Faust uvalil na celou záležitost informační embargo a Mlčoch se k tomu taky nijak nevyjadřuje.
Je tedy zřejmý, že kdybychom spolu měli my dva soupeřit v beťácký soutěži popularity, asi by to byla celkem plichta. Vlastně máme, když se to tak vezme, s Mlčochem i dost společnýho. Oba jsme pro místní bouchače poloneschopný bažanti a oba máme cejch na čele. Ačkoliv v kňučílkově případě je to spíš šlic přes obočí, na kterej se vždycky rád podívam, když už spolu teda musíme trávit tolik času.

***

Dodělam si svou poslední přepravku, hodim jí těm dvěma ichtilům do kuchyně, s nadhledem a maximálním opovržením projdu okolo mycího koutku, kterej si vyfasoval pan podřadnej fňukálek, a protáhnu se kolem výdejního pultu do jídelny.
Za necelou hodinu tu bude přebuchtováno, takže si musim trochu máknout. Ošudlám stoly vlhkým hadrem, zametu, doplnim talíře a příbory a nakonec vyvěsím na nástěnku zítřejší menu.
S pocitem štěstí z dobře odvedené práce zaplouvam zpátky k ohřívacím boxům a vyčkávám s naběračkou v ruce a s úsměvem na tváři příchodu prvních hladovců. Začnou se trousit během pár minut. Jejich obličeje, otlačený od dýchacích masek, působí většinou unaveně, až ztrhaně, na kombinézách skvrny od sazí a bahna, potifleky, odér jak ve vopičárně a nálada pod psa.
Jakožto zkušenej výdejář jsem si rozdělil místní strávníky do tří hlavních kategorií. Prvním a momentálně nejpočetnějším druhem jsou *Bagristi*. Přijdou, ani nekváknou, tupě si nabagrujou svůj příděl a pak hned zmizí. Přistupuju k nim spravedlivě tak jako oni ke mě - dělám, že nejsou.
Druhou nejzastoupenější čeleď představujou, bohužel pro nás, *Blafaři*. Tohle označení jsem si odvodil z jejich nejčastěji používaný věty a to sice: *“Ty vole, co je to zase za blaf?!”* Nasere je úplně jakýkoliv jídlo, nechávají po sobě bordel, mlátěj tácama a ze všech nejvíc si přidávají.
Do poslední škatulky spadají už spíš jenom jednotlivci. *Ti chytří*, jim říkám. Slušně pozdraví, zeptají se, jak to jde a tak, a pak mě poprosí třeba o lepší maso nebo o kompot. Člověk by řekl, že jsou možná až trochu vychcaný, i tak je mi ale jejich přístup pořád milejší než ty dva předchozí a aspoň si díky nim připadám na chvilku důležitě.
Celá šichta většinou uteče, ani nevíme jak, a jestli si Někdo

snad ze začátku myslel, že nás tou “potupnou dřinou” kdovíjak vytrestá, tak si teď v tom svým zaprděným kanclu asi musí sypat popel na hlavu, protože lepší flek jsme si v současný době opravdu přát nemohli!
Už třetí den v řadě neslyšim od stolů nic jinýho, než jakej je to totální voser odklízet bordel a ohořelý sutiny po požáru, namačkaný v temný díře a smradu, a jak už se všichni těší, až budou mít zase svůj běžnej denní režim.
Jo jo, život je holt někdy svině...
***
Každej večer odcházim až poslední, zašoupnu všechny židle, zkontroluju sporáky, pozhasínam a zamknu. Prskavec s pihatcem mi tuhle milou povinnost hodili na krk, protože zjevně žijou představou, jaký jsou oba nedotknutelní borci. Určitě by je však zamrzelo, kdyby věděli, že vlastně proti jejich “pomstě” nic nemám, ba právě naopak, že si ji dokážu i hezky po svým užít!
Pro někoho, jako jsem já, opravdu nepředstavuje problém jít pozdějš na kutě vzhledem k tomu, že stejně spim maximálně dvě hodiny a zbytek času akorát čumim a vymejšlim, jak bych se do rána neukousal nudou. Navíc to, že se můžu nestřeženě pohybovat kolem skladu se zásobama, nebo si dokonce sem tam i nějakej ten nedostatkovej proviant štípnout
a dokrmit se s ním v soukromí svýho doupěte, taky neni vůbec k zahození. Což se mimochodem chystám právě teď učinit, už během dopoledne jsem si totiž vyhlídnul jednu lahodně vypadající pixlu s arašídama a nedokážu se tý představy slaný mastný chuti na jazyku dobrovolně vzdát!
Stisknu vypínač v hlavní místnosti a celou jídelnou se rázem rozlije černo-černá temnota, kterou ukrajujou pouze zbytky světla pronikajícího škvírou mezi dveřma z chodby a tlustej dlouhej kužel vrženej zářivkou zezadu z kuchyně.
Hbitě se přesouvám přes zázemí ke spíži a vplížím se

dovnitř jak mlsnej kocour. Jdu najisto. Tenhle druh vzácnějších potravin, který se nevytahujou každej den, je chytře uskladněnej až vzadu, v horních patrech regálu - ač pro někoho mého vzrůstu tahleta skutečnost opět žádnou nepřekonatelnou komplikaci nepředstavuje. Abych ukořistil svůj poklad, prostě se trochu víc natáhnu na špičky a pohodlně zašátram na nejvyšší polici.
Mám ji! Takhle jednoduchý to bylo...
Jakmile nahmatám studenou chrastící plechovku, ozve se mi za zády takový jemný lupnutí a nebejt toho, že jsem v ten samej moment náhle přišel i o zrak, asi bych se leknul, jestli mě náhodou někdo nenačapal při činu. Takhle naštěstí hned vim, že za to může jen blbá prasklá žárovka a ta mě určitě nikomu nenapráší.
Co je však horší, je ta tma a tma v prostoru bez oken, kterej je navíc několik desítek metrů pod zemí, umí bejt fakt hnusná. Jestli jsem kdy spatřil, nebo teda spíš nespatřil absolutní tmu, bylo to právě tady na Betě.
Jak si tak v hlavě načrtávam rozmístění vybavení a nábytku, kterej stojí v cestě mezi mou vytouženou plechovkou buráků a východem ze zásobárny, potažmo z kuchyně a nakonec i z celý žrádelny, začínám těžce pochybovat, že z tohodle dobrodružství vyváznu bez naraženýho palce, nebo nedej bože něčeho jinýho... Já přece vim, že čórovat se nemá, ale vážně jsem si zasloužil takhle tvrdou lekci?
Teď by se fakt šiklo mít po ruce třeba zapalovač nebo mobil a aspoň malinko si jím přisvítit, jenže od tý doby, co nastal konec světa, sebou tyhlety dvě věci prostě po kapsách nenosim. Na druhou stranu mám v rukávu zase jiný esa, jako třeba svou lampi-lampičkoidní schopnost, kterou jsem se ovšem dosud nenaučil používat, ačkoliv jsem se už téměř před tejdnem dušoval Magorovi, že to určitě zkusim natrénovat - asi zase ta karma…

Poslepu načínám kulatou krabičku a uvelebuju se na podlaze, zatímco se snažim přijít na to, jak bych to měl vlastně s tím svým mutantím zářením uchopit. Ono se lehko řekne, zkus to, trénuj, musíš cvičit... no jo, ale kde začít? Nasypu si plnou hrst oříšků do pusy a jsou přesně tak skvělý, jak jsem si vysnil!
Zdvihnu prázdnou, ještě mírně nasolenou dlaň zhruba na úroveň obličeje a usilovně si začnu představovat, jak se v ní probouzejí jednotlivý zelený jiskry, rozproudí se mýma cévama, zapálí celej povrch těla, vytrysknou všude kolem a já se stanu chodící živou pochodní! Naberu druhou hrst kradenýho potěšení, slastně přežvykuju, a pak to zkoušim znovu a ještě jednou... ani nevim, kolik času uplyne, každopádně na to padne celá plechovka, než se mi to nakonec skutečně podaří!
Jasně, neni to sice žádnej zázrak a plamenem bych to rozhodně taky nenazval, spíš takovým skomírajícím pochcaným ohýnkem, i tak mám ale z toho nečekanýho průlomu obrovskou radost!
Bez potíží vymanévruju zeleným odtemnělým bludištěm a před tím, než vylezu ven mezi lidi, propustím světlušky ze služby, aby mohly jít zas v klidu spát, a ony mě poslechnou.
***
“Já to fakt nechápu... ještě včera to šlo!” Otáčim před sebou bezradně prackama a cítím se jako hodně mizernej mim. Jsem zklamanej a naštvanej. Doktor se na mě lítostivě zaksichtí. Dobře poznám, co se mi chystá říct.
“Prosím tě, hlavně ne žádný kecy typu: To nevadí, to se stává, příště to bude lepší… Nepotřebuju si k tomu všemu ještě připadat jako impotent.”
S kamennou tváří přikývne a skoro se mu povede skrejt i ten pobavenej úšklebek.
“Hmm, tak dík!” předstírám dotčení.
“Pokud bych mohl přece jen něco dodat...” Vychutnává si

mě, ale né takovým tím ponižujícím způsobem jako Zrzoun.
“Určitě bych ocenil tvou snahu a poradil ti, ať se nevzdáváš. Ono to půjde, tomu věřím!”
Nedokážu jeho slova plný podpory a chvály důstojně ustát a stydlivě uhnu pohledem. V břiše mám najednou takový zvláštní šimrání, Klára by určitě trvala na tom, že jsou to zamilovaní motýlci, já bych to pragmaticky nazval spíš hučením v kládě, ať si každej vybere...
“Myslím, že je na čase probrat, co dál.” Ten vážnej tón mě spolehlivě sestřelí zpátky na zem. “Brzy budu muset vedení předložit nějaké výsledky a vzhledem k tomu, že teď nemáme přísun materiálu zvenčí, je pro mě mnohem těžší odvracet jejich pozornost jinam.”
Sice to nepřizná napřímo, ale je mi jasný, že mluví hlavně o tý nenechavý starý bréce.
Přece jí nebude odporovat, žádný překvápko...
“No dobře... a co všechno jim teda chceš dát?” Tušil jsem, že tenhle den jednou přijde, akorát jsem ho nečekal právě teď a radost z toho teda zrovna nemám. Magor se začne přehrabovat mezi složkama, ale spíš, než by v nich hledal něco konkrétního, jen oddaluje svojí reakci.
“Aha... takže komplet,” zahořkle si odpovim sám a on mi mou dedukci nijak nevyvrací.
“Rozhodně se ale nezapomenu zmínit o tom, jaký jsi udělal pokrok! Nahoře určitě rádi uslyší, že na sobě pracuješ. Zvlášť po tom posledním incidentu…” Sice už jsme si to dřív vysvětlili, ale chápu, že Mlčocha mi jen tak neodpustí.
“No, a co kdybys jim prostě jen zkusil něco nakecat, třeba žes nepřišel na nic neobvyklýho? To by nešlo?” Vim, že se teď chytám hodně slabýho stébla, ač zkusit to musim. Jedna věc je dovolit skrčkovi, aby mě zkoumal, ale odhalit se úplně před celou základnou? No nevim nevim, jestli mám na tohle koule.

Nahodí takovej ten výraz “buď tak laskav a nedělej ze mě vola” a rozhořčeně se do mě pustí.
“Takže mám podle tebe radši lhát a popřít, že se mi s Lampyris skutečně něco povedlo? A to bych měl dělat konkrétně proč? Abych byl za pár dní, až ti zas přeskočí, za úplného idiota? Nebo ti snad přijde, že jsou všichni tak hloupí a nedokážou si dát jedna a jedna dohromady?” Takový množství kritiky by rozhodilo i silnější povahy, než jsem já.
“No, tak jesti ti fakt tolik sejde na tvý pověsti, dělej, jak musíš! Já mam ale spíš pocit, že tady jde trošku o něco jinýho...” Chystám se mu pěkně na férovku vytmavit, jak to se svou drahou mátinkou totálně nezvládá a proč si od ní sakra furt nechává krafat do života, jenže on mě předběhne.
“Jistě, že tady jde hlavně o něco jiného! Akorát ty jsi prostě takový sobec, že si to za žádnou cenu nehodláš připustit!” uraženě se ode mě odvrátí na svým otočným křesílku a dlouhým výdechem upouští páru. “Asi bys měl už jít!”
***
Je konec šichty, jsem tu jen já, osm stolů a třicet dva vzorně zarovnaných židliček. Plotny už dávno vychladly, hrnce odkapávají a ve spíži mě tentokrát nic neláká, tudíž mám nejvyšší čas, abych se odebral “domů”. Po zkušenostech z minula nejdřív pozhasínám v kuchyni, když v tom z vedlejší místnosti zaslechnu vrzající panty lítaček.
“Je pozdě, už je zavřeno!” křiknu na toho otravu podrážděně přes rameno, aniž bych se otáčel. Jak já nemam rád tyhlety typy, co si myslí, že na ně všude každej čeká dvacetčtyřisedum a bude se jim bezvýhradně věnovat! Jenže tenhleten člověk je očividně nejen neodbytnej, ale taky nahluchlej, a nemá se k odchodu, asi tam na něj budu muset naběhnout a důkladně mu to vysvětlit!
“Zdravím, to jsem já, doufal jsem, že tě tu najdu...” překvapí mě známej hlas.

Lehký kroky se vydají mým směrem, obkrouží výdejní pult a troufale zamíří rovnou do zázemí, kam normální smrtelník nemá běžně dovolenej přístup.
Neodvažuju se ani ceknout. Tají se mi dech, jsem jako přimrzlej na místě - hlavně neudělat nic, čím bych ho od sebe odehnal!
Zastaví se ani né na metr daleko a v přítmí si mě zblízka prohlíží. “Je tu ještě jedna věc, kterou bych s tebou potřeboval probrat.”
Sundavá si brejle a schovává je do kapsy u pláště. Stačí, abych se jen letmo podíval do těch dvou dráždivých očí, a nemusí mi už nic víc vysvětlovat.
Vzduch kolem nás houstne a těžkne, cítím, jak se mi převaluje za zády, jako by se mě snažil pošťouchnout, a tak ho poslechnu. Udělám krok vpřed a natáhnu ruce, dokud se téměř nedotýkám svýho protějšku. Chci si ještě na chvíli užít tu magnetickou sílu, kterou mě přitahuje, ten okamžik, kdy je skoro na dosah, ale zatím né můj. Tázavě zdvihne obočí a hodí po mně další nesnesitelně hladovej pohled. Asi jsem přece jen dostal na něco chuť, ještěže jsme v jídelně!
***
Když se vzbudim, za boha nedokážu ten sen vyhnat z hlavy. Jestli budu schopnej jít po tomhle ještě někdy v klidu do práce, to fakt netušim...
***
“Nazdar mlátičko, jak je? Chceš čaj?” přivítá mě rozšklebenej Knír. Počkám, než mi naleje hrnek, a vyslechnu si, co všechno je třeba udělat. Mistr Zrzoun se již také dostavil, tudíž nám už nechybí jen ten poslední ksicht, pro mě za mě by tu klidně bejt ani nemusel...
“Takže klasický rozdělení jako vždycky?” sebevědomě pronese Knírač, kterej se pasoval do role hlavní vařečky nejen proto, že je z nás nejstarší, ale taky proto, že ho jeho nebožka manželka naučila pár receptů k dobru.

“Já bych dneska zůstal radši tady,” dovolím si vznést svůj nesmělej požadavek a pro jistotu se rovnou nacpu ke dřezu, ať si mě klidně někdo zkusí odsud vyštípat!
“Ale copak, doufam, že to neni kvůli tomu kreténovi ze včerejška? Snad jsem mu jasně vysvětlil, že ty do jídla určitě nepliveš, když to dělam já sám!” Všichni se tý veselý příhodě znovu zasmějem a prskavce to naštěstí rozptýlí natolik, až úplně zapomene, na co že se mě to vlastně původně ptal. Aspoň tak nemusím vysvětlovat, proč se radši separuju ve svým zastrčeným koutku, daleko od všech, s nepříjemným pnutím v kalhotách...
“Hele, a nevíte někdo, kde je ten poslední paznecht?” Zrzoun i já sborově zakroutíme hlavama, a když ani po dvaceti minutách čtvrtej mušketýr nedorazí na směnu, začneme se smiřovat s tím, že ho holt budeme muset tentokrát oželet, a rvát si kvůli tomu vlasy fakt nebudu.
***
Po konci výdeje si to k nám dozadu přihasí Zrzoun s horkejma novinkama. Na to, že cituji: *“se o tyhle věci moc nestará“*, teda podle mě drbe ostošest.
“Tak prej už se za náma nevrátí, budem to muset doklepat ve třech,” pronese otráveně, zatímco já v duchu jásám!
“Co se tak tlemíš, víš, co to znamená? Víc práce pro všechny, míň času na tréninky. To mi fakt vtipný nepřijde!” Pihatec se nijak netají tím, že je pro něj nucená kulinářská zkušenost opravdu za trest, takže ho dokážu i pochopit. Na druhou stranu, on by zas mohl chápat mě. Konečně se nebudu muset každej den koukat na tu Mlčochovu ukřivděnou držku a mít se před nim neustále na pozoru! Co víc si přát?
“Holt jsi ho neměl bonzovat kvůli těm konzervám. Jsem ti řikal, ať se na to vysereš...” Knírač se samozřejmě taky musí zapojit, když už je ten šéfkuchař.
“Kvůli jakejm konzervám?” dělam, že vůbec netušim, odkud

vítr vane, a přitom jsem to byl já osobně, kdo mu v nestřeženejch chvílích aranžoval vyžraný obaly do tašky.
“Nejenže to byl fakt mizernej rváč, ale ještě k tomu i zloděj! Představ si...” Zrzoun nenechá Kníra dokončit myšlenku.
“On ale neodešel kvůli tomu! Tak dlouho prej otravoval u Fausta, jak jsme na něj zlí, až si vybrečel jinej flek. Bude teď pro změnu dělat poskoka v laborce.”
Oba se rozesmějou, mně naopak úsměv poněkud zatuhne.
Proč se asi nechal přeložit zrovna tam?
“Ty vole, tak to si teda polepšil, já toho kluka fakt nechápu... kam vkročí, tam udělá akorát nějakej průser a poučení žádný!”
Nebo by možná rád způsobil průser někomu jinýmu.
“To jsem si přesně řikal taky! Určitě má na Fausta nějakou páku, jinak tomu nevěřim...” přemítá Zrzoun a Knírač jen bezradně pokrčí rameny.
Snažim se hledět si svýho, neposlouchat toho otravnýho nahlodávače Netvora ani ty druhý dva, což se sice lehko řekne, ale kurevsky těžko dělá...

Rozčílením klepnu talířem o něco víc, než by bylo zdrávo, ten se roztříští na několik kousků, jeden střep se mi nešikovně sveze po dlani a z ruky mi začne crčet žabinec jak z protržený přehrady. Oba mí spolupracovníci ihned obětavě přispěchají, aby se na tu katastrofu podívali pěkně zblízka.
“Sakra, co blbneš? Škoda každýho talíře!”
Popadnu utěrku a pro jistotu si do ní rychle zabalim svůj ještěrčí pařát dřív, než slavný mutantí kouzlo započne v přímým přenosu.
“Ty jo, víš že máš úplně zelenou krev, zelenáči? To jsem teda nežral...”
Rád jsem starýmu pánovi zpestřil jeho nudnej den, ale už by si mohl jít klidně zas hezky po svým.
“Bude to asi pěkně hluboký...” angažuje se tentokrát pihatec. “Mam ti přinést lékárnu?” A proměňuje se v ryšavou verzi Matky Terezy.
Takový péče jsem se nedočkal ani o narozeninách.
“Dobrý, to neřeš, nic mi neni...” Posledně, když si Zrzoun upustil na nohu ten velkej kanystr oleje, tak jsme se mu taky jen hromadně vytlemili a dál už to nikdo nerozmazával, tak jakýpak copak!
“Fajn... ale nemysli si, že budu makat i za tebe, až ti upadne hnáta!”
Zdá se, že se vše opět vrací k normálu. Teda až na tu záležitost s Mlčochem, kterej se momentálně vesele promenáduje někde po laborce a má přístup ke všemožnejm datům a dokumentům...
Musim se tam dostat dřív, než stihne nadělat škody!
***
Zrzoun mě doprovází k Áčku, když mi otevírá dveře, všimne si, jak závistivě mžourám po jeho čipovce.
“Už by ti ji dávno taky dali, kdyby ses choval trochu slušnějc!” Vteřinu zvažuju, jestli má cenu se s nim hádat

nebo mu rovnou namlátit, ale nakonec to přejdu jen s krátkým povzdechem.
“Půjdu si zatim zaběhat, za půl hoďky tě tu vyzvednu.”
Kejvnu, pořád si držim kolem dlaně ten zakrvácenej hadr, ačkoliv po mým bebí nezbylo už ani stopy, jenže to on samozřejmě netuší.
“Pozdravuj Vlastíka!” mrkne na mě a poklusem mizí opačným směrem. Já se ovšem na marodku rozhodně nechystám, místo toho zamířím rovnou k Magorovi. Nestihnu ani zaklepat, když si všimnu, jak právě v plným pracovním nasazení vychází z centrální místnosti, šanony v ruce, ustaranej škleb na tváři, a v tom ve mně nepříjemně hrkne - doufám, že jsem nedorazil pozdě?
“Co tady děláš? Neměl jsi přijít až odpoledne?” nezní zrovna dvakrát nadšeně, když mě vidí. Musim si připomenout, že jsme se posledně nerozešli v dobrým, ten kontrast mezi snem a realitou je skoro až k pláči.
“Nerad otravuju, ale je to důležitý!”
Jeho zrak upoutá má obvázaná končetina. Zamračí se a pak mě obratem vpouští k sobě do kanclu. Jakmile nám zajistí tu pravou tajnůstkářskou atmosféru, vrhá se ke mně.
“Ukaž, jsi zraněný? Ale to přece... není možné!”
Musim ho hned zastavit, než začne panikařit.
“Ne né, koukej, všechno je v cajku! Klid!” Zahazuju svou rekvizitu a nejradši bych si vynadal za to zbytečný drámo. S úlevou si prohlíží neporušenou zhojenou tkáň, načež si uvědomí, jak moc se mu vlastně ekluju, a skoro až zbrkle vycouvá pryč z mýho osobního prostoru.
“Tak proč tu teda jsi?” Už je zas chladnej jako psí čumák. Mám rád psy, vždycky jsem je měl za hrozně přátelský a roztomilý stvoření, škoda, že naši mi nikdy žádnýho nedovolili...
“Abych ti řekl, že jsem se rozmyslel. Už to nechci dál tajit, klidně jim všechno vyklop!” pronesu odhodlaně a užívám si

jeho překvapenej výraz. Určitě nebude poslední.
Uvědomil jsem si totiž, že nemá cenu donekonečna odsouvat nevyhnutelný, a jestli to má jednou prasknout, bude mi pořád stokrát milejší, když k tomu dojde s mým svolením a né pod taktovkou toho pomstychtivce, od kterýho už jsem si užil svý. Nehodlám mu nechávat snadnou munici!
“Nebylo zrovna férový, jak jsem se k tobě choval. Povedlo se ti něco úžasnýho a každej by to měl vědět!” Oněmněle na mě zírá a z jeho tmavých očí toho nedokážu moc vyčíst.
“Sorry, že mi to tak trvalo,” dodám a přísahám, že jestli ani teď nic neřekne, asi mi rupne nějaká cévka!
Vrátí se zpátky ke mně. Zaváhá. Opatrně uchopí mou, teď už zdravou, a přitom pořád tak nepřirozeně sinalou ruku, a otočí ji hřbetem vzhůru. Zlehka přejíždí prstama po vystouplých zelených drahách a něžně je obkresluje.
Zase ty zpropadený motýlci, já už to prostě nevydržim - musim to vědět! Tak šimrá anebo škrábe? Prubnu to...
***
Když jsem byl malej, dostal jsem od babči k narozkám takovou tlustou obrázkovou bichli - *Biologie pro děti* se to jmenovalo. Dodnes si pamatuju, co bylo napsáno na její úvodní straně, většinou jsem se o moc dál stejně nedostal, první pasáž totiž byla věnována reprodukci a mě vždycky hrozně děsilo to zcvrklý zlověstný mimino, který se bůhvíproč usadilo mamince v břiše... každopádně, ta památná věta zněla zhruba asi takhle: *“Lidské tělo si můžete představit jako jeden velice složitý stroj, poskládaný z menších, různě specializovaných dílků, které spolu navzájem dokonale ladí a spolupracují.”*
A přesně takovejhle obraz se mi právě teď promítá v hlavě. Zatímco utíkám, moje svaly se vytrvale povolujou a smršťujou, krev rozvádí kyslík a energii i k tý nejposlednější buňce, kůže vylučuje pot, abych se nepřehřál, a můj mozek,

při veškerý práci, kterou každou pikosekundu zastane, dokáže ještě vymejšlet takovýhle ptákoviny, aniž by to mělo jakejkoliv negativní vliv na všechny ostatní funkce. Prostě paráda! Když si člověk tohle uvědomí, cítí se hned tak nějak výjimečně, skoro až božsky!
“Já-už-nemůžu!” Erik se potácí asi tak deset metrů za mnou, smrt na jazyku, vypadá jako živoucí antireklama na běh a vím jistě, že se právě teď božsky určitě necítí. Slituju se nad ním a trochu zvolnim.
“Musíš to překonat, začátky jsou vždycky těžký! Hlavní je polknout to prvotní blití a pak už to jde samo!” snažim se ho namotivovat, jenže někdy slova prostě nestačí, a když vidim to čirý utrpení, který z něj čím dál tím silněji vyzařuje, je pro mě o to obtížnější pochopit, že si tuhletu společnou aktivitu sám a zcela dobrovolně vybral mezi všema ostatníma nepřebernejma alternativama, který nám zdejší životní podmínky nabízejí. Nicméně, je to teprve naše druhý “rande”, nebo jak jinak nazvat ten čas, co spolu trávíme mimo pracovní povinnosti, a já přece nemůžu očekávat, že se se mnou bude chtít jít hned někam zašívat, už takhle se musim občas štípnout, abych se ujistil, že se to skutečně děje a nejedná se jen o další z mejch pomatenejch bludů. Necham ho trápit ještě asi dvě minuty a pak usoudím, že už má opravdu dost. Docváláme. Jsme právě někde na půli cesty mezi éčkem a efkem, v jedný z těch nekonečně nudných opuštěných chodbiček. Můj spoluneběžec se bez ostychu řízeně složí k zemi a lapá po dechu jako lochneska na souši, až mám na chvíli strach, abych ho nemusel křísit.
“Nechceš to už radši pro dnešek zabalit?” Dřepnu si vedle něj a sleduju, jak vytahuje z kapsy takový to mačkací foukátko pro astmatiky. Šlehne si jednou a pak pro jistotu ještě dvakrát, což asi nebude úplně správný dávkování, ale nepřijde mi vhodný, abych ho na to upozorňoval - to on je tady ten chytřejší...

“Lepší?” zeptam se a nedokážu si odpustit nablblej úsměv.
“Myslím, že lepší už to ani být nemůže...” zdrchaně se na mě zazubí a mně nezbývá než souhlasit.
Sedíme na podlaze a odpočíváme, zatímco si objekt mé touhy a zájmu posedle leští zamlžený skla do trika, vynoří se z levý strany koridoru dvojice gumovejch hlav a samozřejmě po nás ihned zvědavě pokukujou a něco si špitají. Od tý doby, co jsem se stal oficiálně přiznaným nadčlověkem, už si podobnýho chování ani nevšímám, je totiž mou denní rutinou.
Skrček si nasadí obroučky, načež je bohužel taky zaznamená, vyplašeně se zvedne na nohy a ve vteřině je zase děsně svěží a plnej sil, jako by si loknul živý vody.
“Tak snad abychom šli!” navrhne s pohledem upřeným k těm dvěma vetřelcům a působí děsně upjatě.
“Proč? Za chvíli jsou pryč, prostě je ignoruj.”
Zamračí se a místo toho, aby se řídil mou radou, svižně vykročí. Nezbejvá mi než se přidat. Jako dvě neutrální samostatný jednotky míjíme Skauty narušitele. Najednou mi připadá, že jsem něco hroznýho proved, i když tomu tentokrát ani tak neni!
Co myslíš, stydí se víc za tebe nebo za to, co jste?
Zmizíme za roh a už jsme zas jen sami dva, akorát mi přijde, jako by s těma čumilama odešla i veškerá dobrá nálada.
“Promiň, já na tohle asi ještě nemám.” Když vidim jeho zkroušenej výraz, nedokážu se dlouho zlobit.
“To neřeš...” Jednoho tajemství jsem se zbavil, tak si teď místo něj pořídim jiný.
***
Tradiční hlavní pondělní poradu tentokrát doprovázejí nemalá očekávání. Podle všech důvěryhodných drbacích zdrojů by se dnes mělo rozhodnout o ukončení odklízecích prací a o novym přerozdělení úkolů pro nadcházející etapu.

Celkem mě mrzí, že pravděpodobně přijdeme o jídelnu, i když zároveň tak trochu doufám v nějaký lepší angažmá. Například bych se určitě vůbec nezlobil za možnost podívat se zas po dlouhý, předlouhý době ven. Nechci si hejčkat nějaký přehnaný naděje, na druhou stranu fakt nevim, co bych měl pro vstup do kruhu důvěry ještě víc udělat.
Sekám latinu, poctivě absolvuju všechny testy, včetně těch drastičtějších, prostě zatnu zuby a necham si líbit téměř cokoliv, co si na mě tandem z laborky zrovna přichystá. Sice bych nemusel, ale vytrpím to, protože chci, a protože tak můžu pomoc něčemu většímu.
Erik a Lydia se o mě spravedlivě dělí, zatímco on se zaměřuje hlavně na teoretickou část výzkumu a bioluminiscenci, má skorotchýně se toho naopak zbytečně nebojí. Ať už se jedná o řízený dušení jedovatým plynem, kterej se zatím ukázal jako má největší slabina, nebo zkoumání rychlosti hojení různých typů poranění, vždycky si to dovede pod zástěrkou hledání poznání nějak odůvodnit a protlačit, prostě klasika...
S blížící se hodinou H pomalu bobtná nejenom obsazenost místnosti, ale i celková atmosféra. Jelikož většina Skautíku trpí neustálou potřebou o něčem diskutovat a překřikovat se, zasedačka brzy připomíná spíš třídu na prvním stupni o velký svačinový pauze.
Ve snaze uniknout všudypřítomnýmu hluku utíkám v myšlenkách do svý bubliny a využívám chvilku volnýho času ke spřádání plánů na naše příští dostaveníčko s jedním svérázně neodolatelným doktorem-nedoktorem a pokouším se najít správnou rovnováhu mezi papežem a děvkou...
“Vole, ty se zas tváříš!” ostře do mě rejpne. “Už jsi taky tak zvědavej jak já? Řikam ti, hlavně né žádný vaření, nebo mi jebne!”
Otráveně se na Zrzouna zašklebim, někdy je dotěrnější než vyrážka, a neochotně se vracím zpátky do přítomnosti.

“Srna se prej chystá skládat nějakej novej tým. Má to bejt něco extra, ne jenom obyčejný sběrači,” povede se mu získat mou pozornost.
“Srna? Měl bych ho znát, krom toho, že má vtipný jméno?” Nenápadně pokyne bradou směrem k vytáhlýmu chlápkovi s prošedivělýma koutama, co stojí opodál a vykecáva se s Kníračem a Faustem. Obratem si ho vybavim z jídelny, protože patřil k *Těm chytrým*.
“Je to druhá nejvyšší šarže hned po šéfíkovi, velký zvíře, přísnej ale férovej,” shrne mi parťák stručně jeho sívíčko.
“Aha... a ty myslíš, že by nás mohl chtít vzít?” Netroufám si odhadovat, nakolik je to jen jeho zbožným přáním a jak si oproti tomu skutečně stojí naše šance.
“No, proto jsem nás taky přihlásil! Teď, když seš ten supermutant, kdo ví?” Zrzoun je jeden z těch lidí, kteří vzali zprávu o mých schopnostech až překvapivě dobře. Krom toho, že to prej už dávno tušil, mu hlavně dost napravilo ego, když konečně odhalil pravej důvod, jaktože jsem ho začal porážet i s mou neohrabanou bojovou technikou.
Delší ručička na hodinách protíná dvanáctku, což znamená, že jsme se dočkali. Na pódium nakráčí šéfík a teď už i mně známý Srna. Profesionálně jim všichni zasalutujeme - úplně cítim, jak mi gumovatí mozek.
“Dobré ráno. Dejte si pohov!” Velitel zahájí svou obvyklou projevovou procházku, s rukama sepnutýma za zády majestátně obkružuje vyšlapaný kolečko v přední části posluchárny, připraven odvykládat nám vše, bez čehož se při plnění svého poslání poslušných loutek v kanadách jistě neobejdeme!
“Nebudu vás zbytečně zdržovat, času je málo a zima už nám pomalu klepe na dveře,” nadhodí na úvod a já si díky tomu taky jednou zas uvědomim, co je vlastně za měsíc. Člověku se těžko udržuje přehled o vnějším světě v týhletý konstantně ponurý zakopaný díře.

“Musíme si proto stanovit jasné priority! Zatímco jsme se zabývali odstraňováním následků nedávného požáru, stav některých zásob klesl pod kritickou hranici.”
Zrzoun do mě nešetrně dloubne loktem a téměř nesrozumitelně šeptá něco o posledním balíčku špaget či co, ale snažím se soustředit spíš na šéfa a ignoruju ho.
“Rozhodli jsme se tedy přesměrovat většinu našich sil k doplnění nejnutnějších komodit a předzásobení na nastávající období. Tři a tři čtyřčlenné skupiny budou systematicky vyjíždět tak, jak jste zvyklí, pouze s tím rozdílem, že se až do odvolání přerušuje sběr veškerého výzkumného materiálu, který se za současných podmínek jeví jako až příliš neefektivní.”
Což bohužel taky znamená, že budu i nadále pro laborku jediná pokusná opička na šťouchání špičatým klacíkem do bříška a měl bych se tedy připravit na pořádnej ranec zábavy. Hurá!
“O plánovaných změnách v oblasti bezpečnosti vás nyní poinformuje tady kapitán Srna. Prosím, je to tvoje...”
Šedivák hbitě předstoupí vedle svýho předřečníka, rozhlídne se bystrýma očima mezi náma pěšákama, jako by si nás skenoval a určoval, kdo z nás je použitelnej a kdo na odpis, až si říkám, jestli by se neměl přejmenovat spíš na Vlka, protože to by mu sedlo mnohem líp.
“Zachování bezproblémového chodu základny nespočívá pouze v materiálním zajištění. Neméně důležitý úkol představuje taktéž ochrana našeho útočiště před případným ohrožením zvenčí. Proto jsme se, společně s panem velitelem, rozhodli, založit novou speciální jednotku, která se pod mým přímým vedením postará o řešení této problematiky.”
Davem projede krátká vlna klasickýho šeptání a klevetění, já a Zrzoun si vzájemně vyměníme významný pohledy a tiše vyčkáváme na další podrobnosti.

“Hledáme někoho, kdo se nebojí náročných úkolů a umí se rychle rozhodovat, člověka fyzicky zdatného a připraveného splnit každý rozkaz, osobu schopnou samostatného uvažování i kreativního myšlení.” Jak tak poslouchám jeho náročný výběrový kritéria, měl bych bejt rád, že mi vůbec svěřili ten flek v kantýně.
Srna přimhouří víčka a ještě jednou na nás aplikuje svůj niternej pohled, pak se obrátí k tabuli a kostrbatým písmem začne škrábat seznam jmen.
“Tady je můj užší výběr kandidátů do druhého kola.”
Naneštěstí jsou znaky tak malý a blbě čitelný, že mi chvíli potrvá, než je přelouskám. Soudě podle Zrzounova zkřivenýho obličeje nejsem jedinej, kdo se o to právě snaží.
“Sraz v aule v 8:00!”
Oba vystupující již zjevně vyplácali všechen svůj komickej materiál, a tak se stahujou stranou ze světla reflektorů. K desce se okamžitě nažene dav nadržených, co si fandí natolik, aby věřili, že na ní rozluští svou pozvánku. Já mezi ně teda rozhodně nepatřím. Naopak Zrzoun už takovou mírou sebereflexe neoplývá a boxuje se vytrvale mezi ostatníma. Když na mě pak nadšeně houkne: “Jo! Kurva, jsme tam!” nepopírám, že mi trošku spadne čelist.
***
Tělocvičnu máme tentokrát jen pro sebe. S parťákem jsme se sem přiřítili s dostatečným časovým předstihem, za kterej by se nemusel stydět ani starobní důchodce, co jde zrovna na vlak. Stoupneme si k ribstolím a jen tak zevlujem, Zrzoun je až neobvykle zamlklej, nejspíš mu na tom konkurzu fakt záleží. Mohl bych si ho za to sice dobírat, akorát se bojim, že až nás odsud vyrazí, byl by o to nasranější, takže ho radši nechávam v klidu.
Brzy se nás sejde všech osm. Víme, že projde jen polovina, zvědavě po sobě pokukujem a snažíme se odhadnout, kdo na tom asi jak bude. Kdybych to měl objektivně zhodnotit,

na první dobrou vyberu čtyři vítěze - namakaný, drsně se tvářící týpky, který vypadají, že už si lecčim prošli, chovají se, jako by to měli totálně na háku a sebevědomí z nich jenom září. Na druhou stranu, jsem taky už dost protřelej na to, abych věděl, že zdání někdy klame a člověk občas dokáže fakt překvapit, takže si soudy nechávam prozatím otevřený.
Kapitán Šedivák dorazí na vteřinu přesně. Všichni se ihned vyprsíme a odhrbíme, protože každá snaha se cení, a neznam jedinou uniformu, kterou by tohle nerajcovalo.
“Pánové!” přivítá se s naší hvězdnou sestavou. “Rád bych si nejdřív prověřil, co od vás můžu čekat!”
Jeden z těch namachrovaných Skautů, kterej působí trochu jako hasič z teplýho kalendáře, se po jeho slovech pohrdavě uchechtne.
“Vy! Ano, vy! Můžete prosím předstoupit?” nekompromisně si ho předvolá. “Zdáte se jako skvělý kandidát, tak co kdybyste rovnou tohle kolo vynechal a vypadnul kurva okamžitě z tý zasraný auly!” sjede ho tak, až si z toho my ostatní málem stříkneme do trenek, někteří možná víc než jen málem.
Svalovec poníženě sklopí uši a opouští výběrový řízení.
“Tak, to bysme měli. Vy ostatní za mnou, ke zbrojnici!”
***
Zhluboka se nadechnu, přivřu nejdřív levý a potom pravý oko - vždycky jsem měl za to, že se to má takhle správně dělat. S maximálním soustředěním zamířim na terč, minimalizuju třes v rukou, a jakmile jsem si dostatečně jistej, pomalu vydechnu a stisknu spoušť.
Teda, čekal jsem všechno, jen tohle ne...
Bouchačka nevydá bubínky drásající ránu, neodkopne mě zákeřnej zpětnej ráz výstřelu, nedojde na žádnej zázračnej začátečnickej zásah přímo doprostřed toho nejmenšího pidikolečka a dokonce se ani neodrazí zbloudilá kulka od

sloupu, aby pak následně zasáhla jednoho z poblíž stojících kokotů přímo do palice. Nestane se totiž vůbec, ale vůbec nic! Muselo se to nějak zaseknout nebo co, ta pistole mě prostě neposlouchá!
“Ty vole, to je debil!” neudrží se pihatec, ksicht namáčknutej v dlaních. “Kolikrát jsem ti říkal, co máš udělat jako první, když vezmeš do ruky bouchačku?”
Snažim se vzpomenout si na jednu z dávných výukových lekcí, kterou mě kdysi oblažil, jenomže ať pátrám, jak pátrám, nedokážu na nic kloudnýho přijít. Leda že...
Zašmátram po svrchní části těla zbraně a nahmatám tam malou, téměř nepatrnou páčku. Ohnu jí a tiše to cvakne.
“No jasně, pojistka!” Vítězoslavně se otočím směrem k malýmu hloučku mých kolegů a rozverně jim ukazuju teď už úspěšně odjištěnou pistoli. Když mě uvidí, okamžitě se vyplašeně přikrčí, krejou si hlavy a jiné důležité partie a poměrně intenzivně u toho nadávají.
“Mohl byste, prosím, odložit tu zbraň na zem a vrátit se sem k nám?” Nevim, zda je úplně nezbytný, aby na mě Srna mluvil jako na mentála, ale poslechnu. “Myslím, že pro představu už mi to stačilo.”
***
Nikoho dalšího zatím nevyrazil, nejblíž jsem k tomu měl asi já na střelnici, nebudem si lhát, nicméně jeden exemplární příklad Srnovi pro dnešek stačil, tudíž jsem ještě dostal šanci, abych si napravil pověst.
Následně skládáme všemožný zkoušky tělesný zdatnosti, jako je šplhání na čas, sprint, výdrž v závěsu a podobný kraviny, na kterých se ale krásně ukazuje, že dojde-li na úkoly vyžadující rychlost nebo sílu, žádnej ze zbývajících šesti zoufalců pro mě nepředstavuje vážnější ohrožení, a to jsem se zatím ani pořádně nezahřál.
Přejdeme k zápasům zblízka, jeden na jednoho. Postupně vyřadím více či méně ponižujícím způsobem ostatní

konkurenty, nejvíc mi dá zabrat samozřejmě Zrzoun, nejen proto, že je dobře obeznámen s mýma oblíbenýma fíglema, ale taky proto, že je pro něj tahleta výzva otázkou cti! Žádnej učitel přece nemá rád, když ho jeho vlastní žák totálně vyškolí.
Kapitán vše zpovzdálí pozoruje rentgenovýma očima a dělá si mentální poznámky. Kdybych měl odhadovat, jakou charakteristiku si asi zaškatulkoval ke mně, představil bych si postavu takovýho toho barbara z rpgéček s obrovskou obouruční sekerou, kterýho vždycky pošlou na bosse v první linii, protože toho nejvíc umlátí i ustojí a zároveň je taky dost blbej na to, aby vůbec do takovýho boje šel.
I tak je pro mě nakonec Srnův náborovej den příjemným zpestřením, má ješitná dušička zažívá nebývalou rozkoš z každýho vítězství, líže se ze starejch ran a nabývá na jistotě.V závěru si nás kapitán nechá opět nastoupit v řad. Letmo přelítnu pohledem naši upocenou sedmu a stejně jako ráno sestavuju potencionální žebříček vítězů.
“Děkuji všem zúčastněným za snahu i za váš čas!”
Z toho, co jsem měl možnost zažít, nevidím svoje ani Zrzounovo šance zas až tak bledě. Jasně, že by se na každým z nás daly najít nějaký mouchy, ale když se to vezme v kompletním balení, doufám, že máme co nabídnout.
“Zítra vás vyrozumím ohledně výsledku. Můžete jít.”
***
Jsem tak akorát zralej na sprchu a pak musím spěchat na pokoj, abych se připravil, než si pro mě přijde někdo z laborky. Proto mi mírně naboural plány, když si mě pihatec vezme stranou, jistě aby se po mně mohl vozit kvůli tý aféře s pojistkou, nebo já nevim, co si zas vymyslí, tak nebo tak se ho musim rychle zbavit!
“Dneska celkem slušný, ne?” zní až překvapivě málo urejpaně.

“Jo jo, mam z toho dobrej pocit... co ty?”
On mi ovšem nic neodpoví a nechává mě v očekávání hledět, jak něco rozvláčně loví na dně svýho batohu. Trvá to nesnesitelně dlouho a vzhledem k mýmu časovýmu presu nedokážu zahnat podezření, jestli to nedělá tak trochu schváně.
Konečně se spokojeně zakření a zamává mi před nosem čipovou kartou. “Nosim jí u sebe už nějakou dobu...”
Podle hladkýho plastovýho povrchu však poznám, že je úplně nedotčená.
“Faust chtěl, ať ti ji dám, až budeš připravenej. Takže...”
Podává mi ji skoro až s posvátnou úctou do ruky, ihned se po ní lačně natáhnu a chytám ji mezi prsty. Zrzoun se svýho konce ovšem taky zatim nepouští. “Hlavně si to, prosim tě, neposer! Udělej mi tu radost!”
Důkladně si mě přeměří, milimetr po milimetru, jako by se ještě na poslední chvíli rozmejšlel, pak mi ji konečně předá a teď už je jen má - proplesknete mě někdo, prosím!
“Hustý!” Zavrtim hlavou a jsem trochu v šoku. Pořád nemůžu uvěřit, že se to vážně děje! Držim před sebou propustku ven na svobodu a najednou se to ve mně začne všechno prát a obracet naruby.
Nejspíš je to znát i navenek, Zrzoun mi nechává moment na vydejchání a pak nasadí ten úplně nejseriózněji kropenatej ksicht, co jsem kdy u něj zažil.
“Neni mi zrovna příjemný o tom takhle mluvit, ale měl bys to vědět.” Nutkavě přejíždím bříškama palců přes hrany svojí čipovky a nemůžu se jí nabažit.
“Už jsem si něčím podobným jednou prošel a fakt bych to nerad řešil znova…” Sice se úplně nechytám, ale jsem připraven pozorně si ho vyslechnout, po tomhle dárku si připadám dlužnej.
“Byl to můj poslední parťák, těsně před tebou. Znali jsme se už od výcviku, naše holky spolu chodily na nehty, občas

jsme se navštěvovali a tak, prostě kámoš...” Pořád je tak neuvěřitelně vážnej, až je to skoro podezřelý. Tuhletu jeho choulostivou stránku zatím neznám a je pro mě oproti klasický smradovitosti tak nějak těžko uvěřitelná.
“No, a pak se to jednoho dne stalo... Jasně, všichni jsme ztratili svý blízký, ale každej to nesl jinak, někdo hůř a někdo líp... no, a on byl z těch, který to prožívali fakt blbě.” Jeho hlas zní možná vyrovnaně, ale vyhejbavý oči prozrazujou, jak nelehko se mu s něčím takovým svěřuje. Tenhle cizí, úplně jinej Zrzoun tu teď přede mnou odhaluje starý rány a já najednou taky musím myslet na ty, co jsem nechal už dávno za sebou, nebo jsem si to aspoň úspěšně namlouval.
“Zkrátka se při jedný naší pochůzce trhnul a zamířil k sobě domů, asi se chtěl rozloučit, nebo možná doufal, že se stane nějakej zázrak, fakt nevim... Samozřejmě mi hned došlo, kam ho mam jít hledat, a tak jsem šel...” A já už nejspíš tušim, kam tenhle příběh spěje, ale nejsem takovej debil, abych mu přerušoval zpověď.
Zhluboka se nadechne a nervózně vyfoukne vzduch, jako by vypouštěl dým z cigarety. “Jenže jsem dorazil pozdě... Ležel tam v obejváku, mozek na tapetách a bylo vymalováno... nedalo se už nic dělat.” Soucitně přikývnu a nechávám to těžký téma jen tak nenuceně sednout do ticha, ono je někdy lepší mlčet. Dobře totiž chápu, že stejně neexistuje nic, co bych mu mohl říct, aby se pro něj ta věc stala přijatelnější a tolik nebolela.
“No ale, proč ti to vůbec všechno tlačim?” vzpamatuje se a rychle spěje k pointě. “Tam nahoře na tebe nečeká žádná skvělá budoucnost. Jestli seš chytrej, tak už to víš... Já jsem si to taky takhle nepředstavoval, to asi nikdo z nás, ale rodinu si holt nevybereš... a ta tvá i má je teď tady, né tam! Jenom jsem ti to chtěl připomenout.”
Přehodí si bágl přes rameno a nechává mě stát samotnýho na chodbě jak tvrdý Y, mý nový čipovce napospas.

***

Nebojte se strachu! Pokaždý, když ten titulek u ní v knihovně zahlídnu, nemůžu si pomoc a musím ho číst pořád a pořád dokola. *Nebojte se strachu! Nebojte se strachu! Nebojte se strachu!*

Je to tak absurdní!

Za prvé proto, jak lacině tahleta pseudopsychologická brožura vůbec působí, proboha! Ona si tu sedí v superutajovaný vědecký laboratoři, IQ stopade, vymejšlí si ty svoje paprsky smrti a kdovíco ještě, ale ve volných chvílích, místo aby si za zvuku opery četla třeba filozofický eseje nebo aspoň odbornou literaturu, vezme raději do ruky nějakou motivační slátaninu za šest pětek a dá si k tomu sušenku.

A za druhé, tahleta ženská je pro mě přímo ztělesněním strachu! Což znamená, že se mě tu vlastně snaží pomocí nějakých podprahových voodoo signálů zmanipulovat a přesvědčit, abych byl vděčnej, že je taková pizda, protože tím, jak mě děsí, mi defacto prokazuje laskavost a dává mi možnost se zocelit a stát se lepším člověkem! No, neni to krásný?

“Zdá se, že jsme již vyčerpali všechny dostupné metody. Velice jste nám pomohl, ani jsem nečekala takový úspěch! Povedlo se nám zdokumentovat opravdu širokou škálu různých poranění!”

Váhám, jestli je fakt tak nadšená, nebo se jen křečovitě snaží zakrýt, jak je jí děsně líto, že už mi nemůže ze společensky přijatelnejch důvodů dál beztrestně ubližovat.

“Tedy, až na ty tříštivé zlomeniny a amputace, že? Ale to se vám vůbec nedivím...”

Trapně se na ni zaculim. “No, jak vás tak znam, máte už určite nachystáno něco dalšího.”

Suchá zas jednou marně bojuje s nasazováním přátelskýho úsměvu, někdy si řikam, že by jí měl někdo poradit, ať se na

to rovnou radši vysere a ušetří si vrásky. Pak mi přes stůl šoupne seznam rozsahu A4 s názvem: *Vliv psychotropních látek a hranice intoxikace.*
“Myslím, že tohle by se vám mohlo líbit,” šibalsky na mě mrkne.

Přelítnu očima asi padesáti položkovej výčet nejrůznějších lomcováků a oblbováků a divím se, jak je možný, že tady na základně s touhletou zásobičkou dokázali až do teď bezúhonně fungovat. Předpokládám, že o tom všechny ty zdejší kyselý ksichty buďto ani netuší, nebo si doktorka svůj poklad pekelně dobře střeží a skrývá, jinak to neni možný!
“S některými z těchto látek jste se v běžném životě již určitě setkal. My se teď zaměříme hlavně na to, jaký a jestli vůbec na vás budou mít vliv. Dalo by se totiž předpokládat, že je váš organismus “spálí” a vyloučí dřív, než vůbec pocítíte jejich účinky, ale to zatím nebudu předbíhat.”
Vrhnu na ni jeden pohled plnej zděšení.

“Počkat, jak jako “spálí”? To už se jako nikdy nebudu schopnej třeba... opít a tak?” Schválně vybíram tu nejměkkčejší variantu, úplně totiž nepotřebuju vyhrát *Fetku roku*. Né, že by na tom teda nějak extra záleželo, ale už takhle má o mně dost nevalný mínění, a když jsme teď skoro ta rodina...
“Ano, pravděpodobně tomu tak bude.”
Zvlaštní, že škodolibý nebo záštiplný výrazy jí jdou hned na první dobrou. Zkroušeně se svezu hlouběji do křesla a chce se mi brečet. Samozřejmě se před ní udržim, takovou radost jí nedopřeju, nicméně, co se mnou tenhleten handicap udělá z dlouhodobějšího hlediska, to si fakt nechci ani představovat!
***
Abych si trochu spravil náladu, rozhodnu se poslechnout volání divočiny. Poté, co jsem se skoro hodinu před Suchou statečně ládoval amfetaminama, načež jsme dospěli k závěru, že to se mnou skutečně nic - ale lautrnic nedělá, tak nějak potřebuju najít novej smysl života!
A když už jsem teď ten hrdý držitel čipové karty, nemusím se nechávat všude doprovázet, potažmo ani nikomu vysvětlovat, za kým zrovna jdu a proč.
“Eriku, jsi tam?” Nedaří se mi na něj doklepat a dostávam těžký deja vu. Třeba by pomohlo, kdybych zase použil hlavu?
Dám tomu ještě jednu šanci a pak se uvidí. Zaťukám. Rozcuchanej skrček tentokrát vyleze ze svý chaloupky a je to přesně tak, jak jsem se obával. Ten lobotomickej pohled už dobře znám.
“Jéé, pojď dál...” Přece jen v sobě probudí jiskřičku nadšení. Sice mě kdovíjak netěší najít ho v tomhle stavu, na druhou stranu vědomí, že je i tak mou návštěvou znatelně potěšen, na moje ego prostě funguje. Rozhlídnu se po chodbě, jestli mě náhodou zrovna nesleduje paní ježibaba, a vklouznu

dovnitř. Zabední nás v tý nejvypucovanější pevnosti, kde jsem se kdy zabedňoval, a pak mě pozve vedle sebe na pohovku. Na stolku před náma leží pár vyrovnaných složek a krabička Revazepamu. Všimne si, jak po ní pokukuju.
“Promiň, už jsem dnes nikoho nečekal...”
Skoro bych tipoval, že se možná pod tou dusivou vrstvou otupělosti i stydí, a v tom mi dojde, že to tak nechci! Já mam sice s podobnejma srandama zřejmě doživotní útrum, což ale neznamená, že bych to ostatním nepřál, nebo jim snad záviděl. V Erikově případě navíc nejde ani tak o to se sjet až na dřeň, dokud člověk nebleje duhu, jako spíš o jedinej dostupnej způsob úniku.
“Né, to je v pohodě, chtěl jsem tě jen překvapit.” Dělám, jakoby nic, a prohlížim si jeho obličej. Takhle blízko se za normálních okolností dostanu jen výjimečně, navíc bez brejlí úplně jinak vyniknou jeho lícní kosti, tu levou zdobí malý mateřský znamínko.
“Nezlob se, já bych fakt rád... ale... teď to nejde...” vysouká ze sebe ospale a vypadá to, že každou chvílí odpadne. Bylo by ode mě vrcholně nevkusný využít jeho slabosti, už jen z toho pomyšlení si připadám jako nějakej špinavej úchylák, takže si pro jistotu kousek odsednu.
“Tak třeba někdy jindy...”
V ten moment mu spadnou víčka a je v limbu. Pomalu se zvedám, přemejšlim, že bych ho uložil do pohodlnější pozice a možná i něčim přikryl, ale nakonec mi to přijde až moc patetický. Místo toho vezmu do rukou ty pilule a hledám příbalový informace - čistě ze zvědavosti. Lísteček ovšem buďto chybí, nebo ho někdo odstranil záměrně. Zklamaně vracím krabičku zpět na původní místo a omylem při tom drknu o ministavbu ze šanonů na desce.
“Sakra!” Pochybuju, že ji dokážu stejně tak dokonale vyrovnat. Jenže, pokud se mi to nepodaří, bude si o mně Erik myslet, že jsem mu tu šmejdil...

A proč by sis jako nezašmejdil? On tě přece zkoumá v jednom kuse! pokouší mě Netvor.
Jeho návrhy většinou pouštim jedním uchem tam a prdelí ven, ovšem na tomhle možná něco bude. Plus se vlastně jedná o naprosto neškodnou záležitost. Jasně, že by mě ani nenapadlo lézt mu třeba do skříně nebo do počítače, ale takový papíry, který se volně povalujou na stole a kdokoliv si je může chtít prohlidnout, to je věc jiná...
Slídivě listuju skrčkovýma poznámkama a jsem těžce znuděn - nevim, co jsem jako čekal. Většinu z těch, pro laika absolutně nezajímavejch, tabulek a výpisů, už se mi jejich autor dokonce sám pokoušel opakovaně vnutit k nahlédnutí a já mu to překvapivě pokaždý odmítnul, ale jak že se to říká o tom zakázanym ovoci?
Začíná mi to bejt fakt dost blbý, a tak toho nechám. Je na čase postavit věž a pak se ostudně vypařit.
Právě umisťuju poslední složku, když na mě z jejích útrob vypadne uvolněnej štos papírů. *Potenciál využití Lampyris ve vojenské praxi.*
***
“Lexí, no tak, mluv se mnou!”
Přihazuju do vaku poslední dvě poctivě ukradený konzervy, který zatim nepadly za vlast.
“Přece víš, že tohle neni žádný řešení!”
Sesbírám ze země veškerý svý hadry i ty špinavý, nedá se nic dělat, ale budu se muset uskromnit. Kdo řiká, že je nutný, abych voněl a byl jako ze žurnálu? Kvičouni se jistě kvůli tomu pohoršovat nebudou...
“Prostě to jenom potřebuješ nějak vstřebat, to je celý...”
Takže už chybí jen kartáček na zuby, flaška s vodou a druhý boty.
“Nebylo by lepší radši se na to vyspat, třeba to zítra uvidíš jinak?”
Nespokojeně kontroluju skoro naplněný zavazadlo a přijde

mi škoda nevyužít zbejvajícího místa. Jenže, přišel jsem tak trochu nalehko a nic víc, co bych si chtěl vzít, tu stejně asi nemám. Rozhlížim se kolem. V tom mi sklouznou oči k improvizovaný židlo-poličce na knihy a mam sto chutí praštit pěstí do zdi! Ale protože jsem rozumnej a nechci na sebe strhávat nežádoucí pozornost, zase se pěkně vydejchám a uklidním.
“Ráda bych podotkla, že v tomhle s tebou teda nejedu!”
Seš vážně vytrvalá, to se musí nechat...
Nepatrně se zaraduje, že jsem ji konečně vzal na zřetel, a já toho už teď lituju.
“Nemůžeš přece dělat závěry z jednoho cancu papíru! Bez vysvětlení, bez kontextu... Vždyť tohle je děsně zbrklý a pitomý i na tebe! No tak, prober se!”
Kouknu na hodinky a v duchu si odpočítávam čas.
Proberu se tak za tři, čtyři hodiny, až budou všichni spát, a pak odsud konečně vypadnu!
“To přece nemyslíš vážně! A co Erik?”
Nechci na něj teď myslet...
Pověsím sbalenou tašku na věšák hned vedle dveří a pro jistotu ještě jednou přes kapsu nahmatám hranatej kousek plastu. Pohodlně se natáhnu na matračku, založim si ruce za hlavu a představuju si, jak budu zítra touhletou dobou koukat někde venku místo do stropu na hvězdy.
Netvor si spokojeně zavrní.
***
Zkušeným pohybem profesionálního kuchaře hotovek vyklepávám dva rosolovitý lunchmeaty na pánev. Její rozpálenej povrch podrážděně zaprská, a tak s ní trochu zakvrdlám, aby se maso rovnoměrně rozplizlo a nepřipalovalo. Celým barákem se ve vteřině roznese neodolatelná vůně, je skoro čas oběda a mně už pěkně kručí v břiše.
Vypínam vařič a nechávam jídlo stranou ještě trochu dojít.

Mezitím se přesouvám k oknu a odhrnuju provizorní závěs ze starýho povlečení. Do obličeje se mi okamžitě zabodávají ledový jehličky a od nosu stoupá pára. Rozhlížím se poklidnou, skoro až pohlednicově kýčovitou, zasněženou krajinou. Skrz opadaný větve stromů je vidět poměrně daleko, přesto, krom několika černejch havranů kroužících nad obzorem, nezaznamenám žádnej další pohyb, a to je dobře. Od branky až k lesní cestě brázdí bílou pokrývku úzká vyšlapaná pěšina. Do města se ovšem nikdo z nás v nejbližší době nechystá.
Dole v přízemku parkuje Jindrovo plně naloženej vozík se zásobama a k tomu všemu máme nasušeno takový množství kukuřice, ze kterýho by se dalo nadělat popcornu, že by to zaplnilo tuhle barabiznu až po střechu. Nemluvě o tom, že to není zdaleka jediná plodina, kterou jsme si nasyslili na dlouhé zimní večery. Na lankách zavěšený, nádherně obsypaný, tlustý palice mé nejoblíbenější byliny krásně dozdobujou každej volnej kout místnosti a vůkol čpí svý uklidňující aroma.
K dosažení absolutní spokojenosti už mi chybí akorát poslední maličkost. A ta maličkost právě překračuje práh našeho pokoje. Vesele se na mě usmívá, když nám servíruje lahodnej pokrm ke stolu. Popřejeme si dobrou chuť a já si utahuju z jeho neustálýho přerovnávání a hromádkování masa na talíři, kterým si krátí čas mezi jednotlivými sousty - ty je totiž potřeba minimálně dvacetkrát přežvejkat a pak teprve spolknout. Nikdy jsem neviděl nikoho jíst takhle pomalu...
Zatímco se každej svým vlastním tempem propracováváme obědem, venku se nápadně zatáhne a přišeří, a tak se musí jeden z nás zvednout od stolu a rozsvítit svíčku.
Samozřejmě jsem to já, pochybuju, že bych vydržel čekat několik dalších dlouhých minut, než skončí se svým obřadným pozříváním potravy, ale dělám to rád, nestěžuju

si… Sotva dosednu zpátky na židli, můžu se znovu zvedat a celej proces ještě jednou pro velký úspěch zopakovat. Plamínek totiž zhasnul lezavým průvanem, špatně upevněná clona v okně sebou divoce mrská a plápolá a vypadá to, že se na nás žene pěknej nečas. Dneska už asi ven nepůjdem.
Opatrně vkládám čajovou svíčku dovnitř do zavařovačky, načež mám v programu ještě jednu, taktéž velice důležitou činnost. Ono totiž ubalit správně brko, to neni jen tak... Člověk sice může mít léta praxe, ale jak se to odflákne, tak je to prostě vždycky znát! Nějakou chvíli si s tím pohrávám - to jsem se taky naučil od něj, že nic neni dost dobrý, dokud to neni naprosto dokonalý, a když už jsem konečně spokojenej a dokochanej svým mistrovským dílem, je mi až líto tu nádheru zapálit.
Udělám si pohodlí a zahučim do postele. Možná, že je stará a prožraná červotočem, ale zatím nikdy nezklamala. Zanedlouho na to se ke mně připojí můj přídavnej tepelnej zdroj, kterej konečně dožvejkal. Nabízim mu práska, on je ovšem nenapravitelnej slušňák a jako vždy mi dává košem. Přišoupnu si k sobě popelník a naposledy potáhnu. Povede se mi vyfouknout výstavní kroužek, i když on tvrdí, že to byla spíš elipsa. Příjemný horko a pocit plnýho žaludku nás ukolíbává ke spánku.
Dříve než usneme, roztrhne nebe za oknem nepřirozená intenzivní záře. Tlaková vlna za doprovodu mohutnýho burácení prudce odhodí záclonu a nám se tak naskytne jedinečnej výhled na zcela novej druh lesního hřibu - ten atomovej. Hlavou mi proletí děsně naléhavá, trávou zesílená myšlenka:
Tak přesně takhle nějak jsem si vždycky přál umřít...
***
“Ale ale, kohopak to tu máme? Sedej!”
S nechutí pokládam svůj tác vedle těch, co si vyfasovali

Zrzoun s Kníračem, a společně se snažíme uhodnout, na co že se to vlastně právě díváme.
“Ty vole, tak tohle by za nás teda neprošlo!” V tom jsme za jedno.
Štítivě dloubnu vidličkou do podezřele nahnědlýho objektu, kterej má tvar jako bábovička vyklopená z hrnku na kafe, a ten se se skřípavým drhnutím o misku kousíček posune.
Pihatec je o fous odvážnější a rovnou na to sáhne a klepe s tím o stůl. Knír nás jen zdrženlivě sleduje, jako by nevěděl, jestli se začít smát nebo brečet, a pak si vybere tu první variantu.
“Jak vlastně dopadly ty příjimačky, už něco víš?” Obrátim pozornost ke svýmu parťákovi, ten okamžitě nasadí záludnej výraz, tudíž je mi jasný, že jistý informace určitě má, teď ještě záleží, jak moc bude ochotnej se o ně se mnou podělit.
Knírač se nad jeho nepříliš kamarádským chováním s hlasitým mlaskáním pozastaví, poprská nám u toho všem snídani a pak praví:
“Neměl bys bejt na něj trošku milejší? Obzvlášť, když ti vyhrál sázku?”
Už se tomu u těch dvou ani nedivim.
Rádoby uraženě přimhouřim oči a sleduju je jako na divadle.
“To ty sis vsadil proti němu, né já, tak jakejpak milejší?”
Prskavec se na mě omluvně ušklíbne. “No jo no, holt bylo to pade na pade a někdo si musel vybrat tu druhou stranu...”
Od jednoho z vedlejších stolů se ozve nejdřív bolestivej nářek a potom hotová lavina nadávek. Dávám tomu den, maximálně dva a budou se před náma plazit po kolenou, ať se vrátíme za sporák.
“Jen se přiznej, nestyď se! Jak moc jsi tady chudákovi zelenáčovi věřil!” drze ho pobízí Zrzoun. Z mýho původního námětu sice malinko sešlo, ale možná se k němu páni herci ještě vrátí v příštím dějství.

“Jasně jsem snad řikal, že když vyhraju, tak mě to bude mrzet! To nepopřeš...”
Pihatec už to nevydrží a kápne božskou: “My jsme se totiž vsadili, jestli dnes v noci nezdrhneš!”
Mám co dělat, abych je oba nepokropil čajem.
“Jo, a mimochodem, hned po jídle si máme jít vyzvednout novou výstroj, tak se moc nenarvi!”
***
Proč já? Proč-kurva-vždycky-já?!
S neskrývanou závistí v očích pozoruju asi tak o hlavu nižšího Zrzouna a chce se mi okamžitě naběhnout za Vlastíkem, aby mi taky pomohl sepsat nějakou oficiální stížnost nebo možná spíš reklamační protokol, kterej bych mohl poslat rodičům do záhrobí - že mě nechali tak vyrůst a já se teď kvůli tomu nevejdu do žádnýho eráru!
Zatímco první uniforma se mi nepříjemně zařezávala i tam, kde jsem si dosud nemyslel, že je vůbec možný, aby se cokoliv zařezávalo, druhá šla stranou hned poté, jakmile jsem otevřel pytel a trochu si k ní přičichnul. No, a ta poslední, nejmíň nepohodlná, zase vypadá, jako bych ji ukradnul mladšímu bráchovi. Nohavice mi končí zhruba v půli lýtek a “sražená” neprůstřelná vesta působí, no řekněme celkem odvážně. Nejradši bych se šel někam zakopat, a to už teď jsme poměrně hluboko...
“Hmm, pěkný hadry! Móc sluší!” vytlemí se mi. Ani mu to nemůžu mít za zlý, jsem až příliš snadnej terč.
“Sorry, ale s někym už chodim,” setřu ho a hledim si svýho.
Mimo toho krásnýho vohozu jsem ve svý nový skříňce objevil i postapo-sadu pro přežití. Gumový rukavice, jednorázovej overal s kapucou a strašně pohodlnou dejchací masku s takovýma těma skleněnýma průzorama a šroubovacíma filtrama po stranách.
Obrátím se na svýho parťáka, abych mu položil záludnou otázku. “Hele, a myslíš, že si to mam fakt jako brát všechno

na sebe? Prve jsem takovýhle vymoženosti taky neměl a nic se mi nestalo...”
Zrzoun, jakožto zkušenej venkovní chodec, mi nezaujatě odpoví. “No, tak seš buď imunní, nebo jsi měl prostě jen kliku. Každopádně stačí, když si vezmeš tu masku, ostatní na to taky serou...”
“Tak fajn.” Pokrčim rameny a dál už to nerozebíráme. Když to přijde divný jen mně, co bych se v tom zbytečně rochal.
Záhy se dostaví do šatny další dva členové naší speciální jednotky vyvolených. Za velmi uspokojující fakt shledávám, že ani jeden z nich nespadá do kategorie nablblých testosteronových debílků.
“Čau!” pozdravíme je téměř jednohlasně.
Taky po nás ležérně máchnou tlapou a tím končí veškerý naše představování. Předpokládám, že Zrzoun se s nima zná už z dřívějška nebo minimálně ví, jak se jmenujou, oni zas určitě tuší, kdo jsem já, no a na moji perspektivu každej sere, takže asi tak.
Znovu se marně pokouším aspoň o kousek natáhnout ty pitomý nohavice, ale nakonec se nechávam odradit varovným trhavým zvukem, dřepnu si otráveně na lavičku a hraju si s popruhem od masky.
“Tak co, nervózní?” Nakloní se ke mně můj nejstarostlivější parťák na světě. Chvíli se rozmejšlim a pak jenom upřímně zavrtim hlavou.
“Ne, vlastně ani ne.”
Jak je to dlouho, co jsem byl naposledy tam nahoře? Zhruba tak měsíc, plus mínus? Sakra to to uteklo! A teď, když je to najednou tak blízko, asi bych měl bejt natěšenej, skákat radostí do stropu, jenže já se místo toho cejtim spíš ploše, tak nějak prázdně, jako by na tom vlastně už ani nezáleželo, težko říct, čím to je...
“Hele, tak hlavně žádný kraviny, jo? Jsme domluvený...” tiše mi připomene, aby nás ty dva nemohli slyšet, vybavím si

obsah našeho včerejšího rozhovoru a kejvnu.
Kdyby jen věděl, jak blízko jsem “těm kravinám” ještě dnes nad ránem byl... Přestože jsem se nakonec rozhodnul neudělat je a zůstat, neznamená to, že bych si snad připadal o něco míň zklamanej.
Potenciál využití Lampyris ve vojenské praxi. Žádná spása lidstva před nákazou, ne... jenom čistej kalkul, další výhoda na bitevním poli. Proč mě to vůbec udivuje? Vždyť jaká je silnější motivace, než touha vyhrát a rozdrtit nepřítele? Rodina, kamarádství, nebo snad láska? Co je víc?
A záleží na tom vůbec? Mam v tom teď opravdu pěknej bordel, ale nechce se mi to řešit...
***
Štiplavej pach spáleniny a zatuchliny mě zastihne naprosto nepřipravenýho. Nemilosrdně mi vrazí jednu přes držku, načež ho následuje nepříjemný škrabání v obou nosních dírkách, který mě nutí ke kašli. Vzduch tady je mnohem těžší a takovej hutnější než ve vnitřní klimatizovaný části základny.
Vytrvale stoupáme po děrovanejch točitejch stupíncích, co krok, to malá ozvěna. Všudypřítomná vlhkost se mi vpíjí do oblečení a do vlasů a lepí je ke kůži. Když se pak před náma otevírá širokej, stále ještě podzemní prostor nad schodištěm, už ten smrad snad ani nevnímám, jsem jím úplně nasáklej.
Čekáme, než se za náma vydrápou i zbývající členové výpravy, a já zatím zvídavě pátrám zrakem po okolí. Dominantu rozsáhlý, od sazí ušmudlaný haly představujou obří, naopak perfektně nablejskaný trezorový vrata, který jsou v současným okamžiku neprodyšně uzavřený. Kulatej portál z masivního kovu zapuštěnej do zdi asi tak tuctem, jako paže širokých, pístů, ovládaných na oranžovo natřeným kormidlem uprostřed, navíc ještě zodpovědně střeží dva vyzbrojení hlídači.

Dalším a zároveň posledním výrazným prvkem jinak zcela prázdný, plechovýma plátama obložený místnosti, je nákladní výtah, kterej někdo vyloženě umělecky oblepil výstražnou žluto-černou páskou, aby tak bylo jasně poznat, že je momentálně mimo provoz, a já už se fakt těšim, až si ty pekelně dlouhý schody dáme dnes ještě jednou cestou zpátky!
V osum je Skautstvo připravený v plným počtu a vedoucí začínají rozdávat pokyny svejm jednotkám. Ačkoliv má každá z nich vlastní konkrétní zadání, hlavní úkol zůstává pro všechny stejnej - vrátit se v celku a včas domů na oběd. Kvůli kontaminaci musíme mít nařízený stopky na čtyř hodinovej odpočet, kterej se za žádnou cenu nesmí překročit. Při návratu pak dostaneme nějakej speciální čistící sajrajt, co prej chutná jako saponát na podlahu, čímž by se mělo učinit všem protinákazovejm opatřením za dost. Jelikož už se dostavil i Srna, srotíme se kolem něj jako hlouček turistů u svýho průvodce - akorát mu teda chybí takovej ten deštníček, nasazujeme si masky a následujeme ho ven.
Těsně poté, co projdeme trezorovým uzávěrem, se musíme smrsknout do řady, ti vyšší z nás navíc i přikrčit, abychom byli vůbec schopní prolézt skrz tmavej, klaustrofobicky úzkej tunel. Všimnu si, že má většina Skautů s sebou svoji baterku a svítí si na cestu, asi bych měl bejt ukřivděnej, že jsem žádnou nedostal, ale možná to ani nebylo schválně, je o mně přeci všeobecně známo, že tuhle funkci zastanu sám. Co už však tolik lidí neví, je, jakou mi to dá kurevskou práci a soustředění, než se vůbec nahodim, tudíž si tentokrát vystačím i po tmě.
Jak postupujeme kupředu, sem tam se od hlavního, sotva prošťouchnutýho průchodu oddělujou další a další únikový cesty, který však zůstávají stále nepřístupný, jelikož se je zatím nepodařilo zcela vyklidit od propadlejch kusů

popraskaného betonu a dalšího svinstva, ale aspoň tím líp pro mě, protože v tom původním bludišti bych se jisto-jistě ztratil.
Po pár set metrech se konečně vyloupneme na povrch. Protáhnu se za skřípavý nehezky ohořelý kdysidveře a zjišťuju, že jsem byl vyvržen do útrob nějaký rozsáhlý budovy nebo spíš toho, co z ní zbylo...
Všude kolem se válí kupy bordelu, střecha se hned na několika místech neubránila vysokýmu žáru a připomíná spíš ementál, některý ze začouzených zdí taky nepůsobí zrovna důvěryhodným dojmem a to radši ani nemluvim o těch horších, kompletně zdemolovaných úsecích stavby opodál.
Když zabrousím očima ke stropu, všimnu si povědomejch závěsnejch tabulí s časama příjezdů a odjezdů spojů, který nějakým zázrakem přežily všechnu tu spoušť v téměř netknutým stavu - že by bejvalý nádraží? Znovu se rozhlídnu a zkouším porovnat spáleniště se svýma optimističtějšíma vzpomínkama a začínám si bejt skoro jistej, že už vim, kde jsme.
Vždycky, když mi měl Zrzoun odpovědět na otázku, kde přesně je zakopaná naše stanice, akorát odhodlaně mlžil a odbíjel mě kecama typu: *“Počkej si a uvidíš, ale myslim, že budeš čumět.”* A ačkoliv to přiznávám jen velmi nerad, překvapenej teda vážně jsem! Protože jestli jsme opravdu tam, kde mám za to, že jsme, tak potom absolutně nechápu, jak se jim mohlo podařit něco takovýho utajit! Na druhou stranu pod lampou je vždycky ta největší tma a schovávat se na podobným veřejně dostupným místě, kde se neustále točí tisíce a tisíce anonymních lidí, možná nebude zas až tak špatnej nápad.
Současná žalostná podoba objektu má navíc ještě další výhodu, a to sice tu, že se v protější části haly, jen pár metrů od tajnýho vstupu do podzemí, probořil celkem šikovnej

novej východ. Následuju tedy ostatní zkratkou ven za světlem, málem si vyvrknu kotník při přelejzání krkolomně naskládanejch sutin, ale aspoň mě ten náhlej příliv bolesti trochu nakopne a probere.
Tři skupiny Skautů sběračů nás opouštějí, každá se vydává jiným směrem na lov zásob. Vybledlej nažloutlej kruh tetelící se mezi mrakama líně opisuje svojí každodenní dráhu po obloze, je sotva na začátku, jeho paprsky však už nemají touhle roční dobou takovou sílu a nepřívětivej chlad si s mojí trapnokombinézou a slabým spodním trikem hravě poradí. Je mi děsná kosa a ponurý, ohněm zpustošený prostředí k celkovýmu dojmu taky zrovna nepřidá.
Koukám se na hodinky a doufám, že nám to aspoň rychle uteče...
***
Kroužíme sežehnutou pustinou, která se rozkládá skoro přes celý dva bloky, plus nádraží. Oficiálně má být naším hlavním posláním “*získání kontroly a přehledu nad nejbližším perimetrem a zajištění bezpečnosti této oblasti*”. Já mam ale spíš takovej pocit, jako bysme něco hledali. Nedokážu říct s určitostí co, vím jenom to, že se Kapitán Šedivák chová krajně podezřele.
Občas se zastaví před některou z těch vyhořelejch barabizen, hrabe se v popelu a sbírá kameny - jako vážně, kameny... Poté každej z nich pečlivě zařadí do vlastního igelitovýho pytlíčku a ten si strčí do brašny, která bude mít brzy tímhle tempem minimálně deset kilo. Já jí naštěstí nosit nebudu, stejně tak bych se ani nemusel pozastavovat nad jeho výstředním hobby, jenže má nenechavá dušička má na celou tuhle záhadnou záležitost holt trochu jinej názor.
V žárem pročištěných ulicích vládne hrobovej mír a pokoj, kterej jen mírně narušujou zvuky našich křupajících podrážek a funění filtrů. I tak si ovšem připadám poněkud nalehko. Samozřejmě, že bouchačku mi nikdo do péče

nesvěřil, nemůžu říct, že bych se tomu nějak extra divil. Na druhou stranu, když už si tady hrajeme na speciální jednotku, která má chránit Betu před nebezpečím, nerad bych se dočkal toho, že až na mě odněkud vylítne nějakej nekalej živel, budu se muset ubránit jen holejma rukama a doufat, že mě zachrání některej z mých lépe vyzbrojených, drahých spolupracovníků.
Při následující zastávce na sběr Srnových suvenýrů si proto vykroutím dlouhej kus železa z panelu a nesu si ho sebou, nenuceně přehozenej přes rameno, jako takovej obří kyj. Jakmile to uvidí ostatní, obzvláště Zrzoun, vysmějou se mi, zároveň si však nelze nevšimnout, jak se od tý chvíle všichni uctivě drží na dobrý čtyři metry daleko, asi pro jistotu...
***
Kousek po devátý dorazíme na pozici, kde podle pihatce ještě před dvěma tejdnama stávala čerpací stanice. Namísto pumpy až po okraj napěchovaný vysoce hořlavým benzínem objevíme tak akorát jeden hlubokej kráter v zemi, co vypadá jako brána do pekla.
Asfaltka v okruhu několika metrů od díry drží jen silou vůle, sem tam jsou na zemi rozsypaný utrhaný kusy silnice, jako by to byly obří slupky od pomeranče, jinde se zas po povrchu táhnou dlouhý tlustý praskliny, jejichž nepravidelně rozvětvenej tvar silně připomíná mý klikatící se hnusný žíly. Celkově bych to shrnul asi jako velice působivou, leč lehce depresivní scenérii - škoda, že si nemůžu udělat fotku.
Obrázek už si načrtnul i náš vrchní šutrofil Srna.
“Tohle bude s nejvyšší pravděpodobností hlavní epicentrum požáru,” praví a zamyšleně se podrbe za krkem, zatímco mi Zrzoun uštědří loktovku do břicha a dme se pýchou tak, až to vypadá, že každou chvíli odletí jak pouťovej balónek. Nechci si radši ani představovat, co mu na to doma asi poví paní Kníračová.

“Jedna věc mi tu ale nesedí... Škoda, že nemáme spektrograf.” Opatrně se nahne nad propast, dlouze do ní vejrá a pak s naprostou vážností v hlase pronese: “Takhle tam někdo z vás bude muset vlézt.”
Vteřinu na to rozehraje naše čtveřice mezi sebou pohledovej ping-pong. Skaut číslo jedna - budu mu asi muset říkat Plachťák podle těch jeho odstátých netopýřích uší, se nejdřív otočí ke Skautovi číslo dvě - Kejchalovi. Ten zbrkle zavrtí hlavou, jakože ani omylem, popotáhne a přehazuje míč zpátky Plachťákovi, kterej se ho neváhá obratem zbavit a smečuje nepříjemnou povinnost směrem na Zrzouna. Zrzoun si oba svý protihráče arogantně přeměří, jestli si náhodou nedělají prdel, a pak se s naprostou samozřejmostí obrátí ke mně. Když mi dojde, co se chystá navrhnout, upínám zoufalej pohled nejdřív na něj, posléze i na ty dva retardy opodál, jenomže v jejich očích nacházim úplně to stejný škodolibý přesvědčení, jako v těch pihatcových. V ten moment už na mě civí i kapitán a vypadá to, že je definitivně vymalováno!
Úzkostí se mi stahuje hrdlo.
***
“No tak... nebuď sračka! I kdybysme tě tam nakrásně hodili, stejnak se ti to hned zahojí, ne?” dodává mi můj parťák tolik potřebnou duševní podporu.
“A fakt by nestačil jen nějakej z tady těch šutrů nahoře?” Neodpustil bych si, kdybych se nezeptal.
“Ne!” dostane se mi rázný odpovědi. “Chceme-li spolehlivě potvrdit přítomnost konkrétní trhaviny, potřebujeme co nejkvalitnější vzorek a ten je tam dole, pod okrajem.”
Zhluboka se nadechnu, pomodlim se ke všem bohům a temnejm silám a ještě jednou překontroluju všechny uzly.
“Neboj, my tě nepustíme...” maže mi Kejchal med kolem huby a je na něm asi nejvíc z těch tří znát, jak je rád, že neni právě teď na mým místě.

Vydechnu a s těžkým sebezapřením se přehoupávám přes okraj dolů do prázdna. Prvních pár vteřin se zdá, že letim, ale nakonec mě improvizovaná šňůra přece jen udrží. Drtivě přirážim bokem k rozervanýmu srázu a prodřu si rukáv až na krev.
No bezvadný - měl jsem to triko fakt rád!
“Tak co?” křičí na mě ze shora Srna.
Nadvakrát zkroucenej elektrickej kabel, kterej má do jistícího lana asi tak daleko, jako je to na dno týhletý posraný Macochy, mě nejspíš brzy přeřízne vejpůl, ale jinak jsem na tom skvěle!
“Žiju...” zvolám a usilovně hrabu nohama před sebou ve snaze najít nějaký pevnější ukotvení na příkrý ustavičně se drolící stěně. Naneštěstí v tom nejsem moc úspěšnej, chvilku se jen tak plácám a točim na laně a začíná se mi z toho dělat šoufl.
“Mohl bys trochu pohnout?! Seš děsně těžkej!”
Zvednu hlavu a přemejšlim, že bych mu ukázal prostředník, nemuset se tak křečovitě držet. Místo toho učiním další pokus o dosažení stabilnější polohy, což se mi po chvilce snažení, i přes extrémně kluzkej povrch, konečně povede. Stejně se ale radši nebudu pouštět tý šňůry oběma rukama naráz.
“Jsem tu!” oznámím hrdinsky, zatímco doluju pytlíček na důkazy z vesty.
“Hotovo? Máš to?” nedočkavě se dotazuje jeden z mejch jistitelů. Přes všechno to šustění a nepřestávající drobný ťukání padajících úlomků a hlíny ani nepoznám, kdo z nich to na mě vlastně huhňá.
“Ještě-malej-moment...” Otevírám sáček a natahuju se pro svou kořist.
Celou propastí se náhle dunivě rozezvučí děsnej kravál, jako by se uvolnil jeden z těch masivních fláků asfaltu a zřítil se s mohutným žuchnutím dolů. Samozřejmě se příšerně

leknu, upustim vzorek, a jak ho s hrůzou sleduju klesat, pro jistotu se čapnu kabelu ještě o něco pevněji. Podezřívavě zkoumám nejbližší okraje propasti a nemůžu říct, že bych se právě teď cítil zrovna bezpečně...
“Je všechno v pohodě?” zařvu, jenže nikdo mi neodpovídá. Namísto toho se znovu ozve ta samá prudká rána, ale ať koukám, jak koukám, tady u mě dole se nic podezřelýho neděje!
Tak od čeho to teda sakra bylo?! A jak to, že mě najednou přestává tlačit ten špagát kolem pasu?
Obracím svůj pohled vzhůru a uvědomím si, že se mi hrana kráteru začíná nějak nebezpečně rychle vzdalovat. Nohy sjíždějí dolů ze svejch původně jistejch pozic a já padám... Kurva, já padám!
***
Říká se, že když člověk umírá, promítne se mu před očima celej jeho dosavadní život. V mým stavu je sice prakticky téměř nemožný, abych následkem týhletý “malý nehody” zaklepal bačkorama - aspoň v to doufám, i tak se mi čas neuvěřitelně zkoncentruje a natáhne, a mohu si tak svůj přímej let po zádech rovnou do jámy plný suti a nejrůznějších špičatých “masážních” výčnělků, náležitě užít! Během cesty se tak stihnu pokochat pohledem na uvolněnej černej kabel, kterej se vlní jako zmije a věrně se snáší na dno společně se mnou. Taky mám dostatek prostoru, abych si uvědomil, jakou bude mít určitě doktorka z mýho pádu radost, až si bude moc konečně zahrnout poctivý tříštivý zlomeniny do svý statistiky! A v neposlední řadě patří mý úvahý těsně před nárazem o zem taky těm idiotům nahoře, který se ještě před minutou dušovali, že mě určitě nenechají spadnout...
Tohle jsme si teda nedomluvili! Chce se mi řvát.
A potom to křupne. Ten zvuk je hned po grindovým pradědovi asi to nejznepokojivější, co jsem kdy v životě

slyšel, a zcela mě připraví o řeč a taky o cit v dolní polovině těla.
Vzápětí pak přijde, pro změnu do tý vrchní poloviny, ukrutná tupá bolest! A teď jako nechci znít ukňučeně, ale byl bych fakt vděčnej, kdyby co nejdřív zase odešla - některý návštěvy je prostě lepší nezvat, člověk se na ně sice dokáže částečně duševně připravit, ale jakmile dojde na věc, stejně pak pokaždý lituje!
Když už jsme u tý lítosti, právě se mi ve výhledu mihla nějaká hlava, zřejmě jim došlo, co se stalo, a teď se nemůžou dohodnout, kdo z nich se půjde kouknout, jestli jsem mrtvej nebo jen hodně-hodně nasranej. Začínám bejt fakt zvědavej, jak mě odsud ty koumákové plánujou dostat ven...
Zaostřím, abych mohl určit vítěze. A nebejt už chromej předtím, asi by mě teď ochromilo překvapení! Nějakej zarostlej chlápek bez masky, jehož ksicht nedokážu přiřadit nikomu, koho bych znal, a to ani od vidění z kantýny, si mě s obdobným zájmem taktéž prohlíží, načež se ztratí za asfaltovou clonou a já tak akorát odposlechnu, jak někomu dalšímu sděluje svým cizáckým hlasem: “Tenhle má dost, mám ho oddělat?”
Rozum mi velí, abych se okamžitě někam schoval! Ačkoliv nemám sebemenší tušení, co se to tam nahoře sakra děje a nakolik to ten člověk myslí vážně, ležet tady takhle pěkně naaranžovanej jako na střelnici teda fakt nebudu!
Zapřu se o lokty, abych se zvednul a zkusil se odplazit stranou, nepočítal jsem ovšem s tím, že se na svou těžce pochroumanou páteř zatím ještě nemůžu plně spolehnout - a do hajzlu! Zrzoun měl sice pravdu s tou benzínkou, ovšem s rychlostí mých hojivých schopností se zřejmě mírně seknul...
Tak si tak říkám, není tohleto přesně ta pravá situace, kdy by se měly automaticky nastartovat moje Lampilampičky?

Proč mám pocit, jako by mi to dělaly naschvál? Anebo je tu ještě ta možnost, že jsou má zranění natolik fatální, že už si s nima neporadí ani ještěrky. Žádný podobně extrémní zátěži jsem se dosud nikdy při testech nevystavoval, třeba jsem si právě přečerpal svůj šťastnej limit?!
Jako by toho nebylo málo, zmerčím, že se vousáč znovu nahejbá přes okraj jámy a má mě přímo na mušce. Nacvičeným pohybem palce odjišťuje zbraň a chladnokrevně na mě zamíří. Vyplašeně vyhrknu a marně se pokouším zvednout ruce v mírovym gestu.
“Néé! Nes...” Ozve se třetí rána.
***
Nesnášim hrách, už od malička! Jednou mě ve školce přinutili pozřít celej talíř hrachový kaše, a tak jsem jim ho na oplátku vyblil do autodráhy. Máti pak musela koupit dvě nový a já už nikdy nemusel dojídat. Není se čemu divit, že je mi z toho nepřívětivýho hrachovičnatýho nebe tak úzko... Rozpláclej na zádech jako vyvrhnutá mořská hvězdice a odkázán pouze na omezenej výhled, kterej mi umožňujou mý nehybně fixovaný rozdrcený údy a zakulacený průzory masky, čumim stále jedním směrem vzhůru, ven z díry, ležim na dně a čekám a trvá to už strašně dlouho a já vim, že blouznim, protože oblaka normálně nemívají zelenou barvu.
Aspoň, že už mě teď nic nebolí. Občas to sice někde trochu zasvědí a škubne, nebo mám zas pocit, jako bych se celej ponořil do ústní vody, ale dá se to vydržet, na světě jsou i mnohem horší věci... Jako třeba hrachová kaše. Anebo fronty. Lidi, co se z ničeho nic zastaví na tom nejfrekventovanějším místě a prostě čumí. Povinný zdvořilostní sedánky s příbuznejma. Budíky. Malí psi a dětský koutky. Spousta a spousta děsně frustrujících výmyslů, který mě klidně mohly potkat, ale nepotkaly, tak co bych si stěžoval? Že jsem se zřítil do hluboký propasti?

Že mám na sračky záda a k tomu ještě kulku mezi očima? Že jsem teď prakticky mrtvej a nedokázal bych si ani zavolat o pomoc? Že pro mě stejně žádná pomoc nepřijde? Že se mi můj velkej první den venku fakt nepoved?
No-a-co?! Koho to kurva zajímá?!
“No přece mě, ty hlupáčku!” Přispěchá blíž a sklání se ustaraně nade mnou. Vlasy nasáklý krví, na sobě oblečený stejný hadry, co měla v obchoďáku, včetně prokousnutých legín odhalujících rozervaný maso.
Klári? Udělej něco! Jaktože se neuzdravuju?
Neodpovídá, klekne si vedle mě na zem a smutně mi hledí tou prostřelenou dírou dovnitř do lebky. Dívat se na ni je, jako bych sledoval ztělesnění vlastní bezmoci. Ta pohodová, občas trochu dotěrná holka, která má vždycky co říct, se najednou jen bezradně choulí po mým boku a vypadá, že každou chvílí začne brečet. Tohle bude asi vážně můj konec...
“Jen se na sebe koukni, ty moje chcíplotinko... Máš strach, viď?” Hlas se jí najednou tak nějak divně překlopí a z jejího tónu mi trne v zubech. “No nevim, nevim, z tohodle už se asi nevylížeš,” pronese skoro až s hyjení radostí.
Nejdřív vůbec nechápu, co to mele a jakej má k tomu asi důvod, jenže pak si toho všimnu. Hustej temnej stín, kterej jí visí za zády, vpíjí se do její siluety a sleduje mě Klářinýma pomněnkovýma očima.
Co si myslíš, že děláš?! Nech ji bejt!
Vysměje se mi takovým tím typickým vyšinutým chechotem starýho psychopata od vedle, co rád studený kakao, nože a vycpaný veverky a pak se prudce odtáhne a radši mi úplně zmizí z dohledu.
Příkrý stěny kráteru zahájí plíživej ústup před tím odporně obarveným nebem. Roztávají se, jako by už nebyly tvořeny z hlíny a kamení, ale z ledu, nebo spíš z čokolády. Mazlavě stékají dolů a vpíjejí se do země. Brzy je celej můj obzor jen

jedna nekonečná souvislá placka udušená pod těžkým brčálovitým mrakem a to nepříjemný pnutí, co se mi už nějakou dobu převaluje v břiše, skokovitě nabírá na intenzitě.
“Tak co, Lexí, spokojenej, kam až jsme to spolu dotáhli?”
Slyším, jak mě to pomalu obchází, každej pohyb vydává takovej nezvyklej žbluňkavej zvuk.
Nevim, co to na mě zkoušíš, ty nejsi Klára!
“To přece neznamená, že nechci pomoc!”
Opět něčím zarachtá a zašplouchá, poznám, že se přibližuje. Pátrám kolem sebe unavenýma očima, ale schválně se to drží mimo můj dosah.
Jo jasně, tak jako jsi mi “pomáhal” do teď... Víš co, jdi do prdele!
Netvor se nadšeně uchechtne. Krouží okolo jako kočka, která právě našla pod stromem polámaný ptáče, a chce si s ním jen trošku pohrát takovým tím krutým, obzvlášť trýznivým způsobem.
“Jak to, že pořád nechápeš, že to s tebou nemyslim zle?”
Zastaví se na šesti hodinách v úrovni mých pochroumaných nohou. “Ale nevadí, aspoň ti to můžu konečně dokázat!”
Naser si!
Spatřím, jak se ke mně pomalu přikrádá. V ruce třímá velkej desetilitrovej kanystr, z jehož odšroubovanýho hrdla sem tam vyšplíchne trocha silně aromatický nazlátlý kapaliny.
“Když už pro tebe nemůžu nic jinýho udělat, dopřeju ti aspoň důstojnej pohřeb.” Nakloní nádobu a vychrstne na mě první sprškу.
Přestaň! Nedokážu ani otevřít pusu, abych to na něj zařval!
Druhý chvístnutí mi přistává doprostřed hrudníku.
Zbláznil ses?! A tohle mě má jako přesvědčit?!
Moje protesty ho spíš pobaví.
“Je mi líto, Lexí, budeš se muset víc snažit!”
Potřetí mě pocáká a v kanystru už zbejvá jenom na dně.

Připadám si jako papiňák natlakovanej vztekem! Netvor si kousek popojde a chystá se mi vylejt poslední dávku benzínu přímo do ksichtu.
No, to nemyslíš vážně!
Obrací nádobu vzhůru nohama. Než se znovu rozmžourám, už má u sebe přichystanej zapalovač, stačí jen škrtnout!
“Tak mrtvolko, nějaká poslední slova?” Vyloženě se v tom vyžívá...
Momentálně mě napadají jen samý nadávky a nedokážu se takhle narychlo rozhodnout, kterou z nich vybrat!
“Fajn, obejdeme se i bez nich.” A stiskne křesadlo.

***

Vystupuju z plamenů jako nějakej posranej Fénix! Najednou se ve mně probouzí sršící energie, která mě nejenom vrátí zpátky do normálního světa s modrou oblohou a temnou propastí, navíc mě u toho ještě jediným lusknutím prstu stihne komplet zregenerovat a nabudit k životu takovým způsobem, kterej by nepřekonal ani ten nejsilnější nakopávák! Je to asi podobnej zážitek jako stisknout zážehový tlačítko v raketě do vesmíru!

Tak už mi věříš?

Doslova jako znovuzrozenej se vyhoupnu ladně na nohy, zkusmo zakroutím ramenama, protáhnu krk, protřesu paže a zjišťuju, že jsem se snad ještě nikdy necítil tak skvěle! Tělem mi proudí kouzelná silně tepající aura, která mi umožňuje čistě vnímat a cítit, co jsem dřív nemohl.

A bude to ještě mnohem lepší! Uvidíš...

Odhazuju proděravělou dejchací masku a v nose mě okamžitě zašimrá směsice zemitýho pachu a chemikálií, obohacená o železitou vůni krve. Skloním se, abych si prohlídnul to jezírko, co jsem tu po sobě zanechal, když v tom zacinká o šutry malej stříbrnej kousek kovu. Natáhnu se pro něj svou zářící tlapou a potěšeně si ho převaluju mezi prsty. Sice mírně deformovaná, ale pořád snadno rozpoznatelná kulka, kterou jsem byl nedávno obdarován, mi teď leží na dlani a já už nebudu nikdy pochybovat o tom, že zázraky se fakt dějou! Schovávám si ji do nejspolehlivější kapsy jako memento.

A teď už nás jen musíš dostat pryč!

Rozhlížim se kolem a pátrám po nějaký schůdný cestě ven z kráteru. Lampyris dál vytrvale sálá v mých žilách a osvětluje nejbližší křivolakou stěnu. Nahoru je to odhadem dobrejch deset metrů, i kdybych se tam náhodou dostal, bude problém přehoupnout se přes asfaltovou stříšku, která je skoro další dva metry dlouhá. Beznadějná mise, dalo by

se říct. Tak proč mě tak neodolatelně láká to vyzkoušet?
Neměl by ses tak zbytečně podceňovat...
Připravím si dostatečně dlouhej rozběh a pak vypálim přímo proti svahu. Vší silou se vyšvihnu a skočím, co to dá. Rukama se musím okamžitě co nejhloubějš zarejt do drobivýho povrchu, dole se mi naštěstí povede našlápnout nějakou orvanou trubku, která mi poskytne prvních pár vteřin stability. Adrenalin z horolezeckýho zážitku divoce buší v uších a burcuje mě, abych nezastavoval!
Vzhledem k tomu, že se dráha přímo bleskovým tempem rozpadá při každým kontaktu, jestli se chci dostat na vrchol, musim bejt ještě o fous svižnější. Odhodlaně se peru s lavinama betonový drti a štěrku a každej, aspoň částečně pevnej úchyt, mě postupně posouvá na dosah k cíli.
Brzy se propracuju až na asfalt, při pohledu dolů na dno se mi trochu zasteskne po zmijím jistícím kabelu, ale budu se holt muset obejít i bez něj. Když už jsem se jednou pustil do boje proti gravitaci, přece to teď nevzdám!
Mám vyhlídnutý ideální místo ke zdolání převisu.
Z proděravělý silnice trčí nad propast tak akorát dlouhej kus ocelový zpevňovací tyče. Ovšem jestli se mi povede odrazit tak daleko, to se teprve uvidí...
I kdyby ne, máš přece tolik náhradních pokusů, kolik jen bude potřeba.
Není čas na dlouhý rozmejšlení, prostě se nadechnu a udělám to! Odmrštím se a letím vzduchem. Ve správnej moment chňapnu po tyči. Pravačka se mi sveze po kluzkým nánosu bordelu a řezavě se rozbolí. Naštěstí k tomu, abych se udržel, nepotřebuju obě ruce. Okamžik počkám, než se tělo přestane houpat, mezitím se má šikovnější končetina opět zahojí, a já se tak můžu i s jejím přispěním vydrápat nahoru z jámy ven. Zadejchaně se odplazím dál od kraje, natáhnu se na záda a směju se jako šílenej.
***

Slunce se skoro nepohlo z místa, zato v bezprostředním okolí kráteru se toho během mé dočasné indispozice změnilo až dost. Vousáč s pistolí je naštěstí pryč, stejně tak zmizeli ale i všichni ostatní, vyjma kapitána Srny, kterej už se na lov šutrů nikdy nevydá. Schytal to, chudák, hned nadvakrát, jednou do boku, podruhý do kebule. Narozdíl ode mě však neměl sebemenší šanci. Nicméně, pokud mě má paměť neklame, slyšel jsem pouze tři výstřely, což znamená, že ostatní členové týmu šanci, doufejme, ještě mají.
Srnova bouchačka je pryč, kousek opodál se v prachu na zemi válí pár plastovejch stahováků s očkem, který se daj sehnat v kutilskejch potřebách, tudíž si ty pankáčský nájezdníci buďto potřebovali něco provizorně seštrikovat, nebo vzali Zrzouna, Plachťáka a Kejchala jako rukojmí.
Neuvažuješ, doufám, nad tím, že je poběžíš hrdinsky zachraňovat?
Pár vteřin nad tou možností skutečně váhám, jenže pak mi dojde, že vlastně vůbec nevím, kam bych měl směřovat svou spasitelskou pozornost. Nemám ani páru, co to bylo za lidi, proč nás napadli a kde teď asi jsou.
Tím už se ale ty přece nemusíš trápit...
Čapnu svůj tyčovej dvouručák, kterej mi tu naštěstí nechali, a vyrážim se aspoň odvážně schovat do nejbližší budovy, abych nebyl na volným prostranství tolik na očích. Když se ujistim, že jsem v bezpečí, můžu konečně vypnout i svoje světýlka. Ten prudkej rozdíl od normálu si uvědomím téměř okamžitě.
Ze zvědavosti je zkoušim znovu nahodit. To, co mi dřív dělalo úpornej problém, jde k mýmu velkýmu překvapení najednou skoro samo. Už žádnej přidušenej plamínek po několikaminutovým snažení! Troufám si říct, že od teď mám lampičky plně pod kontrolou! Pak je tu ovšem ještě jedna

věc, který jsem si všimnul, a ta už zdaleka tak pozitivní nebude.
Vnímání dobra a zla je pouze společenskej konstrukt pro slabý - pamatuj si to!
Ty vole! Takže to jsem teď jako nějakej satanista nebo co?
Jsem tvojí součástí stejně tak, jako ta malá ufňukaná holka...
Našeptávačův hlas už není zdaleka tak tlumenej a zdá se mi, jako by pronikal až do hlubších vrstev mý pomatený mysli. Nehrozí, že bych ho snad dokázal ignorovat, a bude mnohem těžší se z jeho vlivu vymanit. Od toho, abych se vydal zpátky domů, mě ale odradit nedokáže.
Otrokem z vlastní vůle, no, jak chceš...
***
K Betě mi to trvá necelou čtvrt hoďku. Nějakou chvíli totiž zabere, když se člověk celou cestu snaží poctivě plížit mezi troskama a dávat si bacha, aby ho nikdo nesledoval. Možná i proto se mi povede nepozorovaně narazit na skupinku těch neznámejch útočníků, která se taktéž schovává poblíž našeho, teď už né zrovna tajnýho vchodu. Aspoň už vim, kam zmizeli...
Napočítám jich celkem pět, ovšem vzhledem k tomu, že dorazili šesti autama, bude to zřejmě jen část jejich výpravy. Žádná uniforma, ani dejchadla, u dvou z nich zahlídnu obyčejný pistole slabší ráže, za to ten zbytek bude, hádám, o něco výživnější. Přesunu se co nejblíž k nim, abych zjistil, co maj vlastně za lubem, a poslouchám.
“Nechápu, co jim tak trvá? Vůbec bych se s těma vědátorama nepáral!” Tenhleten má dlouhou zbraň s dvojitou hlavní, pravděpodobně brokovnici.
“Však zatím žádné problém, né? Tak se uklidní...” mírní ho týpek se samopalem, protivným přízvukem a řídkým, trochu až slizáckým ohonem schovaným pod obráceně nasazenou kšiltovkou.

Pohotově se přikrčím za ohořelým kusem panelu, jeden z pistolníků se totiž právě nebezpečně otáčí směrem ke mně a hrozí, že přijdu o svou hlavní výhodu. Pro jistotu se přesouvám k opačnému rohu bariéry, kde je sice o něco horší výhled, ovšem tohle pravidlo platí i pro nepřátelskou stranu.
Předpokládám, že pětice dostala za úkol hlídat na bráně a postarat se o ty, kteří by si snad troufli projít, ať už jakýmkoliv směrem. Pokud je má domněnka správná, znamená to, že zbytek vetřelců už bude nejspíš řádit někde uvnitř. Z čehož teda vůbec nemám ani trochu radost! Abych se přesně vyjádřil, pěkně mě to sere! Z představy, že by ty lidi třeba mohli ublížit někomu, na kom mi záleží, se mi dělá bytostně úzko. Obavy ovšem nejsou to jediný, co ve mně s postupujícím časem narůstá a sílí čím dál tím víc!
Správně! Takhle se mi líbíš!
“Jen abysme to stihli v čas... Jestli si myslí, že budu čekat do poslední minuty, tak to teda fakt nebudu!” netrpělivě sejčkuje brblal s brokovkou.
Poslední z ozbrojenců se na něj tvrdě oboří. “Nikdo nikam nejde, dokud Viktor neřekne!” A výhružně pohladí svou nenastartovanou řetězovku.
Když trochu přiostřím, všimnu si nejenom nalepenýho znaku bílý lebky z boku jejího těla, ale hlavně taky těch tmavejch zaschlejch cákanců. Ze samotnýho majitele týhletý bezkonkurenčně nejvíc psycho zbraně vyzařuje něco tak zvrácenýho a špatnýho, že to zaskočí nejenom mě, ale i ty čtyři ostatní, a to jsou to podle všeho jeho parťáci...
Ač bych je mohl ze svýho úkrytu klidně jen dál připochcaně šmírovat, tak nějak cejtim, že jestli brzo něco nepodniknu, už se na sebe asi nikdy nebudu moc s klidem podívat do zrcadla. Teda, né že bych to dělal nějak často a činilo mi to kdovíjaký potěšení, ovšem přihlížet tomu, jak se nějaký drzí

nájezdníci snaží ukrást něco, co jim nepaří, teda rozhodně nehodlám!
Musíš využít momentu překvapení! Je jich sice dost, ale nic, co bys nezvládl!
Netvorova ochota značí akorát to, že bych si ten blbej nápad měl radši ještě jednou pořádně promyslel. Bylo by ode mě dost zkratkovitý jen tak tam na ně naběhnout a doufat, že mě zachrání mý zázračný schopnosti. Chtělo by to zvolit nějakou sofistikovanější strategii, zkusit je třeba rozdělit nebo odlákat...
Mý dilema však záhy nekompromisně vyřeší praskání ve vysílačce. “Tady Viktor, přepínám... oblast zajištěna! Přiveďte rukojmí a můžete zavírat, přepínám!”
Nechávám se jeho slovy inspirovat a taky se přepnu.
***
Jako první má tu čest blíže se se mnou seznamit pan culíček. Těsně před tím, než ho malinko přečísnu svým kyjem, stačí tak akorát překvapeně otevřít hubu a heknout. Vybral jsem si ho jako zahřívací terč nejenom proto, že byl zrovna nejšikovnějš na ráně, ale taky kvůli tomu, že si dokážu celkem dobře představit, jakou spoušť by asi dokázal s tím jeho samopalem natropit...
Že to možná nebylo nejlepší rozhodnutí, se bohužel dozvím až později, když mě na břiše polechtá sprška broků, která se na tak krátkou vzdálenost prokouše i skrz mou epesní extrapřiléhavou verzí neprůstřelný vesty.
Stav zápasu chabých čtyři jedna a já už jsem děravější než cedník...
Tak mu sakra nestůj v ráně, ne!
Na poslední chvíli uskočim. Od týpka s brokovnicí by teď mohl bejt aspoň na moment pokoj, než znovu nabije, soustředím se proto na ty tři ostatní.
Jeden z pistolníků se už naneštěstí stačil schovat za poblíž přistavenej vůz, odkud mě vytrvale ostřeluje. Druhýho sice

nevidim, ale tipoval bych, že ho budu mít někde v zádech vzhledem k tomu, kolik jsem tam už dostal štípanců. Uvažuju, že bych se otočil a poradil si nejdřív s tím za sebou, ať nemusim řešit tak velkej rozptyl a mam svý cíle víc pohromadě - to je holt nevýhoda souboje s tolika útočníkama najednou...
Řinčivej zvuk právě nakopnutý motorovky mi ovšem okamžitě zpřehází žebříček priorit. Obracím se jeho směrem a ocitám se téměř tváří v tvář tomu pošahanýmu dřevorubci a jeho náčiní! Ani nevim proč, ale opět si vzpomenu na Suchou a její neskrývaný zklamání, když jsem prve odmítnul nechat si amputovat kousek malíčku, páč mi to už přišlo fakt přes čáru, a nebejt mi zrovna tak bídně, asi bych se tomu teď i zasmál.
Soustřeď se, kurva! Nebo tady chcípneme!
Pošahanec vypustí nesouvislej bojovej pokřik a rozběhne se na mně s pilou nad hlavou. Mezitím se mi otravnej ostřelovač trefí rovnou do kolene a já jdu nedobrovolně k zemi. Urychleně zvedám tyč před sebe, vykrývám řetězovku, až lítají jiskry a štípou mě do obličeje. Do ledvin mi opět přilétá čerstvej nášup broků. Dřevorubec se znovu rozmachuje. Zprava i zleva to do mě perou ti otravové s bouchačkama. Lampyris jen nasraně sálá a tepe.
Dělej! Seber se! Hned!
Zaskřípu čelistí a poslechnu ho. Vzpřímím se. Podruhé odrážím ozubenej řetěz. Využívám sekundový okno, abych odkopnul toho psychouše dál od sebe. Potácí se dozadu. Po ramenou se mi rozlejvá kovovej deštík, nevšímám si ho. Napřahuju se, dávám do toho všechno a prudce máchnu. Trefuju jackpot! Bezvládný tělo se skácí k zemi, to už jsem já ale jinde. Pan kropič přede mnou vyděšeně couvá, zatímco po očku láduje další broky. I tak je mu jasný, že to nestihne. Zbejvají dva.
Hlavně, ať ti neutečou!

Ten, co je blíž ke vchodu do základny se o to vzápětí pokusí, všeho nechá a upaluje o život. Vrátim se na místo úvodního střetnutí a půjčuju si culíčkův samopal. Odjistím ho, zamáčknu slzu - doufám, že ještě bude příležitost, abych se svým úspěchem pochlubil Zrzounovi a před tím, než mi ten hajzl zmizí někam do pryč, oplatím mu trochu jeho dřívější laskavosti! Výhodou automatickejch zbraní je, že i totálně nevystřílenej člověk při troše snahy prostě zasáhne, i kdyby nechtěl.
Počty jsou konečně srovnaný, mohlo by se zdát, i když ten poslední chudák si to pravděpodobně nemyslí. S roztřesenýma rukama zvedá kvér do vzduchu a vzdává se. Dobře, že jsem vzal s sebou ty stahováky.
Měkoto!
***
“Viktore, jsi tam? Tady Gate, přepínám... byli jsme napadeni, hodila by se pomoc! Přepínám!” Oddálím vysílačku z dosahu svýho zajatce a oba netrpělivě posloucháme. Kamarád z druhý strany špagátu se nám ozve téměř obratem.
“Rozumím, posily jsou na cestě, zahajte ústup a držte se plánu!” Spokojeně se na něj ušklíbnu, zatímco jeho výraz se pohybuje v přesně opačným spektru nadšení.
Žádný doplňující pokyny nebo otázky zezdola už nepřicházejí, můžu tedy s klidem zahodit sluchátko na zem a rozdupat ho.
Měl by ses připravit! Nevíš, kolik jich bude.
A sejde na tom vůbec?
Jsem teď tak nabuzenej vítězstvím, že bych si troufnul klidně na dalších pět, možná i deset! Tentokrát si na ně ovšem chytře počíhám v tom nejtemnějším místě skoro hned u vchodu a pěkně si je tam podám, ani nemrknou.
Pyšně se rozhlížím a kochám tou spouští kolem, všude po zemi se válej prázdný nábojnice, mezi nima abstraktně

rozstříkaný větší či menší fleky žabí barvy, občas nějaká ta mrtvola, když v tom padne můj zrak na chcíplou motorovku. V tý samý vteřině je mi jasný, že bez ní teda rozhodně nikam nejdu, i kdybych jí měl mít jen pověšenou kolem krku, chci, aby se ti šmejdi podělali strachy, až mě uvidí!
Jakmile se vybavím všema potřebnýma doplňkama, samozřejmě včetně mýho železa a toho ukořistěnýho sapíku, zkontroluju poslednímu kovbojovi pouta a vyrážím na cestu. Světlušky se mi pod kůži nedočkavě tetelí a hřejou.
“Počkej! Nenechávej mě tu!” volá za mnou zoufale ten ubožák.
“No tak! Prosím! Už není čas!” Na tom se výjimečně shodnem.
V hlavě mám obraz, jak se právě teď tlupa agresivních zmetků funivě drápe nahoru po schodech, nepochybně jsou přesvědčený o tom, jak vyhráli - nějakej problémek u brány už je přece nemůže zaskočit, když mají obšancovanej celej spodek... Jenže to ještě bobíci netuší, jakej tady na ně čeká bubák! A že se maj na co těšit!
***
Mírně mi zatrne až těsně před trezorem. Tři chlápci, který jsem pohodlně sejmul v přítmí tunelu, mi ani zdaleka nedokázali tak přitížit, jako když jsem našel nebožtíka Kejchala, odhozenýho na prahu hlavního vstupu, s dírou ve spáncích.
Svižně se hrnu dolů schodištěm, a i přes uřvaný sirény zřetelně ve svý makovici slyším zaseknutou, stále se omílající desku: *Přiveďte rukojmí! Rukojmí...* Což je ve slovníku těhletěch lidí asi stejnej pojem, jako “neomezená vstupenka kamkoliv” a zároveň taky bohužel “spotřební materiál”.
Věděl jsem, že situace dole zřejmě nebude zrovna růžová, jenže čím hloubějš klesám a blížím se cíli, tím hůř se mi s

tím faktem reálně vyrovnává. Nedokážu se smířit s představou, že zase o všechno přijdu - po kolikátý už?! Procházím přechodovou komorou a s nějakou přehnanou dezinfekcí se fakt nezdržuju. Možná, že jsem celej olezlej a každou chvílí to pode mnou zachrastí, jak se mi odevšad uvolňujou kousky střeliva, ovšem jestli je tu momentálně něco, co potřebuje vyčistit, já to opravdu nejsem!
Po podlaze v šatnách se táhne dlouhá, červená šmouha a udává přibližnej směr dalšího postupu. Připomíná mi to bojovky, co jsme hrávali v létě na táboře. Otevřu si svojí čipovkou a opatrně nakukuju do chodby po dalším fáborku. Všechno uvnitř mně hlasitě křičí, abych si pospíšil, naběhnul na toho sráče Viktora a jeho kumpány a obzvlášť nepěkně si je podal. Zároveň však musim mít na mysli, že teď už tady nejde jenom o mě a měl bych se krotit, postupovat co nejrozumnějš, abych třeba zbytečně neohrozil naše lidi. Bezradně zírám před sebe na protější konec dlouhýho strohýho koridoru a váhám, kudy dál. Mam totiž na výběr doslova kilometry možností. Jenomže já se přece nemůžu zdržovat prohledáváním celýho bunkru, potřebuju si stanovit jeden jasnej bod, od kterýho se odrazím.
V případech ohrožení slouží Sektor A jako taková ochranná zóna, kam se může dočasně ukrýt kompletní osazenstvo základny... Připomene mi můj kámoš s obráceným křížem na čele. A přesně to taky, doufám, všichni přeživší obyvatelé podzemí učinili, jinou alternativu si teď ani nehodlám připouštět!
***
Když dorazím na místo, Viktorova parta výtržníků frustrovaně zevluje před proskleným a, jak se ukázalo, taky neprůstřelnýma šoupačkama od laborky. Nenasytně čumí dovnitř jak špinavý vandráci skrz výlohu masny, na opačný straně barikády se jim vystavuje jedna vyzrálá hovězí

flákota a ultrapřísně se mračí - jak jinak, všechno při starym. Částečně mě to i uklidní.
Zhasnul jsem se a nenápadně přikrčil za nejbližším rohem. Teď to fakt nesmím posrat!
“Tak tam ty svině prostě necháme vyhladovět!” prohlásí jeden ze somráků.
“A kdo nás pak asi pustí dovnitř, ty chytrej?!” setře ho jeho soukmenovec, je to ten vousáč od propasti, díky kterýmu jsem si tak hezky provětral hlavu.
Dohromady čítá tlupa osm členů, což není tak moc, jak jsem čekal, na druhou stranu to nemusí bejt všichni, takže jsem radši zdrženlivější. Dumám, kterej z nich je asi Viktor, zatím to však nedokážu stoprocentně určit. Žádnou na první pohled vyloženě vůdcovskou figuru mezi nima nenajdu, stejně tak naštěstí ani dalšího šíblouše vyzbrojenýho nějakým smrtonosným zahradním náčiním, tihleti mají povětšinou jen klasický kvéry.
“Gate se furt neozývá, šéfe, co s tim?”
Vyklonim se, jak jen mi mý špehácký možnosti dovolí. Holohlavej týpek, psí známky na krku, jinak celej vohozenej v černym jako nějakej zastydlej ninja, vezme od toho druhýho vysílačku, a ač se očividně dost snaží, nervozitu v hlase se mu zamaskovat prostě nepodaří.
“Tady Viktor, přepínám. Kde mam ty rukojmí a jak jste na tom nahoře?”
Po dobu, co marně čeká na odpověď, neustále kontroluje svý digitálky a nespokojeně vrtí hlavou. Už jsem si toho všimnul několikrát, zdá se, jako by byli všichni jeho lidi skoro až posedle zaměřený na čas, možná že mají taky nějaký speciálně omezený vycházky, nebo třeba jen spěchaj domů na seriál, nevim... Netvrdim, že bych snad proti dochvilnosti cokoliv namítal, každopádně nechápu. Co ovšem chápu moc dobře, je Viktorův výbuch, kterej následuje, když se mu ani po více než minutě nikdo neohlásí.

“Fakt neuvěřitelný tohleto! Amatéři zasraný! S timhle bych se nevloupal ani do školky!” Rupne mu v bedně a jeho blížící se ztráta kontroly už neni zřejmá jenom mně, ale i všem okolo shromážděným budoucím expřívržencům. Začnou se mezi sebou tiše o něčem dohadovat, zatímco holohlavec jen vztekle pochoduje uličkou před laborkou sem a tam jako vejce natvrdo po vypršení data trvanlivosti. Třeba ani nebude nutný, abych se jim do toho jakkoliv vměšoval, jestli se rozhádají a vzájemně pomlátí sami, jejich blbost...
Neřikej, že by ti to nebylo ani trochu líto?
Napjatě sleduju, jak tragikomedie nabírá na obrátkách, když v tom mi nečekaně zezadu přistane něčí ruka na rameni.
“Nazdar, zelenáči!” zašeptá její majitel.
Jsem celej vykolejenej a dojatej, tudíž má Zrzoun jediný štěstí, že se mi s tou řetězovkou bimbající se u boku dost blbě objímá.
“Ty vole, ty máš teda ránu!” láskyplně okomentuje, co je zřejmý, k poznámce na jeho vyraženej zub se už ovšem nedostaneme. “Všiml sis, kolik jich tam je a jaký mají bouchačky?” vychrlí na mě a očekává svižnou profesionální reakci.
Odvykládam mu, co jsem viděl, od něj se na oplátku dozvídám, jak se jim s Plachťákem povedlo za pomocí dalších dvou Skautů přemoct svoje věznitele a že takhle diletantsky zorganizovanou akci už dlouho neviděl a taky, jak moc se těší, až to těm poloidiotům společně vytmavíme! Snažíme se udržovat naší konverzaci v maximální tichosti, i tak nejspíš úplně zbytečně, protože vedle za rohem se to mezitím fakt rozjíždí, hádají se tam jak na pavlači, lítají nejrůznější obvinění a peprný výrazy, dokonce dojde i na jeden, dva mama-stěry. Nicméně ze všech těch rozhořčenejch keců se stejně nedá moc kloudnýho zjistit, a tak se se Zrzounem shodnem, že bude nejvhodnější pomalu

tu jejich zábavu rozpustit.
Přenechávám mu slizounův samopal - dvakrát darovaný přináší štěstí, Plachťák vděčně příjmá můj tyčo-kyj a ti zbylí dva naštěstí svý nádobíčko už mají, tudíž jsme komplet přichystaný k finálnímu výpadu.
Předtím, než nastartuju pilu, zavolám opět lampičky na pomoc a trochu si před ostatníma pohonim triko. Jejich užaslý pohledy plný bázně a respektu masírujou moje sebevědomí až na hranici toho nejhlubšího uspokojení.
S notnou dávkou sebezapření veřejně doonanuju a nakopávám motor!
***
Co udělá banda zoufalců bez vedení, zaseknutá na mrtvym bodě, když se jim do cesty postaví hrůzu nahánějící mutantská zrůda s přeřvanou motorovkou a nebezpečně vyzbrojeným doprovodem?
Dalo by se očekávat, že závěr jejich mise nebude zrovna nejdůstojnější, i tak je pro nás velikým překvapením, jak se k celý věci rozhodnou naši nepřátelé postavit. Přes Netvorovo hluboký zklamání nám totiž bez sebemenšího odporu dovolí, abychom je zajali, a ještě se div nedožadujou, kdy už budou moc okusit pohodlí našich plesnivějících cel.
Nechápavě se na sebe s parťákem zašklebíme, načež je teda zpacifikujem, přesně podle jejich přání, dokonce i vztekloun Viktor, ač mírně neochotně, celkem spolupracuje. Poručíme jim, aby zahodili kvéry a opřeli se čelem ke zdi s rukama za hlavou. V ten samej moment si to k nám vyjukaně přiřítí navrátivší se tucet Skautů sběračů ze shora a děsně se diví, proč že si tady hrajeme s partou nějakejch cizáků na policajty a zloděje a co že se to tu vůbec během jejich nepřítomnosti dělo za bordel?
Vysvětlování ovšem bude muset prozatím počkat. Teď, když je bezprostřední nebezpečí zažehnáno, jemnostpaní Suchá

s Faustem v zádech milostivě vystoupí ven ze svý nedobytný krypty jako dva faraoni a pouštějí se do nelehkýho úkolu, kterým bude urovnat tenhleten neutišenej brajgl.
Rozdělujou se rozkazy, zajišťujou zajatci a sčítají škody. I tak už je situace o poznání klidnější, a tak mám taky příležitost, abych se zastavil a trochu si vydechnul, dokud po mně nikdo nic nechce.
Odkládám řetězovku stranou k ostatním zabaveným zbraním, na stejný hromadě přistává i to, co zbylo z mý vesty na dvě věci, oklepu se a naivně zkouším dostat zažranej hegeš rozmanitýho původu ze svejch prošpikovanejch svršků, který budou patrně dobrý tak akorát na odpis, což je ale pořád ještě poměrně nízká cena, kterou jsem ochotnej zaplatit.
***
Před laborkou probíhají nezbytný organizační zmatky, bez mý křiklavý svítící aury skoro splývám s davem, stále mám však takovej neodbytnej pocit, že mě někdo sleduje. Dám na svůj šestej smysl a začnu pátrat.
Když se po všech těch útrapách a sračkách, který dnešek nadělil, naše pohledy konečně setkaj, neskutečně se mi uleví, jakoby mi až teď naplno došlo, co jsem málem ztratil.
Jak můžeš ztratit něco, co nikdy nebylo tvoje?
Polykám trpkou slinu a zodpovědně zahánim touhu ihned se tady na něj přede všema vrhnout, abych dokázal nejenom tomu protivnýmu našeptávači, jak moc se plete!
Zdá se, že i Erik právě bojuje s tím samým nutkáním, upřený oči si mě zpovzdálí starostlivě prohlížejí a přivlastňujou a já jim jejich pozornost rovnocenně oplácím.
Vim, že jsme si asi zrovna nevybrali nejpříhodnější dobu, i tak je mi jasný, že žádná z těch zdánlivejch překážek stejně nedokáže zabránit tomu, k čemu se nevyhnutelně schyluje.
Skoro si až užívám to trýznivý vyčkávání na vhodnej

okamžik, který ve skutečnosti jen stupňuje můj chtíč jako taková zvláštní dálková forma předehry.
Na scénu přijíždí Vlasta se svým kolečkovým lehátkem a společně s doktorkou něco zapáleně řeší, Faust je pro změnu plně zaměstnán dohledem nad přesunem vězňů a vypadá to, že právě přišla naše chvilka. Nenápadně si mezi sebou vyměníme pár spikleneckejch posunků a pak se prostě drze vypaříme, než si kdokoliv stihne všimnout naší nepřítomnosti.
Propašuje mě skrz celej sektor až do tý nejzapadlejší opuštěný místnosti na vědecký harampádí, jejíž stěny jsou příjemně neprůhledný a dveře se daj zamknout zevnitř. Původně území nikoho je teď jenom naše, sice pouze dočasně, ale o to víc opravdový se nám to zdá, jako by všechno mimo tyhle čtyři stěny na moment přestalo úplně existovat.
Rozumíme si bez jedinýho slova. Oba moc dobře víme, kvůli čemu jsme tady. Teď, když už není nutný nic oddalovat, přece jen zaznamenám na jeho tváři slabej stín pochybností, asi jako když se člověk chystá skočit bungee, nechá si uvázat lano, vyleze na most, těší se, jenže jakmile má udělat poslední krok, zkrátka váhá, třeba by potřeboval trochu popostrčit...
Natahuju se po vypínači a zhasínám až příliš ostrou protivnou zářivku, o tuhle práci se rád postarám já sám. Rozproudím jemnej žár v rukou, pomalu je překlápím a hraju si se světlem. Nedotýkám se, nikam nespěchám, prostě se jen dívám, jak mu to v zelený sluší. Počkám si, to on musí rozhodnout, kdy nastane ten pravej čas, a teprve pak se budou moc mý špinavý hadry nesmazatelně otisknout na ten dokonale bílej plášť, svěží mentolová vůně splyne s nádechem potu a krve, a dá tak vzniknout úplně novýmu pachu, a zas a znovu se potvrdí, že chaos a řád nemůžou bejt jeden bez druhýho!

***

Zívnu si jako šťastně unavenej člověk, na hrudi mě lechtaj cizí vlasy, jemně do nich zajíždím prstama a drbu kůži. Jsem trochu hladovej a dal bych si brko, ale neodvažuju se ani pohnout, klidně bych tu takhle zůstat ležet až do příštího konce světa.
Odtáhne se dřív, než bych chtěl. Jeho výraz nás katapultuje zpátky v čase. Naposledy, co se tvářil podobně, to bylo těsně před tím, než mě seznámil s mým novým, ghúlím já, takže se oprávněně trochu děsim, co asi přijde tentokrát...

“Až takhle blbý to bylo?” Trapně se pokoušim o vtip, ačkoliv by mě asi dost zamrzelo, kdybych se fakt trefil. Pozorně sleduju jeho reakci - poznal bych milosrdnou lež. Nesměle se na mě usměje, zavrtí hlavou a pak se opět vrátí k původnímu, provinile-posmutnělýmu mlčení.
“Takže nevadí, když ti pak pošlu svůj dotazník spokojenosti? Je to jen pár otázek, neboj...” Občas, když jsem nervózní, kecam děsný kraviny!
Tiše si povzdechne a konečně promluví. “Ne, tys neudělal nic špatně, to já.” Zamračím se, protože opravdu nechápu, jak k tomuhle svýmu závěru dospěl.
“Měl jsem ti to říct hned.”
Prubnu první možnost, která mi právě přistane na mysli. “Hele, jestli jde o to, že doktorka je ve skutečnosti tvá máma, tak to už vim dlouho. A v pohodě...” Pochlubím se, abych mu ulevil, stačí, že ta oprejskaná treska trápí mě, nemusí i jeho.
Vyjeveně se na mě otočí. “Kdo ti řekl, že je má máma?!” Úplně ve mně hrkne! Nesnaží se mi tím, doufám, naznačit, že k tý shodě příjmení došlo z nějakýho jinýho důvodu?
“Počkej, neni snad tvoje...?” Nikdy by mě nenapadlo, že může existovat ještě horší varianta než scénář s matkou! Chudák Erik je očividně značně zoufalej, kam až jsme se od původního tématu vzdálili. “Připadám ti snad jako ten typ?” Vrhá oči v sloup a nechává mě samotnýho na našem provizorním loži, který vypadá trochu jako velká otevřená rakev křížená s inkubátorem. Chtěl jsem se ho pozdějš, až bude příležitost, zeptat, k čemu že vlastně slouží tohleto udělátko, jenže na to už teď asi nedojde.
Zklamaně sleduju, jak se oblíká, seskočim na zem, ležérně se protáhnu a zkouším ho aspoň nenápadně zviklat svou vyzývavou nahotou. Sem tam mu sice malinko sklouzne pohled, ale vypadá pořád dost odhodlaně. Budu muset nasadit těžší kalibr.

“Tak promiň za ty kecy. Nechci se rozcházet ve zlym, šlo by to?”
Zvedne z podlahy mý triko, samá krev a díra od železa, znepokojeně se skrz něj dívá, pak mi ho podá a vrátí se jak přetočenej film zpátky na začátek, spráskanej výraz, skleslý ramena a já ho fakt nerad vidím takhle se trápit.
“Vlastně jde spíš o mého otce.” Nechápavě se na něj zašklebím. Společně se posadíme a on začne vyprávět.
“Když mi bylo asi tak devět, diagnostikovali mu vážnou nemoc. Zemřel pár měsíců poté. Bral jsem to jako hroznou křivdu, nedokázal jsem pochopit, proč zrovna on, jak to že mu nikdo nebyl schopen pomoc... prostě takové klasické klišé, chápeš?” Trochu to nemilý téma zlehčuje, jako bych poznával kousek svýho rukopisu.
“Tak to je mi líto.” Nevim co jinýho dodat.
“No, je to už dávno... ale i proto teď dělám to, co dělám. Nebo jsem alespoň chtěl dělat...” Odmlčí se, sbírá odvahu a pak to na mě prostě vyklopí. “Neříkali jsme ti tak úplně pravdu, co se výzkumu týče.”
Možná, že začínám tušit, odkud vítr vane, mohl bych ho sice nakrásně přerušit a přiznat, že už o ještěrčích vojácích něco málo vim, zbytečně se v tom nepitvat a zaměřit se radši na příjemnější věci, jenže zároveň tak nějak ani nechci, potřebuju si to poslechnout přímo od něj, chci ho pochopit.
“Lampyris skutečně byla původně navržena jako čistě léčivá látka, dokonce jsem na ni dostal i jeden prestižní grant. Všechno šlo hned od začátku nejlépe, jak mohlo, jenže jakmile jsme se dostali ke klinickým testům - totální katastrofa! Několik let mé práce prostě vyletělo oknem!” Jeho zklamání je patrný až do teď.
“A tehdy jsem dostal nabídku odtud. Nikdy jsem nepátral, nakolik to bylo mojí nebo matčinou zásluhou, nicméně jsem stejně neměl kam jinam jít, tak jsem to vzal.” Všimnu si, jak jeho tón postupně zostřuje.

“Chtěli po mně, abych pokračoval dál ve výzkumu, akorát s drobnou obměnou zadání. Měl jsem jim připravit sérum pro praktické armádní účely. Nenávykový stimulant s vysoce regeneračními účinky. Když se pak po základně rozkřiklo, na čem že to vlastně dělám, začala mě mít většina kolegů tak trochu za blázna, možná i oprávněně... Co je však horší, opět se objevily potíže se stabilitou, tak jako u starší verze, vývoj stagnoval a já každou chvílí očekával vyhazov. Zachránila mě až apokalypsa.” V očích se mu opravdu mihne cosi šíleného, připadá mi to dost rajcovní.
“A protože jsme byli zoufalí, začali jsme, mimo jiné, testovat i moji sloučeninu s nadějí, že by mohla přece jen zafungovat jako lék. No, a pak jsi se úplnou náhodou objevil ty a najednou je všechno jinak... Vím, že to teď asi bude znít alibisticky, ale věř mi, že kdybych se nebál, že až se dozvíš pravdu, přestaneš s námi chtít spolupracovat - a oni by tě určitě nenechali jenom tak odejít, řekl bych ti to už dávno. Jenže to prostě nešlo... promiň.”
Na moment mu dojde řeč, bázlivě po mně švihne pohledem a tváří se překvapeně. “Čekal jsem, že budeš naštvaný?”
Ale ty nejsi. Tobě fakt stačí málo, viď?
Přemejšlim, a že je toho dost k přemejšlení, vlastně se v tom všem tak trochu ztrácím a nedokážu dát dohromady jedinou větu, která by obstojně vyjádřila mý rozpolcený pocity. Místo toho se na něj jen odevzdaně podívám, nakloním se blíž a jestli ve mně dosud zůstával nějakej zbytek záště, právě se rozpouští na našich rtech.
***
Zasněně se vypotácím ven z muchlária, sám. Erik se odváží vylézt až pár minut po mně, prej tam potřebuje ještě něco poklidit a důkladně zahladit všechny stopy, oba víme, že je to jen výmluva, ale nijak mu to nezazlívám. Obzvlášť né po tom vydařeným přídavku... Potlačím nablblej úsměv a modlim se za nikým nerušenou cestu k umývárkám, nic víc

mi k dosažení naprostý nirvány nechybí.
Centrální laborkou se nese nečekanej klid, skoro až propadám podezření, jestli se náhodou nepřiřítili další vetřelci a všechny nevystříleli, zatímco jsme se zašívali stranou, když v tom se naproti mně ze dveří vyloupne Mlčoch s nevraživě nakrčeným obočím a teatrálně mi dává najevo, jak absolutně přehlíží veškerou mou otravnou existenci. Škoda, že nevzali za rukojmí radši jeho!
Cítím, jak se Netvor uvnitř troufale rozpíná a natahuje svou vlezlou pracku po ovladači, aby přeladil na oblíbenej wrestlingovej kanál, a dá mi celkem práci mu v tom zabránit. Procházím kolem s oběma pěstma pevně stisknutýma a sotva se trochu srovnám, připlete se mi do rány další dáreček nebo spíš nechtěná zásilka.
“Můžete mi laskavě vysvětlit, kde jste byl?! Shání se po vás pan velitel!” Sveze se po mně jak bába na kolotoči. Mám neodolatelnou chuť vmést jí čirou pravdu přímo do ksichtu, schválně, jestli to s ní sekne...
“Doktor Suchý potřeboval nějakou naléhavou analýzu, byl jsem s ním.” Cukaj mi tváře. Paní stíhačka po mých slovech nepatrně pookřeje a chápavě přikývne. “Aha, tak to je dobře, oceňuji vaši iniciativu...” Blahosklonně přijímám její vděk. “Sama už jsem na ta data velice zvědavá, ale teď byste si měl opravdu pospíšit, čekají vás!”
Toliko k mojí vytoužený sprše. Ach jo... Otráveně vykročím směr velín, přísný oči zabodnutý v zádech.
“Mimochodem, Adame...” Člověk jí splní všechno, co chce, jenže ona prostě nikdy nemá dost. “Dneska jste udělal Lampyris skvělou reklamu, dobrá práce!”
***
Zrzouna s Faustem se mi povede načapat, právě když jsou v nejlepším. Vlezu do kanclu a ti dva si spolu zrovna ťukaj vzácným mokem přísahy. Taktéž přítomný Knírač na mě zvesela mávne, šťastnej, že jsme všichni naživu, načež se

jeho žíznivej pohled upne zpátky k plným skleničkám, už jenom čekám, kdy mu začnou téct sliny.
“No, to je dost, že jste se taky ukázal! Kam jste zmizel, nemohli jsme vás nikde najít!” Vyslechnu si druhý kolo sprdů, tentokrát od samotnýho náčelníka. Zrzoun se radši jen dívá stranou, až teď mi dojde, že jsem mu tím náhlým zmizením nejspíš způsobil pěkně nepříjemnej podraz, snad mi to při vší svý dobrotě brzy odpustí.
“Sakra chlape... Takhle vás nemůžu ani pořádně pochválit!” Žoviálně mě Faust poplácá po zádech, až jsem z tý nezvyklý situace celej zaskočenej.
“Ušetřil jste nám pěkný trable! Vy oba, samozřejmě!” Pověnuje se letmo i mýmu ukřivděnýmu parťákovi, aby mu to snad nebylo líto.
“Teda ale, jak jsem vás tam viděl stát s tou pilou... vůbec se nedivím, že to radši vzdali!” Srdečně se uchechtne a potom zase rychle zvážní, je jako počasí na jaře.
“Tady se Zrzounem už jsme se dohodli, co a jak, jistě vám to později nějak přetlumočí...” Pihatec se na mě jen arogantně ušklíbne. Jo jistě...
“Stručně řečeno, budete pokračovat ve svém původním úkolu. Nemůžeme si dovolit, aby se podobná situace ještě kdy opakovala... Chci abyste okamžitě začali s výslechy! Musíme ty hajzly zmáčknout dřív, než dorazí další!” Zamračí se, z čehož usuzuju, že mu ta hrozba připadá skutečně reálná. Přemejšlim, že bych se ho ještě na pár věcí doptal, jenže to by mě nesměl Zrzoun hned zase utnout.
“Spolehněte se, pane, brzy vás budeme informovat!” Hrdě se vyprsí, na ex do sebe nalije zbytek rumu a důležitě na mě pokyne bradou jako na nějakýho svýho nohsleda, jakože odcházíme. Tak se mi zdá, jestli mu ten jeden přípitek se šéfíkem nějak moc nestoupnul do hlavy... I tak se ovšem míra mého pohoršení zdaleka neblíží nespokojenosti Kníra, kterej musí se zatajeným dechem sledovat Fausta, jak sklízí

svůj alkoholovej dýchánek ze stolu, aniž by na něj pozval všechny, kdo o to stáli. Skoro ani nezaznamená, když se s ním loučíme.
Zamíříme k efku. Vyhlídky na nějaký osobní volno se pro jistotu vzdávám rovnou, přilepim se Zrzounovi za zadek a zkouším odhadnout, jak dlouho mě asi ještě bude chtít trestat za moji “velezradu”, který ovšem ani v nejmenším nelituju.
“Kde začnem?” vysílám průzkumnou sondu do nitra sopky.
“Tak třeba tim, že mi pogratuluješ?” zakření se a s tím jeho čerstvě upraveným chrupem je to obzvlášť okouzlující.
“Právě se totiž díváš na novýho zástupce velitele!”
“Počkat, cože? To jako fakt?” Vyvalim na něj nevěřícně bulvy a čumim, když už mám tu příležitost stát tváří v tvář takovýmu důležitýmu pohlavárovi.
“Jo jo, Kapitán Zrzoun osobně, vole! Dostal jsem to místo po Srnovi...” Drobet zvážní, zřejmě na projev piety. Sice jsem jeho předchůdce nějak extra neznal, ale věřim, že takhle zbytečnou smrt si určitě nezasloužil.
“No, a odnesl to ještě někdo další, krom těch dvou... a tvých zubů?” rejpnu si, abych ho trochu vzpružil.
“Ne ne, z našich už naštěstí ne... za to ty ses prej zrovna neupejpal?” uznale se na mě ušklíbne. “Já snad začnu bejt i hrdej!” Mám pocit, jako by má potrubní pošta přestávala ten nával nečekaných komplimentů stíhat doručovat.
Vycení na mě svý prořídlý raťafáky. “A co se týče tohodle, možná si tam necham píchnout trochu toho zelenýho sajrajtu. Co myslíš, funguje to i na zuby?” plácne spíš ze srandy a já si najednou nejsem jistej, jestli se mi ta představa tak úplně líbí.
Dneska mi Lampyris hodně krát zachránila krk a nebejt jí, už bysme si tu takhle nepovídali, jenže, vážně je dobrej nápad dát tuhletu výsadu k dispozici i dalším lidem? Jakže se to

říká o tý moci a zodpovědnosti? Nechci bejt sobec, ale tohle by se asi mělo nejdřív nějak ošetřit…
Na žádný hluboký filozofování mi ovšem nezbejvá kapacita, takže se jen ze slušnosti zasměju a posílám ještěrčí téma prozatím k ledu.
“Ale stejně je celkem pech, že ses během tý hodiny a půl nestihnul ani převlíct, co?” kriticky sjede můj hastrošskej vohoz. “Aspoň nám ty šmejdy pěkně postrašíš!”
***
Postrašili jsme je všechny, vyjma Viktora, kterýho si necháváme, jakožto strůjce celý operace, strategicky až na závěr. Přidělili mu celu hned naproti tý mojí s veverko-tyranosauro-ponorko-plachetnicí. Stejně, kdo by to byl ještě před měsícem řekl, že tu zrovna já budu takhle stát v úplně opačný pozici, na druhým konci potravního řetězce?
Viktor nás přivítá s náramkama kolem zápěstí, sedí v koutě na podlaze a okusuje si svůj psí náhrdelník. Možná se snaží z těch dvou kovovejch plíšků vyrobit nějakou pidizbraň pro skřety, či paklíč k poutům, anebo jen trpí těžkou orální fixací, každopádně se nijak zvlášť nevzrušuje, když se zjevíme ve dveřích.
“Nazdárek, Viktore, přišli jsme si trochu pokecat!”
Už dopředu jsme se s parťákem dohodli, že bude nejlepší, když zůstane hlavní část mluvení pouze na něm. Jakožto hrůzu nahánějící prvek funguju slušně, tedy aspoň do chvíle, než otevřu hubu, což se krásně ukázalo při výslechu číslo jedna, během kterýho jsem celkem nechtěně postupně nasliboval zajatci půlku veškerejch našich zásob výměnou za informace, který nám pak ale samozřejmě dotyčnej odmítnul poskytnout, dokud nesplníme svoji část dohody.
Stoupnu si ke zdi, hned vedle hajzlíku, zamykám pusu na sto západů, založim ruce a tvářim se jako nefalšovaná gorila, Zrzoun mezitím přistrká doprostřed místnosti židli a vyzve toho kousavýho ninju, aby vzal místo.

“Nasrat! S váma já se bavit nebudu!” procedí skrz zuby a nadále vytrvale pracuje na svejch známkách.
Pihatec po mně otráveně hodí hlavou. “Prosím tě, seber mu to a usaď ho!”
Poslušně vykročím a rozevírám Viktorovi svou drtivou náruč. Plivne po mně a hned na to se hrdinně přikrčí, nechci mu do toho nějak kecat, ale možná by si měl chlapec nejdřív rozmyslet, co vlastně chce. Popadnu ho za řetízek a maličko přiškrtím, dokud lanko nepraskne. Jedna má část by v tom mohla klidně pokračovat i dál, bez škrtidla, pěkně holejma rukama, cítit mezi prsty jeho slábnoucí tep... jenže, zatím jsme z něj nic nedostali, takže si musí nechat zajít chuť!
Ano, Netvore, to bylo na tebe...
Rudej ksicht potupně dřepí, a zatímco se vykašlává, zapíná Zrzoun nahrávání. To jsem měl původně taky na starost já, dokud jsme po výslechu číslo pět nezjistili, že celou dobu v dobrý vůli mačkám špatný tlačítko, ale tak stane se, no...
“Tak jo, jestli už ses vyvztekal, můžeme začít.” Vzhledem k tomu, že lebkoun nijak nereaguje, rozhodne se Zrzoun považovat jeho mlčení za souhlas.
“Nejdřív si hezky vysvětlíme, jak bych si představoval, že to teď bude, oukej?” Nasadí vlídnej medovej hlásek, úplně stejnej mívávali mátiny známý z charity, co se kdysi slejzaly u nás doma a vždycky hrozně hezky hovořily o hladovějících sirotcích v Africe, zatímco jim jejich starý kupovali diamantový prsteny.
“Možná ti to tak nepřijde, ale ty tady u nás nejsi na návštěvě a my dva nejsme žádný tvý hodný strejdové... Hádej, co jsem dneska celej den dělal, Viktore? Od rána neřešim nic jinýho než ty vaše sračky a už mě to fakt ani trochu nebaví.” Unaveně si prokřupe záda, zívne a pokračuje. “Normálně by mi bylo asi úplně u prdele, co se ti honí v tý tvý vypatlaný makovici, jenže mám teď trochu problém, víš...” Z ničeho nic

po něm skočí a zabodne mu prst doprostřed čela, i já se toho jeho impulzivního výpadu leknu! “Zapálili jste nám základnu, zabili jste dva naše lidi a teď tady smrdíte zavřený, vydejcháváte nám náš vzduch a já si říkám, proč bysme vám měli dopřávat takovej luxus?!” Odstrčí ho jako ten největší póvl. Viktor má stále nasazenej zatvrzelej arogantní ksicht, tentokrát ovšem s červenou tečkou mezi očima.
“Takže mi teď buďto po dobrym odpovíš na všechno, na co se tě budu ptát, anebo tě hned zejtra pošlu ke zpracování našemu vědeckýmu oddělení! Určitě se pro tebe nějaký využití najde, toho bych se nebál, máme tam pár věcí, který by potřebovaly pořádně vyzkoušet...” Pyšně se ušklíbnu, tuhletu výhružku jsem mu totiž poradil já sám.
Plešoun se jen znechuceně zamračí, avšak stále nic neříká a mně už začíná fakt nepříjemně kručet v žaludku. Sice dost pochybuju, že by se v našem zajatci najednou z ničeho nic probudila ochota trochu nám to všem usnadnit a začít vypovídat, ale tak člověk holt musí mít nějaký sny...
“Jak jste se dozvěděli o naší pozici?” položí mu Zrzoun první dotaz ze seznamu, kterej znám už nazpaměť. “Kde máte skrýš, zůstali tam nějaký další lidi?” Je to, jak mluvit do kanálu, i když to by bylo možná zábavnější. “Proč jste nás napadli? O co vám šlo?” A maminko, jak to že máš tak hebké ruce?
Viktor samozřejmě nezklame, co se výřečnosti týče, byli na tom ostatní jeho kolegové dost podobně. Dozvěděli jsme se akorát pár střípků o tom, že by se snad měli schovávat někde v metru, přesnou lokalitu však neznáme. Pak taky to, že benzínku odpálil ten pošuk s motorovkou a že to možná prej trochu přehnal, chvíli se až báli, jestli se z toho ještě kdy vyhrabem. Z výslechů jsme si taky vyvodili, že většina těch lidí nejsou původně žádní vojáci nebo příslušníci jinejch ozbrojenejch složek, ale spíš taková namixovaná všehochuť

civilů, který si náhodou prostě zbyli. Bohužel, co se týče toho ostatního, důležitýho, všichni tak akorát mlží, nebo nás odkazujou tady na pana plešatce, skoro až jakoby se báli s náma mluvit...
Všimnu si, jak mýmu obvykle poměrně vyrovnanýmu parťákovi nervozitou cuká noha, ten vyčerpávající maraton marnosti si zřejmě vybírá daň už i na něm. Původně jsme se sice chtěli vyloženě násilnejm donucovacím prostředkům, pokud možno, vyhnout, prozatím, schovat si nějaký trumfy do příštího kola, jenže na tohle se prostě těžko jen tak nezúčastněně kouká.
“Poslední šance, Viktore!” rozhodnu se taky trochu zapojit do díla a pomalu se k němu přibližuju, zatímco si výhružně vyhrnuju rukávy. Zdá se, že lebkoun se přece jen nakonec aspoň trošku rozhoupe. Visíme mu napjatě na rtech a s nadějí očekáváme, co pěkného nám asi chce sdělit.
“Táhněte do hajzlu, mrdky zavšivený!”
V tu chvíli už Zrzoun nevydrží a na férovku se do něj pustí. Srazí toho zmetka ze sedačky na zem, zaklekne mu na břicho a zuřivě upouští páru pěstma o jeho obličej. Dřív bych se možná pokusil nějak zakročit, umírnit jeho agresivitu, protože je zřejmý, že se právě moc neovládá. Na druhou stranu já nejsem ten, komu dneska přímo před očima chladnokrevně odbouchli dva lidi, a chápu, že potřebuje nějakou terapii, takže ho nechávám, jen ať se hezky vyventiluje, jak uzná za vhodný. Zrovna tohodle týpka mi neni líto ani trochu.
“Nedáme pauzu?” zeptám se a trpělivě čekám, než se Zrzoun postaví zpátky na nohy, otře si zkrvavený ruce do kalhot a vytáhne z kapsy krabku.
Zajistíme celu, tiše si zakouříme u těch vypnutejch čidel, a když pak s hrůzou čumíme, kolik je hodin, shodnem se, že bude nejrozumnější dát si radši na chvíli voraz a vrhnout se na ně až po večeři s novou občerstvenou perspektivou. Z

Viktorova pokojíčku se mezitím ozývá tlumený bolestivý sténání a já už se fakt děsně těším do sprchy!
***
“Nebyl zrovna nadšenej, že nic nemáme, co ti budu říkat... vždyť mě to taky sere! Jenže, co jako čekal?” referuje mi o svejch zážitcích a dojmech ze schůze s Faustem a já jenom chápavě přitakávám a připadám si trochu přetaženej.
V kantýně je zas jednou hlava na hlavě, určitě za to můžou ty steaky, který se nečekaně objevily na menu, kuchyň zřejmě musela dostat nějakej speciální pokyn, ať se tentokrát pořádně rozšoupnou a připraví něco fakt výjimečnýho, jinak si to nedokážu vysvětlit, pokud vim, tak na Vánoce je ještě moc brzy...
Někteří strávníci si choděj přidávat klidně i třikrát, takže se obvykle souvislá výměna lidí během celýho večera poněkud táhne, až skoro zadrhává, tudíž mě ani nepřekvapí, když si to k nám přifaří Plachťák.
“Zdarec, můžu?” Ani nepředpokládá, že by snad měl bejt někdo z nás proti, a rovnou si sedá. Ale vlastně jsem rád, že přišel, aspoň si můj krk na moment odpočine od všeho toho aktivního naslouchání, začíná to bejt docela voser.
“Jsem slyšel, žes prej dostal novou hvězdu! Dobře ty!” pěje oslavný písně na pihatce, což mě nutí, abych se trochu zastyděl před schopnostma zdejších drben. Proč že jsme je vlastně rovnou nenasadili místo sebe na ty výslechy? Při týhle kadenci už bychom teď přehazovali informace vidlema a nevěděli, co s nima... Bože, jak mně už se tam znova zpátky nechce! Přemejšlim, že bych se mohl zkusit místo toho nabídnout třeba šéfovi, jestli by někoho nechtěl poslat na noc ven hlídkovat. Pořád mi to přijde užitečnější než si hrát se Zrzounem na detektivy. A jestli se budou chtít ještě nějaký zbejvající šmejdi přijít pomstít - už jenom ta představa mi dělá dobře!
“No, a co třeba zkusit waterboarding? Nepotřebuješ k tomu

žádnou spešl výbavu, nenasviníš, je to rychlý a účinný...”
Rozhovor u stolu mezitím plynule přešel na sado-maso teleshoping. Budoucí kropenatej trýznitel se zaujatě drbe na bradě a já se začínám mírně děsit...
“Zdravím, je tu místo?” Všechny nás šokuje, kdo že se to nesměle uchází o poslední židli. Když vidim ty slídivý pohledy kolem, jen doufám, že Erik ví, co dělá.
“Jo jasně, sedej! Zrovna tady probíráme nejrůznější mučící techniky, aspoň nám něco doporučíš,” zakmitá na něj provokativně obočím pan vrchní zástupce velitele. Mít ještě normální krev řekl bych, že začínám lehce rudnout.
“A co takhle Bee Gees?” odpoví Skrček ve vší vážnosti, jeho slova následuje druhá várka udivenýho pokukování, dokonce ani Zrzoun netuší, která bije. “Vy snad neznáte metodu Bee Gees? Ne? Vážně?” tváří se skoro až pohoršeně, nikdo z nás se mu nechce dobrovolně přiznat, a tak radši mlčíme. Popostrčí si brejle na nos a spustí přednášku, celá maminka.
“Tento postup spočívá v několika hodinovém přehrávání velice hlasité nepřetržitě se opakující smyčky nepříjemných zvuků, někdy i “hudby”, následkem čehož dochází k těžké psychické a fyzické deprivaci. Z vlastní zkušenosti bych doporučoval právě Bee Gees, kdybyste potřebovali, jsou k zapůjčení u Vlasty, myslim, že má dokonce kompletní diskografii,” spokojeně nás setře a pak se vrhne do systematickýho rozpitvávání svýho jídla.
Zaznamenám, jak se Zrzoun i Plachťák nechtěně pousmějou a jak Erik předstírá, že si toho vůbec nevšimnul. Kradmo do něj pod stolem drknu nohou.
“Jako nápad to neni blbej, ale my bysme ocenili spíš něco s okamžitým účinkem...”
Dlouze se zamyslí, dožvejká a potom tajemně pronese. “No, v tom případě je tu ještě sérum pravdy - Thiopentan sodný, to by měla být rychlovka.” Vrátí mi můj sťouchanec.

Touhletou dobou už jsem zelenej až za ušima, úplně cítím, jak mi hoří celej ksicht.
“Můžu vám ho připravit v laborce, klidně hned teď!”
Pihatcovi žhnou oči nadšením a zdaleka v tom neni sám, akorát u mě je to z trochu jiných důvodů. “Fakt? Tak to zní bezva, jenom mi musíš vysvětlit, jak se s tim dělá...”
A zatímco zabředávají do nudných technických podrobností, vizualizuju si v mysli, jak se za chvilku nezištně nabídnu, že pro ten dryják rád zaskočím sám, a ať si parťák ještě hezky přidá a dáchne si, on bude samozřejmě souhlasit a my se potom odebereme na můj milovanej sektor A... a vlastně jsem teď asi právě změnil názor - zbožňuju výslechy!
***
Na pracovní desce leží papíry a igeliťák na vzorky, tentokrát však uvnitř nejsou šutry, jen dvě nažvejkaný ocelový placky.
“Viktor Zika, ročník 88. Říkal jsem si, že je mi odněkud povědomý,” ukáže nám výsledky svejch rešerší. “Pracoval u nás, je to asi pět let zpátky, ale skončil ani né po roce na vlastní žádost.” Opře se o lokty, zachmuřelej výraz. “Tím se aspoň vysvětluje, jak věděli, kde nás najít. Naštěstí jsme od té doby značně zpřísnili vnitřní bezpečnostní protokol, s tím už ovšem náš bývalý zaměstnanec jaksi nepočítal... No, a co vy, pánové! Doufám, že jste byli úspěšnější?”
Rozpačitě se po sobě podíváme, ještěže je Zrzoun ten kapitán a nemusim se s nim vybavovat já. Důležitě si odkašle a podává Faustovi nahrávku.
“Dalo by se to tak říct, pane.”
Velitel si nás kriticky přeměří, tváříme se jako dva funebráci po dlouhý šichtě, načež si s mírným zaváháním přetáhne nahrávku do počítače. Na monitoru naskočí obraz, přiznávám, že je fakt divný, sledovat se takhle z nadhledu. Zrovna křečovitě držím plešounovu kluzkou palici jak ve svěráku, zatímco se mu Zrzoun snaží nakapat sérum do očí. Viktor se samozřejmě brání zuby nehty, k tomu má už

od minule pěkně namlácenej ciferník - zkrátka celý tohle video může působit na nezasvěceného diváka poměrně brutálním dojmem.
“Jau! Moje oči! Vy svině! Co jste mi to kurva udělali?! Vždyť já nic nevidim! Moje oči!” křičí hystericky a brečí. Šéf na to bez jediného slova s odporem kouká a myslim, že nás teď musí mít za ty největší rasy.
“Zavři hubu a uklidni se! Nic se ti neděje!” sjede ho Zrzoun ze záznamu, ten současnej doporučí Faustovi přeskočit rovnou o dvě minuty napřed, kde už jsme ve fázi, kdy se Viktor opět rozkoukal a překlopil do rozvernější nálady.
“Hele, hele, kámo! Pocem, něco ti musim říct...” Ukazuje na mě a žádá si mou pozornost. “Ty seš ale vážně děsná vobluda, víš to?” vytlemí se mi pěkně zblízka, až takhle zpětně si všimnu, že se k němu za mými zády neváhal podle přidat i můj drahej parťák...
Faust si tam hodí pauzu a nechápavě se na nás obrátí. “Co jste to s nim, sakra, udělali? To jsou nějaké drogy? Je vám jasné, že v tomhle stavu vám může navyprávět takřka cokoliv?”
Má nás pro změnu za úplný amatéry, to už mi asi byla příjemnější ta původní varianta. I pihatce jeho podezření lehce podráždí.
“Thiopentan sodný, pane, běžně se aplikuje při výsleších, vězeň je po něm sdílnější a nedokáže lhát. Použití jsme samozřejmě předem konzultovali s laborkou...” Co nejuctivěji mu uvede věci na pravou míru, zatímco já se pro jistotu dívám na špičky svejch bot.
“Aha... tak tedy dobrá, co tam máte dál?”
V následujícím úseku nám, ač mírně nesoustředěnej, lebkoun vcelku podrobně vyklopí veškerý informace týkající se jejich zázemí, přihodí historku o tom, jak se dala ta jejich partička odpadlíků dohromady, a popisuje důkladný přípravy

a sledovačky, který předcházely samotnýmu útoku na základnu.
Faust opět pozastaví záznam, tentokrát se ksichtí o poznání spokojenějš a hned se pouští do spřádání plánů. “Zítra ráno to místo prověříte! Pokud je pravda, co tvrdí, a zůstaly jen ženy a děti, nebudeme proti nim muset zasahovat, nejdřív ale chci mít stoprocentní jistotu!”
Oba souhlasně přikývneme, načež se Zrzoun osmělí dodat: “Nejdřív byste si to ale měl přehrát až do konce, pane...”
Náčelníka jeho troufalá panovačnost nepatrně naježí, zjevně už po těch letech ve vedení neni zvyklej poslouchat povely od jinejch, když nepočítám pošťuchování od paní fosílie, nicméně mu stejně nezbejvá než kliknout na tlačítko spustit.
“Ty jo, co to je?! Cejtíte to taky? No fuj! Je to jak školní jídelna...” Viktor sebou mele a počichává kolem, s jeho pozorností už to v závěru výslechu nebyla žádná sláva a museli jsme ho dost usměrňovat.
“Hej! Plešoune, soustřeď se, tady jsem!” luská mu pihatec prstama před nosem. “Mám na tebe poslední otázku, slibuju! Za tisíc bodů, seš připravenej?” radši mu ještě párkrát zalouská a ten blbec vesele tančí do rytmu.
“Jáásný, jsem jedno velký ucho!” Zarazí se. “Ne ne ne, počkat, vlastně dvě uši! Né! Čtyři? Já už nevim...” Hihňá se, skloní hlavu a při tý příležitosti mu vyteče z koutků úst na triko dlouhá slina - fakt důstojnej moment.
Zrzoun to ovšem ani tak nevzdává. “Proč jste nás napadli, co jsi tím sledoval?”
Viktor se otřese, jako by mu byla zima, a i přes svůj podroušenej stav nebývale zvážní. “Jak jako, co jsem tim sledoval? To ti přece nebudu vysvětlovat, ne? To je snad jasný?!” Úplně se rozlítí. Pihatec už už otevírá pusu, aby se ho doptal, náš soutěžící se ovšem rozhodne, že si na těch slíbenejch tisíc bodů dosáhne sám, bez pomoci.

“Vždyť se koukni ven, co jste provedli... tohle už neni k žití! Někdo to zastavit musí, když né my, tak kdo? Když né ty, tak on - teď! Astalavista zmrde...” Patlá si další svoje nesouvislý nesmysly jeden přes druhej.
“Nedali jsme mu toho nějak moc?” promluví můj hlas z nahrávky a zní úplně jinak než naživo, tak nějak protivnějš.
“Ty vole, co já vim, si tvrdil, že ti to Magor taky vysvětloval, tak se mě neptej!” Skloní se k zajatci, kterej se kynklá v sedu na zemi jako spokojený batole, a propleskne ho zprava i zleva.
“Sakra, soustřed se! Máš to nějaký pomotaný, ne? My jsme vám teda rozhodně nic neudělali, pokud vim, tak co bys chtěl jako zastavovat?” Takhle dlouhý věty jsou ovšem na lebkounovo rozlišovací schopnosti až příliš složitý, ten si tak akorát otře tlamu do rukávu a nepřítomně čumí. Ani luskáni už nezabírá.
“To nemá cenu, balíme!” rozhodne Zrzoun a zamíří směrem k nahrávači, aby ho vypnul.
“Si asi myslíte, že jste něco víc, co? Ale vono na vás taky jednou dojde, jen počkej! A pak? Karma je zdarma, šmejde!” rozchechtá se Viktor na celý kolo, načež odpadne do bezvědomí, jako když ustřihneš provázkovou loutku.
Náš televizní večer pomalu končí, všechen popcorn už je snědenej, necháváme ten zážitek uvnitř pěkně dorezonovat a dozrát a zatím si nejsme jistý, jakou dát shlédnutýmu dílu recenzi.
Jako první se rozhoupe Faust. “Skvělá práce, myslím, že je tam všechno, co jsme chtěli! Už vás dnes nebudu potřebovat a ráno máte výjezd, tak si běžte taky na chvilku odpočinout.” Slušně nás vyfakuje, aniž by se jakkoliv pozastavoval nad tou poslední, podle mě asi nejzajímavější částí videa, ale možná, že to jen zbytečně zveličuju, nevim...
Je děsně pozdě, a tak se nabídnutý propustce rozhodně nebráníme.

“Vidíš, řikal jsem ti, že to jsou jen nějaký pomatený kecy...” pronese můj parťák na odchodu schválně dost zřetelně a nahlas, aby ho šéf nemohl neslyšet, zřejmě nejsem jedinej, kdo se cítí poněkud odbytě.
“Vlastně ještě něco, pánové, málem bych zapomněl...” Návnada zabrala, teď záleží, co bude na udici a jestli jí dokážem vůbec vytáhnout z vody. “Nerad bych, aby se mi po základně šířily nějaké fámy a konspirace, mohu se, doufám, spolehnout na vaši mlčenlivost!”
Oba moc dobře chápem, že jiná než kladná odpověď nepřichází v úvahu.
“Že tomu věří on, ještě neznamená, že je to pravda, pane!” pohotově vyfikne Zrzoun vzorovou gumáckou reakci, já pro jistotu jen mlčím a zapojuju krční svalstvo. Ono je někdy lepší nevědět.
***
Nebe se kropenatí hvězdama jak pihatcův ksicht a všude kolem to voní deštěm a vlhkou půdou. Hned, co se proberu, je mi podezřelý, jak jsem se tu vzal a proč najednou ležim někde venku v jámě až příliš podobný místu posledního odpočinku. Jakmile však nakouknu vzhůru přes okraj díry a spatřím tam tmavý obrysy notoricky známejch kukuřičnejch klasů houpajících se šustivě ve větru, mám okamžitě jasno, která bije.
“Ach jo...” Oprášim si dlaně umazaný hlínou o kalhoty a líně se protáhnu. Možná by bylo nejlepší zůstat tady, pěkně na pohodu, šest stop pod zemí a počkat si, než se probudim - myslím jako doopravdy probudim. Nejsem si totiž zcela jistej, jestli mám vůbec náladu řešit zas nějaký svoje schízy. Nad hrobem se mi usadí malý chlupatý zvíře. Leknu se, když si uvědomim, že se až nápadně podobá jorkšírovi, ale pak si všimnu toho dlouhýho neosrstěnýho ocásku a nápadných hlodáků.
“Čau kryso, co chceš?” zeptám se jí jenom tak ze srandy a

ona mi na to překvapivě nic neodpovídá. Zírá na mě s packama připaženýma nad bříškem, až to skoro vypadá, jako když se modlí, a zvědavě krčí čumák.
Vydrápu se ven z díry a čekám, co na to má nová kámoška. Přerostlá myš si mě přátelsky očuchá, věnuje mi dlouhej inteligentní pohled a pak se vesele rozběhne neznámo kam, hluboko do víru kukuřice.
“Počkej!” volám na ni a marně se pokouším vypátrat její tmavej kožich uprostřed nekonečnýho nočního pole. Rozsvítil bych si Lampi-lampičky, akorát mi to v týhletý snový realitě zase nějak nejde.
Kousek přede mnou se ozve netrpělivý písknutí. Neotálim a vydávám se za nim. Brzy se rozvzpomenu, jak náročnej a nepříjemnej úkol představuje prodírat se plně vzrostlou hustě nasázenou vegetací, tentokrát navíc ještě po tmě, ale už jsem se jednou vydal na cestu a má průvodkyně by byla jistě zklamaná, kdybych se na ni teď vykašlal.
Po vzoru Krysaře, akorát naruby, trpělivě následuju její vábivej signál, dokud se mi přímo před nosem nezjeví širokej vysekanej plácek.
Obří plochu lemovanou vysokou tiše šumící živou hradbou pokrývají náhodně rozházený hromádky neznámýho původu. Má zubatá společnice mezi nima vesele pohupkává a kličkuje, než se mi zcela ztratí z dohledu. Přistoupim k prvnímu pahorku a sehnu se, ať si ho v tý tmě můžu pořádně prohlídnout.
No fuj, co je to za hnus?! S odporem se odtáhnu.
Tkáně v pokročilým stádiu rozkladu klouzavě sjíždějí a propadávají mezi kostma a vytvářejí tak pod neidentifikovatelným torzem nechutný černý bahýnko.
Nechci se na to víc dívat! Jasně, že už jsem za svůj život pár mrtvol viděl, ale snít o nich teda fakt nepotřebuju!
Kamarádka krysa si mě opět volá. Neposlouchám ji, nejsem zvědavej na další její překvápka, který mi chce ukázat!

Proč já blbec radši nezůstal ležet v tom hrobě? Její pištění však s postupem času sílí, stává se téměř nesnesitelným a já ho prostě nevydržim dál ignorovat.
“Tak fajn, vyhrálas!”
Rezignovaně se loudám napříč lánem nebožtíků a každých pár kroků narážim na další kopeček. Mrtvoly tentokrát působí trochu “čerstvějším” dojmem, co je však horší, dokážu v nich bezpečně rozeznat povědomý tváře a všechny mají něco společnýho - jsou to tváře těch hajzlů z metra, který jsem zabil.
Když je tu tak vidím hezky vyskládaný pohromadě jako v nějakým morbidním posmrtným albu, uvědomím si, že ani zdaleka necítim žádnou lítost nad jejich osudem, to už spíš opovržení, prostě jsem udělal, co jsem musel!
S nezájmem míjím jednotlivý zdechliny, až když dorazim k poslední, zjistím, že se těm ostatním poněkud vymyká. Ještě na ní ani nestihla zaschnout krev, krysa ji labužnicky olizuje z bledý kůže svým měkkým jazýčkem a o mě se víc nestará.
Kleknu si vedle Kláry na zem a setrvačně ji hladim po vlasech, jako by jí to snad mohlo vzkřísit. Tváří se děsně smutně a zastřený oči se jen prázdně upínají k nebi.
***
Ač nejsem pověrčivej, stejně si dávám bacha, abych tentokrát určitě vykročil pravou nohou. Hned za kulatým portálem zapínám svou zabudovanou baterku, jdu až úplně poslední, krčím se, vlhká zatuchlina dnes není tak hrozná, ale pořád je cítit. Doufám, že mi moc nenasmrádnou mý nový hadry, jsou ze Srnovy pozůstalosti a já bych fakt nerad nějak zneuctil jeho památku.
V zelený působí úzkej tunel před náma skoro až psychedelickým dojmem jako takovej mystickej průchod mezi dvěma dimenzema, což je, když se to tak vezme, vlastně i pravda. Od návratu do podzemní říše nás dělí 191

kovovejch schodů a necelý čtyři hodiny. Kdybych chtěl pokračovat dál řečí čísel, naše původně pětičlenná skupina má teď už jen tři a venku v hale nás uvítá sedum černejch pytlů na mrtvoly, který tam čekají na odvoz, čekají, ale už nikam nespěchají, zato my bychom měli.
K přesunu do vytipovaný lokality si dovolíme vypůjčit jedno z nájezdnickejch aut. Zatímco se Zrzoun s Plachťákem domlouvají, nebo spíš hádají, kdo z nich bude řídit, zabírám si drze místo spolujezdce a zvědavě projíždím palubní přihrádku. Žádný terno to zrovna neni. Krom zapadlýho balíčku melounovejch žvejkaček, kterej samozřejmě okamžitě štípnu, narazím tak akorát na prázdný plechovky od energiťáků a několik použitejch kapesníčků, jejichž odér mě spolehlivě odradí od dalšího, hlubšího průzkumu.
Zrzoun otočí klíčem v zapalování, a jen co naskočí motor, sepne se automaticky přehrávání uloženejch skladeb v rádiu. Dozvídáme se, že toto auto původně patřilo nějakýmu milovníkovi country a taky to, že nikdo z nás nevydrží poslouchat výše zmíněný žánr déle než deset vteřin. S řidičem se málem popereme, kdo první zmáčkne vypínač, smějeme se, až by se klidně mohlo zdát, že jsme jen parta kámošů, která zamířila někam ven na výlet užít si srandu a trochu se odreagovat.
“Zapni si pás!” zbuzeruje mě kapitán Bezpečnostpředevším a přes tu dejchací masku děsně huhňá. Já si ji schválně zapomněl dole ve skříňce, stejně tak zbytečný mi přijde, abych se kurtoval. Ušklíbnu se na něj a dovolím si trochu tý rebélie, už takhle se necejtim právě komfortně, mám tu hrozně málo místa na nohy a připadám si jako sardinka, přidat k tomu všemu ještě zaříznutej pás, to už bych snad radši proletěl tím čelním sklem!
“Jen aby nás nestavěli flojdi,” utrousí ironicky zezadu Plachťák a nechává se mým, né zrovna příkladným, přístupem k pravidlům inspirovat. Vzhledem k tomu, že jsme

v přesile, kropenatýmu šoférovi nezbyde, než se s naší opovážlivostí velkoryse smířit. Naštvaně zařadí rychlost a zdatně se rozkličkuje mezi nabořenejma autama a rozteklejma ostatkama, co se válejí po ulicích, sem tam trhne volantem víc, než by musel, a my tak lítáme ze strany na stranu jako prsa na aerobiku a užíváme si jeho pasivně-agresivní jízdu plnými doušky.
“Proč vlastně nemáme třeba tank?” předložím návrh k vylepšení postapokalyptických cestovních podmínek. “To by přece neměl bejt takovej problém někde si nějakej vypůjčit!”
Můj nápad se ovšem s nadšením nesetká. “Vole! Tys asi vážně nikdy neřídil, co? Navíc by to bylo děsně nenápadný,” zaťuká si na čelo pan chytrej, ze všech nejchytřejší a dělá důležitýho.
“Navigace hlásí asi dvacet minut... chcete si ještě jednou zopáknout pokyny?”
“Mě by spíš zajímalo, co chystá Faust s těma zajatcema. Nezmiňoval se před tebou náhodou?” nadhodí Plachťák podnětnější téma k diskuzi.
Tajnůstkářsky po sobě s pihatcem mžourneme.
“Sorry, ale o tomhle se se mnou fakt nebaví a do hlavy mu nevidim. Taky asi záleží na tom, s čim dneska přijdeme my...” odbyde ho a předstírá, jak se musí plně soustředit na řízení.
“Myslíš, že se je bude snažit přetáhnout?” zaskočí ho Plachťák další všetečnou otázkou, né a né se nakousnutýho tématu pustit.
“Tak vyjednávat se dá vždycky, když máš ty správný páky.” Teď ještě záleží, jestli budou naše páky dost silný na to, aby přebily všechny ty věci, co jim o nás Viktor navykládal, ať už se zakládají na pravdě či nikoliv.
“No nevim, jestli je to zrovna dobrej nápad po tom, co předvedli,” odmlčí se ušatec a žhaví závity. “Na druhou stranu, co jinýho potom s nima... ”

Hádal bych, že si teď každej mlčky představujem ty ostatní “alternativy”.
A oni snad neměli na výběr? Nějak se rozhodli, tak si holt ponesou následky, to je jednoduchý! Pochybuju, že by se s váma takhle srali, bejt to naopak...
V tomhle jsme s Netvorem ve shodě.
“Uvidíme no, ale tak, snad se zadaří. Jestli budou aspoň z poloviny takový zlatíčka jako tady zelenáč...” dobírá si mě.
Přemejšlim, nakolik bezpečný by bylo šťouchnout ho loktem do břicha, když v tom zaměřím vpravo, asi tak padesát metrů od nás, pohybující se postavu s velkým batohem na zádech.
“Stůj! Támhle někdo jde!” křiknu po něm, brzdy okamžitě zakvílejí a já přece jen trochu zalituju, že jsem se nenechal ukecat s tím pásem. Všichni se obrátí směrem, kam ukazuju, vytahujeme krky a čumíme jako surikaty, jenže po žádným záhadným chodci či chodkyni už nikde ani stopy.
“Chm, to je divný... ale fakt jsem tam někoho viděl!”
Zrzoun znovu sešlápne plyn a zabrblá něco o magorech, naštěstí mu není moc rozumět, Plachťák si drží svůj naraženej nos a skuhrá, takže se raději v tichosti nalepím k okýnku a užívám si výhled na ubíhající město, ačkoliv slovo užívám bude asi moc silnej výraz. Je to spíš takový zvláštní bejt zase obklopenej těmahle znepokojivě prázdnejma kulisama, žalostnejma pozůstatkama starýho světa, kam už dávno nikdo z nás nepatří.
Projíždíme hlavní ulicí plnou nejrůznějších drobných podniků - kadeřnictví, banka, stánek s kebabem, to všechno zanechaný na pospas zkáze, která si laskavě přebrala celý město pod křídla a pečuje o něj svým vlastním osobitým způsobem. Slepý nefunkční světla semaforu tupě trčí nad křižovatkou, po chodnících se líně převalujou lítající odpadky a listí, kolem je pusto, zůstaly jen zaprášený vzpomínky a bordel.

Když míjíme květinářství, pohled na seschlý mrtvý kytky vystavený uvnitř mě skoro až rozesmutní, přežily akorát kaktusy. Né, že bych snad trpěl nějakejma pěstitelskejma sklonama - jediný, o co jsem se kdy dokázal starat byla ta tráva v létě za barákem, a to jenom z čistě sobeckejch pohnutek. Jenom mě prostě zasáhne ten šíleně skličující pocit, jako by bylo den za dnem čím dál tím míň důvodů, za čím se sem nahoru ještě vracet…
Najednou znovu spatřím tu osobu, nahlíží do výlohy klenotnictví, na zádech krosnu narvanou kukuřicí, rudý vlasy cuchá vítr a tentokrát už chápu. Nevšímá si nás, chce se mi jen ukázat, kdybych snad zapomněl, jak moc jsme si teď vzdálený. Nechávám si její přítomnost sám pro sebe a možná tak trochu tajně doufám, že se mi jednou vrátí aspoň ona.
***
Náš dopravní prostředek jsme nechali stranou, zbytek cesty bereme pěšmo. Základním předpokladem k úspěšnýmu splnění mise je zůstat nezpozorováni. Nepotřebujeme, aby se o nás místní dozvěděli, a museli si pak zvolit strategii buď boj anebo útěk. Tudíž jsme se rozhodli vlézt do metra už o stanici dřív - přece jim tam nenakráčíme hlavním vchodem, a plně se spoléhat na Viktorův vyčerpávající popis situace. Mohlo by se to zdát poněkud riskantní, ovšem né nesplnitelný, a k nějakýmu extrémnějšímu řešení se dá v případě nutnosti sáhnout vždycky - ostatně proto jsem tu taky já. Ačkoliv bysme byli samozřejmě radši, kdyby se nám celou tu záležitost povedlo vyřešit mírumilovně, to je jasný...
Jasný je akorát to, že tady zbytečně mrháte časem!
Naservíruje mi pár až příliš živejch představ plných “kreativnějších” postupů, před kterejma bohužel nedokážu zavřít oči. Jenže já nechci bejt takovej psychouš, a tak hledám způsob, jak s Netvorem bojovat a nějak se rozptýlit. Tak třeba jsem se dost těšil, až se sklouznu dolů mezi

eskálatorama - to by tam ovšem nesměl nějakej kazišuk co každý tři metry namontovat ty nepříjemně hrbolatý výstupky! Místo projížďky na tobogánu mě tak nemine dlouhej nudnej sestup po mazlavejch, už nejezdících schodech.
Ani ne v polovině nás tma donutí vytáhnout brejle na noční vidění, díky kterým aspoň nebudeme muset svítit, navíc se daj přepnout i do termovize, takže jsme schopný poměrně jednoduše odhalit cokoliv živýho.
Když jsme si ráno, ještě před odchodem, v šatně tuhletu vychytávku nanečisto zkoušeli, Zrzoun se znepokojeně vyjádřil, že se mu zdám "*nějakej moc teplej*", a ať se radši v metru držim kus za nima, abych je moc neoslňoval - zřejmě další z mutantích bonusů do sbírky. Naštěstí jsem se stihnul dovtípit, jak to vlastně myslí dřív, než jsem stačil kváknout něco nevhodnýho, ovšem bylo to jen tak tak.
Těsný je to i před koncem schodů, kde narážíme na nelibě zapáchající zátku z nahromaděný kupy těl, kterou se nikomu z nás pochopitelně nechce přelejzat, takže na krátký sklouznutí, k mý velký radosti, přece jen dojde.
Po překonání nechutný bariéry nejdřív obezřetně prozkoumáme vestibul, načež se odvažujeme udělat první a zároveň poslední hlasitej zvuk týhletý výpravy - pro jistotu, kdybychom i tak přehlídli nějakýho kvičouna. Na povel zabouchám tyčí o kovovej odpaďák uprostřed zastávky a chvilku čekáme. Je ticho, čímž se nám potvrdí Viktorova slova, že celou oblast pravidelně obcházejí a čistí, nebo spíš čistili, dokud jsme všechny jeho akceschopný lidi nevyřadili z provozu.
Kapitán Zrzoun spokojeně kejvne, a tak můžeme seskočit dolů do kolejiště. Zařazuju se na svou diskriminovanou pozici pro přehřátý a držím se na dohled.
Ač se snažíme pohybovat co nejtišeji, akustika tunelu neodpouští sebemenší zašustění, Zrzoun nás proto po pár metrech zabrzdí a sundavá si nejenom funidlo z ksichtu, ale

posléze i boty. S Plachťákem se mu nejdřív vytlemíme, jenže pak nám docvakne, že santusácká chůze nemine ani nás. Minutu na to už všichni vesele cupitáme po studeným vlhkým povrchu jenom tak ve fuseklích, aspoň že tu člověk nevyšlápne žádnou mrtvolu, protože to bych asi hodil...
Pokračujeme v nepříjemný procházce, doufám že správným směrem, když v tom se kus před náma ozve podezřelý tenký hvízdnutí. Okamžitě přepínám na termo a zahlídnu malinkou oranžovo-červenou šmouhu. Do cesty si mi připletou dva obří svítící duchové, a tak se zase pěkně rychle vracim zpátky k infra, než se mi udělají mžitky.
Nemám ani čas začít se bát, Zrzoun odhodlaně postupuje směrem k pískající tečce, a tak ho následujeme - snad ví, co dělá.
“Je to jen krysa...” zašeptá a vůbec se nepozastavuje nad tím, proč je asi zvířátko zavřený v kleci a pověšený skoro dva metry nad zemí. Určitě to bude mít nějaký logický vysvětlení, možná že ji tam nastražili jako návnadu, nebo se jedná o speciálně vycvičenýho hlídacího hlodavce, co já vim? Každopádně jsem rád, že nemůže nikam utéct a nezavede nás k žádným ošklivým hromádkám plným výčitek. Plížíme se čím dál tím hlouběji, nohy mě zebou a za krk mi sedá mírná nervozita.
Připomeň mi, proč že tohle vlastně děláš?
Leknu se, jakoby byl Netvorův hlas posílenej tou všudypřítomnou temnotou ještě zvučnější.
Co takhle vzít radši kanystr benzínu a splatit starej dluh, hmm?
Kam přesně se musí člověk střelit, aby tě dostal nadobro ven z hlavy?
Všimnu si, jak mí dva kolegové zpomalujou a sundavají si brejle, a tak je napodobím. Za nedalekou zatáčkou spatříme slabej nádech světla.
***

Stalkersky sledujeme vlakovou soupravu na opačný koleji, jejíž jednotlivý vagóny slouží jako oddělený, improvizovaně vybavený, obytný jednotky.
Příšeří nám poskytuje celkem pohodlný krytí, neměli bychom se však zdržovat příliš dlouho, nebezpečí odhalení stoupá každou vteřinou, co jsme tady, a naše propustky taky nemají neomezenou platnost. I přesto nedokáže ani jeden z nás odtrhnout zrak od tohodle zázraku života
v přímým přenosu, je to jako najít malou zelenou rostlinku uchycenou v prasklině uprostřed hnusný starý asvaltky.
Napočítali jsme skoro dvě desítky obyvatel, složení přesně odpovídá plešounovo tvrzení - sérum pravdy si tedy oprávněně zaslouží svůj název. Krom jednoho sotva se belhajícího děduly a čtyř malejch kluků převažuje něžnější pohlaví. Skupina vyzařuje mírně napjatou, avšak zároveň funkční aurou. Několik žen se stará o zábavu harantům, další dvě něco vaří na ohništi ve velkým kotli, jiná slečna zas obchází klece s krysama a krmí je, zkrátka nezdá se, že by jim druhá polovina osazenstva nějak zvlášť chyběla.
Zrzouna s Plachťákem ovšem nejvíc ze všeho zaujmou tři neohroženě působící amazonky s bouchačkama, sedící na schodech u jedinýho oficiálního výlezu ze stanice. A neni to ani tak těma zbraněma, jako spíš tím, že jsou mladý, pružný a perspektivní. Nenásilně se vecpu mezi ně, abych jim přiklopil čelisti zpátky na místo, a když mám pocit, že opět aspoň částečně vnímají realitu, tázavě na ně kejvnu, jakože co dál?
Vedoucí voayer podrážděně nakrčí ksicht, načež nám, ač velice nerad, pomocí gest zavelí, že je nejvyšší čas vyrazit zpátky. Na důkaz pořídíme ještě pár šmíráckejch foteček, heterosexuální část týmu si naposledy toužebně uslintne a pak se stejnou cestou, jakou jsme přišli, odporoučíme pryč.
Zatímco se ty dva kradmo táhnou přede mnou, naplno ponořeni ve svých myšlenkách a fantaziích, ze srandy si

zkoušim přepnout na brejlích termovizi, abych se podíval, jestli se jim moc nezapalujou lejtka, a učinim při tom, úplnou náhodou, překvapivý zjištění - neodcházíme sami!
***
Malá postava se nás vytrvale drží až k místu, kde jsme si nechali boty. Když zastavíme, konečně mam příležitost nenápadně na ni upozornit ostatní. Holka, asi tak šestiletá - těžko říct, nejsem odborník na děti, jde celou dobu vytrvale za náma podél opačný stěny tunelu, v opatrný vzdálenosti, tichá jako kočka. Pro ni je tohle celý určitě jen nějaká hra na schovku, která by však mohla mít nedozírný následky pro nás pro všechny...
“Sakra, co teď?!” Vyčtu ze Zrzounova zoufalýho výrazu.
Jeden nápad bych měl...
Snad ani radši nechci vědět jakej!
Zatímco se nervózně obouváme, ohlížím se přes rameno, fakan tam samozřejmě furt je a zvědavě čeká, co bude. Vidět nás sice nemůže, ale to jí do teď stejně nijak neodradilo. Plachťák na nás začne něco zmateně ukazovat, nejspíš navrhuje, abychom zkusili rychle utéct a setřást jí. A celá tahle situace začíná bejt děsně absurdní - nechat se takhle vypsychovat jednou sladkou nevinnou dívenkou! Mávám na ty dva prackou a naznačuju jim, ať se zdekujou. Po několika nezbytnejch pantomimickejch výměnách konečně pochopí, co po nich chci, a ač s mírnejma pochybama, poslechnou. Začnu schválně co nejvíc šoupat nohama a funět, abych zamaskoval zvuky vzdalujících se kroků, jakmile se jim povede uniknout z dosahu, nenápadně zkontroluju pozici malýho špeha a pak přátelsky promluvím jejím směrem.
“Vim že tam jsi.” Modlim se, ať hlavně nezačne ječet. “Jak se jmenuješ?” Neodpovídá, ale slyším její zrychlenej dech. “Já jsem tunelovej troll a hlídám to tu před zlejma zrůdama.”

V životě bych nevěřil, že kdy řeknu takovouhle píčovinu, ačkoliv stalo se a nikdo mi to teď už neodpáře.
“Ty ale nejsi žádná zlá zrůda, že ne?”
“Ne...” špitne stydlivá slídivka.
“No, tak to se mi ulevilo, jinak bych ti totiž nemohl dát tadyty dobrý žvejky, co mám zrovna sebou!” Zbrkle je lovim z kapsy a jsem fakt rád, že jsem je prve tak prozíravě čórnul, jako bych to snad předvídal!
“Jenže, jenže, maminka říkala...” Zarazí se a nedokončí větu. Předpokládám, že tušim, kde by mohl bejt zádrhel, všichni jsme to v dětství slyšeli aspoň tisíckrát.
“Já přece nejsem cizí, neboj, vždyť už mě znáš,” zkoušim trapně obejít její svatou mantru.
“To by mohl říct každej!” drsně si mě podá. “Podle mě pěkně kecáš, trollové přece neexistujou!” Zjišťuju, že jsem ji zřejmě krutě podcenil, nezbejvá než rychle jednat. Schovávám brejle do kapsy a rozsvítím na ni oči.
“A teď už mi věříš?” zazubím se. Choulí se pár metrů přede mnou, má umouněný tváře a vyjeveně zírá. Dřepnu si na bobek, natáhnu dlaň se žvejkačkama a posílám do ní taky pár světlušek. Až bude později tohle někomu vyprávět, rozhodně jí to neuvěří, a o to právě jde...
“Jak to děláš?” Dost jsem ji zaujal a najednou už nejsem žádnej prolhanej vyvrhel, ale opravdová pohádková bytost.
“Prostě tak, to je takový kouzlo... Hele, a chceš teda ty žvejky nebo ne?”
Bez dalšího rozmejšlení přikývne a jde si rovnou pro ně. Ještě je však na moment schovám. “Mam akorát jednu podmínku. Musíš mi slíbit, že se teď vrátíš hezky domů a rozdělíš se o ně s ostatníma!”
Váhá, vypadá trochu zklamaně, ale pak přece jen souhlasí. Naše křehká dohoda je tedy uzavřena, zásilka úspěšně předána a holčička spokojeně zamíří zpátky tam, kam patří, což znamená, že my můžeme taky.

***

Zamyšleně okusuju propisku a prohlížím si svý dílo.
“Už jste skončil? Mimochodem, tohle je dost nehygienické, příště si přineste vlastní!” Přijde mi dnes nějaká extra nabroušená, doufám, že je to aspoň kvůli mně, když už si to musim vyžrat...
Odevzdávám jí výsledek svý usilovný práce, obrázek předtištěnýho panáčka, do kterýho jsem měl za úkol zaznamenat všechny místa, kam mě během včerejšího

napadení trefili. Suchá zjevně nepředpokládala až takovou nálož - postava vypadá spíš, jako by jí vyrašily intenzivní neštovice po celým těle, já jsem zas nečekal, že po mně kdy kdo bude tyhlety údaje chtít.
“Ale je to jen přibližně, všechny si stejně nepamatuju...”
Jak už to u správnýho umění bejvá, shlédnutí mého výtvoru vyvolá v doktorce rozporuplný reakce. Základní složkou jejího emocionálního mixu je nepochybně podráždění prokládaný údivem, přikořeněný špetkou radosti, a to vše ještě navíc přelitý lepkavou polevou neústupnosti.
“Tím zásahem do hlavy jste si jist?”
“Jo jo, ten byl vlastně úplně první, dokonce mám schovanou i kulku, klidně vám ji můžu ukázat,” jsem přímo ochota sama.
“To nebude potřeba, stejně jsem vás chtěla vzít na rezonanci, aspoň vyloučíme trvalé následky.”
Sice nějak moc nechápu, jakej to má mít jako efekt - jediným trvalým následkem kulky do čela podle mě většinou bejvá smrt, která v tomto případě očividně nenastala, ačkoliv na rezonanci jsem ještě nikdy nebyl, takže proč to nezkusit, rád se otevírám novým zkušenostem.
Odvede mě na vyšetřovnu, mam se svlíknout do spoďárů a pohodlně uvelebit na lehátko, ještě před tím mě však celýho obkrouží takovým tím detektorem kovů, co mívávají na letišti, klidně bych v takto intimní chvíli upřednostnil i jinou obsluhu, ale nedá se svítit.
Jakmile je spokojená, zmizí do přilehlý prosklený kukaně a diktuje mi další pokyny přes mikrofon. “Celý proces potrvá maximálně deset minut, nebojte, nebude to nijak nepříjemné. Akorát se snažte, pokud možno, nehýbat, mohlo by to mít negativní vliv na kvalitu zobrazení.”
Ukážu jí zvednutej palec a podložka se pomalu rozjede směrem do tunelu, tentokrát jasně bílýho, bez trollů a holčiček.

“Přístroj nám umožní důkladně prozkoumat vaši kúru mozkovou, včetně bezprostřední odezvy jednotlivých center. Pokud se ani po takto závažném poranění neobjeví žádná patologie, znamenalo by to pro Lampyris další zásadní průlom!”
“No jo, ale co když tam nějaká ta “patologie” byla už z dřívějška? To poznáte taky?” Ani nevim, proč se jí na to vůbec ptám a jestli mě slyší.
“Adame, no tak! Co jsem vám říkala o tom pohybu?”
Dokážu si přesně představit, jak se teď tváří.
Netroufám si ani hodit kyselej ksicht, a tak aspoň zavřu oči, zaposlouchám se do pravidelnýho hlasitýho cvakání stroje a přemejšlim, jak dlouho asi může trvat takovejch deset minut a jestli se z těch snímků nedá náhodou poznat i něco, co by radši neměla tahleta šťouravá osoba vědět. Co když jsou někde v hlubinách mýho mozku schovaný šuplíčky od Netvora a Kláry, který tam nikdo jinej normálně nemá? Anebo se třeba ukáže, že jsem totálně zaostalej, trpím nedostatkem závitů a extrémně poddimenzovaným orgánem, i to je možný...
“Zatím se zdá být vše v pořádku, ještě bych si vás zkusila maličko nastimulovat... Stále však platí, abyste zůstal v klidu!”
S mírným zděšením odklápím víčka a čekám, kdy to do mě začne prát proudem či něco horšího. Jenže nic se nekoná a možná, že to je právě ono, schválně se mě snaží vydeptat, mrcha jedna!
“Mám tady pro vás k zamyšlení pár zajímavých psychologických pojmů. Poslouchejte!” Aha, takže změna, chystá se mě unudit k smrti, už chápu...
“Stockholmský a Limský syndrom. Ten první termín vám bude jistě povědomější, ačkoliv se oba týkají stejného fenoménu. Zatímco v případě Stockholmského syndromu vzniká nezdravě pozitivní afektivní vazba ve vztahu oběť-

pachatel, syndrom Limský popisuje přesně opačný scénář.”
Zívnul bych si, ovšem nemůžu.
“Abyste to správně pochopil, tyto syndromy nepostihují pouze osoby účastnící se nějaké kriminální činnosti, běžně se s nimi můžete setkat i v mnohem civilnějších vztazích, například v rodině nebo na pracovišti...” Pokračuje na můj vkus možná až příliš uštěpačným tónem.
“Osoba trpící Limským syndromem si potom na základě svého soucitu s “obětí” vytvoří pouto, kterému často přikládá až přehnanou váhu, někdy ho dokonce zaměňuje za hlubší cit.”
Proč mám furt dojem, jako by narážela mezi řádky na něco konkrétnějšího?
“Nejčastěji jde však pouze o dočasné zmatení mysli, ke kterému by, nebýt prožitého traumatu, za normálních okolností ani nedošlo a stejně tak rychle, jako toto pouto vzniklo, také většinou zaniká.”
Copak se ti tím asi snaží paní doktorka naznačit? Nějaké tipy?
“Totéž samozřejmě platí i v případě Stockholmského syndromu, jedná se vlastně o jistou formu závislosti. Tedy nic, co by se nedalo řešit!” Polknu i přes to trpký sousto, co se mi právě šprajcuje v krku.
“Ostatně, jak jsem vám již dříve nabízela, dokážu s lecčím pomoc... Základem je připustit si, že máte problém.”
A ona by si zase měla uvědomit, že jestli toho brzy nenechá, nemuselo by jí to vyšetření dopadnout dobře!
“Potom už jste jen krůček od zahájení ozdravného procesu.”
Opravdu začínám zvažovat terapii, ovšem spíš v Zrzounově stylu - pěkně pěstí na držku, ještě že je mezi náma to tlustý sklo! Cejtim, jak mi po boku lechtavě stéká kapka potu, a nejradši ze všeho bych odsud okamžitě vystřelil!
“To jsou mi ale krásné výsledky, Adame! Ještě chvilku vydržte, už to skoro máme.”

***

Vecpu se Skrčkovi do dveří a nenechávám ho ani pořádně dokončit všechny části jeho zavíracího rituálu.

“A to bylo za co?” S úsměvem se pozastaví nad mým vroucným přivítáním. Trochu váhám, jestli je dobrej nápad to na něj hned takhle vychrlit, na druhou stranu, čím dřív se týhletý koule na noze zbavim, tím líp.

“Před chvílí jsem měl dost zajímavej rozhovor s tvou matkou.” To poslední slovo na něj zapůsobí jako repelent, otráveně se ode mě odtáhne a přesouvá se do křesla.

“Aha, tak už to na tebe taky zkoušela…” Naprostá absence překvapení v jeho hlase naopak přikrmuje to moje.

“Počkej, takže ty víš, že o nás ví? A nemohl si mě aspoň varovat?”

“Myslíš tak, jako jsi varoval ty mě?” pronese poněkud kousavě, jenže ať přemejšlim, jak přemejšlim, nechápu, za co jsem si to zasloužil. “Ráno za mnou přišla celá natěšená a chtěla, abych jí ukázal data z té poslední “analýzy”, co jsme spolu dělali...”

“Jo takhle!” Nemůžu si pomoct a začnu se tlemit.

“Ty asi fakt nejsi normální, že ne? Tos jí musel navykládat zrovna tohle?!” rozčiluje se a taky trochu stydí, což je přímo ideální kombinace pro můj Stockholmskej syndrom. Troufale obejdu pracovní stůl a uvelebím se na vzorně naklizený desce hned naproti němu, na stejným místě, jako kdysi seděla Klára.

“Nebereš, doufam, ty její psychoblábol nějak moc vážně?” Nervózně poklepává prstama o sebe a tváří se sklesle.

“Musíš uznat, že by se tím dost vysvětlilo...” Nevěřim vlastním uším! “Vždyť co máme my dva jinak společnýho?” Ukřivděně se zamračim, k tomu snad není co dodat! Erikův ozdravnej proces zřejmě už započal a já si teď připadám jako ten nejnaivnější idiot pod sluncem.

“Co by mohl někdo jako ty vidět na někom, jako jsem já?

Normálně by sis mě ani nevšimnul, proč si lhát...” Ten despekt, se kterým o sobě mluví, nelze přeslechnout. Nesnaží se ze mě jen vymámit nějakou lacinou lichotku, on tomu fakt věří. Za tohle by si někdo zasloužil ocenění *Rozesíračky roku*!
“No, já teda nevim, ale kolik si říkal, že máš těch dioptrií?” Obracím před sebou svý zrůdný bílo-zelený pracky. “Protože tohleto taky zrovna neni žádná výhra... vlastně se ti dost divim!” Nasadim proti němu jeho vlastní logiku.
“Nebuď povrchní...”
Rychle se toho chytnu. “No, a to je přesně další můj problém! Jsem totiž děsně povrchní a taky jednoduchej! Vždycky, když říkáš něco chytrýho, tak jenom předstírám, že chápu. Jenže ve skutečnosti nemam kurva-ani-páru!”
Jeho těkající koutky mi napoví, abych nepřestával.
“A taky jsem blázen, né vážně! Pamatuješ prve ty šílenosti s jorkšírama? Tak to byl jen slabej odvar... někdy ti povyprávim, jestli chceš, teda pokud jsem tě ještě dostatečně nevyděsil?” Kritickej výraz, co po mně hodí, opravdu vzbuzuje jistý pochybnosti.
“Zrovna v tomhle bys se mnou soutěžit fakt nechtěl...”
A už se zase točí na tom svym kolotoči sebemrskačství a beznaděje. Začínám z něj lehce šílet.
“No tak, jak tě mam přesvědčit? Moc mi teda nepomáháš.” Sundá si brejle, po stranách nosu dva narudlý obtisky na památku. “Ne, promiň... nechtěl jsem, aby to vyznělo tak blbě. Občas mám prostě pocit, že mi tady z toho už praskne hlava! Jako bych postupně ztrácel kontrolu nad každým aspektem svého života a nedokážu s tím absolutně nic udělat! Nesnáším to!” postěžuje si a já najednou úplně chápu, o čem mluví.
Dlouze se na něj zadívám, přál bych si, aby mohl nahlídnout do mejch očí jako do zrcadla a spatřit v nich to, jak ho doopravdy vnímám, jak moc je pro mě důležitý, co máme, a

je mi jedno, jak tomu kdo říká, nebo co si o tom myslí!
“Na tohle znám jednoduchej lék, prostě potřebuješ vypnout.” A mám nutkavou potřebu dotýkat se a vypnout hned teď!
“Zajímavá nabídka, ale asi tě zklamu, já nemůžu, moc práce...” Rozhodí rukama a dělá drahoty, jako by nevěděl, že mě tímhle přístupem naopak spíš vyprovokuje, než odradí.
Odlepim se od stolu, klekám si před něj na zem a začnu jemně bloudit prstama nahoru po těch dvou kolenou, z kterejch jdu do kolen. “No tak, měj trochu soucit!” Pobaveně se ušklíbne a na nějaký psychologický poučky už si nikdo z nás ani nevzpomene.
***
Tentokrát vyrážím na velkou poradu poprvé sám, což znamená, že si můžu dovolit luxus vlastního načasování - v tomhle je Zrzoun trochu na pěst, musí bejt vždycky všude minimálně o deset minut napřed, i za cenu toho, že si je pak jen dlouze naprázdno odčumí. Ani mě nepřekvapuje, když vlezu do zasedačky, a on už se tam čile vybavuje s Faustem. Né, že by mě snad nezajímal obsah jejich rozhovoru, ale tak nějak tušim, že moje místo je teď, když je z něj ten kapitán, někde jinde. Letmo po sobě na dálku kejvnem a já pak poslušně zapluju mezi ostatní Skauty svý šarže, snažim se odfiltrovat jejich různorodý otravný pindání a dělam, jakože zapadám, ačkoliv se mi to, tak jako obvykle, zrovna moc nedaří. Pomalu se mě zmocňuje starej známej pocit, kterej v podobných chvílích mívám, a to sice ten, že čím dýl jsem ve společnosti mezi ostatníma lidma, tím osamělejší a nenormálnější si připadám.
“Nazdar mladej! Jak je?” rozjařeně se ke mně přifaří Knírač, jehož chlouba už by možná potřebovala lehce přistřihnout, a chce se družit. Trochu z něj cejtim líh, což by se takhle po ránu dalo považovat za celkem slušnej výkon, ale nebudu soudit.

“Jo, dobrý... co ty? Nějaký nový drby?” zeptám se nenásilně, tentokrát mam náladu spíš poslouchat než mluvit.
“Že váháš!” Nakloní se blíž, aby mi svým marinovaným dechem ochotně pošeptal do ouška, jak se mu opět dostalo tý cti dohlížet na vězně a že už se mu jich pár téměř povedlo konvertovat na naši stranu, víc toho ovšem probrat nestihneme, protože právě začíná schůze, a já musim uznat, že chození těsně na čas má i svý jistý nevýhody.
Faust poněkud netradičně zahájí nalejvárnu poděkováním, všechny nás pochválí za vzorný zvládnutí krizový situace, nezapomene důstojně zmínit ani padlý hrdiny, načež plynule naváže odsouzením podlýho neospravedlnitelnýho útoku.
Až pocaď se zdá bejt jeho velitelskej proslov zcela v pořádku, osobně nemám nic, co bych mu vytknul, jedině snad přehnanou vznešenost a informační plochost, i když chápu, že někomu se to tak asi líbí.
“Celou akci plánovali několik týdnů, důležitou roli pak sehrál jejich vůdce, mimochodem bývalý člen našeho sboru, který je k tomuto činu navedl...”
Pár gumídků pohoršeně zamručí. “A čeká ho za to exemplární trest, to vám slibuju! Co se zbývajících zajatců týče, k rozhodnutí o jejich dalším osudu budeme přistupovat individuálně po důkladném posouzení.”
Ani tohle se davu nijak zvlášť nezamlouvá. Velitel na moment utichne, než se zklidněj emoce, a pak se znovu rozehřmí svým pevným hlasem. Schválně čekám, jak moc a jestli vůbec se bude chtít pouštět do vysvětlování detailů ohledně motivace těch zákeřných agresorů, která je dohnala až k nájezdu na naši mírumilovňoučkou základnu...
“Nebude pro vás jistě žádným tajemstvím, že máme v nejbližším okolí vytipováno hned několik lokalit, které jsou s vysokou pravděpodobností také osídlené.” Pro někoho možná ne, ačkoliv třeba mě tato informace celkem zaskočí.

“Né u všech přeživších ovšem můžeme počítat čistě jen s přátelskými úmysly. Boj o nedostatkové zdroje a zázemí na zimu je v plném proudu a my bychom se tak měli připravit na to, že k podobným situacím, jako byla tato, bude docházet i v budoucnu,” přizná a já nepopírám, že by mi na týhle verzi cokoliv vadilo, teda až na tu Zrzounovu křečovitou pokrovou maskou, kterou okamžitě preventivně nasadí.
“Jak se bohužel ukázalo, i ta nejdůmyslnější bezpečnostní opatření mají své limity. A proto se vás teď ptám: Chcete se donekonečna jen schovávat, mít strach, kdy a odkud na nás nepřítel udeří?!” A přestože to byla přímo ukázková řečnická otázka, najde se mezi náma nemálo opičáků, kteří začnou naštvaně vrtět hlavama. Trochu se stydim i za ně.
“Ne! Jistě že ne! To jsem si myslel...” Spokojeně se ušklíbne a v jeho tváři probleskne šibalskej výraz vychcanýho podvodníčka, co právě narazil na pěkně tučnýho hejla, a já najednou dostávám silně nepříjemný tušení.
“Naštěstí už máme řešení!” Dramaticky se zahledí do našich řad, aby vystupňoval napětí. “Nejprve ale budeme potřebovat jednoho dobrovolníka.”
***
“Haló, vnímáš? Pojď, pádáme!” Nahodím setrvačník a následuju ho. Jsem trochu mimo, všechno se seběhlo tak rychle...
“Stejně ale nechápu, proč by se to nemohlo vyzkoušet třeba na těch vězních, aspoň by byli co k čemu!” rozhořčuje se směrem ke svýmu parťákovi jeden ze Skautů před náma.
“Já bych do toho teda dobrovolně určitě nešel!” přitakává mu jeho kolega.
Zrzoun si k nim ostře protlačí cestu a sjede je svým typickým pohrdavým tónem. “Nebo bysme jim rovnou mohli dát každýmu do ruky granát, ne? To jste fakt oba tak blbí? Nejdřív si o tom něco zjistěte, než příště začnete kecat!”

Týpci se poněkud dotčeně zaksichtí, ovšem ani jeden z nich se nechce pouštět s nadřízeným do křížku, a tak radši ožehavý téma víc nekomentujou.
Jen co se vykodrcáme pryč ze zasedačky, zamíříme k sektoru C, do skladu, kde máme za úkol vyhrabat nějaký starý kamery, co se pak rozmístí nahoře kolem vestibulu, abychom mohli lépe a pohodlněji monitorovat situaci tam venku. Dovedl bych si představit i akčnější náplň dne, ačkoliv momentálně jsem vděčnej za každý rozptýlení, který by dokázalo odvést mý myšenky od celýho toho konceptu *Potenciálu využití Lampyris ve vojenské praxi*...
“Seš v pohodě?” Už jenom to, že se musí ptát, asi leccos naznačuje.
Tak už to v sobě nedus! Neni to zdravý! Dokonce i sám Netvor se přidává do řad mých starostlivých opatrovníků.
Já ale nemám pocit, že bych v sobě vyloženě něco dusil, nebo snad měl mít důvod bejt naštvanej, prostě mě to jen vykolejilo, nepotřebuju se v tom dál pitvat!
“Ale stejně, no neni to hustý? Budu mít v týmu dva zelenáče!” rozplývá se Zrzoun, ani bych se nedivil, kdyby se v příštím kole nabídnul i on. Tedy za předpokladu, že na nějaký přištící kolo vůbec dojde...
Copak? Najednou nevěříš svýmu doktůrkovi?
Tak mohl se mi včera aspoň zmínit. Pochybuju, že o tom nic nevěděl.
Možná by občas neškodilo myslet trochu míň pérem...
Sakra! Dík za radu, fakt! Vědět tohleto dřív!
Proč já se s nim vůbec rozčiluju?
“Fajn, chápu, tak se nemusíme bavit, když nechceš!” A teď jsem k tomu všemu ještě urazil i Zrzouna - no bezva! Škoda, že tu s náma neni taky Klára, když už se proti mně všichni tak hezky spikli… Ale nevadí, pro mě za mě můžem klidně mlčet!
***

Do oběda se nám povede namontovat většinu kamer, každá je napojená k vlastní externí baterii, který bude třeba pravidelně měnit a dobíjet, což by se mohlo zdát jako pěkněj vopruz. Mnohem větší oříšek však představuje zajištění spolehlivýho přenosu dat k nám pod zem. Vzhledem k tomu, že původní síť padla za oběť požáru, budeme si muset poradit jinak. Né, že bych byl vyloženě nějakej technickej antitalent, ale o sledovacích systémech a optickejch kabelech vim velký kulový - to neni jak naladit telku...
Jak se ukáže, ani Zrzoun na tom není o mnoho lépe, v odpolední části šichty jsme tak nuceni přizvat si na pomoc odbornou posilu a né jen tak ledajakou.
Mlčoch je z opětovného pracovního shledání vyloženě nadšenej, aspoň to máme společný. Při první příležitosti zkritizuje veškerý naše dosavadní snažení, donutí nás půlku věcí kompletně překopat, nechutně se povyšuje, dělá držky a celkově je fakt na pěst, až mám sto chutí spáchat na něm schodovej atentát! Což samozřejmě nemůžu, jestli to chceme někdy úspěšně dotáhnout do konce, takže si tak maximálně zaskřípu zubama a svádim několikahodinovej lítej boj s Netvorem o jeho mrzkej švábí život - a to je teprve ta správná schíza!
K večeru je práce naštěstí hotová a já jsem psychicky tak vyšťavenej, že na tu záležitost kolem Plachťáka a Lampyris už skoro ani nemyslim. Skoro...
Jakmile projdeme dekontaminací, pan machýrek se okamžitě vypaří, neřekne ani popel a dopřeje nám tím nevědomky skvělou příležitost prolomit ledy.
“Ten člověk je snad čím dál tím vetší kretén, to neni možný!” uleví si Zrzoun.
“A všim sis, jak na mě schválně za celou dobu ani jednou nepromluvil? Jsem si chvílema připadal jak duch!”
Zasmějeme se tomu.

“*Mohl by mi laskavě někdo podat ten kabel?!*” povede se mi téměř dokonale napodobit Mlčochovu podrážděnou klimakteroidní intonaci.
“*Né tenhleten kabel, ten červenej! Na co bych teď asi potřeboval avégéčko?! Bože!*” taky se přidá.
Náhle mu však sklouzne pohled k ušatcovo zamčený skříňce a jeho rozpoložení zaznamená znatelnej výkyv směrem dolů. Už jenom čekám, kdy s tím zas začne.
Do domu se nám nastěhoval tchoř, člověk ho sice může zkusit na chvíli ignorovat, nebo třeba rozvěsit všude takový ty aromatický pytlíčky, jenže ten smrad prostě jen tak něco nepřerazí!
“Jdeš dneska za Magorem?” překvapí mě možná až příliš konkrétní otázkou.“Ještě nevim, zatim jsem se s nikým z laborky na ničem nedomlouval,” zahraju to pro jistotu do autu, ani né tak kvůli sobě. Unaveně kejvne, jako by ho má odpověď už ani nezajímala, převlíkne se, zacvakne plechový dvířka a chystá se k odchodu.
“No, tak kdybys náhodou něco zjistil, dej vědět...”
“Jo jo, neboj...” Neni nutný bejt na sebe zbytečně hnusný, vlastně je mi i celkem sympatický, jakou si dělá o našeho kolegu dobrovolníka starost.
“Tak pěknej večer přeju!”
***
Dokázal bych si ho užít i líp...
Strážnej se nade mnou otráveně smiluje, když se mi ani napotřetí nepovede odemknout. Zdá se, že moje čipovka z nějakých neznámých důvodů najednou přestala fungovat či co.
“Co chceš?” Zastoupí mi cestu dovnitř a hraje si na vyhazovače, už mu chybí jen okousaný párátko v hubě a nagelovaný vlasy.
“Hádej...”
Naježí se, vytáhne nějakej papír, rychle do něj koukne a pak

nesmlouvavě zakroutí hlavou. “Je mi líto, nejsi na seznamu pověřených osob.”
Nevěřícně na něj čumim. “A to má bejt jako nějakej vtip?!”
“Ne. Budu tě muset požádat, abys odešel,” trvá si na svym, jenže to jsme dva!
“Dobře... a mohl bys mi aspoň někoho zavolat?”
“Né, to bych teda nemoh,” utne mě. Začínám se celkem vážně obávat o ten jeho namyšlenej frňák! Všimne si, jak na něj nevraživě zírám.
“Hele, já si to nevymyslel, prostě jenom dělam, co mi řekli, a dokud se tvý jméno neobjeví tady na tom seznamu, máš smůlu. Sorry jako!” Ustoupí o krok vzad a spustí šoupačky, ani nemrknu.
Nádech a výdech! Musim si několikrát zopakovat.
Velký tiskací písmeno A se mi vpaluje do sítnice jako zdviženej fakáč, trochu mi bublá žluč, protože tohleto už fakt jako posrala, ale já to tak nenechám!
***
Nabídnul jsem se, že pomůžu zvednout židle, díky čemuž mě z kantýny vyhodili až těsně před zavíračkou. To, že se královna bílejch plášťů určitě neukáže, mi bylo jasný už předem - nikdy totiž nevečeří, jenomže ona k tý svý dietě zřejmě zlanařila i všechny ostatní členy vědeckýho týmu, a s tím už jsem teda nepočítal. Chlápek, co má zrovna službu, mi navíc potvrdil, že žádný jídlo, krom přídělů pro vězně, nikdo nikam neodnášel. Uznávám, že nemusí bejt každej takovej hladovec jako já, ale stejně - no neni to podezřelý? Úplně se tam v tom svým akvárku odřízli od světa. Jak dlouho jim to může asi vydržet?
Peru se s nutkáním skočit si ještě jednou zastepovat před práh VIP klubu místní Mensy, nakonec však při představě dalšího ponížení zvítězí má ješitnost a radši se na to vykašlu. Je na čase, abych se zachoval jako kultivovaný a trpělivý hoch, kterým bezpochyby jsem, zatím přece neni

žádnej důvod k panice...
Dobře děláš, nechceš snad vypadat jako nějakej ubohej závislák?
Ne, to bych fakt nerad. Akorát škoda, že si přesně tak připadám…
Už jsem si na ten zoufalej pocit bezmoci skoro začínal odvykat, tohle je snad ještě horší, než zabouchnutý klíče!
No tak se prostě odzabouchni - to je jednoduchý!
Vzdychnu si.
Chtěl bych zpátky Kláru.
***
Musim se zvednout, než mi úplně zdřevění prdel. Nesnášim hlídací šichty! Zatímco si protahuju zatuhlou kostrč, zodpovědně nespouštím zrak z monitorů, kterejma je obložená celá stěna stísněnýho pidikrcálku. Jakožto jedinej divák týhletý reality show totiž nesmím zameškat ani vteřinu. Né, že bych snad o něco zásadního přišel, na každý obrazovce právě promítají tu stejnou vleklou infra-nudu, akorát pokaždý z trochu jinýho úhlu, jenže je to holt mý poslání hrát si na velkýho bratra, jehož desítky šmíráckejch očí střeží klidnej spánek všech Skautíků, a byla by chyba nepřistupovat k němu s veškerou vážností, kterou si zasluhuje.
Všimnu si, že třináctka už zase nějak problikává a zrní, ačkoliv se Zrzoun dušoval, jak ji během svý směny důkladně překontroloval a opravil - jo, to teda! Nervózně zaťukám prstem na displej, ale má to asi podobnej efekt jako vyhulit seno. Dávám tomu ještě chvilku, jestli se kamera nějak sama od sebe neumoudří, a fakt se mi to teď uprostřed noci nechce řešit. Pak se ovšem stane malej zázrak, šumící obraz naskočí do původní kvality, takže si můžu opět s klidem dřepnout, lovit holuby a otupěle sledovat nikdy nekončící příběh z Bety za tichýho doprovodu svýho kručícího břicha.

Najednou ostatní televize zhasnou a pro změnu běží pouze třináctka. Snímá prostor nádražní haly těsně za tunelem.
“Co zas ty krámy kurva blbnou?!” nestačim si ani pořádně zabrblat, do záběru se přiřítí k smrti vyděšená Klára, dívá se přímo na mě a prosebně spíná ruce. Snaží se mi něco říct, nebo spíš křičí, jenže bez zvuku můžu tak akorát odezírat. Slovo “pomoc” však poznám celkem bezpečně.
Ochromeně sleduju, jak se k ní zezadu nepřirozeně belhá sedum povědomejch černejch siluet. Ač vim, že i kdybych zaběhnul svůj životní rekord, nemůžu to nahoru stihnout v čas, neváham a stejně se o to pokusim!
Lampyris poslušně žhne a protepává mi cestu studenou šedotou. Dokonce se mi hned napoprvé povede chytit správnej směr a pohybuju se tak rychle, až si říkám, že to třeba ještě neni úplně ztracený. Prostě to musim zvládnout, neodpustil bych si zklamat! Jak by k tomu přišla chudák Klára? Neni to ona, kdo má jejich krev na triku...
Naštvu se, zaberu a jedu až na dřeň!
Řežu zatáčky, jsem téměř u schodiště, otevírám dveře přechodový komory, uvnitř je to samá pára jak v sauně, což znamená, že hovno vidim. A kdyby se jeden z těch obrysů zrovna nepohnul, určitě bych to do něj naplno nakrosil.
Prudce zabrzdím a nejenom moje svaly jsou z toho nečekanýho střetnutí v šoku!
Culící se Vlastík vypadá se zelenýma cévama dost komicky, jeho zářící pleška by mohla bejt kapitolou sama o sobě.
Když se mi však do cesty postaví ještěrčí Lydia se svým masivním zápisníkem a precizně ostrou manikúrou, mám pocit, jakoby mi zalejzaly kulky zpátky do těla!
“Tak co ten váš Stockholmský syndrom, Adame? Už lepší?”
Něco ze sebe nesouvisle vybleju, zbrkle couvám a ona se tváří, jako by právě koupala zablešenýho bezďáka a váhala nad tím, jestli ho radši neutratit.
Naštěstí se na mě, do třetice všeho zlýho, z mlhy vrhne

zmutovanej Mlčoch a rovnou mi jednu natáhne, očička se mu jen blejskají a teď, když jsme si rovni, docela to i zabolí. Padám k zemi, vzpomínam na nebohou Kláru, v duchu se jí omlouvám a obávám se nejhoršího. To nejhorší má ovšem teprve přijít, když se nade mě nakloní poslední bílej plášť.
***
“Ledaže bys po tom vyloženě toužil, ale už jsem tu práci slíbil někomu jinýmu.”
“Né, to nebude nutný!” Oddechnu si, páč zrovna netoužim jít svý noční můře a hemeroidům naproti. “Jenom se ptam, to neřeš...”
Znechuceně přežvykuje suchý cereálie a šklebí se. Proraženou dírou v zubech mu občas vylítne ven oslizlej žmolek - já sice chápu, že s dentální péčí je to teď asi trochu komplikovanější, ale sakra, tohleto zrovna neni pěknej výjev k snídani!
“No, a jakej je teda další plán, myslim jako pro nás?”
Shodí svou věčně načuřelou fasádu, pod ní nefalšovaný nadšení, hádam, že musí bejt asi dost natěšenej.
“Pro nás mam přichystanýho něco mnohem lepšího! Co bys řekl na takovej malej výlet?” Tentokrát mě překvapivě ani netrápí svou klasickou napínačkou a rovnou to vyklopí.
“Dostal jsem od Fausta pár souřadnic. Máme je prověřit, stejnej postup co minule.”
“Nejsou to náhodou ty místa, o kterejch mluvil prve na schůzi?” Usrkne si čaj a přikývne.
“A my to tam jako pojedeme jenom tak omrknout?”
“Přesně tak, zatim žádnej kontakt, pěkně na tajňáka. Nejdřív se uvidí, co a hlavně koho tam najdem. Některý hlášení jsou sice už tejdny starý, takže je možný, že budou ty lidi dávno pryč, ale stejně bych se dost divil, kdybysme na nikoho nenarazili.”
Osvěžující vánek vzrušení příjemně zafouká mým směrem, šimrá mě za ušima a ježí chlupy po těle. Přesně takovouhle

akci jsem teď potřeboval! Nacpu si plnou lžíci křupavejch koleček do pusy a radostně chroustám ostošest, ať můžeme co nejdřív vyrazit.
“Hele, ale nechytaj tě, doufam, nějaký zaječí úmysly?”
Ukřivděně se na Zrzouna obořim: “No já nevim kdo se nám posledně tak zamiloval, že skoro ani nedošel domů!”
Načež se pro změnu vytasí zas on: “Nemáme to holt všichni takový jednoduchý…” Usilovně potlačuju zaskočenej výraz, až mi z toho málem zaskočí.
“Co jako? Nejsem slepej!” Pro jistotu mi ještě jednou, s náležitou dávkou hrdosti, potvrdí svý velkolepý prozření - že mu to ale trvalo!
Schválně nasadim ten nejafektovanější tón, co dovedu, a svůdně si prohrábnu vlasama. “Žárlíš?”
Lehce mu zrůžovějí tváře jako takovýmu malýmu kropenatýmu prasátku, zcela vykolejit se ovšem nenechá. Pokyne bradou někam za mý levý rameno, napřed ho podezírám, jestli jen neodvádí pozornost, ale stejně se otočim. Spatřim tam pohřešovanýho číslo jedna s tím jeho nezaměnitelným revazepamovým výrazem zatoulanýho jehněte, jak plandá u výdejního boxu, nebezpečně nakloněnej tác v rukou a chtěl bych ho okamžitě sevřít v náručí a už nikdy nepouštět!
Netvor si zhnuseně odfrkne.
“Co kdybys to šel zkusit radši na něj? Hodilo by se nějaký nový info,” zaúkoluje mě pihatec. A né, že bych zrovna potřeboval speciální svolení, otázka je, nakolik jsou mý šance něco zjistit vůbec reálný, vzhledem k tomu, jaký pořízení většinou se skrčkem po oblbovácích bejvá.
Aby to snad nevypadalo, že poslouchám Zrzouna na povel jak Pána Boha, a taky tak trochu kvůli trapný potřebě dokázat si, že na tom zatím ještě nejsem tak zle - haha, dovolím si mírně otálet a chvilku dělám, jakože váhám a vlastně se mi ani moc dolejzat nechce. Po přijatelně dlouhý

rozvaze nakonec teda vyrazim, nechávám se táhnout svým vnitřním magnetem k vytouženýmu cíli a přemejšlim, jestli má vůbec cenu tuhletu věc ještě dál tutlat.
Chybí mi sotva pár kroků, když do mě poněkud nevybíravě strčí nějakej dement, co zřejmě naznal, že ho chci předběhnout ve frontě na kus žvance.
“Bud se zařaď, nebo vysmahni, ksichte!” Zajímavý, jak stačí pár slov, aby se na nás okamžitě strhla pozornost celý jídelny. Ačkoliv oprava, celý jídelny ne. Jistej člověk, kterej má momentálně na krku vařenej květák, akorát dál prázdně zírá na svou nenaplněnou misku a nějaký žabo-myší konflikty spolehlivě propadají sítem jeho zájmu.
“V klidu, jo? Jenom procházim...” Nechci se nechat zbytečně vytočit, mam teď trochu jiný starosti. Zaťukám panu mimoňovi na záda s úmyslem vymanit ho aspoň částečně z jeho brukvovitý reality, jenže jsem opět vyrušen tím dotěrným hmyzem.
“A ty už taky táhni někam, Magore! I s tim svým svinstvem!” Vždyť on si o to vyloženě koleduje!
“Myslíš tohleto svinstvo?!” Neodolám a předvedu mu drobnou ukázku zastrašující ještěrčí šou. Ostatní přihlížející nám kvapem vyklidí malý kolečko nebo možná spíš ring a napjatě čekají, co bude, kdo by taky pohrdnul drobným rozptýlením.
Tak jsme si zamachrovali a dál? Hodláte tady stát jako dva klauni, nebo co teda? vyzývavě do mě reje.
“Hele, už stačilo, jo? Trochu to zklidníme...” vmísí se do sporu Zrzoun, kterej nás dosud jen zpovzdálí sledoval. Ani nevim proč, ale přijde mi, jako by se na mě mračil o něco víc než na toho provokatérskýho ksindla. Ten, ač po mírnym zaváhání, učiní rozumný rozhodnutí a stáhne se. Abych byl fér, jsem ochoten jeho kapitulaci přijmout.
Život se hned zdá bejt o něco snesitelnější, atmosféra řídne

na obvyklej level rozjezdový ranní tenze, a tak mám opět prostor vrátit se k původnímu záměru.
“Debil... seš v cajku?” Nepoučitelně doufám, že se mi podaří prolomit revazepamovovu bariéru. “Jo a mimochodem, včera jsem měl takovej menší problém s vašim novym hlídačem. Nevíš, jak dlouho to hodlá tvá máti ještě hrotit? Je to celkem otravný.”
“Něco tomu chybí...” zabrblá skrček nepřítomně, jeho oči se zmateně upínají k pultíku s papírovejma krabicema od müssli, nejsem si jistej, jestli to měla bejt odpověď na některou z mých otázek, i když nejspíš asi ne.
“No jo no, chtělo by to mlíko, co nadělάš.” Každej se holt občas musíme s něčim smířit, třeba jako já se teď musim srovnat s tím, že je zas úplně marnej.
Když už nic, odsypu mu aspoň do misky porci sladkejch křupinek a usadim ho k nám ke stolu. Hned se do nich naplno zabere, jenže namísto toho, aby je jedl, začne je třídit podle barvy, béžový od hnědých, hezky každej druh na svoji stranu, jako nějaká posraná rasistická popelka.
“Co je to s nim?” samozřejmě se zajímá Zrzoun a nezapomene na jeden ze svých obvyklých přesdržkoidních ksichtů.
“Něco tomu chybí...” odpoví Erik, tudíž už se aspoň nemusim namáhat s dalším vysvětlováním.
“Hmm, tak to je rozkošný!” posměšně poznamená a obrátí se ke mně. “Teda ale řeknu ti, začíná mi bejt fakt líto, že jsem se taky nepřihlásil.”
***
“Smůla, příště si vem svůj.”
“A jak jsem to měl asi tak vědět - jsem myslel, že zas polezeme někam kanálama!” oprávněně se rozčiluju nad tou nespravedlností.
“Blbý no.” Hamouní si dalekohled sám pro sebe a mně nezbejvá, než marně mhouřit oči a hlasitě závidět.

“Tak mi aspoň řekni, co tam vidíš!” Zrzoun, kterej si tentokrát taky nevzal masku, se jen potutelně ušklíbne, jako by už úplně zapomněl, kdo mu prve zachránil kejhák, když se na nás z přítmí účetního oddělení
v přízemku nečekaně vyřítil ten děsivě vypasenej kancelářskej pavouk s tlustejma chlupatejma nožičkama.
“No tak, nebuď takovej zmrd!” zkoušim to ještě naposledy po dobrým.
Jediným výsledkem mýho ponižujícího snažení ovšem je, že mě o to víc ignoruje a nepochybně se tím dost dobře baví.
Rezignovaně si nasadim aspoň ty pitomý brejle do tmy, abych vyzkoušel, zda náhodou nemají zabudovanou nějakou zoomovací funkci. Dřív, než je vůbec stihnu zapnout, překazí mi můj sobeckej parťák i tuhle radost.
“To bych na tvym míste radši nedělal...”
“Fajn! Tak já jdu zpátky do auta!” Urazim se. Nevim, proč bych tu měl zbytečně oxidovat, když si pan bystrozrakej vystačí sám.
Aniž by přestal civět skrz svůj zázračnej aparát, nevzrušeně pronese: “Zatim je furt uvnitř. Akorát vyložil dodávku a pak zmizel.”
Ta trocha vydírání, zdá se, zabrala. Taky se umoudřim, dřepnu si zpátky k zídce vedle něj a nechávám ho nerušeně pokračovat v práci.
Utábořili jsme se na střeše administrativní budovy, ta má sice pouze pět pater, ale k dobrýmu rozhledu po okolí bohatě stačí. Jedná se o nejvyšší stavbu široko daleko, jinak je to tu jen samej rodinnej barák nebo vilka - žádnej luxus, spíš nižší střední póvl, dle fotříkova měřítka. I tak nás v první chvíli poměrně zaskočilo, když nás Faustovy souřadnice dovedly právě sem. Člověk tak nějak už ani nepočítá, že by se dalo venku přežívat i na zcela obyčejných místech, ale tak zase se aspoň ukazuje, že

nejsem jediná výjimka potvrzující pravidlo a bylo nás takových - schopných odolat nákaze, víc.
Zrzoun opět přeladí na nezáživný mlčení a já se těžce nudim. Čumim přes okraj dolů na ulici a střádám si v puse sliny. Když jich mám dost na pořádnej flusanec, trochu ho ještě poválim a vyprecizuju, našpulim rty a pak sleduju, jak se dlouze provázkovitě táhne směrem k chodníku, aby se o něj po krátkym letu s plesknutím rozprsknul.
Je hezky, slunce svítí, možná bych se mohl zkusit opalovat?
“Zelenáči, pocem, dělej!” naruší mý plány parťákův dramatickej tón.
Překvapeně přijímám nabízenej dalekohled a pátrám po tom nevšedním úkazu, kterej ho zaskočil natolik, až úplně zapomněl, jakej je vlastně kretén.
“Dům číslo osum. Jsou u bazénu.”
Rychle přelítnu od dvanáctky o dvě střechy nalevo a zaměřím kýženej objekt. Před vratama ledabyle parkuje bílej transit, kterej jsme krátce po svým příchodu zastihli přijíždět. Živej plot kolem baráku působí stejně neupraveným dojmem jako u všech ostatních. Na zahradě zahlídnu okraj laciný kulatý konstrukce bazénu se špinavou vodou a u něj rozložený dvě lehátka.
“Už je vidíš?” netrpělivě mě komanduje.
K jednomu z nich právě postarší bříškatej pán přivazuje zmítající se tělo v dámskejch šatech a podle toho, jak sebou mrská, tipuju, že se jí to ani trochu nelíbí!
“Schválně si všimni, co má na hlavě.”
“Kdo? Ten chlap nebo ona?”
Namísto odpovědi navede můj prst na přibližovací kolečko, jakmile přiostřím, dojde mi, oč tu kráčí.
“Sakra, to je... náhubek?!”
Otylej trýznitel v havajský košili mezitím úspěšně dokončuje zajišťovací fázi a zabírá místo na vedlejším ležení. Našteluje si podnožku a opatrně přisouvá malej venkovní

stolek, má na něm nachystanou žlutou limču a nějakou knihu. Zaujatě jí prolistuje až k záložce, načež z ní začne svý neklidný společnici nahlas předčítat. Na tuhle vzdálenost bohužel není slyšet jediný slovo příběhu, stejně tak ani její přidušený kvílení.
Znovu se zblízka zaměřim na tvář tý ženský. Křečovitě zakousnutá do roubíku, vlasy v obličeji, oči jí divoce cukají a atraktivní rysy spolehlivě přebíjí zuřivej škleb - patrně by dala přednost spíš jinýmu žánru. Navzdory vybíravý povaze je ovšem zřejmý, že se o ni její “opatrovník” dobře stará, udržuje ji v čistotě a obstarává nejnutnější servis okolo.
V dnešní době už je to spíš vzácnost narazit ještě venku na kvičouna, většina jich buď pošla hlady, nebo se povraždili navzájem, jak nám bylo posledně vysvětleno na školení.
“Už mi to dej!” dožaduje se pihatec navrácení svýho privilegia. Vyhovím mu, myslim, že jsem viděl až dost.
“Manželka, dcera nebo ji sebral někde na ulici, co myslíš?”
“A záleží na tom?” Zrzoun se do mý tipovací soutěže zrovna nehrne.
“No podle toho, co všechno s ní dělá...”
Odlepí se od dalekohledu a vrhne na mě pohled plnej zhnusení.
“Co jako? Chlápek asi nebude úplně normální, už podle tý košile.”
Nechápavě zavrtí hlavou, vytáhne svůj zápisník se souřadnicema a něco si tam krátce poznamená a odškrtne.
“Tak jo... tady jsme hotoví. Měli bysme stihnout ještě jednu zastávku.”
***
Brzy uhodí dvanáctá a my se vracíme z druhý lokace zpátky na Betu. Tentokrát nás na místě nečekala žádná čtenářská idylka s potencionálně zvrhlým podtextem, akorát zatuchlý podzemní parkoviště jak z hororu, plný mrtvol, který snad nestálo ani za ten černej křížek, co si načmáral Zrzoun do

seznamu.
Jako již tradičně sedím na místě spolujezdce a krátím si cestu přepínáním rádia. Na všech frekvencích to akorát protivně šumí a praská, přesto mě pátrání ve vlnách éteru tak nějak zvláštně pohlcuje a láká. Představuju si, jak úplnou náhodou natrefim na živej kanál, ozve se optimistickej hlas a bude zvát všechny, co zrovna poslouchaj, na tajný místo, kde je svět stále v pořádku.
“Vypni ten kravál! Seš jak malej...” zbuzní mě Zrzoun, netuším, co má zas za problém - že by ho tak vzala ta příhoda ze střechy? Je od tý doby nějakej divnej a možná fakt žárlí, třeba by i on chtěl svou zombici na hraní.
“Stačí říct, můžem si klidně povídat,” utrousim ironicky a stisknu tlačítko.
Ničím nerušený hučení motoru jemně masíruje ušní bubínky, za oknem se míhají povědomý zátiší vnitřního města, což znamená, že se blížíme k domovu - aspoň že tak, obědová pauza nám jen prospěje.
“Dovedeš si představit, takhle žít?” Kropenatej filozof prolomí ticho a zdá se, že jsem měl zas jednou pravdu.
“Mně přišli celkem v pohodě... Nebo teda, jí už je to stejně jedno a on aspoň nezůstal sám,” nabídnu svý hodnocení a pihatec jen zamyšleně přikývne.
“Vem si, kolik takovejch tam ještě někde asi bude...” Jeho citlivější tvář opět vystupuje na povrch a podle mě už to trochu přehání, jako by snad byl dnes poprvý venku.
“No, doufejme, že dost!” Můj povzbudivej tón ho zaskočí.
“Jinak bysme ti těžko hledali nějakou pěknou ukvičenou nevěstu!” Dělam si srandičky, ať trochu vylepšim tu jeho pochmurnou náladu, ale je to jak házet perly sviním. I tak mi to nedá, když vidím vedle sebe ten načuřenej ksicht.
“Ale tak nevěš hlavu, jednou to určitě vyjde! Celá z tebe jen poteče...” stupňuju útok ostrovtipem až za únosnou hranici.
Pihatec náhle prudce zabočí ke krajnici, zastaví a

chladnokrevně se do mě obuje: “Jestli nechceš jít pěšky, tak bych ti doporučoval radši držet hubu!”
Baví mě, když se vzteká. Nemusím to bejt vždycky já, kdo platí celej účet za srandu. “A co má bejt, kurva, zas tohle?!” Nabroušeně zaostří před sebe kamsi do dáli.
Ač trochu zklamanej, že naše popichovaná skončila tak brzy, nalepím se nosem k palubce, abych snad o něco nepřišel, a taky zvědavě zírám.
Na rohu výpadovky, kterou se odbočuje k nám na nádraží, stojí osamocenej billboard polepenej nějakou reklamou na pojišťovnu či co, nikdy jsem neměl žádnej důvod ho detailněji zkoumat, teda až do teď. Původní učesaný marketťácký hesla na nebesky modrým pozadí nyní doplňuje i jedno nový křiklavě rudý sdělení, který tam někdo musel poměrně nedávno nasprejovat. Vlastně jsem si téměř jistej, že když jsme tudy ráno projížděli, ještě tam nebylo.
“VRAZI JSOU NA” dvojtečka, doplněno dvěma dlouhejma řádkama zdánlivě náhodnejch číslic, který svým formátem až nápadně připomínají souřadnice udávající polohu - něco podobnýho má přece Zrzoun na tom svym papírku.
Mrknu na něj, co on na to, abych zjistil, že zrovna s konsternovaným výrazem zadává údaje do navigace, pak zhasne motor, vystoupí ven z auta a bere to rovnou přes svodidla směrem k ceduli, bez jedinýho slova či vysvětlení, je jako náměsíčnej.
Zkontroluju hodinky a neochotně vyrážim za ním. Z výjezdu nám zbejvá posledních chabých patnáct minut a já bych fakt nerad přišel o svůj malej vrchol dne v podobě teplýho jídla.
“Čekej! Co chceš jako dělat?” Rychle ho doženu.
“Co bys asi tak myslel?” Rozhlíží se dolů ze svahu a hledá nejschůdnější průchod skrz zarostlou suchou trávu a křoví, uprostřed nějž trčí mohutná betonová podpěra poutače.
“Ten nápis musí pryč, než si ho někdo všimne!”

Přimhouřím víčka, znovu si přelouskám tajemnej vzkaz a neubránim se kyselý poznámce: “Vrazi jsou támhle - jo, to zní fakt lákavě! Bojíš se, aby nás někdo nepředběh?”
Už jsem si všimnul, že bere to svý poslání se souřadnicema smrtelně vážně, ale tohle mi přijde trochu přehnaný...
Nechápu, proč si to místo prostě nepřidáme na seznam k ostatním, a až bude víc času, tak ho jednoduše sjedeme zkouknout, no ne - žádnej problém!
Na můj názor se ovšem nikdo neptá...
Proklestíme si cestu hustou džunglí, dokud se kousek od stožáru naše stopa nenapojí k dříve už vyšlapaný přístupový trase předchozího návštěvníka. Čím víc se přibližujeme k billboardu, tím vyšší se zdá, tipoval bych, že může mít tak sedum, možná osum metrů. K plakátový ploše s úzkým ochozem stoupá jediná pevná sloupovitá noha, která má z boku zapuštěný kovový skoby, aby se dalo vylézt nahoru. Zrzoun za pár z nich chytá a zkouší, zda dobře drží, já si pro změnu bolestivě vzpomenu, jak to dopadlo posledně, když jsem byl nucenej někam šplhat, a vůbec se mi nechce pouštět do dalšího podobně “bezpečnýho” dobrodružství. Nakopnu prázdnou plechovku od barvy, co se válí dole na zemi, a přemejšlim, jestli by nebylo chytřejší tentokrát zvolit nějakou pohodlnější strategii, která by nezahrnovala žádný adrenalinový disciplíny.
“A co to třeba zkusit nejdřív podpálit, to by nešlo?” nabídnu svou klasickou pyromanskou zkratku, která sice může působit trochu úsměvně, ale člověk by se divil, kolik nepříjemností se dá tímhletím způsobem elegantně vyřešit!
Vedoucí horolezecký výpravy si mezitím odhodlaně rozepíná neprůstřelnou vestu a vyhrnuje rukávy.
“Nebo bysme si mohli půjčit támhleten náklaďák a pořádně s nim do toho ťuknout...”
Umíněně se na mě zaksichtí. “Jestli se bojíš, tak já to klidně zvládnu sám!” oplácí mi mou předchozí palbu z auta a ještě

přidává šlehačku navrch: “Tohleto stejně neni žádná práce pro slečinky...”
Je mi jasný, o co se snaží, ale to potěšení mu budu muset odepřít. “Uhni!” odstrčim ho a nacpu se ke sloupu jako správnej mačo. “Něco mě napadlo...”
Mezitím, co brblá, zahájim expresní rozcvičku horní poloviny těla, prokřupám krk a zapřu se o chodidla. V tu chvíli už pihatcovi nejspíš dochází, k čemu se chystám, založí si pracky vbok a pochybovačně se mi vytlemí.

“Nó, tak to chci teda vidět!” Jo, to já taky...
Nahodim lampičky a doufám, že vypadám aspoň drsně, protože ve skutečnosti se mi mírně začínají klepat kolena. Bude to pěknej trapas, jestli selžu, vlastně by bylo asi jednodušší pak Zrzouna rovnou zabít a někde zakopat než poslouchat po zbytek života jeho posměšky, jak jsem se onehdá marně snažil pokácet reklamní poutač. Už kvůli našemu slibně se rozvíjejícímu přátelství bych si přál, aby na tenhle scénář raději nedošlo.
Chytnu se dlaněma kolem zaobleného hrubýho povrchu, jako bych se pokoušel ten válec spíš uškrtit než vyvrátit, ale je moc tlustej, aby se mý prsty na druhý straně dotkly. Jen samotný pomyšlení na rdoušení stačí k tomu, že se Netvor v mý hlavě natěšeně probere z kómatu a taky si trochu zakibicuje.
Chce to víc vejš, ať máš co nejlepší páku! radí.
Jo, já vim! Ještě nějaký doporučení, pane chytrej?
Hlavně se nepodělat...
Posunu ruce, kam jen dosáhnu, připravím se, zhluboka vydechnu a vší silou se do toho opřu!
***
Ozve se dvojí klapnutí dveří. Nastartuje, ve tváři těžko čitelnej výraz, nemluví a já jsem přitom tak nabuzenej vandalistickou energií, až skoro dostávám strach, že jestli ji ze sebe co nejdřív nějak nevybiju, asi explodu! Škoda, že už musíme, klidně bych si ještě pár věcí zničil, trochu si zadováděl, jenom tak z plezíru, aby se neřeklo, byl bych nezastavitelnej!
Rozjedeme se. Při pohledu vpravo mi okamžitě naskočí spokojenej škleb, neskromně obdivuju dokonalej ceduleprostej výhled a pro jistotu se štípnu, abych si by jistej, že se mi to jen nezdálo - vždyť já to fakt dokázal! No, kdo by tomu kdy bejval uvěřil? A přitom to ani nebylo tak těžký. Jsem prostě dobrej! Je na čase si to přiznat.

Rozplývám se nad zdemolovaným billboardem, smutně rozplácnutým čelem ve škarpě, dokud mi zcela nezmizí z očí.
“Stihnul sis, doufám, aspoň opsat ty čísla?” naťuknu zkoprnělýho Zrzouna a nepřímo si při tý příležitosti zamachruju, když už se od něj nedočkám žádný řádný pochvaly.
“Ani jsem nemusel, vim, kde to je,” nervózně zabubnuje palcema o volant a naposledy zahne. Neznat ho, možná bych byl tím jeho vlažným přístupem k mýmu heroickýmu výkonu celkem zklamanej, ale říkám si, no co, tak se holt potřebuje z tý rány, kterou právě utrpělo jeho ego, nejdřív trochu vylízat, je toho na něj za jeden den už asi moc...
Ledabyle zaparkujeme kus od nádraží - bylo by moc nápadný mít celej vozovej park vzorně vyrovnanej na jednom místě hned u vchodu do základny, a zbytek dobíháme po svých. Stíháme to jen tak tak s odřenejma zádama v časovým limitu. Stejně už se nemůžu dočkat, až o svým velkolepým úspěchu povyprávim na obědě Kníračovi, ten bude čumět!
Nahlásíme se, seběhnem schody a poctivě absolvujeme odčervovací kolečko. Jsem skoro převlečenej, když se ke mně parťák nenápadně nachomýtne a ve vší vážnosti pronese: “Jo, a o tom nápisu zatim nikde ani slovo, jasný?”
Nevěřícně se na něj podívám a nechápu, kde se v něm najednou bere tolik záště. “Si děláš prdel?! A proč jako?!”
“Protože jsem ti to kurva řekl!” podrážděně vyjede a nejenže mi tím spolehlivě zkazí veškerou radost, ale nutí mě, abych zapochyboval, jestli jsem to s tim našim kamarádstvím náhodou špetku nepřecenil.
Chytne mě rapl, naštvaně prásknu do skříňky, což zapříčiní středně závážnej defekt v oblasti pantů a taky to, že se hned několik supů otočí našim směrem a s neskrejvanou škodolibostí vejrá, jakejže potížista chce zas komu dát přes

držku a co k tomu má asi za důvod.
“Můžeš to - prosím - pro mě udělat?” procedí výhružně skrz svý polovymlácený zuby. Zatvrdím se a chystám si uraženej proslov o nespravedlnosti světa a podceňování důležitosti lumíků...
“Pak ti to vysvětlim. Slibuju!” Tentokrát už nezní tak ostře, ale je znát, že se musí dost přemlouvat.
Taky se přemůžu a rozhodnu se zaříznout tuhletu ponižující estrádu dřív, než nabere na otáčkách. “Fajn, to jsem teda zvědavej!” odseknu a preventivně kolem sebe nafukuju svou ignorantskou všefiltrující bublinu pro případ, že by mě snad chtěl ještě někdo víc nasrat. Několikrát se marně pokoušim nasadit zpátky ty pitomý dvířka a možná bych byl i úspěšnější, najít v sobě dostatečný množství trpělivosti, jenže na to jsem až příliš v ráži, takže to nakonec stejně vzdávám a bez zbytečnejch výčitek nechávám rozbitý zavírání napospas osudu - prostě si vyberu jinou skříňku a hotovo!
Jak se tak rozhlížim kolem po vhodný náhradě, zjistím, že jsou už všichni ostatní Skauti, včetně Zrzouna, z převlíkárny pryč. Představuju si jejich nabubřelý ksichty, jak si pěkně debužírujou v kantýně a chrochtaj nad svýma plnýma tácama, hrdě se poplácávají po zádech a vykládaj si, jak jsou skvělý a úžasný, zatímco já tady smrdim úplně sám, nepochopenej a zhrzenej a jedinej člověk, kterýho by to možná mohlo aspoň trochu dojímat, teď nejspíš někde vyspává svou oblbovákovou opici, což znamená, že ho uvidim bůhví kdy, tedy pokud mi to jeho máti vůbec dovolí - no prostě čirá zoufalost!
Že ty se jim na to radši nevybodneš.
Viď? Taky si někdy řikam.
Provizorně pohodim svůj bágl jenom tak pod lavici na zem a odcházim. Doufám, že na mě zbyde aspoň nějaký jídlo, protože to už bych se asi fakt zvencnul...

A co takhle přestat furt kňourat a bejt taky jednou pánem svýho osudu? Jsi tady zdaleka nejsilnější ze všech, to mi neřikej, že by se toho nedalo nějak využít!
Nedokážu si pomoc, ale musim se těm jeho nablblym kydům smát.
Jo, a ideálně bych tě u toho měl na slovo poslouchat, co? To by se ti líbilo!
Škoda, že jsi takhle ráznej jenom na mě!
Mý nohy najednou bez varování zatuhnou, a ať se snažim sebevíc, nedokážu je odlepit z místa.
Hele, to fakt neni vtipný...
Nenadálá ztráta kontroly však nezůstává pouze u dolních končetin a šíří se jako mor celým tělem, nestačim se ani začít vzpouzet.
Myslíš si, že budu jen věčně čekat, až mě vypustíš na chvilku ven z ohrádky? Já ale nejsem takovej slaboch jak ty!
Přes oči mi padá temná clona. Netvor si bere, co chce, a já mu v tom neumím nijak zabránit! A to jsem si přitom myslel, že už máme období vzdoru dávno za sebou... no, tak asi ne!
Ozve se spousta ran a skřípání kovu.
***
Faust bedlivě poslouchá a přikyvuje, zatímco mu Zrzoun podává stručnej výcuc z našeho dopoledne, bloudím očima po hrubě naštukovanejch stěnách až ke stropu, krátce zamžourám do světla, ale je moc ostrý, a tak se vydávám opačným směrem. Zátěžovej koberec, kterej už toho patrně dost pamatuje, aspoň částečně zútulňuje jinak strohou místnost a je až překvapivě čistej, bez jedinýho drobečku - koho mi to jen připomíná? Zajímalo by mě, jestli si šéfík musí luxovat sám, nebo má k tomuto účelu nějakýho speciálního poskoka. Možná mu s tím pomáhá jeho věrnej Knír, když zrovna nehlídá, nebo někde nenasává. Pak je tu ještě varianta, že spadaj úklidový služby, stejně tak jako

třeba vaření, do kolonky kázeňskejch trestů pro nenapravitelný hovada, co se neumějí ovládat!
“Skvělá práce, jen tak dál!” Vysloužíme si společnej kompliment za dobře odvedenou šichtu, kterej je tak chabej, že mi nestojí ani za zvednutý obočí. Zrzoun ať se klidně zadusí pýchou, jeho volba, já jsem si sem pro žádný pocty fakt nepřišel...
“Odpoledne chceme pokračovat v severní oblasti, pane. Pokud se nevyskytnou nějaké potíže, měli bychom zvládnout dokončit úkol tak za tři čtyři dny max.” Faust jeho sdělení bez výhrad přijímá, kéž by byl tak velkorysej i v ostatních případech, protože se obávám, jestli náhodou nedojde k mírnýmu narušení našeho plánovanýho harmonogramu, až se provalí ta záležitost kolem šaten.
“A smím se zeptat, pane, jakej bude další postup, až to všechno obejdeme?”
“No, nejprve vyhodnotíme rizika a potom nastolíme odpovídající opatření!” Upřímně nevim, co jinýho pihatec čekal, že se od něj dozví...
Jejich další hovor se točí povětšinou kolem nudnejch praktickejch věcí, a tak ho vypouštim.
“*Tak ses holt trochu utrh, hlavně že se nikomu nic nestalo”* - snažila by se mě určitě uchlácholit Klára. Jenomže tohleto nebylo jen obyčejný zatmění způsobený nešťastnou souhrou několika prudících faktorů zároveň, tady šlo o něco víc než o pár zkřívanejch plechů. A třebaže je Netvor teď v útlumu, nemůžu si bejt jistej, kdy a hlavně za jakých okolností si příště zas umane dát mi nějakou výchovnou lekci, obzvlášť když je toho schopnej mý vůli navzdory!
Protivný hlasitý zvonění přehluší tok slov i myšlenek. Všichni se automaticky otočíme směrem ke stolu, kde leží velitelskej telefon, a jeho právoplatnej majitel zvedá sluchátko.

Tak, a je to tady! Už na to přišli. Možná, že kdybych se přiznal rovnou, dalo by se to brát jako polehčující okolnost. Anebo by bylo lepší radši všechno popřít? Nejsem tu snad jedinej nevyrovnanej uzlíček nervů, co se občas potřebuje trochu vyblbnout, teoreticky přece mohl ty skříňky rozmlátit téměř kdokoliv, no ne?
“Aha, dobře... rozumím. Děkuji za zprávu.”
Zavěsí a vrhne na nás dlouhej zkroušenej pohled.
***
Zrzoun jde vpředu, drží dveře a naviguje, tudíž většina fyzický dřiny spadá na mě. Musí to bejt nějakej jeho dar, že vždycky dokáže najít správnou kličku a vycítit, kterou “horší” část úkolu přehodit na svýho obětavýho parťáka, ačkoliv zrovna v tomhle případě je, myslim, úplně jedno, kdo má co na starost, vzhledem k tomu, že je celý zadání samo o sobě totálně na pytel, a to doslova!
Lehce nadhodim břemeno kousek výš přes rameno a snažim se nemyslet na to, co vlastně nesu. Je to jen obyčejnej černej vak na zip podélnýho tvaru, váhy zhruba tak lidskýho těla, nic víc...
“Jo, jo, tak už to má parchant taky za sebou, to ale byla rychlost!” zubí se Knírač nepatřičně a vpouští nás na efko. Všimne si, jak ho oba vražedně zpražíme očima, znejistí, důkladně si prohlídne můj náklad, jako by dokázal vidět skrz neprůhlednej tlustej igelit, a podrbe se na bradě.
“Nebo to snad neni Viktor?”
Fakt by mě zajímalo, kde přišel zrovna na jeho jméno, ale momentálně nemám na nějaký tlachání tu správnou náladu. Dopravím ostatky až ke spalovací komoře a opatrně je položim na zem. Tiše se rozestoupíme kolem jako tři sudičky, akorát v tomhle příběhu už se nic kloudnýho vyvěštit nedá, hrdina totiž pošel vinou svý přehnaný odvahy a hlavně taky špatnýho úsudku druhý strany. Nedokážu si ani představit, jak teď z toho asi ta “druhá strana” musí bejt

zničená, a né že by mi nebylo Plachťáka líto, ačkoli současně se mi taky kurevsky ulevilo, že to tak dopadlo, nebo spíš nedopadlo? Patrně bych si měl za podobný kacířský myšlenky připadat jako hroznej člověk, jenomže nepřipadám...
“Nechci vám do toho nějak kecat, ale jestli ho narvete do pece v tom pytli, mohl by bejt z toho pěknej průser. Ten plastovej sajrajt jde totiž děsně blbě seškrábat!” upozorní nás služebně nejstarší Skaut, kterej má zjevně také o něco bohatší zkušenosti v oblasti kremace než my dva, a tak se rozhodnem vyslyšet jeho rady.
Tentokrát se chopí iniciativy pro změnu pihatec, skloní se, čapne za jezdec, důležitě se na nás podívá a začne pomalu rozepínat vak. Knírač se lačně nahejbá blíž a celej se div netřese na velký odhalení, až je to skoro komický. Někdo by mu možná měl prozradit, že pod tou plachtou není schovanej žádnej pomník, ani umělecký dílo, ale jen prachsprostá mrtvola. Připravuju se na první a zároveň poslední setkání s jediným dalším exemplářem svýho druhu, škoda, že si spolu nemůžeme vyměnit pár zkušeností z mutantího života, ale aspoň mě nepřipraví o mou poctivě vybojovanou cenu za nejoriginálnější vizáž na základně...
Světlá kůže barvy zkaženýho jogurtu znetvořená všudypřítomnejma hrbolatýma cévama, vyhaslý, jedovatě zelený oči a bolestí zkřivenej obličej - tak přesně takovej výjev bych očekával. Když na nás ovšem z kukly vykoukne něco jako hnědo-červeno-šedá smaženka plná mokvajících ran, která ani zdaleka nepřipomíná obraz toho, co potkávám každý ráno v koupelně, natož potom týpka, se kterým jsme se ještě před pár dny normálně bavili u večeře, přirozeně to všechny dost zarazí.
“Sakra, to je ale šereda!” okomentuje Knírač celkem výstižně nehezkej úkaz před námi a otočí se směrem ke

mně, aby mi složil naopak poklonu. “Tys teda ze začátku taky nevypadal zrovna k světu, ale nikdy né takhle.”
Suše polknu a oči se mi samy od sebe furt stáčejí k tý dlouhý křivolaký rýze táhnoucí se napříč celým torzem, kterou se člověk, co prováděl pitvu, ani nesnažil sešít zpátky k sobě - aby tak na nás ještě nevypadl nějakej poklad...
Bezděčně pomáhám parťákovi přesunout seškvařenou kopu masa na vyklápěcí rampu, protože vim, že čím dřív budeme moc zahájit Plachťákův pohřeb žehem, tím dřív začne mozek zasouvat tuhletu nádhernou vzpomínku hlouběji pod ostatní hnůj, což bude jedině dobře!
“Můžu si jít někam umejt ruce?” pronese Zrzoun štítivě namísto slov smutečního rozloučení - tušim, že nebožtíkovi už je to stejně jedno.
“Ta cela po Viktorovi je volná, klidně si poslužte, já to tu dodělam,” nabídne se kolegiálně Knír a museli bychom bejt fakt blbí ho odmítnout.
Nindžův pokojíček skutečně zeje prázdnotou a mně je hned jasný, že nevydržim, a budu se muset na jeho osud doptat u zasvěcenýho zdroje. Né, že by to byla ta nejpalčivější starost, která mě momentálně sužuje, ale holt mi asi nějak přirostl k srdci, chlapec jeden plešatá.
“Někdo by měl zajít do laborky vyřídit, že už jsme hotoví a tak...” nadhodí Zrzoun a utáhne oba kohoutky, co na tom, že celou dobu zevlim za nim a trpělivě čekám, až vypadne od umyvadla.
“Stejně už dneska nikam nemůžem, takže navrhuju sraz zhruba tak za hoďku v aule, dáme krátkej trénink a pak se uvidí, jak moc budou lidi blbnout, snad bude klid...”
Pouštim si vodu a kejvnu. Za odměnu mi zamává před ksichtem krabkou. Znovu se sejdeme všichni tři venku před spalovnou, vychutnáváme si cígo na počest zesnulýho a mně teprv až někde mezi pátým a šestým šlukem naplno

dojde, že i když je to občas pěkně na hovno - bejt mnou, ještě to zdaleka neni tak hrozný.
***
“Doktorka Suchá tě přijme.”
“Fakt? A to už jsem jako na seznamu, nebo je to jen výjimka?”
“Nepotřebuješ, doufám, doprovod?”
Poctěně proklouznu lítačkama dovnitř, zazubím se na pana uvaděče a ukázněně si to namířím rovnou k ní, pěkně v duchu hesla nejdřív práce, potom zábava. Když míjím skrčkovu pracovnu, malinko se mi zasteskne, ale utěšuju se vědomím, že hned, co to tu dokončím, určitě ho taky navštívim.
“Dobrý den, Adame, co pro vás můžu udělat?” Zapluju do křesla, tak jako obvykle, nejdřív jí však na stůl demonstrativně mrsknu zmuchlanej černej vak a sleduju, co ona na to. Doktorka překotně nasává nosem dusnou atmosféru a snaží se o neutrální výraz.
“Myslíte, že jste jediný, koho to štve?”
Pokrčím rameny a vychutnávam si ji.
“Protože jestli ano, pak mám pro vás velkou novinu. Projekt, na kterém jsme dřeli a vkládali do něj své naděje, právě utrpěl nenapravitelný propad důvěry, nemluvě o lidských ztrátách. Takže ano, taky jsem naštvaná!”
Její hlas zní tak dokonale vyčítavě, jako bych snad za ten kolosální kiks mohl já osobně, ještě by teď mohla přihodit pár blábolů
o záchraně lidstva, ať jsme komplet, a pak se z ní pobleju!
“Tohle si obhajujte před někym jiným. Popravdě, mě to zas až tak nezajímá.” Nebojim se strachu dát plně najevo svý sympatie.
Lydia načuřeně zamrká a nakrabatí pusu. “Aha, a co by vás tedy zajímalo? Pominu-li svého syna... Řekněte, jsem zvědavá!”

Napřímim se a zabodnu pohled až do její zhýralý černý duše. “Tak třeba, jak můžete v noci klidně spát, když ho nutíte dělat všechny ty věci?”
Nesouhlasně zavrtí hlavou a povýšeně si nade mnou povzdechne. “Ale prosím vás! Vy jste tak kouzelně naivní!”
Natáhne se pro sklenici vody - chvilku se bojim, aby mi ji nechrstla do obličeje, ačkoliv na to by byla asi vhodnější kyselina. Lokne si pár doušků a vypadá až podezřele občerstveně, jako by vyžahla nějakej svůj sukubí elixír, co jí doplňuje sílu.
“Takže podle vás chudák Erik vlastně ani neví, co dělá, i tak tomu ovšem neváhal zasvětit celou svou dosavadní vědeckou kariéru, a to vše navíc kvůli kvalitě mého spánku? Dovolte mi se zasmát!”
Tentokrát si párkrát naštvaně zainhaluju já, ale jen maličko a hlavně nenápadně, tušil jsem přece, že bude drsná soupeřka, a nehodlám jí to dát zadarmo!
“Ne, podle mě jste jen obyčejná mrcha! Vy vždycky umíte všechno tak hezky překroutit a narafičit, abyste dotlačila lidi kam potřebujete. Klidně i ve vlastní rodině.”
Suchá se ukřivděně naježí, pak nasadí lítostivej lasičí hlásek a přejde do protiútoku.
“Povězte, Adame, kdo vám tak ublížil? Byla to matka či otec? Nebo ne, zadržte, zkusím hádat! Soudě podle vašich agresivních sklonů, potíží s autoritami a přecitlivělosti bych sázela spíš na otce - není to tak?” Vytahuje na mě starý trilobity z jeskyně a myslí si, jak mě má přečtenýho.
“To proto jste sklouznul k fetu, nebo to bylo jen z nudy? Hmm?” Triumfálně se na mě vyprsí a já bych právě teď nejradši popadnul ten pytel na mrtvoly a přetáhl jí ho přes hlavu - ať žije recyklace!
“Vidím, že už jste vyčerpal svou mentální kapacitu, takže co kdybychom se přestali navzájem trápit, vy si běžte klidně popovídat s Erikem a já se vrátím k něčemu důležitějšímu?!”

Je si sebou tak nechutně jistá, že teď prostě nemůžu jenom tak odejít.
“A víte, že jo? Asi už půjdu... Mimochodem, doufám, že jste se mu nezapomněla zmínit o těch pokusech, co vám s nima “pomáhaj” kluci z efka? Jak ho tak znám, určitě o tom rád uslyší!” Válku mi to sice nejspíš nevyhraje, ale záškodnictví má taky něco do sebe. “Tak nashle!”
***
Vyťukávám na dveře náš poznávací signál - jedno dlouhý a dvě krátký klepnutí a nemůžu se zbavit dojmu, jako bych se řítil hadovi přímo do chřtánu, ačkoliv možná je to způsobeno spíš tím, že ve mně stále ještě rezonuje těžká otrava z předchozího hovoru s kobrou. Abych ji ze sebe trochu setřás, celej se oklepu a pokouším se na poslední chvíli vyštrachat někde na dně svých interních zásob aspoň špetku pozitivní energie, kterou bych mohl použít jako protijed.
Otevře mi a já hned poznám, že je na tom ještě hůř, než jsem čekal. Skoro se na mě ani nepodívá, jen se tak smutně plouží kolem, až ho málem začnu podezírat, jestli zas na něčem nejede, i když na to má moc rychlý reflexy. Přijde-li například na to, že bych ho chtěl třeba obejmout, nebo se k němu byť jenom přiblížit, okamžitě se stáhne a staví si kolem sebe neprostupnou zeď. Tudíž se radši nenásilně uklidim na pohovku, dávám mu prostoru a času, kolik potřebuje, mlčim a vyzařuju soucit.
Zatímco si tak nevesele bloumám a přemejšlim, jestli je nějakej rozdíl mezi tím, jak se asi cítí člověk, kterej nepřímo zavinil něčí smrt, od jinýho člověka, co je spíš zabiják z nutnosti, utáboří se Erik za svým kompem a začne si přehrávat uložený nahrávky.
“Subjekt číslo 11, muž. Odhadované stáří asi třicet let. Nutriční stav v normě. Tělesná schránka velmi dobře zachovalá, bez patrných známek vnějšího poškození.

Lucidní. Provedeny přípravy k intravenózní aplikaci experimentální látky Lampyris verze 2.52. Předpokládaný výsledek testu - nejistý.”
Přeběhne mi mráz po zádech, jako bych se znovu na pár vteřin ocitnul na tom studeným stole, vyděšenej a bezmocnej... Zajímalo by mě, co tím sleduje, a ač bych fakt rád věřil, že si možná ani neuvědomuje, jaký mi působí trauma, tak nějak nemůžu. Otázka zní, proč?
“Víš, co jsem si tehdy řikal, když mi tě přivezli?”
“Nejsem si zrovna jistej, jestli mám teď náladu bilancovat...” Jenže on dělá, jakože mě nevnímá, úplně stejně tomu bylo i tenkrát.
“Řekl jsem si: Sakra, taková škoda! Doufám, že to dneska vyjde!” A je to asi ten nejúchylnější a zároveň nejvíc roztomilej kompliment, co jsem kdy dostal.
“Zajímavý... to já tě měl za masovýho vraha.” Což je pro změnu ta poslední věc, kterou by měl někdo, kdo si zrovna prochází tím, čím on, slyšet. “Kurva! Promiň!” Trapně se snažim vyžehlit svý fópá, ale Erik nad tím jen máchne rukou.
“Né, to nic, vážim si tvý upřímnosti.” Zmáčkne play a show nemilosrdně pokračuje přesně tam, kde skončila.
“14:09 zahájena úvodní fáze.” Pronese žlutej skafandr slavnostně. Ozve se chrčení nemocný kočky, hlasitej šum a funění. Nedokážu se na to dál dívat…
“Prosím tě, vypni to už!” Smiluje se nade mnou a poslechne.
“Hele, já chápu, že je ti mizerně, a jestli si chceš promluvit, jsem tady!”
Místo toho, aby využil mou nabídku, pouští další videjko. V hlavní roli tentokrát účinkuje Plachťák, odevzdaně ležící na sále, kazajka ani roubík nebyly v jeho případě potřeba, nad hlavou se mu bimbaj tři pytlíčky a všechno je připraveno ke startu.
“Zvolili jsme stejný postup, co u tebe.”

Osoba v bílym stiskne tlačítko a pečlivě odpočítává čas na hodinkách. Bublinky chvíli stoupají vzhůru, načež je přívod séra k dobrovolníkovi úspěšně přerušen. Chudák sebou šíleně mrská a křičí, na těle se mu objevujou první fleky, on si je zběsile rozdrbává. Přibíhají další dva pláště a přece jen vytahujou pár popruhů - pro jeho dobro, samozřejmě. Dál už se to všechno jen zhoršuje, dokud subjekt vysílením neomdlí.
“Jak vidíš, bylo to fiasko...”
Pracovnou se rozprostře hrobový ticho a mě napadaj jen samý prázdný fráze, přijde mi zbytečný zhmotňovat je do slov, co se stalo, už stejně nezměnim. Chtěl bych pomoc, jenže nevim jak, někdy lítost prostě nestačí.
“Hodiny jsem tu takhle seděl, pořád dokola sjížděl ty záznamy a lámal si hlavu. Měl to být jen rutinní proces, tak co jsme přehlédli? Co bylo špatně? Vlastně se teď zpětně skoro až stydím, že mě to nenapadlo hned...” Vyloví ze šanonu hustě potištěnej list papíru a pokládá ho před sebe na stůl, nemám šanci takhle na dálku vyčíst, co se tam píše, ale tu bych počítám neměl ani zblízka.
“Nechal jsem si vyhledat úplně první, orientační rozbory, co jsme ti dělali těsně před aplikací. Přiznávám, že mě celkem zaskočilo, jak moc se ty hodnoty liší od našich pozdějších dat.” Přísně na mě zamžourá přes horní okraj obroučků.
“Obzvlášť co se přítomnosti jistých “cizorodých látek” v krvi týče...”
Jinými slovy zjistil, že jsem bejval pěkná smažka, chápu-li dobře. Provinile se ušklíbnu a doufám, že snad mý ostatní kvality dokážou převážit nad tímhle nepříjemným překvápkem z minulosti.
“Zdá se, že některá složka z toho koktejlu drog, co jsi měl v sobě, nebo možná všechny - to zatím nelze s přesností určit, sehrála klíčovou roli v chemické reakci. Jen díky tomu

mohla Lampyris správně fungovat a nebýt toho, dopadl bys pravděpodobně stejně jako tvůj následovník...”
Tak jestli se tomuhle neříká z prdele klika, tak už ničemu! Tušit, že mohl můj nezřízenej životní styl až takhle zásadně ovlivnit průběh experimentu, klidně bych se bejval i pochlubil...
“Ale nechci se opakovat, mělo mě to napadnout dřív. Všechny poznatky máme k dispozici už dlouho. Ty za nic nemůžeš, to já to podělal.”
Na můj vkus je na sebe až příliš tvrdej a bez problémů bych se s ním o část viny podělil, hlavně když se konečně přestane mračit.
“No, tak to je teda fakt na hovno! Mrzí mě, že vám to nevyšlo,” snažim se vyjádřit podporu i za cenu mírnýho sebezapření.
Opouštim gauč a zkouším se znovu vnutit do zakázaný zóny, jenže je to jakoby se najednou jeho pól úplně převrátil naruby a začal se s tím mým odpuzovat. Připadám si jako cizí.
“Nejhorší je, že k tomu ale vůbec nemuselo dojít.”
Vybavim si Kláru a už chápu, jak to se mnou někdy neměla jednoduchý.
“Na to se vyser! Tohleto coby-kdyby je stejně k ničemu...”
“No a v tom se právě asi neshodnem. Dost jsem si totiž díky tomu uvědomil.” Srabácky sklopí zrak a skoro to vypadá, že se odhodlává k něčemu velkýmu, najednou si nejsem jistej, zda vůbec chci, aby pokračoval.
“Už od začátku jsem měl problém držet si profesionální odstup. Možná, že kdybych místo práce neustále nezohledňoval své osobní zájmy, dokázal bych se líp soustředit na to, co je podstatné, a vyhnul se zbytečným chybám.” Vybalí na mě tu svou úžasnou teorii, o který je očividně dost přesvědčenej, a já na něj jen vyjeveně koukám optikou pasažéra první třídy, co si s čerstvě

namíchaným drinkem v ruce odmítá připustit, že jeho letadlo padá.
“Další takové selhání už si nemůžu dovolit, to snad chápeš?” dodá chladně, potom se nadechne a nemilosrdně mi to napálí kopačkama rovnou do prdele.
***
Zalezl jsem si do tý rozmlácený šatny jako do trucovny. Původní záměr byl dokončit dílo zkázy, tentokrát čistě bez Netvorovy pomoci, ovšem ukázalo se, že na to nemám ani sílu ani chuť. Vztek, stejně tak jako všechny ostatní emoce, se zřejmě zcela odporoučely z mýho systému. Aspoň že tak...
***
Úplně jsem zapomněl na čas a mam nechutně dlouhý zpoždění. Jakmile mě Zrzoun zmerčí ve dveřích tělocvičny, hodí jen otráveně oči vsloup a vyfikne pár pubertálních poznámek o nadržených králících a podobně - odfiltruju je. Klasická beťácká drbárna samozřejmě jede naplno, tudíž se během tréninku ze všech stran bez sebemenšího přičinění dozvídáme, jak si momentálně stojí veřejný mínění - a musim říct, že z něj teda laborka nevychází zrovna dobře, ačkoliv tohle už teď neni má starost.
Mezi nejrozšířenější drby patří například přesvědčení, že se bude příští kolo testů dělat tentokrát né na dobrovolnících, ale na osobách určených losem. Někdo si zas myslí, že by to mělo být spíš jenom za trest, nebo by rovnou plošně aplikoval Lampyris celýmu vědeckýmu oddělení, ať si taky zkusí vlastní medicínu! No, a najdou se i tací, kteří následkem týhletý aféry už zcela odmítají důvěřovat čemukoliv, co laborka kdy vyprodukuje, a to dokonce i včetně slavnýho saponátovýho odčervení, který dosud tak lačně při každým návratu zvenčí hltali. Nicméně, nakolik jsou to jen silný řeči a nakolik realita, se nejspíš teprve ukáže.

Také bylo vyhlášeno pátrání po neznámym pachateli, kterej dnes mezi dopolední a odpolední směnou *“zásadně poničil vybavení společných prostor”* a možná by to mohl bejt ten samej týpek, co čmárá ty sprosťárny po záchodcích, ale pssst! Každopádně se prej neni čemu divit, protože lidi už jsou z “toho všeho” pěkně unavený a vystresovaný a bylo jen otázkou času, kdy přijde nějakej úlet, to se holt stává. Jinak je ale relativní klid. Vsadim se, že zas dostaneme nějakou extra mňamku k večeři a za pár dní i ty nejrozžhavenější hlavy vychladnou, život se vrátí do starejch kolejí a přímá jízda údolím smrti může vesele pokračovat.
“Potřeboval bych s tebou probrat ten zejtřek.” Sice si zrovna nevzpomínám, že bychom se se Zrzounem na něčem konkrétním domlouvali, ale to je jedno.
“Jasný, o co jde?”
Stoupnem si kousek stranou od ostatních k ribstolím a on se ke mně v zájmu utajení div nenalepí, až si říkám, jestli je to ještě furt košér, na druhou stranu jsem teď volnej jak dědovi proprděný trencle, tak proč by ne.
“Nejdřív bych ti měl asi vysvětlit, jak to bylo s tou cedulí.” V lebce mi zašrotuje - a jó vlastně, ta blbá cedule! Málem bych ji úplně zazdil...
“Nejenže vim, kam vedou ty souřadnice, ale taky vim, kdo je napsal.”
“Páni, hotovej detektiv!” uznale přikyvuju. Přijde mi úsměvný, jak to pořád tak prožívá a řeší. Co na tom, že jsou Plachťák i mý srdce totálně na troud, pojďme luštit hádanky! Nenechává se tím stěrem nijak zvlášť zaskočit a nerušeně pokračuje.
“Takže si nachystej žvejky a dobrou náladu, pojedeme na návštěvu!”
***
Probudí mě šimrání na nose. Ležim ve svý zhejčkaně

předimenzovaný měkoučký posteli, zasněně vstřebávám vůni a pohodlí domova a život je zas sladkej jak cukrová vata. Nade mnou se naklání vyzáblej týpek, na první pohled takovej ten intelektuálskej typ, kudrnatý vlasy, brejličky, a ač bych tu zrovna jeho fakt nečekal, až překvapivě dobře sem pasuje.
“Sakra, doufám, že to dneska vyjde!” zamumlá si s lehce vyšinutým úsměvem na rtech jen tak sám pro sebe a stiskne tlačítko.
Zázračný sérum vystřelí hadičkama vpřed jako o závod a já se nedokážu odtrhnout od jeho starostivých hřejivých očí, rozpouštim se v jejich přízni, celej blaženej, chtěl bych ho chytit za ruku, přitáhnout blíž a říct mu, ať na to kašle, že práce počká - to bych ovšem nesměl mít v puse narvanej ten protivnej roubík!
S první odhalenou zradou padá celá clona. Všimnu si několika silnejch pásů obepínajících se kolem matrace, kterýma jsem doslova ukřižovanej na místě, znehybnělej a odkázanej na milost, což ovšem pořád ještě neni tak strašný zjištění, jako když mi docvakne to nejzásadnější!
A vlastně se teď zpětně skoro až stydim, že mi to nedošlo hned...
Je to už tak strašně dávno, co jsem si naposledy něco vzal, z placu by mě mohli klidně vystavovat na sjezdech abstinentů, jak moc jsem teď čistej! Za normálních okolností by se taková chvályhodná výdrž jistě dala považovat za úspěch, nicméně v tomhle případě bohužel hraje těžce proti mně, nebo vlastně proti nám oběma - takový selhání si přece žádnej profesionál nemůže dovolit!
Vedoucí experimentu zadumaně kontroluje hladkej průběh rutinního procesu, bez sebemenšího tušení, co se může stát. Upínám k němu prosebný psí pohledy, možná i trochu kňučim, prostě se snažim jakkoliv upoutat jeho pozornost, abych ho varoval, jenže on mě jen vytrvale ignoruje a

přehlíží, nejsem pro něj nic víc než jenom další subjekt na hraní. Začínám se nervózně potit, protože jestli brzo nedostanu aspoň trochu jistých cizorodých látek do svýho oběhu, tak to se mnou nejspíš špatně dopadne!
S námahou otáčím hlavou k nočnímu stolku, v jehož útrobách čeká jeden snovej perfektně ubalenej tlusťoch - vím že tam je, napěchovanej poctivou dávkou kouzelnýho koření, připravenej k okamžitý spotřebě, tak jako vždycky. Chytám se poslední naděje, hypnotizuju ten zpropadenej šuplík a snažim se ho nějak na dálku přimět, aby se otevřel. Musím si pospíšit, jako bych už pod kůží zaznamenal slabej náběh takovýho podezřelýho pnutí a brnění!
“Něco tomu chybí...” konstatuje můj společník a otupěle zírá směrem k oknu. Cejtim, jak mi po těle začínají rašit fleky, hrozně to svědí a štípe, kam se hrabe kousavá deka!
Tak na co sakra čekáš?! Pomoz mi! naprázdno křičím do roubíku, můžu se zvencnout, vrtim sebou jak posedlej a on pořád jen kouká, nevnímá, už mu chybí jenom ta blbá miska cereálií!
Se stupňující se bolestí vydávám přímo úměrně víc rušivých zvuků a pohybů, kterých si pan mimoň konečně uráčí všimnout, procitne, a když zaznamená můj zhoršující se stav, nenapadne ho nic lepšího než akorát panicky mačkat ten svůj čudlík...
Jenže pro mě už je stejně pozdě!
Svíjim se v agónii, zubama pevně zakousnutej do pěny, sotva lapám po dechu, pokoj se nárazovitě houpe a scvrkává, drtí mě na sračky, ten tlak je přímo k nevydržení a každá vteřina se táhne tak-neuveřitelně-pomalu!
Co je na tom všem ale úplně nejhorší, je vědomí, že tentokrát mě nezachrání žádná dobrá víla s rudým hárem, ani jiná vyšší síla, ne... zůstal jsem totiž na všechno sám, jakkoliv smutný se to může zdát, je na čase se s tím smířit.
Místnost se zatmívá pod dusivě zeleným pláštěm,

nastupujou vymodlený mdloby, následovaný nespravedlivě krátkým okamžikem absolutního prázdna, po kterým přichází už jen skutečný umolousaný procitnutí na tuhý armádní válendě v půl čtvrtý ráno, a i když je to občas pěkně na hovno bejt mnou, svět se mi neustále snaží dokázat, že to taky může bejt ještě mnohem, mnohem horší!
***
“Takže ses asi nerozmyslel, co?”
Paličatě se zakaboní.
“No, jak chceš...”
“Technicky vzato můžou oddělat jen mě, ty jseš v klidu.”
Odkládá svůj kvér na zadní sedadlo, kde už leží i obě naše vesty. Navrhoval jsem oblíct si na sebe takový ty obřadní bílý roucha - jakože přicházíme v míru, a kdyby se náhodou vyjednávání nějak zvrtlo, tak nás v nich rovnou rituálně odpraví na věčnost a ještě po nás zůstanou styloví duchové. Můj nápad byl ovšem bez blíže specifikovaných důvodů zamítnut.
“Mluvit budu já, hlavně žádný prudký pohyby, záření a jiný srandy, prostě se snaž bejt co nejnormálnější, jasný?” nadiktuje mi Zrzoun svůj vyčerpávající seznam požadavků a já mu na oplátku poslušně zasalutuju. Znepokojeně se na mě zatváří, nemusí ani nic říkat, vidím mu tou jeho mezizubní dírou až do lebky, kde se mu teď pravděpodobně honí něco ve stylu: *“Tak to potěš! Všichni tady chcípnem!”*
Načež se teda odhodlaně vydáváme ven z auta, jen my dva, beze zbraní, nečekaní, nezvaní a stejně si myslim, že jsme jim mohli vzít aspoň koláč, bylo by to přinejmenším slušný...
“Jestli se něco posere, doufam, že víš, co máš dělat?” položí mi kontrolní otázku těsně před turniketama, jako bychom nemohli dál pokračovat, pokud správně neodpovim.
“Že by brutální pomsta?” tázavě po něm mrknu. Mý rádoby vtipný prupovídky mu ovšem poslední dobou nepřipadaj až tak zábavný, jak bych si představoval.

“Ne. Vrátíš se domů a všechno vyklopíš Faustovi!”
“Jó, dobře...” nenadšeně ho ujistím.
Klapavě slejzáme po strmejch eskalátorech dolů do metra, Zrzoun nám chrabře krájí černotu pod nohama baterkou, abychom neupadli, tentokrát se totiž snažíme udělat dojem, narozdíl od minule potřebujeme být spatřeni, a pokud možno v tom nejlepším světle!
“Haló? Je tu někdo?” opakuje v pravidelných intervalech každých pár schodů, až to začíná bejt lehce otravný. Žádná odpověď však zatím nepřichází.
“Haló? Chcem si jen promluvit, tak nestřílejte!”
Letmo se přidržuju gumovejch madel a sunu se trpělivě za ním. Postupujeme nanejvýš obezřetně, zhruba tak rychlostí člověka s pokročilou artrózou a taškou na kolečkách, a jelikož je to z povrchu až na dno sakra daleko, zbejvá mi spousta času k dumání nad nejrůznějšíma potencionálníma výstupama z blížícího se setkání. Kdybych je měl seřadit podle pravděpodobnosti, na jedný straně grafu by nejspíš skončil ten scénář, ve kterým se na pihatce, jen co nás zavětří, toužebně sesypou ty tři amazonky a nepustí ho vůbec ke slovu... Jakkoliv bych mu nějaký povyražení ze srdce přál, mám teda spíš obavy, že jeho šarm nebude ani zdaleka dostačující a my se rovnou přehoupneme k úplně opačný feminističtější variantě příběhu, ve který si to od nich pěkně odskáčem - jsem na nás zvědavej! Každopádně můj plán, takhle jim sem naklusat a zkusit se dvořit, to teda rozhodně nebyl!
“Slyšíš to ticho? Kde jsou jako všichni?!” Zastaví a zběsile pátrá světelným kuželem po okolí. Taky si vytáhnu svou svítilnu, když už jsme v tom, a dohromady rozpoutáme hotový epileptický peklo.
Ukáže se, že jsme úspěšně doputovali takřka dospod, což je divný - touhletou dobou bych už dávno čekalpřinejmenším zaraženou hlaveň v ledvinách nebo na

jiných citlivých místech, žádný drama se ovšem nekoná. Přivítá nás akorát vylidněný nástupiště, kterýmu vévodí odrbanej starej gauč, vlevo se po celý délce táhne opuštěná vlaková souprava, a pokud si správně vzpomínám, tak támhle někde vzadu by mělo bejt ohniště, který však momentálně, v uhašeným stavu, nelze rozeznat.
“Do hajzlu! Neřikej mi, že někam zmizeli!” rozčiluje se Zrzoun a odmítá přijmout skutečnost, že se dnešní návštěva nejspíš nekoná. Né, že bych byl zrovna naštvanej, že nás nikdo neodbouchne nebo nezajme, ačkoli taky už jsem se celkem těšil na nějaký nový info z oboru konspiračních teorií a tak vůbec, tudíž nepopírám mírný rozčarování. Nezbejvá, než to tu řádně prošmejdit, abychom se dobrali aspoň nějakýho vysvětlení.
Systematicky pročesáváme oblast. Zdá se, že většinu hodnotnýho vybavení a zásob někdo odnesl. Během pátrání nenatrefíme na jediný tělo či nakaženýho a dokonce jsou pryč i všechny ty cvičený krysy. Nikde ani stopa po násilí. Nabízelo by se proto jednoduchý vysvětlení - hostitelé se zkrátka zdejchli. Pravděpodobně už je omrzelo odevzdaně čekat, jak se situace vyvrbí, nikdo z poslední “velký výpravy” se nevrátil domů, tudíž se radši moudře rozhodli změnit působiště.
“No, bezvadný... Chci vidět, jak je teď budem někde nahánět. To je v píči!” kysele prohlásí naší diplomatickou misi za neúspěšnou.
“Aspoň už nemusíš nic řešit... Taky dobrý, ne?” pokouším se o optimistický shrnutí, je to asi jako přikrejt lejno novinama a prohlásit situaci za vyřešenou.
Zrzoun se jen unaveně sesune na tu trouchnivějící, kdysi-béžovou sedačku a čumí do stropu. Chápu jeho boj.
Vytasim z kapsy načatou krabku, kterou jsem zabavil během průzkumu v jednom z vybydlených vagónů, a láskyplně ji po něm hodim. Nejdřív se trochu zaksichtí, pak mi zdvořile

nabídne, jenomže já nějak asi nejsem v tom správným rozmaru a stejně je to jen placebo - pro mě zbytečný plejtvání, takže odmítám.
Dáváme si na čas, tiše dřepíme jako dvě trosky, každej utopenej ve svým vlastním vesmíru mizérie, tunelem sem tam tlumeně zavyje meluzína, on kouří asi už třetí, já z nudy hraju na zemi kopanou s kovovým víčkem - prostě taková ta klasická atmosféra na pomezí lehára a zoufalství, asi jako v baru těsně nad ránem.
“Co když měl ten plešatej parchant fakt pravdu? Pořád na to musim myslet…” Svěří se mi se svým trápením a nejspíš je to tou pohovkou, připadám si najednou jako na nějakým terapeutickým dýchánku, akorát teda mírně pochybuju, jestli jsem zrovna já ten nejzpůsobilejší tvor, kterej by měl rozdávat nějaký rozumy.
“Jakože za tu nákazu může někdo od nás? Já teda nevim, ale bylo by něco takovýho vůbec možný - chápeš jako prakticky? A hlavně, proč by to kdo dělal? Co by z toho asi tak měl, že jsme všichni ve sračkách?” Sám jsem si nad tímhle tématem taky už párkrát prohánět závity a pokaždý jsem dojel na stejnejch otázkách.
“Jo, tak to netušim... když já si prostě nemůžu pomoc. Něco tu smrdí!”
Samozřejmě to nemyslí doslovně, i tak mi můj opičí mozeček zavelí okamžitě použít nos. Směs vlhký zatuchliny a ohořelých uhlíků, která až nápadně připomíná pach mý první výpravy z Bety, vytáhne z paměti řetězec obrazů a dojmů a já se od nich snažim co nejmíň načichnout a nepouštět si je k tělu.
“Taky jsem si všimnul pár divnejch věcí, to jo, jenže stejně tak si mohl Viktor vycucat celou tu báchorku z prstu, nemyslíš? Jak tohle dokážeš?”
Pihatec jen zklamaně rozhodí rukama. “No, a právě proto jsme šli dneska sem... Nechci ty lidi potopit, dokud nemáme

jistotu. Faust určitě nebude skákat nadšením, až se dozví, jak se ta historka “O velký zlý základně” šíří. Na druhou stranu, taky asi neni úplně vhodný, aby vytrubovali naši pozici široko daleko.” Zadusí nedopalek pod podrážkou, otráveně se zvedá a míří ke schodům.
“Ale tak to už máš teď jedno... vyřešili si to sami.”
***
Pomalu se kodrcáme zpátky na povrch, každej po svým soukromým eskalátoru, klidně by se z toho dala udělat i nějaká soutěž, nebejt předem jasný, kdo vyhraje, a možná je to taky tou blbou náladou, že se namísto kravinám raději věnujeme vážnýmu hovoru na téma, co s načatým dopolednem. Stojí před náma dilema, jestli dál pokračovat v původním zadání a vydat se na obhlídku nejbližších souřadnic s lákavým interním označením “Dům šílený kočičí paní” nebo se spíš vychcaně vymluvit, že jsme měli nějaký trable s motorem, a rovnou odpískat celej výjezd. Nakonec rozhodne Zrzoun - jak jinak, a jelikož je až přehnaně ambiciózní, volíme možnost A.
Oprejskaná modrá kára nás čeká bezohledně zapíchnutá uprostřed chodníku hned u vlezu do vestibulu, přesně na stejným místě, kde jsme ji ani né před hodinou nechali - nic zvláštního... když teda nepočítám toho drzouna, co se nám sebevědomě vyvaluje po kapotě!
Nevěřícně zamrkám.
Zavřený oči, ksicht obrácenej ke slunci, pravděpodobně nás zatim nezpozoroval. Automaticky zaujmu bojovej postoj, připravenej ihned vyrazit, jen ať si něco zkusí! Zrzoun mě prudce čapne za triko, jako abych se uklidnil, já mám ovšem na celou tu věc trochu jinej názor. Nahazuju hrozivýho Sašu - když už, tak ať máme ten odstrašující efekt kompletní... Zarazim se, zkoušim to znovu, volám ještěrky na pomoc, rozkřesávám světlušky, vyzývám vnitřního démona k tanci, tak jako už tisíckrát před tím, jenže vono hovno! Prostě se to

najednou nějak zaseklo nebo co...
Otočim se šokovaně k pihatcovi, neschopnej samostatně fungovat, a doufám, že něco vymyslí za nás za oba. A nebude to mít zrovna jednoduchý vzhledem k tomu, jak jsme si vyrazili na lehko, defacto bezbranný, ačkoliv on by možná mohl pohledem zabíjet. Pouští můj rukáv, pak si hlasitě odkašle, aby upoutal chlápkovu pozornost, ten sebou nepatrně cukne, ale jakmile nás spatří, nevypadá vůbec zaskočeně, ani zděšeně, to spíš naopak.
“Nazdar Zrzoune, taky tě rád vidim!” pronese vesele a tlemí se. Zmateně si ho prohlížim, bude tak podobně starej co Knírač, akorát udržovanější, pronikavý oči, hladce oholená tvář, na sobě nóbl sportovní hadry ještě s čerstvě utrženejma visačkama, křičící něco o špatně zvládnutý krizi středního věku. Takovej kouzelník-tělocvikář. Netroufám si ani odhadovat, odkud by se tihle dva mohli znát.
“No to mě poser! Seš to ty! Neměl bys bejt náhodou tak trochu mrtvej?”
Div si nepadnou do náručí a celý tohle překvapivý shledání začíná zavánět nějakou slaboduchou telenovelou, kterou jsem si bohužel zapnul až v půlce posledního dílu a teď se vůbec nechytám...
“Ále, přece bys nevěřil všemu, co ti kdo nakecá?” jízlivě poznamená Chuan Carlos a významně se zadívá mým směrem. “I když to, co jsi udělal prve ty s tím billboardem, to by mi asi taky nikdo nesežral...”
A ukáže mi uznale palec nahoru. Nemůžu si pomoct, projede mnou příjemnej záchvěv pýchy. Ať už má tenhleten neznámej za lubem cokoliv, umí ocenit kvalitu, a to se počítá!
“Jeden by ani neřek, že se z toho tak pěkně vylížeš...” pronese opět ke mně a připraví mi další dutej moment. Sakra, proč mám furt pocit, že jsem úplně mimo? Tohle už přestává bejt zábavný. “Mohl by mi někdo, prosím, vysvětlit,

o co tady jde?!” adresuju svý slova a ukřivděnej škleb rovnoměrně mezi obě strany.
Zrzoun se odhodlaně chopí úkolu a stručně mě odbyde.
“Zelenáči, tohle je Standa. Je to taky Skaut... nebo teda byl. Ty si ho nejspíš nepamatuješ, ale už jste se dřív setkali.”
Náš staronovej kolega mi s úsměvem zamává na pozdrav, jenže ať pátrám, jak pátrám, nedokážu si ho nikam zařadit - zajímavý. Netvrdim, že bych snad znal každýho vošousta z Bety jménem, to ani náhodou, ovšem ksichty, to je jiná. Což mě přivádí k inspirativní otázce: Jak že se vlastně člověk stane bejvalým Skautem?
“Takže ty nás špehuješ?” jede si mezitím parťák výslech po vlastní ose.
“Né tak docela, spíš jsem na vás omylem narazil, když jsem sledoval je. Kde vůbec máte toho třetího? Nebejvalo vás víc?” nevědomky zabrousí na citlivý téma. Ačkoliv, kdo ví, co všechno ví...
“Nepředpokládám, že bys byl ochotnej sdělit nám, kam se poděli?!” přímočaře směruje k věci neotřesitelná měděná skála bez jediný známky eroze, někdy mu tu jeho aroganci skoro až závidim.
Standa se dlouho nerozmejšlí a hrdě zavrtí hlavou. Potom sáhne dozadu za opasek a jen tak mimochodem vytáhne Zrzounovu bouchačku - asi to nebyl zrovna nejchytřejší nápad nechávat ji takhle bez dozoru, jenže kdo mohl tušit takovej zákeřnej zvrat? Rozverně si přehazuje železo v rukou tak, aby nám poskytl co nejlepší výhled, zatím s nim sice přímo na nikoho nemíří, i tak je ovšem zřejmý, co nám chce tím gestem asi naznačit.
“Já si myslim, kluci, že byste se měli starat radši o svý.”
Potěžkává zbraň a hraje si s pojistkou. Opět se snažím probudit Lampyris a ona mi opět nevychází vstříc - prostě pech! Ačkoliv, stejně bych toho pravděpodobně moc nezmohl, střelec je až příliš blízko na to, abych se obětavě

pokoušel dělat Zrzounovi živej štít, ovšem né zas tak moc, abych k němu stihnul doběhnout a zpacifikovat ho.
“Vám to možná ještě nedošlo, ale kopete za špatnou stranu, bohužel,” smutně se na nás ušklíbne a hned zase přepne na rozmarnější notu. “Ale nebojte, byl jsem na tom úplně stejně jak vy.” A vykasává si oblečení z kalhot, aby nám ukázal svý břicho. Samozřejmě nejdřív absolutně nepobírám, co má bejt tohle zase za bizár, nicméně pokud mi někdo vyhrožuje s pistolí v ruce, milerád kouknu na cokoliv!
“Taky mi nějakou dobu trvalo, než jsem pochopil...” Natočí se k nám bokem a pochlubí se jedním výstavním, sotva zahojeným průstřelem skrz naskrz těsně pod žebrama. “A nebylo to zrovna bezbolestný zjištění!” postěžuje si. “Ale měl jsem štěstí!”
Načež si opět začne upravovat svůj oděv do původní důstojný podoby, profoukne a opráší kvér, jako by snad byl kdovíjak zadělanej, a schovává ho bezpečně zpátky za záda. Rázem je z něj zase vcelku normální vymóděnej chlápek a po jeho podivným vystoupení zbyla jen rozpačitá pachuť. Krátce po sobě s parťákem hodíme bulvou, oba ve tváři stejnej otupělej výraz.
“Super! Akorát mi pořád nějak uniká ta pointa…” Tentokrát se plně zaměřím na pana exhibicionistu.
“Co by, prostě mu hráblo, to máš jednoduchý!” přidá se Zrzoun a podrážděně podupává botou. Nařčený si jen nešťastně povzdechne.
“Kdybyste mě aspoň nechali domluvit... Proč tady na vás asi tak čekám?” Rozhlídne se kolem, obejde vůz a otevře zadní dveře. “Myslim, že na tohle byste si měli radši sednout!” Ukáže na volný místa vepředu a sám zapluje dovnitř.
Vzhledem k tomu, že je to naše auto a že jsme sem stejně původně vyrazili hlavně s motivací dozvědět se pro změnu jinou pravdu než tu, co do nás vytrvale tlačí na základně, a

to i přes všechna možná rizika, není moc nad čím dumat. Přijímáme jeho pozvání, pohodlně se uvelebíme, Standa se spokojeně zakření a potom spustí.
“Projekt Murmur - zní vám to povědomě?”
***
Muselo to bejt někdy ve třetí třídě, plus mínus, když jsem se od svýho tehdy nej kámoše Rádi dozvěděl jistou nepříjemnou zprávu, totálně zpochybňující moje dosavadní přesvědčení o existenci Ježíška, jakožto vševědoucího laskavýho stvoření, co nosí na Vánoce hodnejm dětem dárky. Tenkrát mi ta informace připadala natolik nepřijatelná, že jsem ji radši vytěsnil a nechal pěkně vyhnít pod stromečkem, dokud se přede mnou rodiče napřesrok sami neprokecli a definitivně tak nezbořili jeden z pevnejch pilířů mých jistot.
Byl jsem tím bolestivým objevem fakt zdevastovanej, netušíc, kolik dalších pohrom podobnýho ražení ještě čeká za rohem... Nicméně, jak se říká, člověk si zvykne i na polyp v řiti, a pár let poté jsme se týhletý příhodě s Ráďou skutečně už jenom zasmáli. Teda aspoň do doby, než jsem se mu odhodlal svěřit, že bychom možná mohli bejt i něco víc než jenom obyčejní kámoši, od tý chvíle už se mnou neztratil jediný slovo - jeho škoda...
Menší i větší traumíčka postupně přicházela a já se z nich v rámci svejch schopností pokoušel nějak poučit, nebo přinejmenším obstojně vyhrabat. A tak se stalo, že polovina mejch oblíbenejch filmů nezestárla zrovna dobře, nemluvě o všech těch skvělejch písničkách, který se pro mě staly téměř neposlouchatelný s tím, jak jsem pronikal do tajů jejich textů, a můj pohodovej strejda z vesnice, co jsem se k němu vždycky tak děsně těšil na prázdniny, se s odstupem času vyjevil jako ten nejklasičtější, úzkoprsej, alkoholem nasáklej prototyp vidláka - ale tak takovej je holt život, všichni to známe.

“No, a tím bych pro dnešek radši skončil,” uzavře svý hodnotama otřásající vyprávění a my na něj akorát prázdně čumíme jako dvě vyhořelý úřednice za přepážkou pošty. Zatim neni úplně jasný, co dát na obálku za razítko a zda Standovo podání nezahučí rovnou v odpadkovým koši, nepochybně se však ani jeden z nás už nikdy nepodívá na svět tak, jako před tím.
“Vidim, že je toho na vás moc a budete se potřebovat nejdřív rozmyslet. Takže bychom se mohli domluvit třeba zas za tři dny, ve stejnej čas, na stejným místě? Buď se ukážete, nebo ne, záleží na vás, já už si to pak nějak přeberu. Nebo snad někdo nějaký otázky?” nadhodí velkoryse do pléna, což je přesně něco pro Zrzouna.
“Jednu bych měl, když už se ptáš! Je sice hezký, žes nám ukázal to svý bebí a tak vůbec, ale víš, promiň, nepřipadá mi to zrovna jako směrodatnej důkaz. Proč bysme ti měli věřit i to ostatní?!” ostře po něm vypálí a škaredí se. V kontrastu s jeho obličejem vyšvihne druhej Skaut přesně opačnej výraz.
“Líbí se mi tvůj přístup, fakt že jo, a rád bych vám s tím rozhodováním pomoh, ale jestli ode mě čekáš nějaký přesvědčování, asi tě zklamu. Důkazy si budete muset sehnat sami. Bejt váma, začnu na základně, přímo u zdroje, nebo je tu ještě ta možnost sebrat odvahu, zůstat hezky po půl jedný venku a uvidíš sám, co se stane... Stačí ti to takhle?”
Pihatec se k jeho odpovědi dál nevyjadřuje, a tak ho vystřídám já s poněkud osobnějším dotazem.
“Takže, ty seš teda ten druhej dobrák, co mě prve sebral před obchoďákem - jestli to dobře chápu? Parťák tý malý ukňouraný svině?”
Bez váhání přikývne a potvrdí mi mou domněnku.
“Jo jo, mimochodem, skvěle jsi ho vystihnul, sám bych to líp neřek!” pochvaluje si a budou za tím pravděpodobně naše

společný antipatie, co vůči Mlčochovi chováme, uvědomim si, že na něj vlastně nejsem skoro vůbec naštvanej, asi už měknu, klidně bych se spokojil i s úplně malinkatou nakládačkou - čistě jen z důvodů spravedlnosti.
“Dávejte si na něj bacha, ten šmejd se nezdá!” věnuje nám přátelskou radu na závěr a sahá po klice, jako by nějak vycítil, že zrovna nastal pravej moment, kdy zmizet.
“Hele, tak dík za pokec, a já doufám, že se zase brzy sejdem, docela by mě mrzelo, kdyby ne.” Upřímně se s náma loučí a vylejzá ven z auta.
Ještě než za sebou stihne zaklapnout, pihatec po něm křikne. “Nezapomněl si náhodou na něco?!” Sroluje dolů okýnko, nastaví ruku a trpělivě ji tam drží, dokud mu na ní nepřistane jeho navrácenej kvér. Standa se naposledy zazubí, mávne a pak se vypaří, jako by tu snad ani nebyl, a to jediný, co nám po něm na památku zbyde, je poučení, že některý módní kreace už prostě nejsou pro starý a taky ty dva neskutečně hladový brouci v hlavách.
***
“Fajn, tak to vezmem vylučovací metodou.” Profesor Ryšavý žhaví svůj rozumový aparát a hlasitě ho ventiluje, zatímco já zastávám neméně důležitou roli zúčastněného diváka a občasného přicmrndávače.
“Nikdo z vedení nepřipadá v úvahu, to je jasný...”
Dávám mu samozřejmě za pravdu. Úplně nás vidim, jak nastoupíme na Fausta nebo na Suchou a drze se dožadujem jejich přiznání. Fakt by mě zajímalo, jak bychom asi dopadli, obzvlášť poté, co nám Standa tak názorně nastínil jeden z možnejch následků.
“Laborku si můžem taky rovnou odškrtnout - nebudu strkat ptáka do vosího hnízda.” Krátce se zamyslí a zřejmě si to svý přirovnání barvitě představuje, i když ne, to budu asi spíš já. “Anebo bys snad?”
Ušetřim mu dech. “Ne. To už je pasé...”

Tváří se, jako by ho to snad ani nepřekvapilo, a neodpustí si drobnou poznámku: “Jsem si řikal, kdy vás to vomrzí.”
Zaznamenam v břiše slabý ukřivděný bodnutí, nicméně potřebou, cokoliv mu ohledně této záležitosti vysvětlovat, zrovna neumíram.
“Když to je potom těžký! Já sice mam pár lidí, který by možná něco věděli, jenže copak za nima můžu s něčim takovým přijít? Buďto si řeknou, že jsem se úplně zbláznil, nebo mě rovnou nahlásí...” Podrbe se za uchem a soustředěně mlčí.
Jakožto někdo, jehož největším konspirátorským úspěchem kdy bylo ukrást pár konzerv žrádla ze spíže, raději následuju jeho příkladu a tiše předstírám mozkovou činnost - tím se nic nezkazí.
“Chtělo by to najít si nějakýho prostředníka. Někoho, kdo by jen tak nenápadně vypustil pár balónků, a pak by se počkalo, co z toho,” lišácky rozvíjí svou nejnovější slibnou strategii. “Vlastně bysme mu ani nemuseli dávat nic moc konkrétního, třeba by stačil jen obyčejnej drb...”
V tu chvíli se na sebe vítězoslavně ušklíbnem, když nám dojde, že už se nemusíme dál trápit, oba totiž ideálního kandidáta dobře známe.
***
Po očku sleduju svý digitálky a napjatě čekám, až se trojka překlopí ve čtyřku. Displej ukáže čistou postupku, Zrzoun na mě vědoucně vzhlídne od talíře a nahodí vážnej ksicht. Možná, že mu prostě jen nechutná, nebo si teď taky tak trochu připadá jako pokrytec - nevim, ale ptát se nebudu, on se pak totiž člověk většinou i něco dozví a já už mám pro dnešek novinek až dost!
Zatímco ostatní stoly plynule mění svoje osazenstvo, my dva si schválně držíme co nejpomalejší konzumační tempo, zahloubaně se pronimráváme obědem, důkladně

přežvykujem každý zrnko rejže a čekáme na budoucí oběť našeho důmyslnýho špionážního komplotu.
Knírač se ovšem, jako na potvoru, stále né a né ukázat a čím dýl tady na něj takhle číháme, připraveni obrat ho nadobro o jeho blažený nevědomí, tím víc pochybuju, jestli je to od nás zrovna kamarádskej tah a zda by se přece jen nedala ta Standova verze ověřit i jinak... Jenže to už je holt takovej můj věčnej problém - nemám rád, když se věci serou, a už vůbec mě pak nebaví je řešit!
Aby těch komplikací nebylo málo, do kantýny právě vstupuje vědátorská delegace z laborky s tygřicí v čele. Čtveřice si prozíravě kryje navzájem záda před případným lynčem ze strany ostatních strávníků a odseparuje se v tom nejzapadlejším koutě. Při pohledu na ně se mi vybaví takovej ten ohranej vtip o policajtech, co musej chodit všude spolu, aby jim nedal nikdo na držku, jinak ale nemůžu říct, že by pro mě bylo tohle shledání zrovna veselý... Cejtim, jak se mi všechny svaly v těle nepříjemně stahujou, v puse mám vyschlo a moje hrudní zlomenina je asi ta nejčerstvější věc v celý jídelně.
Zrzoun se na mě jen soucitně zamračí, nekomentuje a vůbec se chová tak podezřele ohleduplně, až si kvůli tomu připadám trochu jak ubožák a tak, přestože strava opět není kdovíjak lahodná, vzmužím se a jdu si přidat. Když se pak usazuju zpátky ke stolu, takticky vybírám jiný místo s lepším výhledem - ke skupince zády a hned se mi uleví!
Cvakání příborů utichá, polední ruch postupně opadne, Kníra se nám však i přes veškerou snahu zastihnout nedaří. Rozhodneme se tedy dát tomu čas ještě do večeře a naskakujem zpátky na kolotoč běžnejch každodenních povinností, což bychom tak nebo tak stejně museli.
Nejprve je na řadě Faust, kterej se naštěstí nechá výmluvou s motorem celkem bez potíží oblbnout. Slíbíme mu, že toho tentokrát zkusíme co nejvíc dohnat, a kvapem se koukáme

odporoučet pryč z velína dřív, než ho třeba napadne začít vyzvídat nějaký technický podrobnosti o konkrétní příčině závady na tom našem nespolehlivym křápu. Ale tak, dosud jsme vždy podávali uspokojivej výkon, a navíc si myslim, že na hlavní cenu v soutěži o nejprolhanějšího hajzla na základně má před náma furt víc než bohatej náskok, takže bych si o svědomí strach zrovna nedělal.
Pár minut na to už zase smrdíme v autě směr “Dům šílený kočičí paní” a ani jeden z nás nemá momentálně chuť vytahovat téma Murmur na přetřes, ačkoliv je zřejmý, že se tomu stejně v dohledný době nevyhnem, a možná že právě proto... Namísto toho radši rozverně hrábnu po rádiu a dopřeju nám líbeznej šumivej výplach mozků na cestu.
***
Původně slunečný počasí vystřídala taková ta typická podzimní depka, na nebi černý mraky, pošmourno, protivný mrholení, který lítá snad ze všech světovejch stran a zalejzá člověku až do mezizubních prostor - zkrátka nic, co by bylo samo o sobě bůhvíjak příjemný, takže ty nervydrásající hrůzný skřeky, co nás přivítaj na dobrých sto metrů daleko, už jsou pouze bonusovým zpestřením vyloženě úspěšně rozjetýho dne.
Dřepnem si za křoví v parku jak nějaký dva úchyláci a s respektem obhlížíme objekt naproti přes ulici, kterej si údajně vybrala jistá milovnice drobných kočkovitých šelem za svoje útočiště. Chátrající patrovej barák s pochybným odérem mi okamžitě evokuje squaterský léto, když se však hlouběji zaposlouchám do těch pazvuků vycházejících zevnitř, musím se vrátit v paměti ještě o kus dál. Vybavim si jedno takřka stejně lezavě-ospalý listopadový odpoledne zhruba tak rok dozadu, který přímo vybízelo k tomu, nikam nechodit, totálně se zhulit a pak asi tak pět hodin v kuse čumět na zábavný videa na netu, mezi něž patřila i super roztomilá kompilace s micinama, který buďto někam lezou a

potom spadnou, nebo se schovávají v krabici, načež vybafnou, až z toho někdo upadne, a tak podobně - jo jo, to ještě bejvávaly časy... Každopádně jsem při tý příležitosti shlídnul i pár klipů, ve kterých tihleti báječní uhrančivý tvorové s neuvěřitelně páchnoucíma bobkama “zpívají”, nebo nějakým jiným způsobem “promlouvají” ke svým majitelům pomlčka otrokům. Občas to teda spíš vypadalo, že brzy zaútočí a vyškrábou kameramanovi oči, a asi úplně nejvíc fascinující byla odvážně zachycená bitka mezi dvěma kocourama, co si to spolu potřebovali vyřikat. Mrskajíc zběsile ocasama na sebe prskali a syčeli a vydávali u toho takový dlouhý úpěnlivý *“loulouloulou!”* No, a přesně všechny tyhlety výše zmíněný zvuky, akorát dohromady a s takovým démoničtějším laděním, si můžeme právě teď naživo vychutnávat i my v tý nejvyšší audio kvalitě!
“Nepudem mrknout blíž? Bude jich tam tak padesát,” nastřelim svůj střízlivej tip a vyzývavě zakmitám na parťáka obočím.
Po zádech nám projede jedno extra vysoký žalostný zakvičení. “Né, tak beru zpět, už jenom čtyřicetdevět...” rychle se opravim.
“Já ti nevim, jestli se mi zrovna chce.” upřímně přizná, stejně je mu jasný, že si dělam prdel a v životě bych tam dobrovolně nevlez, ještěrky-neještěrky, takovej masochista fakt nejsem!
“Myslíš, že to účinkuje i na zvířata?” Kejvnu směrem vzhůru k obloze, pokud by snad nebylo zřejmý, o čem mluvim.
“Že váháš, už jsem jednou měl tu čest, akorát to teda nebyla kočka.” Vytáhne z archivu svou slavnou jorkšíří story, která se tehdy úspěšně propsala až do mejch nočních můr, a ve mně se to najednou spustí jako krev z nosu, už tomu nejde nijak zabránit...

Znovu se vidím sedět v nejnaklizenější pracovně na áčku, nervózně tlumočim svý pomatený výplody zaujatýmu posluchači, přehrávám si náš rozhovor, letmý úsměvy, trapnosti a počáteční jiskření a najednou mi to všechno připadá tak strašně dávno, ještě mnohem dál než nějaký táboření s Klárou nebo hulící dýchánek, to spíš jakoby se nic z toho ani nestalo, a vlastně bych teď možná byl radši v tom domě a hrál si s číčama, protože tohleto sebetrýznění stojí fakt za prd!
“Kdo je tam?! Stůjte! Ani hnout!” Bez varování se nám ozve v týlu, následováno nezaměnitelným hlasitým cvaknutím nabíjení.
Oba na moment samým překvapením zamrznem, potom se pozvolna, velice opatrně otočíme, ruce nad hlavou, abychom se ocitli tváří v tvář výhružně napřažený pušce a jedný asi tak metr padesát vysoký, divoce se šklebící osobě s ještě divočejším účesem alá ptačí hnízdo. Nechápu, jak nás mohla takhle vyhmátnout a že jsme si ji ani jeden nevšimli. A pak taky - co maj sakra dneska všichni s těma bouchačkama?! To už spolu lidi fakt nedokážou nějak normálně komunikovat?
Chudák se rozčílením celá klepe, tiká jí koutek, ale spíš, než by chtěla někoho z nás skutečně sejmout, působí vyděšeně. Hádal bych, že ani neví, co sama se sebou, natož potom s náma... Zrzoun to zjevně vyhodnotí stejně, slyším ho, jak se vedle mě zhluboka nadechuje
a chystá se zahájit vyjednávací proslov, jenže v tom se kormidla chopí Netvor.
***
Sbírám se ze země, pode mnou ochablý tělo podivínský paní, ještě mi furt mírně duní v palici, jak jsem přes ní párkrát něčim tvrdým na férovku dostal, a zdá se, že ta třesavka bude nejspíš nakažlivá.
“Co je to kurva s tebou?! To přece nebylo nutný! Vždyť je to

jen stará ženská!” sjede mě tak jako ještě nikdy před tím, zatímco drží Netvorovu poslední oběť za zápěstí a snaží se nahmatat tep - jak se bohužel ukáže, zbytečně...
Šokovaně ustoupim stranou, pomalu mi dochází, co se stalo, zírám na její do ruda otlačenej krk a vyvalený bělma, v prstech mi neovladatelně těká a asi budu zvracet.
Cos to udělal?! Proč?!
Odpovědí je mi jen ledová prázdnota.
“Tak tam tak nečum a pomoz mi!”
***
Odtáhli jsme ji k baráku a prohodili dovnitř skrz nejbližší okno v přízemku, aby mohla ještě naposledy posloužit svejm miláčkům. Jejich radostná odezva na sebe nenechala dlouho čekat - tu ironii ovšem budu muset docenit až někdy jindy. Zrzoun, kterýmu se očividně nechce čekat, až se zoo nakrmí a zjistí, že má volnou cestu ven na svobodu, odbíhá k autu, několikrát důrazně vytúruje motor a já bych nejspíš neměl pokoušet jeho dobrou vůli. Spěšně si nastoupim, než mě tu zanechá napospas chlupáčům, vzorně připínám bezpečnostní pás a osciluju někde mezi výmluvným *“Fakt mě to mrzí, já nechtěl!”* a nepříčetným *“Dávej si bacha, jsem zasraná zrůda!”* Nakonec ovšem nepípnu ani slovo, stejně se zařídí i můj parťák za volantem.
Nemám nejmenší tušení, kam jedeme, a vlastně je mi to jedno. Asi bych se mu vůbec nedivil, kdyby se chtěl třeba inspirovat Mlčochem, odvezl mě někam na druhej konec města do buše a poslal k šípku, nebo rovnou odkrágloval, a možná by to tak bylo i nejlepší pro všechny... tedy za předpokladu, že Netvor dovolí.
Apaticky sleduju, jak se po skle prohánějí dva stěrače, nahoru - dolů, v mechanickým koloběhu, a závidim jim tu jistotu, můj život má totiž tendenci jít tak akorát do kopru a já mam pocit, že se z týhle omáčky už asi nikdy nevyhrabu...
Přibližně po deseti minutách zastavujeme pod dálničním

mostem kousek od řeky. Zrzoun si v klidu posbírá všechny svý krámy, vytáhne bágl z kufru a odhodí klíčky kamsi do vody - nepočítam, že by je chtěl ještě kdy zpátky, skoro jako by mi tím gestem sděloval i něco dalšího.
Neodvažuju se ho následovat, doslova přilepenej vinou k sedačce pozoruju ve zpětným zrcátku, jak škrtá zapalovačem, dlouze si potáhne, podrbe se za krkem a potom vyrazí, ani se neohlídne. Myslim, že v tom začínam bejt fakt dobrej - jako v rozchodech a tak vůbec...
“Ty vole, tak jdeš, nebo co?!”
***
Brána zůstala přesně tak jako v den, kdy to všechno vypuklo - vykravená dokořán, vítajíc nově příchozí zákazníky. Za ní se táhne široká štěrková cesta, co chrastí pod nohama, z obou stran obestavěná kárama, jejichž palubky zdobí velký oranžovo-černý cedule s informacema o ceně a počtu najetejch kilometrů. My se ovšem nějakým zdlouhavým vybíráním nezdržujeme a zamíříme rovnou do hlavní budovy.
Krom několika obvyklých, těžce okoralých mrtvol s téměř nečitelnejma jmenovkama hlásajícíma: *“Radim - rád poradím”* a *“Zdena - nejlepší cena”*, který jen dokazujou, kolik existuje nepřeberných ponižujících způsobů, jak navždy opustit tento svět, příjemně překvapí zatim nedotčenej, po zuby napěchovanej, prodejní automat na sladký pití a tyčinky. Ten dostávám do péče já, zatímco se parťák vydává na lov do vedlejší místnosti.
Jelikož jsem furt ještě takovej roztěkanej a nechci riskovat další selhání, dávám si záležet a pracuju pěkně pomalu a systematicky. Abych měl kam uložit svou kořist, připravím si nejprve k ruce krabici od takovejch těch stromečkovejch osvěžovačů, co z nich bolí hlava, snad bude dost veliká. V následujícím kroku blíže prozkoumávám boční otevírání vitríny, lehce zalomcuju zámkem - naneštěstí neúspěšně, a

tak to zkoušim znovu s vyšší a vyšší intenzitou, až začnou z poliček vypadávat věci. Jsou to ovšem jenom ty z první řady a celkově se mi tenhle postup zdá dost namáhavej a pomalej, budu tudíž nucen nasadit drsnější metody.
Postavím se naproti kraksně a vší silou nakopnu prosklenou plochu, která bude pravděpodobně vyrobená z nějakýho spešl materiálu, a možná, že je to ten samej, co se dává i do aut, takovej ten téměř nerozbitnej tvrzenej - no jasně, jsme přeci v autobazaru, tak proč by ne... Nechci se nějak vymlouvat, ale co se nedobytnosti týče, tohle je spíš trezor než obyčejná výdejní mašina!
“Co tu zas vymejšlíš? To ještě nemáš?” vrací se Zrzoun, na všech prstech od rukou místo prstenů navěšený kroužky s klíčema nebo ovladačema nejrůznějších značek.
Frustrovaně se na něj zašklebim a kroutim hlavou.
“A proč si na to teda neposvítíš?” nadhodí dobrou i špatnou otázku v jednom.
Dříve, než mu stačim odpovědět, popadne kancelářskou židli a předvede mi, jak by problém vyřešil on. Minutu na to už společně vysbíráváme ze střepů jedlej poklad a já se při tý příležitosti nenápadně říznu, abych se ujistil, že aspoň něco ještě funguje tak, jak má.
“No, takže...” odkašle si. “Kdyby tě to zajímalo, plán bude asi následující: Teďka se vrátíme domů, stejná výmluva, nový auto. Honzu si vyřešim radši sám...” Nesmlouvavě se do mě opře očima, a tak nic nenamítám. “Ty se dáš sakra do kupy a je mi jedno, jak to uděláš, běž si klidně někam vočumovat zadky, napiš báseň, ale tohle už se prostě nesmí stát! Nikdy! Rozumíš tomu, co ti řikám?” pasuje se do role mý chůvy, váhám, jestli se urazit nebo mu spíš poděkovat.
“Já přece nejsem takovej...” samovolně ze mě vypadne a zní to tak příšerně melodramaticky, až je mi za sebe stydno! Tyhlety pindy se normálně říkaj tak maximálně do polštáře při nervovym zhroucení a rozhodně né na veřejnosti a už

vůbec né někomu, jako je Zrzoun! Parťák se poněkud zaskočeně odmlčí - neni se čemu divit, zapátrá v krabici se sušenkama, rozbalí jednu oříškovo-karamelovou. Půlku si odlomí a o zbytek se se mnou podělí.
“Jo, já vim...” pronese žvejkaje se slepenou hubou. “Ty a básně? To určitě!”
***
V něčem mají holky nespornou výhodu. Je ti smutno? Špatnej den? Připadáš si ošklivá a zbytečná? Nevadí! Je přece přirozený mít nálady a občas jim člověk prostě musí jít naproti! Dáš si velkou čokoládu, zalezeš do peřin a pořádně si zabulíš... Lepší? Ne? A nepomohla by třeba horká vana? Romantickej biják nebo si kup něco pěknýho na sebe, nalakuj si nehty - zkrátka pohoda!
Co má ale dělat někdo, jako jsem já, když je mu smutno, má špatnej den a připadá si ošklivej a zbytečnej? Jakej je ten správnej recept, aby se dal zase do pořádku?
Podlehnout emocím? Fajn, pokud tedy nevadí těch pár uškrcenejch lidí.
K bodu číslo dvě snad už jen dodám, že jsem si svůj veškerej příděl sladkostí z automatu dávno sežral cestou na Betu a stále bezvýsledně čekám na zázrak.
Dále tu máme brečení - tak proč ne? Za zkoušku nic nedám. Netušim sice, o kolik pohlednější a užitečnější budu s mokrým a osopleným ksichtem, ale budiž...
“A co takhle terapie kočkou?” Něco chlupatýho mi přistane v klíně. Vyjeknu, jako by to byla obří tarantule, a hystericky vyletím ven z postele.
“Jau! Co blbneš? Seš normální?!” Nepoznám, jestli spíš mňouká, nebo mluví, ale ten hlas je mi nějakej povědomej. Chvilku se odhodlávám, srabácky nakouknu směrem k matračce a v tom ji spatřím, jak se tam vystavuje ve vší svý kráse - lesklej, zářivě rudej kožich a dva obrovský modrý korálky, který mi mrkají na pozdrav.

“Ahoj Lexí, chyběla jsem ti?”
Omráčeně si ji prohlížim a těžce nechápu.
Počkat, cože?!
“Hustý, viď? Já vim!” Prohrábne si vousky a naparuje se.
Mám co dělat, abych udržel čelist na místě, tohle už je moc i na mě!
“Teda, to je ale přivítání! Koukam, že tu beze mě někdo pěkně zvlčil!” poznamená kriticky. Zatímco zjev mojí původní Kláře neodpovídá, obsah zůstal očividně zcela zachován. Akorát si teda nejsem jistej, zda je to zrovna důvod k radosti.
Co jsi to se sebou provedla? To má bejt nějaká provokace?
Nesouhlasně založim ruce křížem a čekám objasnění.

Samozřejmě se hned ohradí. “A co jako? Proč bych nemohla? Mý tělo - má volba!”
No, já teda nevim, přijde mi to takový divný.
“Divný? A můžeš bejt malinko konkrétnější?”
To jako vážně?! Fakt ti mám vysvětlovat, proč je trochu “zvláštní” se s tebou bavit, když vypadáš... takhle?
Znuděně zívne a odhalí svý ostrý šelmí špičáčky.
“Ty toho naděláš... Třeba jsem prostě jen chtěla bejt jiná, no a?” Propne se do obráceného účka a vyfikne dokonalou jógovou pozici kočky. “Taky ses změnil, nemysli že ne,” dodá s mírným nádechem výčitky.
A co že se najednou tak staráš?
Naskočim na její písničku a taky si postěžuju, když už jsme v tom, ačkoliv je mý ukřivdění z devadesáti procent způsobený spíš steskem a ve skutečnosti jsem samozřejmě šťastnej, že je zas tady.
Modroočka zvedne jednu ze svých předních pacek, prohlíží si vysouvací drápky a trénuje tasení. “Promiň, co jsi to říkal? Nějak jsem teď neposlouchala...”
Vzdávám se. Zapluju zpátky na pryčnu vedle ní, ona se uvelebí doprostřed neustlanýho hnízda z přikrývek jako na piedestal, olizuje si srst a zkoumavě mě při tom sleduje hypnotickým pohledem. Je na něm cosi uklidňujícího i děsivýho zároveň.
“Jinak, už klidně můžeš začít brečet. Nenech se rušit,” vyloženě provokuje.
“Tak to proto ses vrátila, líbí se ti, když trpim?”
“No jasně, že jo!” Zašvihá hravě ocáskem. “Přímo jsem nemohla odolat, když vidim, jak se snažíš všechno podělat!”
“Ty jsi tak šlechetná. Dík!”
Dokončí očistu, neposedně se zavrtí a hledá nejpohodlnější polohu, ale jakoby jí to kočkovství ještě přece jen dělalo v některých ohledech problémy.
“Dovolíš?” Odrazí se a hupsne mi na břicho. Sice jsem

tentokrát už mohl čekat, že to udělá, což ovšem neznamená, že se neleknu!
“Tohle ale vůbec neni ujetý! Né, ani trochu... Slez ze mě!” Štítivě se ji pokoušim setřást, jenže s imaginárním stvořením je holt úplně jiný pořízení než s živým. Obratně vybalancuje každej můj pohyb a náramně se tím baví. Ještě se s ní nějakou chvilku peru, ale pak stejně pochopim, že nemá cenu vzdorovat, a vyměknu. Klára okamžitě obšancuje svý nepoctivě získaný teritorium, stočí se spokojeně do klubíčka, vrní a hřeje a já si uvědomím, že právě uběhlo hned několik minut, který se obešly bez toho, aniž bych pomyslel na Erika, Murmur nebo Netvora, a jak moc bych si přál připojit k nim další takový.
***
Setrvačně hladím hebkou srst, vnímám, jak se mi její malý tělíčko pravidelně vzdouvá a klesá pod rukama, klidně oddechuje a šíří kolem sebe nakažlivou ospalou auru, kterou nepřebije ani protivnej ranní budík připomínající nám, že pořád ještě existujou povinnosti a jak taky někdy umí čas letět.
Na slzy naštěstí nedošlo, stejně tak ani na žádnej zásadní životní průlom, i tak to ovšem byla kvalitně strávená noc, prostě jsem se už potřeboval někomu vyblejt. Připadám si teď asi jako bulimik po důkladný záchodový seanci - trochu provinilej, ale čistej, a přestože to určitě nebude ta nejzdravější metoda na světe, kterak dosáhnout vnitřního smíření, funguje celkem obstojně.
“Poslouchej, někdo jde!” Vyklouzne mi z náručí a zvědavě špicluje čumákem okolo dveří.
“A neměl by tohleto dělat spíš pes?”
Nastražim uši, aby se neřeklo, ač s né zrovna přesvědčivým výsledkem.
“Já nic neslyšim... to neřeš, po chodbách furt někdo leze.”
Nezaujatě uzavírám kauzu a znovu se líně rozplácnu,

připraven pokračovat v původním nicnedělání tak dlouho, jak jen to bude možný. Vlastně by mi asi ani nevadilo vzít si teď pár dní volna a jenom tak hibernovat, dát si voraz...
Ozve se zřetelný zaklepání, jedno dlouhý a dvě krátký. Navzdory předcházejícímu varování ve mně hrkne a má terapie kočkou může klidně začít celá odznova, rázem jsem totiž s nervama totálně v kýbli! Jedno dlouhý a dvě krátký - jestli je to ten, kdo si myslim, co sakra může chtít?!
Měl bych mu otevřít nebo radši dělat, že tu nejsem?
Bezradně zírám na Kláru, jako bych doufal, že rozhodne za mě.
“Třeba se rozmyslel, přišel se udobřit...” vysloví nahlas mý nejniternější přání.
Sice se mi moc nelíbí, že bych se měl dát tak snadno, na druhou stranu sebeúcta se taky často až zbytečně přeceňuje. Následující, poněkud agresivnější série úderů však spolehlivě zabíjí veškerý mý naivňoučký představy a naděje.
“Vim, že tam jsi. Dělej! Pusť mě!” dožaduje se pihatec otráveně a lomcuje klikou. Radši mu rychle odemknu, než vyrazí dveře i s futrama.
Hulvátsky se pozve dál, ani nepozdraví, letmo překontroluje stav pokoje a potom se zaměří pro změnu na mě. Zatímco se podrobuju jeho přísnýmu lemra-skenu, má chlupatá společnice obkresluje osmičky mezi Zrzounovýma botama, přičemž se mu sem tam jakoby nechtěně mazlivě otře o nohavici - frotérka jedna!
“Vynechals snídani.” Podezíravě na mě čumí. “Nejsi nějakej nemocnej?”
Zakroutim hlavou, a než začnu hypochondřit, vzpomenu si na to obrovský, až skoro nechutný množství sušenek ze včerejška, který by připravilo o apetit i bigfoota.
“No, a co jinak? Držíš se?” Rozpačitě sklopí zrak, určitě mu není zrovna dvakrát příjemný probírat něco tak skandálního,

jako je má křehká duševní rovnováha.
“Ale jo, dobrý... dík.” Zvednu se a hledám mikinu, jen abych vykázal nějakou činnost. Klára nadále vytrvale pokračuje v elektrizaci s kalhotama, sem tam samým dojetím zavrní, nad jejíma pohnutkama lepší nedumat.
“Už jsi byl za Kníračem?” Vysvobodim ho z tý nevděčný úlohy pečovatele a zabrousím raději k poutavějšímu tématu.
“Knírač?” pobaveně si odfrkne. “Jo jo, stavil jsem se za nim hned večer... nesu noviny!” Roztomilá rudá potvora okamžitě zbystří, zasedne k jeho špičkám a zaujatě zírá vzhůru, jako by žebrala o jídlo, jen ať jí neunikne jediný písmenko. Nutno přiznat, že jsem na tom dost podobně.
“Furt jenom mlel něco o vězních a o laborce, skoro mě nepustil ke slovu, znáš ho... Jenže, jakmile jsem pak zmínil tu naši věc, zdál se mi takovej “podezřelej”.” Zamračí se a přemejšlí.
“Jak jako “podezřelej”?” Nevydržim a docela mě začíná štvát, že jsem u toho taky nebyl.
“Hele, já nevim... Nejdřív se tvářil, jakože nic, že ho to vlastně ani moc nezajímá, chápeš? Zrovna on, kterej se v těhletěch věcech přímo vyžívá, a najednou ztratí slinu? Trochu divný, ne?”
Znepokojeně souhlasim. “No a co teda všechno řikal?”
“Přišlo mi, že se mě snažil odbýt. Né, že by mi to teda vpálil napřímo, ale podle mě něco ví, nebo aspoň tuší, jen o tom nesmí mluvit.”
Podívám se dolů na Kláru a přísahal bych, že se ten její kočičí ksichtík chmuří snad ještě víc než Zrzounovo.
“No, tak ho prostě budeme muset nějak přesvědčit!” Odhodlaně se postavim za svůj plán, kterej vlastně ani plán neni, a v bedně mi šrotuje, zda je fakt možný, že by Knírač celou tu dobu záměrně mlžil. A to jsem si myslel, že jsme kámoši... Modroočka si soucitně povzdechne.
Koho ještě dalšího, krom Fausta, Suchý a Mlčocha, bych asi

našel na stejným zrádcovským seznamu? Nebo je snad Murmur něco jako veřejný tajemství a jenom my dva jsme takoví tupci, kterým to ještě nedošlo?
“Kdy že to máš ty narozky?” zaskočí mě kapitán Posledníreálnáosobakterýještěstojízatověřitikdyžjetototálníkretén zdánlivě náhodnou, nijak nesouvisející otázkou.
“Já? Až v květnu, proč?”
“A nevadilo by ti oslavit je o něco dřív? Jako třeba dneska večer?”
Nechápavě na něj vejrám. Jasně, že by se šiklo nějaký rozptýlení, akorát mi teda přijde, že máme momentálně i důležitější věci na práci než nějaký dorty, svíčky a přáníčka!
“Mam totiž ulitejch pár flašek. Neni to sice žádný sérum pravdy, ale tak v tomhle případě...” Prohnaně se na mě zašklebí. “To by snad mohlo vyjít.”
***
Sotva dorazim za Kníračem na efko, dožene mě nepříjemný prozření.
A do hajzlu! Já zapomněl! Plácnu se do čela.
“O čem to mluvíš, Lexí, co je?” Vystoupí ze stínů a konsternovaně přichvátá zachraňovat situaci.
Takovej trapas! Zastavim a opřu se zkroušeně o zeď.
Chudák Klára netuší, která bije a kvůli čemu se tak hroutim, nervózně obchází kolem a hledá způsob, jak mě utěšit.
“Tak aspoň naznač! Co by ti pomohlo?”
Nešťastně se jí zahledim do očí.
Klári, vždyť já pro něj nemam ani pozvánku! Pronesu náležitě tragicky.
Jakožto slušně vychovaný chlapec z movité rodiny, na jehož počest se každoročně konala nechutně oficiální párty, která samozřejmě nikdy nebyla tak úplně o mně a já se jí jen zřídka kdy účastnil - ale nevadí, bych přece měl tyhlety základní pravidla etikety ovládat, no ne?

“Ty jsi tak vtipnej! Ha-ha! Směju se ještě teď!” dotčeně zasyčí.
Tak se běž laskavě smát někam jinam, jo? Buď tak hodná! Požádám ji, tentokrát už bez srandiček.
Hned, co jsem tu vtěrku zmerčil, jak mě vyloženě 'nenápadně' pronásleduje po základně, bylo mi zřejmý, že z toho čiší jen problémy. Něco jinýho je schovávat si tajemství doma pod postelí, ale nechat ji všude chodit se mnou? Né, díky! Nevidim jedinej důvod, proč by se zrovna na tomhle pravidle mělo cokoliv měnit.
Ošklivě se na mě naježí. “Akorát, že já jsem teď kočka, takže si budu dělat, co uznam za vhodný, a ty máš smůlu! Prostě se s tim nějak vyrovnej!”
Jako bych nevěděl, že přesně tohle řekneš! Hodim otráveně bulvama.
“Nebo ty snad tady vidíš ještě někoho jinýho, kdo by tě hlídal?” dodá spasitelsky, načež uraženě odkráčí středem a dává si u toho extra záležet, aby mě co nejdýl exponovala svýmu vyšpulenýmu zadku.
Jednou jedinkrát mě nějak blbě rozhodíš nebo naštveš a máš zaracha! Je ti to jasný?! Ještě si naposledy zahudruju, pak už se ale musím plně soustředit na svůj hlavní úkol, z nejbližší kobky totiž právě vylejzá strážce pevnosti s prázdným podnosem a bujným porostem pod nosem.
“Nazdar mladej, co ty tady?” přivítá mě zvesela.
Zodpovědně zajistí celu a odkládá nádobí na hromadu k ostatnímu. Všimnu si, že na vozíku zůstaly i dva zcela netknutý příděly, a mý primitivní móresy se opět neovladatelně derou na povrch, nemůžu si pomoc...
“Nedáš si? Stejně jsou navíc,” okamžitě mi pozorně nabízí ochutnávku. “Chudáci kluci se s tim akorát zbytečně patlaj, ona si sem pak pošle toho svýho poskoka, odvede mi dalšího a já abych to tu celej den dojídal!” postěžuje si.

Nejdřív mi chvilku trvá, než pochopim, na co že to vlastně naráží.
“Počkej a kolik ti jich teda chybí?” zeptám se.
“I s Viktorem? Teď už čtyři. Tímhletím tempem nebudu mít brzy koho hlídat...” Sklesle spráskne rukama a zdá se, že ho nepříznivej osud jeho svěřenců fakt trápí. Neměl jsem ani ponětí, že se doktorka takhle rozjela.
“No, a ví se vůbec, co s nima dělá?” zeptám se, ačkoliv né že bych neměl pár soukromejch tipů. Jeho vous se dá prudce do pohybu, zprava do leva.
“To je na tom právě to nejhorší! Nemam ani páru! Žádný černý pytle jsem ale zatim zpátky nedostal, takže asi tak - prostě záhada...” zklamaně přizná, odmlčí se, načež mi znovu začne podstrkovat to jídlo.
“Ná, vem si! Dneska zas někam razíte?”
“Jo jo, za chvilku. Pořád procházíme ty souřadnice...” Raději to dál nerozebírám.
“No vidíš! Tak ať máš sílu!” Neodolám a pustim se teda do toho, když tak naléhá. Kníračovi udělá mý obětavý gesto náramnou radost, připadám si jako na návštěvě u prarodičů a rychle se tý jeho příznivější nálady chytnu.
“No ale, abych tě nepřišel jen vyžrat... Na večer chystam takovou malou akci, budeme zapíjet mý kulatiny.” Kukadla se mu rozzáří, přesně jak jsem předpokládal. “Nebo teda spíš vy budete zapíjet, já nemůžu, ale tak aspoň zbyde víc chlastu!” vyzývavě se na něj zazubim. “Pokud se budeš chtít přidat?”
Tváří se jako v Kníračově vidění. “Hmm, tak teď jsi mě teda ale dostal! Takový vzácný pozvání, to přece nemůžu odmítnout!” Zdá se být téměř dojatej. “Někdo tu bude muset za mě zaskočit, i když to by asi neměl bejt problém, kluci jsou většinou hodný...” dodá, a kdyby to jen trochu šlo, vsadim se, že by klidně vyrazil hned zabrat si to nejlepší místo přímo u zdroje.

“No tak super! Dneska kolem devátý v herně tě budem čekat!” Spokojeně odevzdávám kolegovi vzorně vyluxovanej tác.
Nikdy by mě nenapadlo, že budu svý třicátiny slavit právě takhle, ač trochu pochybuju, jestli se to vůbec počítá. Co mi ale už vůbec nejde do hlavy, je, že se na tu “kalbu” začínám snad i těšit.
“Vidíš? A nakonec to šlo i bez pozvánky.”
***
Nutno uznat, že se Zrzoun fakt překonal! Netušim, jak se mu povedlo dát během pár hodin všechno dohromady a kolik lidí asi musel podplatit nebo ukecat, aby nám uvolnili klubovnu pouze pro soukromé účely, každopádně klobouk dolů, to teda čumim!
“Tady už snad chybí jenom disko koule!” plácnu ze srandy a on se na mě pohoršeně zaksichtí. “Ba ne, dělam si prdel - aspoň líp uvidíme na striptýz!” A když se ani po tomhletom džouku nezasměje, nezbyde mi než se uklidnit a doufat, že se jeho náladička brzy rozpije, nerad bych to táhnul celej večer sám.
“Támhle pod tím stolem mam schovanej absint,” suše mě informuje.
“Aha, dobrý vědět...”
“Až Honza dorazí, hned za nim naklušeš a pozveš ho na karty, ať ho můžem začít zpracovávat!”
Dojde mi, že pro něj je má fingovaná oslava skutečně jen další mise, kterou je třeba splnit, a že jsem se tou představou vlastní výjimečnosti zřejmě nechal až příliš unést. Dříve než se čerstvá deprese stačí naplno rozvinout, naštěstí rozkmitají lítačky první hosté - nějaký tři ostraháci, co sotva znám, což mě přivádí k důležitý otázce...
“Kdo všechno tu vlastně ještě bude?”
“Uvidíme, řekl jsem pár známejm, aby to nebylo takový nápadný.” Přátelsky kejvne nově příchozím. “Zatim si něco

dej a bav se!” mrkne na mě a odchází se jim, jako správnej hostitel, věnovat. Chvilku je zpovzdálí sleduju, váhám jestli se připojit, ale nezdá se, že by je nepřítomnost oslavence zrovna kdovíjak trápila - zkrátka takový klasický narozky, přesně jak jsem zvyklej.
Nostalgicky potlačím vzlyk a vydávam se na obhlídku improvizovanýho baru s jednorázovejma plastovejma kelímkama, jehož hlavní triumfy představuje poměrně neskromnej výběr z tvrdýho, basa nevychlazenýho ležáku a povědomá, zpola naplněná krabice od osvěžovačů do auta. Zbytečně nad tim nedumám, nabídnu si lahváče a bojuju s víčkem, který se bez otvíráku fakt blbě sundavá, zkoušim ho urazit o desku, vypáčit zubama, jenže bohužel neovládam ten správnej grif, vždycky jsem byl spíš plechovkovej... Když konečně uspěju, s odporem si ucucnu hnusnýho zteplalýho piva a všimnu si, jak se místnost překvapivě rychle zaplňuje. Je to až k nevíře, kolika Skautům jsem najednou sympatickej, a co víc, zdá se, že někteří mi pod záminkou tohoto velkého jubilea i něco přinesli!
Pihatec směřuje všechny dary na jedno místo a vzhledem k tomu, že byla celá akce svolána dost na kvap, nebo se jim prostě a jednoduše jen nechtělo, s nějakým balícím papírem se nikdo neobtěžoval. Na stolku je tak zatím k vidění malá sbírka krabiček cigaret, který by se daly považovat za místní ekvivalent bonboniéry, dále tu máme megaroli toho nejlacinějšího jednovrstvýho toaleťáku - zajímavá volba, deodorant ve spreji a v neposlední řadě upoutá mou pozornost svítivě žlutej kbelík na mop. Nějakej umělec na něj nakreslil lihovkou dva puntíky s úsměvem a rukojeť vyměnil za špagát, aby se výsledný objekt lépe připevňoval k hlavě - ale tak, aspoň že je sranda, netřeba si to brát osobně...
Sobecky obsadím celou pohovku v rohu, natáhnu si hnáty a hovim si jak král. Pasivně nasávám rozjařenou atmosféru,

Klára si vyskočí za mě na opěrku a občas mi špitne něco veselého do ouška. Smířil jsem se s tím, že nemá cenu ji peskovat ani vyhánět - na co si kazit večer, namísto toho se radši společně zasmějem. Třeba těm nadšencům, kteří se vypravili na párty nezvykle v civilu a vypadají bez uniforem jako banda zoufalejch šampónků z Horní Dolní, co si už dlouho nevrzla. Další samostatnou kategorii bych potom přidělil dobrákovi, kterej se nás rozhodl oblažit svým dokonale vychytaným playlistem příšerných předuněných techno-sraček. Doufám, že mu brzy někdo pošteluje repráky! Nejvtipnější ovšem zůstává asi fakt, že se mě zatím ani jeden z účastníků večírku, kterej se prakticky koná jen díky mně, nepokusil nijak blíže kontaktovat, jako by snad každej z těch ubožáků vytušil, že právě to bude pro mě tím nejlepším dárkem, a já si jejich citlivýho přístupu samozřejmě vážím, jakkoliv by se mohl zdát neslušnej až absurdní.
“No jo no, tak už to většinou bejvá...”
Tázavě po ní loupnu zrakem a čekám na verzi pro blbý.
“Holt máš svůj věk, to je přirozený... Jak člověk stárne, začne mrzutět, celej je takovej zapšklej, zdědkovatí,” nastiňuje mi mou neodvratitelnou budoucnost. “Nakonec tě přestanou všichni a všechno bavit, tvým jediným zájmem bude skuhrání a potom se pozvolna pronudíš k smrti, sám ve svý zaprděný posteli...”
Sám? To jako že by sis můj skon nechala ujít? Tomu snad nevěříš... Navíc, vždycky jsem byl přece takovej, tak nechápu, co to teď řešíš.
Rudá bestie ladně vykračuje po pelesti tam a zpět, s nadhledem shlíží na veškerý zde shromážděný existence, co si jen tak bezstarostně užívají života, tentokrát však nesoudí marnej hudební vkus či módní přešlapy ostatních, její kritika je namířená přímo na mě.

“Nemůžou bejt přece všichni takový marný! Možná, kdyby ses tvářil trochu míň nepřátelsky...”
Pochybovačně se ušklíbnu.
Je fakt pěkný, jak se staráš, ale tohle asi nevyjde. Promiň.
“A přitom bys tak chtěl!” smutně mě polituje.
Ale prd... vždyť jsou jak kobylky - se na ně podívej!
Znechuceně sleduju nenasytnej hlouček retardů, jak si spolu hlasitě připíjejí u baru, plácaj sračky a taky libovolný kombinace různých druhů chlastu, hlavně že teče, a ještě se tomu nablble smějou.
A o tohle bych měl jako stát? Vážně si myslíš, že tu snad někdo z nich dneska je, protože mě tak děsně milujou? To pochybuju!
“No, tak fajn, Lexí. Jak chceš, tvoje věc... musela jsem to zkusit.” Zamává mi vztyčeným chvostem na rozloučenou a mizí někde v davu. Jen ať si jde klidně zatrsat, zlobit se nebudu, když dá na chvíli pokoj s tím svým věčným rejpáním!
Podrážděně do sebe obrátim pár loků nahořklýho patoku, a právě když se odhodlávám vystoupit z komfortní zóny, nebejt jezevec a zkusit se teda vetřít aspoň k tý partičce na šipky, aby se neřeklo, zavítá do naší společnosti ta skutečně nejdůležitější osoba večera a hlasitě zvolá:
“Tak kdepak ho máme, oslavence?” nadšeně poprská všechny kolem. V duchu mu poděkuju za perfektně načasovanej příchod a vrhám se ho okamžitě odlovit, než mi ho čapne někdo jinej.
***
“Stejně je to ale skvělý pití, ten absint - viď? Takový... tématický!” rozfilozofuje se nad nezdravě zeleným panákem a s chutí ho do sebe exne. Oči se mu už trochu lesknou, jazyk těžkne, nicméně Zrzoun znovu sahá po láhvi a dotankuje mu plnou. Chápu, že nechce nechat nic náhodě, zároveň mám ovšem taky strach, aby ho úplně

neknokautoval. Kopnu ho pod stolem, ať tolik netlačí, a on na mě nesouhlasně nakrčí rypák jako divoký prase, co narazilo v lese hlavou do stromu.
“Hele, hele! Co se tam vy dva domlouváte?!” zavětří Knír. “Nemyslete si, že vás nevidim! Karty na stůl! A žádný šmelení!”
S hrdostí před sebe vyskládám tři šestky, soused vlevo jen frustrovaně zabručí.
“Ty vole, už zas?! Já mam tak akorát hovno...” Vytlemíme se jeho ubohoučký dvojici a mě už svrbí prsty na výhru, načež se vytasí Knírač se svojí špinavou postupkou a všechno mi zkazí.
“A sakra!” Zklamaně sleduju, jak se žetony přesouvají na opačnou stranu desky. To je tak, když se člověk nechá uchlácholit průměrem a myslí si, kdovíjak neni za vodou...
“Příště ať ti pošlou zezdola ještě jednu šestku navíc!” pokřižuje se z recese a bezděčně do sebe klopí další dávku sedumdesátiprocentního lihu. Taky si trochu přihnu, čistě ze setrvačnosti, a mezitím co pihatec promíchává balíček, čumim po okolí.
Krom skupinky vášnivejch šipkařů, kteří jsou momentálně hluboko ponořený ve vlastním vesmíru terčů a špiček, početní stav hostů značně prořídl. Nevděčnej hmyz spořádal, na co přišel, a zanechal po sobě jen spálenou zem a bordel - přesně jak jsem předpokládal.
Tak kdepak jsi teď, slečno chytrá? Najednou se neukážeš, co? Když mam taky jednou pravdu! Po modroočce samozřejmě nikde ani stopy.
“Vítěz snímá!” Podsune Knírovy paklík a neváhá mu zároveň i dolejt.
“Akorát teda koukam, že tady Někdo nebude mít pomalu co sázet,” zaregistruje mou neustále se zmenšující hromádku a háže po mně významný pohledy. “Co s tim provedem, zelenáči?”

Zahloubaně se podrbu ve vlasech. “No, vždycky je tu ještě taková ta svlíkací varianta, jestli znáte?” s naprosto vážnou tváří přednesu, škoda, že mi to blafování takhle nešlo i před tim.
“Na to zapomeň!” okamžitě se ohradí oba mí spoluhráči, neotřesitelní chlapáci!
“Nebo to uděláme tak, že ten, kdo od teď prohraje, bude muset odpovědět ostatním na nějakou fakt nepříjemnou otázku. Ale po pravdě, jinak to neplatí!” přispěchá pan krupiér s náhradním návrhem, kterej je tak okatej, že by ho neprohlíd snad jedině někdo s deseti dioptriema nebo aspoň poloviční hodnotou promile.
“Takže snímáš, nebo co?” naléhá na Knírače a ten se musí fofrem rozhodnout, aniž by měl dostatek času kalkulovat nad všema důsledkama změny pravidel, ačkoliv né že by to bylo zrovna potřeba, král drbů se totiž nezapře.
“Že váháš! Jdem na to!” Propíná prsty a zakřupe kloubama.
***
Jenže, král drbů má dneska taky bohužel neobyčejně šťastnou ruku!
“Tak už se vyžvejkni, nebo končim!” Sleduju chudáka parťáka, jak se snaží vykroutit z vlastní pasti, a vůbec mu nezávidim.
“No, a co kdyby si vzal ten padák on, druhej dal babče, ta by popadla toho čokla, on dítě a vyvázli by všichni?” nastínim svou ideální představu řešení zapeklitýho dilema, který znělo asi nějak takhle:
“*Stojíš na okraji smrtelně vysokýho útesu, zezadu se na tebe hrnou potoky lávy a ty máš k dispozici jenom dva padáky. Koho zachráníš? Vlastní babičku, úplně nejvíc rozkošný štěně na světě, malý dítě nebo sám sebe? Vyber si!*”
Zrzoun vypadá mírně nasraně, naopak Knírače můj podnětný příspěvek potěší. “Dobře mladej! Ty se neztratíš!”

Olízne si rty, pyšně mě poplácá po zádech, zavrávorá a málem sletí ze židle. Předpokládám, že v tomhle stavu nedoleze domů ani po čtyřech, což by byla celkem i sranda, kdyby se nám tak ještě povedlo z něj něco vypáčit - tenhleten člověk je totiž nezmar! Vždycky když jeden z nás zabrousí moc blízko, on se tak nějak šikovně stáhne a dělá hluchýho, nebo že nechápe, a nic se na tom nemění ani s přibývajícím množstvím alkoholu v jeho oběhu.
“Poslední hra?” Kapitán neni zvyklej se vzdávat. Co na tom, že absintu zbylo jen na dně, na týhle kartě má dost vsazeno.
“Hele kluci, dík, ale já už aszi ne... Takovejch hodin! Nejvyšší čas jít szpinkat,” rozpatlaně žvatlá jako nějakej harant z reklamy. “Ale moc szem si to užil! Doufam, že vy taky! Jenom možná příště skuszte malinko míň šťourat, ju?” namaže si nás oba na chleba a zívne jak starej hroch. “Jsou lidi, kterým by sze to nemuselo líbit, tak jako mně...”
Úplně nás tou svou výhružkou, nebo co to jako mělo bejt, odzbrojí! Zatímco na mé straně převažuje spíš šok a paralýza, Zrzoun celej zrudne a neváhá se do něj pustit.
“Zato ty seš s tím až nějak moc v cajku, nezdá se ti?! Vážně ti to za to stojí?! Budeš ty svině furt krejt?!” vybuchne. Co by teď asi Knír dal za padák a hladkej seskok z útesu do bezpečí...
“Děláte z nás tak akorát debily! Zrovna od tebe bych to teda fakt nečekal!” Mrskne paklíkem o stůl, karty jen lítaj a naše ostřejší výměna názorů začíná poutat nežádoucí pozornost.
“Tak sze zase hezky uklidníme!” zvedá dlaně v mírovym gestu. “Teda ale myslel jsem, že seš rozumnější...”
“Ty mi tady nebudeš nic diktovat!” Rozhořčenej Zrzoun neni k zastavení. “Jak dlouho už o tom víš?! Co? Kamaráde! My ostatní bysme si možná taky chtěli vybrat!” A kdybych si snad měl já sám zvolit, ve kterým týmu budu, rozhodně stojim za svym parťákem!

Tak proč je mi zároveň Knírače tak líto?
“No, a vo tom to právě je! Copak to nevidíšš?! Každej by szi chtěl vybrat! Já szi vyberu, ty szi vybereš, von szi vybere...” dramaticky mezi náma ukazuje prstem, asi aby ještě víc podpořil svůj argument. “Támhlety, ty budou mít určitě taky svůj názor, a pak sze nám to tady celý rozpadne a můžem sze jít tak akorát klouzat!” Rozpaží, kynklá se u toho jak strašák do zelí a zklamaně dodá. “Řekni mi, co ti chybí?! Já to nechápu... Nebo chceš jenom všechno rozeszrat?”
Jeden ze šipkařů se osmělí přiblížit a zvědavě poslouchá, kvůli čemu že se to hádáme, hned vedle něj sleduje v první řadě debatu i Klára a nesouhlasně vrtí kebulí.
A přesně v tom, už tak poměrně vyhroceným momentu, rozrazí lítačky nějakej Skaut, zpocenej a bílej jako tvá máma po lajně koksu, vyjukaně pátrá roztěkanejma panenkama po místnosti a já už jen škodolibě čekám, na koho ten průšvih asi padne tentokrát.
“Honzo? Díky Bohu, že seš tu! Máme problém...”
***
Všechny jsme je postupně prohlídli a potom znovu ještě jednou... Hlavní hlídač, kterej stále není schopen samostatný chůze a musíme ho proto já i Zrzoun podpírat a doprovázet a kterej s náma absolvoval obě kolečka, si ovšem nadále odmítá připustit neradostnou skutečnost, navzdory tomu že měl možnost vidět místo činu nejenom dvakrát, ale navíc i dvojmo.
Ve chvíli, kdy dorazí šéf, drží zrovna Knírač svůj opuchlej skoroobličej zkroušeně v dlaních, a Faust tak díky tomu nabyde špatnýho dojmu, že snad byl jeho nebohej věrnej druh napaden. Což se naštěstí hned vysvětlí, jakmile vedle něj zaklekne a ucítí lihovar...
Následuje kartáč, třetí okružní jízda po celách, další kartáč a pak nás konečně vysvobodí ten zlajnovanej Skaut, co tu měl původně dnes v noci zaskakovat a kterýho zjevně napadlo

využít svůj čas plodnějším způsobem než nekonečným posloucháním nadávek a výčitek. Šprťácky podává Faustovi malou hranatou flashku a pronáší při tom opatrně slova jako: rukojmí nebo sabotáž.
Pod tlakem nových skutečností si vrchní násoska nablije do bot a pana velitele samozřejmě nenapadne nic lepšího, než naplno využít náš potenciál tím, že dostaneme na starost úklid – Kníračovo maličkostí počínaje. Vzhledem k tomu, že jsme na něj s parťákem oba dost nazlobení, kdovíjak se nám do toho úkolu nechce, ale když už jsme to s nim vydrželi až do teď a možná tak trochu i pro vlastní svědomí, se teda hecnem.
Pajdáme spoře osvětlenou chodbou, Knír si sem tam něco zabrblá, nebo se prudce zastaví a snaží se nás přesvědčit, abychom to otočili zpátky. Většinu jeho silně intoxikovaných projevů ignorujeme, pak ale začne z ničeho nic vadnout, podezřele zamlkne, napadá na pravou nohu a my dostáváme strach o jeho blaho a tak vůbec – přece jen, už neni nejmladší, nehledě na to, jestli se zrovna cejtí jako dědek anebo jednorožec. Na další odbočce proto zahejbáme místo k ubikacím rovnou na áčko, a přestože je břemeno čím dál těžší, přidáváme do kroku.
“Slyšíš mě, ty parchante jeden?! Jestli tě po tom všem ještě klepne, tak si mě nepřej!” vyčítavě ho propleskne pihatec, zatímco já lovím po kapsách kartu.
V tom se proti nám vyřítí početná skupinka gumídků v plný polní s doktorkou v závěsu. Stejně tak jako my i oni někam spěchají, takže si stihneme vyměnit akorát pár pohledů plných lásky a vzájemného souznění. Natěsno se kolem sebe protlačíme úzkou uličkou a nebejt to zrovna se třetím veteránem takový nahnutý, možná bych se i pozastavoval nad tím, kam asi mají takhle pozdě večer namířeno a zda to náhodou nemůže nějak souviset s tím, že jim právě prchly všechny zbejvající laboratorní krysy.

***

“Naštěstí jsme to podchytli včas. Pár dní si ale určitě poleží,” úsporně shrne marodovu lékařskou zprávu do dvou vět a tváří se, jako by právě vysral kaktus. “Potřebuješ ještě něco? Mám tady dost práce...”

Připadám si jako vetřelec. Empaticky se vcítím do Vlastíkova nebohého svěrače a zdvořile opouštím ošetřovnu. Za dveřma už na mě netrpělivě čeká kapitán Vzalomětovícnežjsemochotenpřiznat a tak mu tu pozitivní zprávu okamžitě přetlumočím. “Vypadá to slibně, budeme ho muset zabít až někdy jindy.”

Zřetelně se mu uleví, naposledy dovolí svým nežádoucím emocím vykouknout zpod pokličky a pak se prostě sebere a odkráčí jako princezna z plesu.

“Nenecháme ten úklid až na potom? Mně už se teď fakt nechce...” Neochotně ho dohánim a pochybuju, jestli se ještě donutim k nějakýmu pracovnímu výkonu. Oficiálně už máme sice dávno po šichtě, ačkoliv při tom zmatku s vězněma jeden nikdy neví.

“Seru na úklid! Nejradši bych se hned sbalil a vypadnul!” Jeho odhodlanej tón zní dost přesvědčivě, na druhou stranu jsem si taky z vlastní zkušenosti až moc dobře vědom, jak někdy rozhozenej člověk umí jednat impulzivně.

“Takže už ses definitivně rozhodnul?”

“A ty snad ne?!” odsekne.

V duchu si pohrávám s lákavou vizí novýho začátku mimo tenhleten šílenej ústav plnej lhářů a nejenom, že se mi dost zamlouvá, po dnešku si ani nedovedu představit žádný lepší řešení. Jediná škoda je, že se náš dohodnutej sraz se Standou koná až za dva dny. Vždyť co jinýho nás tu ještě drží? Ledaže - vybavim si Zrzounovo nedávný prohlášení o možnostech volby, a jak by měl mít každej přehled, co se na Betě, potažmo tam venku, vlastně skutečně děje.

“No, a budem si to teda nechávat jen pro sebe, nebo...?”
Obezřetně se odmlčím kvůli další partičce zmobilizovanejch klusajících kolegů na doslech a využívám nedobrovolně nabytýho času k modlení, aby snad ještě nějakýho chytráka nenapadlo vyhlásit poplach. Nahánění uprchlejch chudáků, kterým už se nechtělo jen odevzdaně čekat na smrt, totiž zrovna nepatří mezi mé oblíbené kratochvíle...
“Teda to je ale zas bordel!” pohoršuje se Zrzoun. “Vsaď se, že to budou chtít hodit všechno na nás - kvůli tý oslavě!”
S takovým scénářem jsem zatím neoperoval.
“A to by jako mohli? Vždyť jsme nic neudělali!”
Nevzrušeně pokrčí rameny. “Tak přinejmenším jsme zaměstnali půlku základny. Proč jinak by nás Faust tak rychle vykopnul od vyšetřování? Ale to máš teď jedno, záleží, na co přijdou.”
“Myslíš, že je chytnou?” Ještě před tejdnem bych určitě mluvil jinak, v současný situaci však musim fandit spíš protistraně.
“Pokud nebudou tak blbí, aby šli rovnou do metra, pochybuju. Ve městě se ztratíš snadno, stačí pár minut, navíc ještě po tmě... Stejně by mě ale zajímalo, jak se dostali ven. Viděl jsi ty zámky - úplně netknutý!”
Zdá se, že chmurná náladička přece jen pozvolna ustupuje zvědavosti, kterou se taky vždycky rád nakazím, o to víc mě překvapí jeho následující status.
“Každopádně já mam teď plán akorát jeden - jdu se vyspat, ostatní dořešíme potom, až se trochu uklidnim...”
A vzhledem k tomu, že jsem týmovej hráč a že bych taky celkem uvítal nějakej timeout, samozřejmě toto parťákovo nezvykle neakční stanovisko respektuju. Teďka už nám stejně nic neuteče, takže jestli má bejt naší momentální strategií anarchistickej přístup, jsem pro všema deseti!
***

“Koukej, Lexí! Někdo ti tu nechal něco pěkného!” přivítá mě hned na prahu a nedočkavě kličkuje kolem neznámý žlutý obálky, takový tý větší, áčtyřkový, která se sem pravděpodobně dostala škvírou pod dveřma.
“Že by nějakej supertajnej kompromitující materiál?” Už si brousim nehty.
“Buď to nebo jsou to pořád ještě ty narozky.”
“A jo vlastně...”
Nenapadne mě nic lepšího, než svůj potencionální dárek zvednout a očuchat - prostě reflexy, žádný hlubší úvahy bych za tím nehledal.
“A neměl by tohleto dělat spíš pes?” dobírá si mě.
Překvapivě cejtim tak akorát papír. Váhavě překlápím těch několik málo gramů v rukách - odesílatel rozhodně nevyužil plnou kapacitu obalu.
“Neni tu žádný jméno...” zaznamenám.
“Pro koho jinýho by asi byla? Mně sem bude těžko někdo posílat nějaký lejstra,” vehementně se mě snaží uvrtat do porušení listovního tajemství.
“Počkej, ty umíš číst? No nekecej!”
Ale stejně je zajímavý, jak někdy úplně obyčejná věc, jako je pitomá obálka, okamžitě způsobí, že člověk přestane vnímat všechny ostatní problémy světa a přeprogramuje pouze na řešení takový bezvýznamný mikro-záhady, jako by nezáleželo na ničem jinym...
“Jo, jo, bezvadný! Tak už to otevři, jsem děsně zvědavá!”
Přemejšlim, zda-li jsem na tom stejně, anebo by mě víc bavilo ještě ji chvíli prudit a napínat. Beztak to určitě zas bude nějaká blbost, tipoval bych třeba zážitkovej poukaz na asistovanou sebevraždu či nějakou podobnou kokotinu.
“Kdyby tak existoval způsob, jak to zjistit...” začíná bejt lehce jízlivá.
“No dobře, když tak hezky prosíš!”
Moc se s tim nepářu, odtrhnu slepenej vršek obdélníku a

zahodim tenkej proužek Kláře na zem na hraní. Ta se na mě nechápavě zahledí.
“Slyšel jsem, že prej maj miciny takovýhle věci v oblibě...” výmluvně jí vysvětluju svý dobročinný pohnutky.
“Radši moc neser a vybaluj!”
Konečně vytáhnu na světlo tajemnej obsah - pečlivě zapaspartovanej obraz 'čehosi' na tvrdý černý čtvrtce. Než se však pustim do jeho bližšího zkoumání, pro sichr obracím obálku vzhůru nohama, jestli je to skutečně všechno, co bylo uvnitř. Žádnej průvodní dopis ani výkladovej manuál ovšem nenajdu, budu si tak muset na rozbor tajemnýho díla vystačit sám.
“Vypadá to dost abstraktně, co je to? Nějaký dva fleky? Nebo pavouci?” Vyškrábe se mi za krk a zaujatě se naklání nad výtiskem.
“Netušil jsem, že jsi se dala i na umění? Mimochodem není náhodou hlavním smyslem abstrakce, že nedává smysl nebo tak něco?”
Otočim čtvrtku o stoosumdesát stupňů doleva ve snaze získat jasnější perspektivu, akorát že stále vidim jenom ty dva chapadloidní objekty, navzájem propojený tenkým vláknem, jak si poklidně plujou rozostřeným pozadím, a nejsem z toho ani o fous moudřejší - holt abstrakce...
“Víš, co mi to trochu připomíná? Takovou tu tvoji biologickou příručku od babči - no jasně, podívej!” Zamračim se.
“Proč by mi, proboha, kdo dával obrázek z biologický příručky od babči?!”
Načež opět dostávám geniální nápad, zavřu oči, přiblížim papír k nozdrám a nasaju jeho vůni... jako bych zachytil jemnej, téměř nepatrnej nádech bělidla. Když se pak znovu rozkoukám, všimnu si drobný nedokonalosti ze zadní strany pasparty, která byla před tím schovaná pod mýma prstama. *“Nezapomenu, E.”* Stojí tam napsáno malým, úhledným písmem.

***

Jak to jako sakra myslel? Co si mám z toho odnést? Nezapomenu?

“Chcípni!” nebo *“Chybíš mi!”* by bylo asi tak tisíckrát lepší než tohle nejednoznačný tvrzení! Je to spíš nezapomenu jako: šel jsem na sraz milovníků chlupatých zvířecích oblečků a byl to ten úplně nejlepší zážitek vůbec, anebo: šel jsem na sraz milovníků chlupatých zvířecích oblečků a cestou domů mě srazilo auto? A jakej že je vlastně po tom všem můj vztah ke srazům milovníků chlupatých zvířecích oblečků? Šel bych klidně znovu a rád, či už nikdy více?

Rozhodně si ale nad tím vzkazem nehodlám hodiny lámat hlavu, obzvlášť né teď, když už jsem byl se vším tak krásně smířenej a připravenej se posunout!

Tak co tady potom ještě sakra dělam?!

Zaklepu jedno dlouhý a dvě krátký a je mi zcela u prdele, jestli jsou zrovna tři ráno, tahleta hra prostě dneškem končí, ať už si vybere jakkoliv!

“Adame?” Překvapeně se na mě zašklebí, možná dokonce i víc než já na ni. Že bych si popletl dveře? Neřekl bych. Nakouknu škvírou do prázdný naklizený pracovny, abych se ujistil, tím spíš mi ovšem neni jasnej důvod, proč se tu roztahuje zrovna tahleta sepraná vačice?

“Neprojdeme se na chvilku?” navrhne a to už si ze mě asi fakt dělá srandu! Že ona mu šlohla pár těch jeho pilulí?

“Ne, díky, ani omylem!” Nahodí těžce ukřivděnej kukuč a možná bych se i ustrnul, nebejt naší bohatý historie. “Tak kde je? Potřebuju s nim mluvit!”

Suchá na mě chvíli vejrá, jako bychom byli oba slabomyslní nebo sjetí, netušim, co to zas šije za boudu, ale začíná mi docházet trpělivost.

“Erik tu není... vy o tom asi ještě nevíte.”

“Aha, no tak to já se radši taky zdejchnu. Dobrou!” Otáčim se na patě a urychleně mizim a možná bych měl obdobně

uzavřít i celou tuhle kapitolu. Najednou se skoro až sám sobě divim, že jsem byl takovej blbec a vůbec jsem si v první řadě dovolil vytahovat ten trapnej plyšovej kostým ze skříně! Ačkoliv, aspoň si člověk připomněl, jakej je kompletní obsah balení “Skrček plus jedna” a že se taková koupě nemusí vždy úplně vyplatit.
“Adame... počkejte, prosím!” zkouší mě nahlodat nezvykle zoufalým tónem, myslí si, že jsem včerejší...
“Musíte mi pomoc! Jste moje poslední naděje!” A nejspíš se mi to jen zdá, ale - ohlídnu se - ne, ona vážně brečí! Cože?! Až mi z toho nevídanýho úkazu na hraně nulové pravděpodobnosti zatrne, je to asi jako by šel plešatej ke kadeřníkovi na melír. Učiním osudovou chybu
a vrátim se, abych si ji vyslechnul.
***
Schoulená do jeho křesla, zmuchlanej kapesník v ruce a rozteklá řasenka - je to vůbec poprvé, co mi tahleta ženská připadá taky jako lidská bytost, a trochu mě znepokojuje, když si uvědomím, jak moc bych ji chtěl opět spatřit v její klasičtější podobě, protože z týhletý verze mám tak akorát těžkou schízu a osypky!
“Neboj, Lexí, jsem tu s tebou!” Ani tentokrát to svý slídivý utěšitelce nezazlívám. Zaujme oblíbený stanoviště na stole a ostře mezi náma švihá pohledem, po vzoru rozhodčího na tenisovym turnaji.
Lydia se mezitím konečně rozhoupe k podání.
“Promiňte mi ten výstup, už se to nestane.” Hrdě si otírá nos a odhazuje použitej šnuptychl do smetí - jenom tak, zmačkanej v kouli, žádný speciální obřady ani origami, až mam skoro sto chutí jí vynadat, co si to dovoluje, jenomže nemůžu, když už jsem tak dlouho čekal, než se uklidní.
Rozhlíží se po jeho kanclu se smutně-zasněnou tváří, potom pohladí pracovní desku, jako by to byla nějaká svatá relikvie, kterou chová v nejvyšší úctě.

“Vždycky jsem věděla, jak moc je výjimečný,” posteskne si. “Jistěže tohle vám řekne asi každá matka, ale on - mohl toho ještě tolik dokázat...”
A já už tu brzdu v hlavě prostě dýl neudržim! Nejdřív ten divnej vzkaz a teď tohle, proč o něm sakra mluví jak na funuse? “Trochu mě začínáte děsit. Co se stalo, je v pořádku?”
Nedokážu se přimět, aby mi byl cizí! Mezi představou “mýho života bez Erika” a konceptem “Erika bez života” je totiž kurva propastnej rozdíl - zatímco to první jsem ještě nějak schopnej skousnout, to druhý...
“Ano, naštěstí se mu nic nestalo a už je zase zpátky u nás.”
“Aha, dobře a v čem je teda problém?” Asi jsem primitiv, ale nechápu.
“Možná by ses měl spíš zeptat, kde byl,” chytře mi napoví modroočka.
Doktorka, zdá se, zatím nenašla správný slova, a tak ji trochu popostrčim. “Nesouvisí to náhodou nějak s tou dnešní událostí na efku?”
Bolestně zkřiví rty a přikývne. Navzdory svýmu původnímu slibu loví novej kapesník a přikládá si ho střídavě ke koutkům. “Neměla jsem na něj tak naléhat! Teď už to vím...”
Sedí tu naproti mně celá zhroucená a já pro ni nemám ani špetku lítosti, bude muset stačit, že ji na místě neuškrtim!
Přetrpíme si další minutu slzavýho údolí, načež se čerstvě osušená Suchá opět vzchopí, aby mi náležitě detailně vysvětlila, co zase strašnýho Erikovi provedla.
“Na základě vaší toxikologie se nám povedlo syntetizovat katalyzační činidla. Všechny tři látky jsme úspěšně otestovali, jednu z nich dokonce s velice slibnými účinky...”
“A na to jste, předpokládam, potřebovali ty vězně...”
Nemusim ani hádat, je to jako početní úloha z první třídy, se kterou ti navíc ještě pomáhá táta s kalkulačkou.
“Ano, ale buďte bez obav, v případě, že by se aplikace

zdařila a subjekt zůstal životaschopný, měli jsme samozřejmě v záloze dost plynu připraveného k neutralizaci. Bezpečnost základny tedy nebyla nijak ohrožena.”
Chudák Klára se celá tak intenzivně ošije, až z ní chlupy lítaj.
Ty vole! Zajímavý, že má potřebu vypíchnout zrovna tohle... kam se hrabou nějaký lidský práva, není nad neutralizační plyn!
“Takže jste je všechny hezky utrápili k smrti - chápu, a dál? Že by ho už nebavilo, se na to jenom tak dívat, a tak ten zbytek radši pustil? Přihořívá?” A jakkoliv je celá tahle událost nechutná a hrozná, začínam bejt na něj za to, co udělal hrdej. Ono někdy říct dost může bejt taky pěkná fuška, zvlášť když to má člověk vyslovit do ksichtu týhletý vyděračský pijavici!
“Vidím, že vám asi opravdu nebyl zcela lhostejný.”
Takouvou pochvalu bych si měl nechat vytetovat na péro!
“Z kamerových záznamů od brány sice jednoznačně nevyplývá, zda byl spíš rukojmí nebo komplic, ovšem vzhledem k tomu, že se ke všemu přiznal, už není pochyb...” Hřejivej pocit v mých útrobách ještě víc zesílí. Kdo by to byl řekl, že pod tou nevinou intoušskou slupkou beránka dřímá takovej rebel!
“No jo, Lexí, ale jestli se přiznal...” Zase mě ta radost rychle přejde.
“Budou ho chtít za to nějak potrestat? Kde vlastně teď je? Můžu ho vidět?” Doktorka už si chystá další nosoplenu - jenom to ne!
“Odvedli ho prý rovnou do cely jako nějakého kriminálníka! Vůbec si nechci představovat, jak se teď asi musí cítit... Nechtějí mě k němu ani pustit! No věřil byste tomu?! Mě?!”
A zatímco se ona tak dokonale komicky pohoršuje, já pro změnu vymejšlim, jak bych se tam za ním dostal, když je teď Knírač z obliga. Třeba by Zrzoun dokázal zatahat za

nitky a taky by bylo fajn stihnout to co nejdřív, ještě před naším odchodem, ale vůbec bych se nebránil, kdyby nás nakonec bylo o jednoho víc - to už se nějak zařídí, prostě musí!
“Můj syn je vážně nemocný a potřebuje moji pomoc! Né sedět někde pod zámkem kvůli pár zoufalcům!”
Vyměníme si s Klárou dva nevěřícný úšklebky.
“Snad z něj ale nemusíte dělat hned cvoka, ne? Na jeho místě bych se zachoval stejně!” Mám potřebu se skrčka aspoň trochu zastat, ač jsem zrovna v týhle oblasti taky dost provařenej, ta nejšílenější vědkyně, co znám, by nás i tak oba strčila hravě do kapsy.
“Tak to pozor, Adame! Nikdy bych si nedovolila zpochybňovat jeho duševní zdraví! Mluvíme tady o úplně jiném problému...” Ztěžka se nadechne, očima hypnotizuje svý kloubovitý prsty, jako by váhala jenom to vyslovit.
“Zmínil se vám někdy Erik o svém otci?”
Né, že bych do teď zrovna hýřil nadšením, ale najednou se mi vůbec nelíbí, kam tahle diskuze směřuje.
“Myslíte toho, co umřel, když byl ještě malej?”
Už zase posvátně hladí ten stůl! “Ano, přesně toho...”
“Hlavně se uklidni a neplaš! To přece ještě nic neznamená!”
Tak jasně že ne! Asi jako pokaždý, když mi na někom sejde... Copak ses ještě nepoučila?! Jsem jako magnet na špatný konce!
“A taky mistr dramatu!”
Závidim ti ten nadhled!
Doktorka mezitím po krátký odmlce pokračuje.
“Jednou za čtvrt roku posíláme odběry kvůli vyloučení Fóglovy autoimunitní choroby, na kterou před šestadvaceti lety zemřel můj manžel. Celou tu dobu mi chodí zpátky s negativním výsledkem...”
Červená sfinga na mě optimisticky zamrká.
“Ani si nedovedete představit tu úlevu! Erik už to skoro ani

nevnímá, ale pro mě je to pokaždé ta nejkrásnější zpráva na světě!” Zdvořile se na ni pousměju, ono i zrůdy mají občas nárok na city. Dopřeje si další tichou pauzu, potom se do mě opře těma dvěma špičatejma tajícíma ledovcema a já poznám, že to, co se v nich přelejvá, není jen obyčejnej stesk nebo zloba, ale ten nejčistší niternej žal, kterej by nedokázal předstírat ani manipulátor jejího kalibru.
“Poslední screening vycházel asi dva týdny před tou pohromou... tentokrát, když přišly výsledky... prostě jsem nemohla, nedokázala jsem mu to jenom tak oznámit...” Připadá mi, jako by ty věty pronášela v nějakým nesrozumitelným cizím jazyce. Putujou ke mně z obrovský dálky a můj mozek neni schopnej si je přebrat a v celý šíři pochopit.
“A tak jsem mu lhala... Vymyslela jsem si, že laboratoř už nejspíš nestihla testy odeslat a řekla mu, ať si hlavně nedělá starosti, že bude stejně všechno v pořádku...” Její roztřesenej hlas přechází v pláč a já se přistihnu, že mam co dělat, abych se k ní nepřidal. “Omlouvám se, jste první, s kým o tom takhle mluvím. Netušila jsem, že to bude tak náročné.”
“Ne, to je v pohodě...”
Klára se přikrade po desce blíž a stočí se mi do klína, aby se se mnou podělila aspoň o část trápení, jako správná kočka. Lydia ovšem žádnou takovou oporu nemá, a tak její bulení nebere konce.
“To proto jste pořád tak tlačila kvůli Lampyris? Myslíte, že by ho dokázala uzdravit?” Na znamení souhlasu svraští bradu a dlouze popotáhne. Nechci jí zbytečně přihrávat kredit a moje nevalný mínění se taky nijak zvlášť nezměnilo, přesto se teď na její činy dokážu koukat i z jiný roviny.
“Kolik mu zbejvá času?”
“To těžko říct, Adame. Zpočátku jsou symptomy jen velmi mírné, pak ale následuje prudká progrese, poruchy

krvetvorby, postupné selhání celého imunitního systému... U mého muže to trvalo necelé čtyři měsíce.”
Udělam si v hlavě rychlou matiku a rázem se mi nechce jen dál sedět, fňukat a naprázdno plkat!
“Ale řikala jste přece, že ještě je naděje... Tak jak můžu pomoc?”
Má projevená ochota jí aspoň částečně vrátí sílu do žil.
“Věřím, že ano. Co věřím, jsem si téměř jistá, že řešení už máme na dosah!”
“No tak hurá!” Asi jsme se nakopli navzájem. S napětím čekám, připravenej splnit jakejkoliv úkol, netřeba však dodávat, že její potěšení je pro mě až na posledním místě, a kdyby to jen trochu šlo, okamžitě tyhlety dvě spojený nádoby od sebe oddělím a tu druhou s chutí rozflákam a zadupu do země!
“Látka, kterou hledáme, stoprocentně pochází z té drogy, kterou jste měl v krvi v nejvyšší koncentraci - to znamená z té, co jste si vzal jako poslední, než jste se k nám dostal. Myslíte, že byste mi dokázal opatřit její vzorek? Velice by nám to usnadnilo další syntézu.” Zajiskří na mě očima, zatímco ty mý naopak vyhasnou.
***
“Kecáš!”
“Ne, nekecám! Fakt!”
Asi tak deset vteřin na mě přísně mžourá, jako přežvykující detektor pravdy kříženej s orangutánem, načež se upřímně rozesměje.
“No, tak tomu teda řikam koule! Ale je ti doufam jasný, že to teď tuplem budou chtít hodit na nás, když je v tom zainteresovanej ten tvůj miláček?”
Odměnim ho ksichtem tak hnusným, že by i snídaně zezelenala závistí. “Za prvé: Neni to žádnej muj miláček! A za druhý: To asi těžko, když vzal ten průser celej na sebe!”
Zrzoun už se zas něčemu tlemí, ale pro jistotu nic neřiká,

tudíž jsem ochoten jeho chování tolerovat.
“Šlo by to teda nějak zařídit? Co myslíš?”
Zavrtí nade mnou hlavou s takovým tím výrazem: “Ach ty jeden blázínku pitomej!” a nevzrušeně pokračuje dál v jídle. Jeho kreténství ospravedlňuje snad jedině to, že jsem mu zatím nesvěřil tu nejzásadnější novinu, kvůli který se tak nutně potřebuju dostat na efko na návštěvu. Nejenže se mi o tom těžko mluví, ale taky mi nepřijde zrovna vhodný šířit tenhle druh informací bez Erikova svolení, obzvlášť když o tom ani on sám neví...
“Hele, a když už jsi měl ten důvěrnej pokec s Magorovo máti, nepřišla řeč i na něco jinýho? Víš, třeba jako na jistý zařízení, co se vymklo kontrole? Nezmínila se ti náhodou - že bys jim mohl píchnout i s tímhle?” U Zrzouna už je člověk zvyklej na ledacos, ale fakt si myslí, že bych byl až takhle blbej?
“Jakože, jestli jsem taky nepřešel na temnou stranu? Na to se mě ptáš?”
“Asi bys nepřiznal, kdyby jo, co?” Jsem sice rád, že je schopnej o tom takhle vtipkovat, zároveň nechápu, že ho vůbec napadají takovýhle kraviny.
“Ne, a vážně nevidim, jakou by to mělo mít souvislost!” Připouštim, že u mě možná došlo od našeho hovoru s doktorkou k lehkýmu zatmění smyslů, ačkoliv co je mi teď do nějakýho posranýho Murmuru, jsou i důležitější věci a s touhle aspoň zatím ještě můžu něco udělat!
“Hmm... takže nehrozí, že by ti třeba jen nakecala cokoliv, aby tě dostala, kam potřebuje? Seš si tím jistej?” Nevzpomínám si, že bych se hlásil na školení kritickýho myšlení!
“Jako, je to sice svině, to jo, ale vypadala, že jí to dost vzalo... v tomhle bych jí i věřil.” Čemu se mi ovšem věří o dost hůř je, koho to tu právě obhajuju!

“No tak dobře, když říkáš. A ona by byla kdyžtak ochotná přiložit ruku k dílu?” Zpomaleně nabírá sousto a přemejšlí. “Tak pokud to nebude úplná šílenost? Proč by ne!” Ani jsem si nestihnul všimnout a už se ze mě stává její mluvčí. Čeho já se ještě nedočkám?
***
Dříve, než se ovšem budeme moc vrhnout na jakejkoliv plán, čeká nás povinná ranní schůze v 7:00. V posluchárně je dnes takový ticho, že by člověk slyšel i prdel růst, minimálně polovina zde přítomných má totiž buďto opici nebo hluboký kruhy pod očima plus spánkovej deficit, tudíž se do obvyklýho štěbetání nikdo zrovna dvakrát nehrne. Když dorazí šéfík, hodim zpátečku a nechávám mu Zrzouna k dispozici. Krátce si spolu něco povykládaj mezi čtyřma ušima, kapitán mu to povětšinou jen odevzdaně odkejve a pak se s nepříliš potěšeným ksichtem zařadí dolů pod pódium.
Faust zahájí setkání rozčíleným pochodem ode zdi ke zdi na těch svých ani né třech metrech čtverečních a připomíná mi papouška, kterýho kdysi chovával jeden můj bejvalej - už si bohužel nevzpomenu na jméno, ale byl děsně panovačnej a uřvanej a ten jeho pták taky pěknej poděs!
“Nebudu vám tu teď vyjmenovávat, co všechno bylo včera špatně a jak jednoduše by se dalo celé té katastrofě předejít, kdyby se každý-jeden-z vás choval jako řádný člen našeho sboru!”
Nenápadně sonduju po okolí, jestli už nastal ten správnej čas na aplaus - já to prostě nikdy nepoznám...
“Stejně tak vám snad nemusím podrobně popisovat potencionální hrozby a konsekvence úniku nepřátelských zajatců ze stanice!”
Což je celkem škoda, já bych klidně trochu toho strašení ocenil, furt lepší než ty pohádky, co nás s nima krmí horem-

dolem. Nicméně jedno je jistý, rozhodně nehrozí, že by se snad naši uprchlí hosté chtěli v brzké době vracet.
“Máme oprávněný důvod se domnívat, že by se tyto nebezpečné osoby mohli ukrývat i s ostatními členy své skupiny někde v prostorách metra.”
A já se zas oprávněně obávám, že někdo tady bude asi ještě pěkně překvapenej, až se ukáže, že tomu tak - alespoň doufejme - už není.
“Očekávám vaše stoprocentní nasazení - dopadení této skupiny považujte za naši nejvyšší prioritu! Nad rámec běžných povinností proto zdvojnásobuji výjezdy a až do odvolání se také zakazují veškeré mimo-pracovní aktivity, aby bylo možné optimalizovat rozpis služeb!”
Skautíci přece jen nezklamou a přidušeně si zabručí na odpor, takovejhle nespravedlivej zákaz zábavy by rozhodil i člověka v posledním stádiu lepry.
“Vedení operace v terénu bude mít na povel tady kapitán - snad si trochu po včerejšku napraví skóre...” Zrzoun mu ovšem ten požitek nedopřeje a nehne po jeho dloubavý narážce ani brvou - dobře on!
“Povoluje se využití všech dostupných prostředků, včetně zbraní speciálního určení, dbejte ale, prosím, na to, že mezi cíli mohou být i nezletilí, které bychom, pokud možno, preferovali spíše jako zajatce.”
Jasně! Protože laborka přece potřebuje dostatek čerstvýho masa do mlýnku!
Ještě si chvíli dopindává a ladí detaily a ve mně se to zas pere jako klubko mrouskajících koček - nemůžu odejít, ale ani zůstat a celá tahle akce je jen jedna velká ztráta času! Když se teď vzbouřim a nesplnim rozkazy, už se nejspíš nikdy neuvidim s Erikem. Pokud se kousnu, pomůžu Suchý a nějakým zázrakem to všechno klapne, bude si pak moc lejdy Neutralizátorka s Lampyris nakládat, jak se jí zlíbí. A vydáme-li se pro změnu cestou Zrzounovo spravedlnosti a

odhalíme všem tadytěm tydýtům pravdu, může se stát naprosto cokoliv!
Vyvážit veškerý pro a proti je jako plánovat start raketoplánu a já zrovna nejsem žádnej inženýr meziplanetárních letů, nezbejvá mi tak než se spolehnout na sílu vlastní zkušenosti, která mi říká, že všechno stejně dopadne úplně jinak na hovno, než si člověk původně představoval.
***
“Klíče máš?”
“Jo, ty vole! Už jeď, nebo se pobleju!”
Připadá mu to samozřejmě děsně srandovní - proč by taky ne, ona je to totiž fakt hlína nehnutě ležet pod sedumdesáti kilovou mrtvolou, kterou před chvílí vytáhli z chlaďáku! A to jsme ještě schválně vybírali toho nejmenšího, abychom se vůbec oba vešli a náklad nepůsobil příliš podezřele.
“Tak šťastnou cestu a né že mi ho někde odřete!” nezapomene ani napotřetí připomenout Vlastík, jehož největší starostí neni, aby se mise úspěšně zdařila, ale spíš to, aby se mu vrátil jeho milovanej vozík v původním stavu. Ale jinak jsem celkem optimista! Další dvě těla “dobrovolníků”, taktéž laskavě poskytnutý laborkou, už čekají před spalovnou a strážnej náhradník, co dneska na efku hlídá, prej zrovna nepatří k těm nejostřejším patronám v zásobníku, tudíž by se snad mohlo i zadařit.
Zrzoun ztěžka roztlačí pojízdnej kolos, vzhledem k tomu, jak funí a že se nepohybujeme nějak extra rychle, hádám, že to asi taky nemá jednoduchý. Každopádně nutno ocenit, že byl vůbec svolnej nám s tím pomoc, obzvlášť po tom celodenním nevděčným hraní si na schovku s uprchlíkama, kterou vlastně ani nechceme vyhrát - ono je totiž někdy mnohem náročnější předstírat, že člověk něco dělá, než skutečně vykonávat onu činnost.
“Jsou to ty druhý dveře zepředu. Aspoň to pak nebudeš mít daleko k východu.” Zaslechnu někde mezi nepřetržitým

drkotáním koleček o beton a šustěním vaků, ovšem že bych se teď zrovna dokázal soustředit na nějaký plánování trasy ke správný cele, to opravdu nehrozí! Jediný, co vnímám, je ta příšerná zima, která se mi nepříjemně vpíjí i přes obě vrstvy igelitu a oblečení do kůže a vybaví se mi k tomu tématická příhoda z dětství. Jak se tehdá máti chtěla blejsknout před nějakejma svejma lepšopřátelema tím, že jim osobně připraví grilovačku, a já jí u toho, co by zvídavej malej prd, asistoval. Vyhodili jsme kuchařku z kuchyně, vyndali pár balíčků masa na linku, jakože ať nejdřív trochu povolí, no a když jsme se pak ani né za hoďku vrátili k dílu, zjistili jsme, že všude vytekla taková ta nechutná lepkavá šťávička, bylo to přímo odporný...
Ani nevim proč, ale už se o mě zas pokouší dávivej reflex, přijde mi, že cesta trvá skoro celou věčnost, a kdyby to jen trochu šlo, ptám se co každých deset vteřin zadejchanýho Pihatce, kdy-už-tam-sakra-budem! Jenomže černý pytle většinou nemluví a on by se s takovým fakanem stejně nebavil, takže to holt musim statečně přetrpět, ve tmě a v bezčasí, oddělenej od tělních tekutin cizího týpka pouze tenkou vrstvou plastu - je to jak se šprckou - prostě nezbejvá nic jinýho než se modlit, ať nepraskne...
Vozíko-vodič s heknutím protlačí vehikl úzkejma futrama, k žádnýmu skřípění kovu o kov díky bohu nedojde, akorát nás trochu i s mojí originální chladící dečkou naklepe a protřese a po několika dalších metrech spanilé jízdy konečně zastavujeme.
“Tenhle je poslední,” oznámí někomu, z čehož si vyvodím, že už jsme nejspíš na místě. “Můžeš si to, prosím tě, zkontrolovat a podškrábnout mi tadyty lejstra pro Vlastu? Víš, jak si na to potrpí...” Dali jsme si extra záležet, abychom působili co nejvěrohodnějš, ačkoliv ony by možná stačily jenom ty samotný mrtvoly, když o tom teď tak uvažuju.
“Jasan, ukaž... takže: *Tři kusy biologického materiálu* - to

bychom měli. *Určeno k likvidaci, podle článku 2.7 o nakládání s nebezpečným odpadem*, bla bla bla...” Zatímco kecá a čumí do papírů, Zrzoun nenápadně odepíná jistící pásy a nastevírá mi vrchní část dvojobalu.
“Dobrý. Kde to mám podepsat?”
“Tady dole... Jó, super, dík!” Snažim se minimalizovat dejchání, abych moc nehejbal hrudí, což je poměrně náročný, když je člověk zároveň i nervózní - už aby oba vypadli!
“Budeš chtít hlavu nebo nohy? Mně je to asi jedno...” zaskočí Skauta záludnou otázkou.
“Jak jako co budu chtít? To má bejt nějakej fór?”
Kapitán Vychcánek se ovšem nenechá a s neochvějně klidným tónem odvětí. “Ne. Článek 2.7, teď jsi to podepsal: *K obsluze pece vždy přistupují dvě poučené osoby s patřičnými ochrannými pomůckami,*” odcituje. “Přece to nemůžu dělat sám, to by asi nebylo zrovna bezpečný!”
Je mi docela líto, že nevidim, jak se ten chudák zrovna tváří.
“No, to teda ne, to počkej! Mohli snad s tebou někoho poslat?! Na tohle já sahat rozhodně nebudu!” chytne ho mírnej hysterák. Musim si připomenout, že se nesmim ani smát.
“Jenomže já tady nikoho dalšího nevidim, ty snad jo? Soráč! Ale neboj, mam jedny gumový rukavice navíc - to půjde!” smete ho jak půlnoční vlak potulnýho opilce v tunelu, bez šance uniknout. “Navrhuju, abysme začli s těma dvěma vedle, než se úplně roztečou…”
Druhej hlas už na to nic neříká, jejich kroky se odsouvají z chodby a já se zaraduju - konečně přichází má chvilka! Opatrně protáhnu ruku kolem vrchního pasažéra a rozepínam zip, kam jen dosáhnu - to by byla ta jednodušší část. Teď se ještě nějak potřebuju vysoukat z pytle na svobodu, aniž bychom oba spadli na zem, ideálně potichu a co nejrychlejš - prostě brnkačka!

Z přilehlý místnosti s pecema zaslechnu zděšený skřeky a protesty, což mě trochu uklidní, a tak se toho zbytečně nebojim. Pořádně zavrtim kuklou, tělo v menším vaku mi sklouzne na bok a částečně visí přes hranu vozíku, ale nevadí, dokud drží vnější obal zátěží mý váhy, jsme v pohodě. Posadím se, obhlídnu koridor a potom postupně vytahuju haksny ze spacáku za současného přesouvání ztuhlýho ledňáčka zpátky na střed. Když se úspěšně vylíhnu, stačí už jen opět zapnout svrchní vak - najednou působí skoro prázdně, ačkoliv pochybuju, že si toho ten securiťák po zážitcích se dvěma mrtvolama vůbec všimne. Pro jistotu ještě zarovnávám vozík ke stěně a přemejšlim, kam že mě to pihatec prve navigoval.
Dveře všech neobydlených cel jsou naštěstí pootevřený, zřejmě kvůli větrání – je známo, že plísni se na efku fakt daří, a tak mám brzy jasno.
Pomalu zasunu do zámku Kníračův “vypůjčenej” klíč, naposledy se rozhlídnu, otočim západkou a vklouznu dovnitř.
***
Nemůže bejt přece prázdná! Jak to?!
Na moment mě ovládne čirá beznaděj, že snad bylo všechno to snažení marný, pak si ovšem všimnu nenápadných obrysů zachlumlaných v koutě na posteli pod dekou a rázem se mi uleví, nebo aspoň částečně uleví. Původní úzkost totiž okamžitě střídá jiná - cvokař by ji nejspíš nazval strachem z odmítnutí a já si pro změnu přestávám věřit, zda bych tu měl v první řadě vůbec být! Sesbírám veškerý zbejvající odhodlání a přistoupim blíž. Dívám se na něj, jak klidně spí, a nechávám se unášet v rozbouřených vlnách pocitů, který jsou stejně tak barevný a obtížně uchopitelný jako ten abstraktní obraz z příručky. Ledovej obtisk mrtvoly mě ještě stále studí na kůži, jak ale postupně vyprchává, dochází mi, že jsem tu jen na skok a

že marnim vzácnej čas. Zakleknu na zem, lehce mu zavadím o bok a on se s leknutím vzbudí, ve tváři bojovýho ducha, jako bych probral vojáka v zákopě, a ačkoliv jsem si to samozřejmě důkladně s předstihem trénoval, najednou, jakožto správnej tragéd, nevim co říct.
“Ahoj... tak jak se zabydluješ?” Je asi to jediný, co ze mě takhle narychlo vypadne. On nad tím úžasným srdceryvným sdělením jen udiveně nadzdvihne obočí, zakroutí hlavou, potom se usměje a mně je hned jasný, co to znamená. Jsem zkrátka feťák recidivista a už v tom zas lítám jak hadr v průvanu!
“Co tady děláš - mám se vůbec ptát?” Letmo se podívá směrem ke dveřím a pak zpátky na svou neohlášenou, né zcela legální návštěvu. Topí mě ve svých očích a já zjišťuju, že jsou pořád stejně hluboký jak dřív a že bych si nepřál nic víc, než mít ten luxus na všechno zapomenout a začít odznova.
“Radši ani ne...” rozverně se ušklíbnu. Tuším, že nebude zcela nutný popisovat mu dopodrobna všechna úskalí cestování ve vaku s nebožtíkem. Erik se s mým nedostatečným vysvětlením bez sebemenších problémů vyrovná - jsme teď holt oba tak trochu zločinci a takhle už to v našich kruzích chodí...
“Dobře, a můžeš mi tedy aspoň prozradit, kolik máme času?”
Sice to nedávám znát, ale docela mě tou otázkou rozhodí. Okamžitě si vybavim Suchou, který jsem musel odpřísáhnout, že mu hlavně zatim nebudu nic říkat o tý jeho nemoci, a je fakt těžký na to furt nemyslet!
“Asi tak deset minut, spíš míň. Klidně bych se zdržel i dýl, jenže...” Jenom tak bezradně rozhodim rukama. Celý se to naštěstí o dost vylepší tou nečekaně prudkou muchlovačkou, která se vzápětí strhne. Přilepí se ke mně, co na srdci to na jazyku, s takovou vervou, až to skoro

vypadá, jako by si chtěl honem honem vynahradit všechno, co jsme zmeškali, a já bych klidně za každou vteřinu s tímhle hřejivým tělem strávil další hodinu v černým pytli! Škoda, že takovej obchod nelze uzavřít.
“Tobě to vězení nějak prospívá!” Neochotně se od něj odtáhnu.
“Už dlouho jsem se tak dobře nevyspal...” přizná a opře se zádama o zeď, aby mi vedle sebe uvolnil místo k sezení. Najdu si jeho dlaň a hravě splétám a rozplétám naše prsty, brzy však začne odezva z druhý strany zadrhávat a on se mi ztrácí myšlenkama někam jinam.
“Udělals správnou věc, to snad víš?” vyjádřim svou podporu a jemně stisknu.
“A taky dost těch špatných...” rezignovaně sám sebe odsoudí, což přesně odpovídá filozofii nechat se chytit a potrestat. Čekal jsem podobnej vývoj, akorát si teda nejsem jistej, zda je na tyhlety vznešený gesta někdo zvědavej, a už vůbec mi nepříjde, že by k tomu právě teď byla ta nejvhodnější doba, vzhledem k ostatním okolnostem.
“Jenom tak pro info, na který straně toho spektra jsem já?” vrátim se k odlehčenýmu tónu a on se zamyslí.
“Ty jsi pro mě - samozřejmě - mimo veškeré spektrum!” přebírá škádlivou štafetu a oba se tomu zasmějem, čím dýl se však oddávám jeho pohledu, tím vážnější dostává ta odpověď význam a já si uvědomim, že to mám úplně stejně.
“Někdy až pochybuju, jestli si tě vůbec zasloužím...” kajícně pronese a už se v tý svý sebetrýzni zase nějak moc rochní.
“Ale tak víš, co se říká? Každej má, co si zaslouží!” Vlepim mu rychlou pusu do vlasů, abych ho trochu rozptýlil, a zafunguje to na obě strany - bože, jak já miluju ty jeho vlasy, nejradši bych si z nich udělal polštář!
Čas nás ovšem neúprosně tlačí, za chvilku prolítne komínem všechen biologickej materiál a pak už bych se

mohl leda tak schovávat dole pod matračkou a doufat, že dvoumetrová zelená obluda nebude nikomu chybět.
“No, a už jsi přemejšlel, co dál?” přeskočím k nepříjemnějšímu tématu.
“Možná sis ještě nevšimnul, ale ono to tak úplně nezáleží jen na mně...” nasadí pobavenej výraz.
“Tak to je mi jasný...”
“Můžu ti tak akorát říct, co rozhodně nechci!” naráží na události posledních dní, který ho vyprovokovaly až k tomuhle zoufalýmu činu, a ač jeho postoj naprosto chápu a jsem s nim více-méně v souladu, stejně mi nedá to nezkusit.
“A fakt ti nebude ani trochu líto všechno to zahodit? Už jste tak blízko...”
Překvapeně nakrčí čelo a podezřívavě si mě prohlíží, jako navoněný hovno pod mikroskopem. “Nečekal bych, že mě zrovna ty budeš přemlouvat?”
Snažim se moc neprudit a kéž by to šlo zařídit nějak jinak, jenže copak mu teď můžu dovolit se vzdát? Né, že by nemohla laborka pokračovat i bez něj, ale proč si to zbytečně komplikovat?
“Nikdo tě přece do ničeho nenutí. Jenom mi přišlo, že ti na tom dost záleželo, hodně jsi Lampyris obětoval...” pouštím se do chůze po tenkym ledu a on se na mě mračí čím dál tím víc, až mám strach, že z těch mejch řečí vycítí doktorku a pak nás oba definitivně zazdí, společně se svou šancí se uzdravit.
“Nebo jsem prostě jen věřil, že jednou skutečně dokážem někomu pomoc. To přece neni žádná oběť, když to děláš dobrovolně... Narozdíl od našich pozdějších praktik...” sklesle dodá a jeho hlas umlčí výčitky. Dojde mi, že asi fakt nemá cenu zkoušet ho v tomhle ohledu lámat.
“Nechápu, jak jsem to mohl nechat zajít tak daleko...”
Opět párkrát zmáčknu jeho leklou ruku, abych ji resuscitoval, a zatímco si bere chvilku na rozdejchání,

zaslechnu z chodby Zrzouna, jak něco nezřetelnýho huláká, což pravděpodobně znamená, že už došlo i na třetí tělo a já bych se měl pomalu chystat k ústupu, do kterýho se mi teda ani v nejmenším nechce, obzvlášť když vidim, v jakým je skrček rozpoložení...
“Moc mě to mrzí, ale budu se muset rozloučit.” Nerad mu působim další zklamání a nechce se mi končit tak děsně negativně.
“A to jsem se tě ještě ani nestačil zeptat na ten dárek - na ty dvě chobotnice, nebo co je to...” Částečně si získávám jeho pozornost. “Určitě v tom byla nějaká děsně hluboká myšlenka, jenže znáš mě?” zahraju to na svou neodolatelnou intelektuální ochablost a dávám mu příležitost zazářit.
“Jedná se o mnohonásobně zvětšený snímek neuronové synapse,” vyklopí na mě a né, že by mi ta poučka k čemukoliv byla...
“Aha, no vidíš. Tak doufám, že mi to příště vysvětlíš trochu víc dopodrobna?” Jenom se smutně pousměje a přikývne. *Hlavně aby vůbec bylo nějaký příště...* Zaskřípá mi v hlavě ten nejhorší podnájemník všech dob, kterej se zjevně právě rozhodl ukončit naši tichou domácnost a provokovat! Nutno uznat, že se mu to celkem daří.
Zamaskuju svou frustraci v dlouhým objetí - už teď začínam mít absťák jak kráva a pašování mezi chcíplotinama se najednou zdá až trapně snadný oproti tomuhle úkolu.
“Radši už bys měl jít. Neboj, já nikam neuteču,” pobízí mě a já vim, že to myslí asi dobře, ale sakra - tohle fakt nepomáhá!
“Slibuješ?”
“Slibuju,” hodí očima.
Dříve než se naše výměna úplně zvrhne do takový tý smyčky alá: “*Zavěs - né ty zavěs - dobře, tak já teda zavěsim…"* sahám po klice a mizim a rve mi to žíly a možná

budu potřebovat čokoládu!
Vyplížim se ven na chodbu, potichu zaklapnu a zamknu, naposledy pohladim aspoň ty blbý dveře, což mi mimochodem připomíná jistou osobu, pro kterou zřejmě nepřinesu zrovna ty nejpříznivější zprávy, a to mě potom čeká ještě ten druhej výživnej rozhovor... Tak snad abych šel, dokud je můj vnitřní srab oslabenej rajským plynem a křídlama motýlů, mam totiž takovej pocit, že už bych později nemusel mít dost síly strhnout náplast.

***

Nejdřív se ksichtí poněkud zaskočeně, jako by objevil chybu v matrixu nebo tak něco - neni se čemu divit vzhledem k tomu, že mě během hodiny pouští už po druhý dovnitř, ovšem ani jednou ven... Nakonec mi teda otevře, už ani nekontroluje svůj VIP seznam pověřených osob, stejně tak se nezdržuje žádným komentářem, až si říkám, proč že jsme si to s panem vyhazovačem nemohli takhle nastavit hned od začátku a ušetřit si zbytečnou prudu?

Beru to přímou cestou do centrální laborky, kde máme dohodnutej sraz s naší spikleneckou bandou, zatím je však přítomen pouze Vlastík. Ten, jakmile zjistí, že jsem mu nepřivezl jeho krásku na kolečkách, opět vystresovaně zalejzá do kutlochu, a já tak mám aspoň chvilku pro sebe. Zadumaně bloumám vědeckou dílnou, z uctivé vzdálenosti obhlížím všechny ty měřáky, odstředivky, překapávače, analyzátory a ostatní nablejskaný, hitech sofistikovaný píčoviny, který mi absolutně nic neřikaj. Zaujme mě až velká bílá tabule na zdi, popsaná povědomým úhledným škrabopisem, na níž je znázorněnej nějakej šíleně komplikovanej vzorec, připomínající včelí plástev. Když zapojim svých pár ubohých nervových závitů, dojde mi, že to bude nejspíš recept na slavný ještěrčí sérum - co taky jinýho... Napravo vedle něj objevim sloupec asi deseti dalších shluků číslic a písmenek v chemický hatmatilce, ze kterýho někdo postupně fixou vyřazuje nevyhovující kandidáty. Spočítam stav zbývajících možností vůči těm zavrhnutým a s hrůzou zjišťuju, že je to pořád zhruba dvě ku jedný. Ani se mi nechce domejšlet, kolik bude ještě muset zařvat lidí na úkor úspěšnýho rozlousknutí týhle hádanky...
Anebo bys mohl konečně přestat předstírat, jak tě to děsně trápí. Stejně už sis vybral, tak co je ti do nějakejch bezejmenejch chudáků? Uleví se ti, uvidíš.
Dělám, že jsem ho neslyšel, tupě čumim na ty značky a snažim se nepropadat zmaru a beznaději. Celý se to ještě o dost zhorší, jakmile zaznamenam blížící se kroky šelmy - a nejedná se bohužel o moji spřátelenou dotěrnou důvěrnici, která se toulá kdoví kde.
“Konečně jste tu! Tak jak to šlo? Co Erik?” okamžitě se pouští do výslechu, už jí chybí jenom lampička.
“Jo, asi v pohodě. Zdá se, že si nikdo ničeho nevšimnul...” Tato část mého svědectví ji ovšem zas až tak netankuje.
“No, a mluvil jste s ním? Jak vypadá? Je mu dobře?”

Najednou mi přijde děsně divný sdílet s ní osobní detaily z proběhnuvšího setkání, který mělo bejt jenom mezi ním a mnou. Ve tváři mě zaleje horko a trochu se stydím. Lydia si přísně naostří lokty a dává mi svým pohledem jasně najevo, že by jí nečinilo žádnej velkej problém vydlabat mi vlastnoručně mozek z lebky lžící a extrahovat z něj potřebný informace jiným způsobem, odmítnu-li vypovídat.
Asi to nebudu riskovat.
“Řekl bych, že to snáší celkem obstojně, prej hodně spí. A nepřipadal mi teda nějak zvlášť nemocnej, to spíš naopak...” s pocitem trapnosti odříkávám do země, jenže ona, místo aby byla šťastná za dobrý zprávy, po mně kousavě vyjede.
“Snad jsem vám vysvětlila, jak dokáže být Fógl nevyzpytatelný! V počátečním stádiu choroby nic nepoznáte - přece bych si to všechno nevymyslela, za koho mě máte?!”
Ani nevim, čím jsem si tu sprchu vysloužil, nicméně mě vždycky dokáže dojmout, když se lhář vzteká, že mu ostatní nevěří. “Vždyť to taky nikdo netvrdí, ne? Asi jsme se jen blbě pochopili...” Nepotřebuju se s ní hádat.
Přitiskne si unaveně prsty ke spánkům a omluví se mi.
“Promiňte, Adame, to ty nervy... Celý den jsem strávila přemlouváním pana velícího, kvůli Erikově propuštění, ale nechtěl o tom ani slyšet. Prý nemůže dovolit, aby se sabotér nadále podílel na tak důležitém výzkumu! Jako by nevěděl, jak zásadní v něm hraje roli!”
Významně si odkašlu - taky bych k tomu rád něco dodal.
“No, víte, ohledně tohodle - to bude asi ještě trochu složitější...” Skoro se bojim otevřít pusu, ale tak ať už to máme z krku. “On se totiž Erik taky zrovna netvářil, že by chtěl v čemkoliv z toho pokračovat...”
Opatrně po ní zašilhám a čekam, kdy jí vybouchne hlava - dost věcí by se tím vyřešilo.
“Nepřipadá v úvahu! Jak jako “netvářil”?! Copak jsem jediná,

kdo si uvědomuje naléhavost naší situace?!” rozohní se, tentokrát už bez pardónů, a já jsem samozřejmě první na ráně. “A vy? Nejdřív se vymlouváte kvůli tomu vzorku, o který jsem vás žádala, a pak ho nedokážete ani přesvědčit?! To vás ta ochota hodně rychle přešla!”
Schválně kolik jejích ukřivděných keců zvládnu ještě ustát.
“Opravdu nechápu, co na vás ten kluk vidí! Vždycky byl takový rozumný, ale tohle - to snad už hraničí se zoufalstvím...” s povzdechem si mě prohlíží jako ten největší póvl v širým vesmíru, a tak se taky odvážim mírně otestovat pevnost našeho příměří.
“A jak byste si to jako představovala?” Máchnu rukou směrem k tabuli a přemejšlim, zda má vůbec cenu snažit se člověku, kterej se podílel na projektech, jako je Murmur a dalších kdovíjakých zvrácenostech, něco vysvětlovat.
“Pro něj to totiž nejsou jen odškrtnutý položky ze seznamu, ale to by bylo asi nad vaše chápání...” vyčítavě si zareju.
“Aha, no jistě, takže já se v tom podle vás asi nějak vyžívám, že?! Jsem totiž přímo nadšená, že musíme postupovat metodou pokus omyl, protože si nějaký feťák ani není schopen vybavit, co všechno zpráskal!” Upeče mi pěkně tvrdou oplatku a bez rukaviček naservíruje rovnou do chřtánu. Po takovým suchým soustu nemam sebemenší chuť ztrácet čas tím, abych ji uváděl do reality, která bohužel není tak černo-bílá, jak si představuje, navíc už nejsme sami...
“A hele, Zrzoun je tu,” naznačim bradou směrem k parťákovi a ani to nestihnu dořící, z ošetřovny už se nadrženě valí opelichanej majitel vozíku. Párkrát mu něžně přejede dlaní přes madla, zaváhá - nejspíš se před náma krotí, ono takový pořádný přivítání si žádá náležitý soukromí, a tak se oba kvapem klidí, Vlastík tentokrát se spokojeným úsměvem na rtech, jeho noční můra právě končí a my ostatní můžem jedině závidět!

Pihatec nechápavě zamrká, nastoupí před doktorku, aby jí podal stručný hlášení o úspěšným krycím manévru, ona ho distingovaně vyslechne, fazóna nedotknutelný mrchy opět spolehlivě nasazená - to jenom já mam tu čest občas nahlídnout do zákulisí, přes rozbordelenou šatnu a společný záchodky, až k zaplivanýmu rohu u exitu, kam se chodí kouřit a sypat smetí...
“Děkuji za vaši součinnost, kapitáne. Moc si toho vážím!” hrdě ho ocení, ačkoliv on se na to zrovna netváří.
“Kámošům vždycky rád píchnu,” setře jí, až mě to dojme a musím zodpovědně potlačit smích, dnešní limit toxických výlevů už byl myslím dostatečně naplněn.
“Tak to vás šlechtí! Předpokládám, že papírově bude vše v pořádku, z naší strany je tedy záležitost uzavřena.” Švihne po mně očima, aby mi vyslala protichůdnej signál - jakože my dva jsme spolu teda ještě rozhodně neskončili!
Parťák znuděně souhlasí a předává jí protokol. Krátce se rozloučíme, netřeba plejtvat energií vzájemným vyhrožováním, že tahleta věc zůstane jen mezi náma. Naše cesty se rozdělí a já přemítam, jestli jsem si vůbec někam pomohl, krom opětovnýho zjištění, že spolupráce s touhle ženskou nikdy k ničemu kloudnýmu nevede... ačkoliv, za těch pár pěkných chvilek v chládku to stálo.
***
Když míjíme průhlednou kukaň marodky, kde leží Knír, Zrzoun nenápadně zpomalí, sem tam mu ujíždějí oči šejdrem a je zřejmý, že bojuje sám se sebou. Trochu mu to usnadnim a zastavím jako první.
“Nechtěl bys taky na návštěvu? Určitě by měl radost,” zkoušim ho naťuknout. Pacient za sklem sice zrovna vypadá, že spí, ale tak na to má celej den, dobře si pamatuju, jaká byla v akvárku vždy nuda...
“Nechal bych to tak, jak to je,” zatvrdí se a hned zase vyrazí na pochod. Buďto jsou poslední dobou ostatní až přehnaně

paličatý, nebo to jde s mýma přesvědčovacíma schopnostma pěkně do kopru - těžko soudit, každopádně nutit ho nebudu.
Zhluboka se nadechnu a chystám se ke všem těm starostem soužícím jeho ubohou ryšavou hlavu ještě maličko přiložit. Mohl bych sice počkat až na poslední chvíli, akorát se obávam, že čím dýl budu otálet, tím hůř potom mý oznámení přijme, a taky by to vůči němu nebylo zrovna fér. V duchu si to odpočítám a pak odvážně vyhrknu:
“Je mi to fakt blbý, ale potřeboval bych zůstat...” Jen co to přiznám, uleví se mi i přitíží zároveň. Instinktivně se shrbím, jako bych to měl schytat, on však jen nadále pokračuje v chůzi bez známek agrese či zklamání, a tak mu dávám prostor, aby to strávil a nějak se mi k tomu pak vyjádřil, bude-li vůle. Trvá to “pouhých” pět zatáček, než promluví, což nepochybně nedělá záměrně, aby mě mučil, ale tak mohlo bejt i hůř...
“Po pravdě - žádný překvápko. Řikal jsem si, že seš jasnej, už když jsem tě viděl lézt do toho pytle.” Netroufám si zpochybňovat jeho věštecký schopnosti a raději se smiřuju s tím, že někteří holt asi vědí líp než já sám, co se chystám v brzké době podělat.
“Sorry, když já prostě nemůžu jinak...” omluvně se na něj ušklíbnu a váham, jak moc detailně bych mu měl svý kontroverzní rozhodnutí objasňovat, a zda-li jsem toho vůbec schopnej.
“Hele to neřeš, mně je to jedno, snad víš, co děláš.” Úplně mě konsternuje, jak bezproblémově přijímá, že jsem mu dal košem.
“Takže nevadí, určitě?” chci se dostatečně ujistit, jestli jsem vážně tak postradatelnej, jak se zdá...
“V pohodě, nebudem to zbytečně komplikovat. Já se prostě zejtra vypařim a vy si tady dělejte, co chcete. Stejně si nemyslim, že to takhle Faustovi dlouho vydrží. Bejt váma,

taky brzo vypadnu... ale tak, klíče od efka máš a zbytek už je na tobě.” Kéž by to jen bylo tak jednoduchý, ale tohle mu teď vykládat nebudu.
“Jo jo, uvidíme, každopádně dík za tip, a tak vůbec...” nesměle vyjádřim svůj vděk a náhle se náš běžnej pokec mění v loučení a já si až teď naplno uvědomim, co vlastně s tímhle nehorázně kropenatým ksichtem ztrácím za spojence a začínám bejt lehce na měkko. Hrozí, že se neovládnu, můj protějšek je ovšem natolik prozíravej, aby to odhalil.
“Hlavně mě, prosim tě, nelíbej!” Pohoršeně se vzdálí z mý osobní zóny a zas tak skvělý médium to očividně taky nebude, měl jsem na mysli spíš obyčejný objetí. Vytlemim se mu a nakonec volíme kompromis v podobě korektního potřesení tlapou. Sice se spolu budem ještě skoro půl dne otravovat, ale pak už by to nebylo takový oficiální.
“Tak hodně štěstí, a kdyby se ti náhodou stejskalo, věř že mně nebude!” zazubí se kapitán Nejlepšípostapokámošcojsemmohlmít svým mírně prořídlým osobitým úsměvem a drží si drsňáckou pózu.
“Jasně, řikáš teď a potom budeš brečet!” neodolám a taky si ještě trochu rejpnu, dokud můžu. Nevim jak jemu, ale mně tohle chybět teda rozhodně bude!
***
Užívám si další bezesnou noc, co se vleče jak mizernej šuk, dřepim po tmě na posteli, lapenej mezi čtyřma stěnama, v levý ruce “mnohonásobně zvětšený snímek neuronové synapse”, v pravý se mi sem tam povede oživit pár světlušek, ale pokaždý jen na chvilku, sotva se stačím pokochat, hned zase zmizí. Přijdu si jako mrzák po nějakým závažnym úrazu, co se učí znovu chodit. Činnost, kterou považoval za samozřejmou, najednou vůbec nepůsobí tak jednoduše, jak by se mohlo zdát, a bude ho stát ještě dost energie a trpělivosti, než ji znovu ovládne, kdo ví jestli... Otravnej okupant, jemuž vděčím za svůj výše zmíněnej stav,

se škodolibě převalí v netvořím hnízdě jak ropucha na prameni a už jen jeho samotná přítomnost stačí, aby mě vytočil, natož když promluví.
Kdy už konečně pochopíš, že jedinej člověk, kterýho v životě skutečně potřebuješ, jsi akorát ty sám? vykvákne na mě to svý oduševnělý moudro, úplně si ho představuju vyvěšený v nějakym načančanym rámečku na jednom z těch citátových webů pro ztroskotance, někde mezi *“Problémy jsou kořením života!”* a *“Neser tam, kde jíš!”* - děkujeme za příspěvek, posíláme klíčenku! A vůbec, taky bych pro tebe jeden měl, když už jsme v tom: *“Nevyžádaný rady jsou horší než ponožky v sandálech!”* Zkus si to vzít k srdci!
Přiklopím si obrázek k obličeji, abych se uklidnil, a absorbuju z něj poslední zbytky příjemnýho pachu, kterej pomalu a jistě vyprchává a je tak zářným důkazem toho, že nic hezkýho netrvá věčně, načež je mi pro změnu zas děsný smutno. Furt se mě drží neodbytnej pocit, že akorát mrhám časem čekáním na zázrak, a vlastně to ani žádnej pocit neni. Dusím se pod tíhou svých zacyklených myšlenek, oddělenej tunama studenýho betonu a ještě větším množstvím překážek nehmotnýho charakteru od toho, s kým bych chtěl tak zoufale bejt, až mi z toho vyhnívá mozek a připadám si naprosto marnej a k ničemu!
“Ale no tak, Lexí, dobře to dopade, neboj!”
“Jasně, to víš že jo! Ono se to nějak spraví, viď? Jdem si zdřímnout...”
Jsou chvíle, kdy dokážu Klářiny povzbuzující hlášky ocenit a něco si z nich i odnést, a pak jsou taky chvíle, kdy bych ji za každý podobný sluníčkový pseudoujištění nejradši poslal do psího útulku pro obzvlášť nepřizpůsobivý jedince, obloženou salámama, ať taky pozná, zač je toho realita!
“Tady je zas někdo pěkně roztomilej,” poznamená dotčeně.
“Tak sorry, že nedokážu věřit na ty tvý pitomý růžový konce!”

“Ono je totiž jednodušší rovnou to zabalit, chápu...”
Ještěrky párkrát varovně zatepou, s provokatérkou to samozřejmě ani nehne.
“No tak mi poraď, co bych měl udělat, když je to podle tebe takový snadný!”
Odmlčí se, až by se skoro mohlo zdát, že si s tím sama neví rady, a já už jsem celej zvědavej, na jaký geniální řešení asi přijde - né že bych si to nepřál, ač silně pochybuju, známe svý lidi...
“Musí přece existovat nějakej kompromis! Co třeba zkusit sehnat pár těch krys, jako měli ty týpci z metra? S tím už by si mohli v laborce nějakou dobu vystačit a ty zatím mrkneš venku po tom HPčku, kdyby náhodou...”
Chytnu se za čelo a nespokojeně zavrtim hlavou.
“To by teda ale musela bejt hodně velká náhoda! Nebo ty už jsi snad zapomněla, jakej byl Adam vždycky sdílnej, co se určitejch věcí týče? Nevěděl bych ani kde začít a na to fakt nemáme čas...”
Vydá ze sebe tichej bolestnej vzdech, a tak víc nepokračuju, ani mně se nechce tohle téma otevírat.
“I když, s těma krysama, to není zas tak špatnej nápad...” musím uznat.
“Možná bych se mohl po nějakejch poohlídnout, až zejtra vyprovodíme Zrzouna. Furt lepší než nic.”
Modroočky černá silueta spokojeně přikývne, a když už jsem takovej snaživej, zadá mi rovnou další domácí úkol.
“Taky by ses měl rozmyslet, jak mu to oznámíš.”
“Zrzounovi? Ten bude mít úplně jiný starosti než nějaký hlodavce, to bych neřešil...” Máchnu rukou a nemusim ani vidět ten její zvířecí ksichtík, abych poznal, že mě prokoukla.
“Víš moc dobře, o kom mluvim, tak to na mě nezkoušej!” láskyplně mě zpraží a já samozřejmě tušim, na co skutečně naráží, a ačkoliv nijak netoužím po tom nadále před Erikem

tajit, co mu ani jeho slavná vlastní máti nebyla schopná přiznat, zároveň se teda ale vůbec netěším, až mu budu muset sdělit pravdu... Že možná umře, pokud ho včas nestihneme změnit na mutanta, a jak moc odvážný i hloupý od něj bylo snažit se nevědomky tenhle záměr bojkotovat. Rozžehnu zelenou, čumim na ty dvě buněčný chobotnice, dříve samostatný jednotky, nyní spojený zdánlivě křehkým, ač pevným chapadlem, jak si šťastně plujou svým mikrovesmírem, dělaj si plány, zařizujou obejvák a těší se na společnou cestu životem, dokud se zcela nerozpliznou a nezdědkovatí a nikdy by mě nenapadlo, že se budu takhle dojímat nad blbým kusem papíru vytrženým z biologický příručky!
“To je tak nespravedlivý, Klári!” Postěžuju si, a přestože jsem zhruba tak před minutou tvrdil pravej opak, teď bych to zrovna fakt potřeboval slyšet. “Řekni mi, že ještě neni všechno ztracený! My to nějak zvládnem, že jo?” škemrám. Ona se ke mně něžně přitulí a tentokrát už nemá sílu mi lhát.
“To ti asi nemůžu úplně slíbit, Lexí, promiň... ale věřim, že ty uděláš maximum, aby to tak bylo!” A mně nezbejvá než souhlasit.
***
Vylejzáme ven z vozu a zaujímáme pozici mezi kapotou a vstupem do vestibulu, přesně na stejným místě, co před-předevčírem, vzorně připraveni na značkách. Jakkoliv by to v tý příšerný zimě mohlo svádět, abychom se spíš schovali někde za větrem, budeme muset zatnout zuby a vydržet. Zběsile třu dlaněma o vestu ve snaze vygenerovat aspoň trochu tepla a hraju si, že jsem mašinka. Doufejme, že si Standa pospíší, a nenajde tak na našich místech jen dvě zmrzlý hroudy ledu připravený k archeologickýmu průzkumu. Je to skoro jako by se nám Matka příroda

pokoušela dát nějaký znamení, i když teda těžko říct konkrétně jaký - proto jsou všechna proroctví na hovno. Na našem plánu se však ani přes nepřízeň počasí nic nemění - Zrzoun odchází, já zůstávám. Chudák se mi už od rána zdá celej nesvůj - vůbec se nedivim, taky mám pěkně sevřenej žaludek, a to jsem ani nemusel psát ten falešnej dopis na rozloučenou jako on, kterým se snad dostatečně vysvětlí jeho náhlý zmizení. I tak to budou určitě zas děsný zmatky, radši si to zatím ani nechci představovat a hřeju se vědomím, že si na mě díky mé pověsti snad nebude nikdo moc vyskakovat.
“Kolik je hodin?” nervózně zamžourá na zápěstí a odpoví si sám, dřív než vůbec stihnu zareagovat. “Bude tu každou chvíli... Nedáme poslední cígo?” navrhne a mně je samozřejmě blbý ho odmítnout.
Vytáhne krabku z výslužky po tý naší velkolepý párty, načež zahájí doprovodný kulturní program v podobě tanečního čísla s názvem: *Hledání ztraceného zapalovače*. Prolejzá veškerý svý kapsy a svíjí se, dokud mu prudkej poryv vzduchu nevyrazí žváro z huby na zem, což ho přirozeně poněkud podráždí.
“Kurva, bych se na to...” zabrblá a zamíří dozadu do auta, kde má naskládanej zbytek věcí. Zrovna když otevírá dveře, ozve se šumění z vysílačky.
“Kapitáne? Jste tam? Tady Beta-tři, přepínám...” Vyplašeně na sebe čumíme jak dva vyhřezlý obratle a neni to jen proto, že jsme málem zapomněli, že s sebou tu kouzelnou mluvící krabičku vůbec máme...
“Zachytili jsme podezřelé vozidlo, vypadá to, že míří vaším směrem. Jaké jsou další instrukce? Přepínám.”
Zrzoun se probere ze zimního spánku a začne nadávat.
“Co tam ty blbouni sakra dělaj?! Výslovně jsem je přece posílal jinam, aby se nám tu nepletli!” rozčiluje se, potom se zas zasekne, přemejšlí a dává si na můj vkus docela na

čas, ale tak možná je to nějaká nová strategie, co já vim - kdo nic nedělá, nic nezkazí...
V tom se reprák opět hlasitě rozkecá: “Beta-tři všem jednotkám, možný cíl v sektoru osumnáct! Jedeme to prověřit! Přepínám.”
Vyvalim na něj bulvy, protože tohleto už jako vážně zavání problémama a my bychom je měli kvapem řešit, než se na ně nabalí další, jenomže on se pořád ne a ne rozhoupat! Na tváři nečitelnej výraz, jako by snad bylo úplně v pohodě, že se mu právě na rande pozvala parta dotěrnejch křenů a hrozí, že totálně zazdí veškerou atmosféru! Dostávám naléhavou potřebu ho na to upozornit.
“Je ti, doufam, jasný, že jestli je to fakt on, dovede je přímo k nám a máte po ptákách?” zdůraznim, co je zřejmé, a on akorát nevzrušeně přikývne.
“A tobě to jako nevadí?! Co Standa? Pochybuju, že bude nadšenej...”
Zaváhá, zabubnuje prstama o střechu a potom důležitě zasedne dovnitř k vysílačce.
“Co se dá dělat, budeme holt muset přistoupit k plánu B.”
Postaví mě před hotovou věc, a zatímco se marně pokoušim vyštrachat v paměti, kdy a jestli vůbec jsme se spolu bavili o nějakym záložním plánu, čapne mikrofon, vydá rozkazy a najednou už se to nedá vzít zpátky...
Opřenej o dveře netečně přihlížim, jak Zrzounova odpověď opouští naše stanoviště a šíří se neřízeně dál do světa. Vejrám po větru, jako bych snad mohl reálně sledovat její cestu, a ledovej proud mi mezitím protivně cuchá vlasy. Sice pořád netušim, co se nám snaží Matka příroda sdělit, ale my jsme právě spustili hotovou lavinu!
***
“Že by?” Zpoza rohu kus před náma vykoukne vytlemená postava eskymáka s naraženou kapucou. Do ksichtu mu člověk skoro nevidí, naštěstí ty ostatní indície jsou

dostatečně přesvědčivý - luxusní větrovka s kožešinovým lemem, blejskavě modrý zrcadlovky a chůze béčkový celebrity.
“Jo, to bude on.” Přinutím se aspoň k náznaku úsměvu a moc mi to teda nejde.
“Nazdar kluci! Už máte sbaleno? To je ale krásně, co?” přivítá se s námi oběť módy a ještě na moment si drží svůj nadšenej bezstarostnej výraz, při prvním bližším pohledu na ty naše ovšem rychle zvážní a zarazí se.
“Co je? Neříkejte, že jste se rozmysleli?!”
Významně si odkašlu a přenechávám působiště volně k dispozici zrzavýmu strůjci chaosu, jen ať si to s nim pěkně vyřídí sám, když už se se mnou ani neobtěžoval nejdřív poradit - já od toho dávám ruce pryč!
“No, záleží, jak se to vezme... Měli bysme pro tebe takovej návrh, akorát se ti teda asi nebude moc líbit,” začne zlehka. Standa obratem chytře přepíná z přátelskýho módu na opatrnej neutrál a vyzařuje z něj ochabující ochota spolupracovat.
“Dohoda snad byla jasná, tak co chceš jako vymejšlet?!”
Z rádia v autě se k nám, přes veškerý těsnění i přituhující mayhem tady venku, donesou nesrozumitelný hlasy domlouvajících se Skautů, v tu chvíli už si náš bejvalej spojenec dává pět a pět dohromady, nedůvěřivě se ohlíží přes rameno a hledá zadní vrátka. Kapitán Převrat pochopí, že nemá cenu dál kolem něj našlapovat, a tak to prostě vybalí.
“Brzy sem dorazí mý lidi, chci abys odjel s náma na Betu a řekl jim to, co prve nám.” Pronese, a zatímco já bojuju se svou nejistotou a obavama ohledně týhle hurá-akce pouze vnitřně, pěkně potichu, tak aby má rozpolcenost neprosakovala na povrch, Standa se naopak rozhodně neupejpá!
Teatrálně si strhává brejle z nosu, mrskne s nima o zem

a s vytřeštěnýma očima vyprskne: “Ses asi posral, ne?! Co má bejt tohle za podraz?! Zapomeň!” Nezdržuje se s loučením a zbrkle vyráží na útěk.
Ze severu, jihu, východu i západu už ovšem synchronizovaně přijíždějí ozbrojení křeni, vyskáčou z džípů, obšancujou celou oblast - hotový komando a já si vzpomenu, jak na nás posledně polonahej eskymák v rámci motivačního procesu chrastil bouchačkou a malinko mi to pomůže od toho provinilýho pocitu, i když stejně pořád nic moc… Obklíčenej zakuklenec naštvaně zvedá pracky nad hlavu a mně je ho líto.
“Dejte ty zbraně dolů! Tohle neni nepřítel!” okřikne Zrzoun zhruba tucet čerstvě příchozích. Někteří z nich ještě furt poctivě nosí na ven masky, ti ostatní, co je nemají, vypadaj překvapeně, ale rozkaz i tak splní.
Pro větší zpřehlednění situace kapitán přistoupí k zadrženému a požádá ho, aby sejmul kápi. Ten, ač tomu jeho né zrovna ideální vyjednávací podmínky nenahrávají, mu to vyloženě odmítá jakkoliv usnadnit a trucuje.
Dramatické odhalení identity se tak neobejde bez drobné pomoci a nějakýho toho kočkování, jakmile však zraky všech zde shromážděných spočinou na zajatcově vzteky brunátným obličeji a oni v něm spolehlivě rozpoznají údajně zesnulýho kolegu, pak teprve začne ten správnej bordel!
Údiv se přebíjí s radostí a s ještě větším údivem, Standa se nám na moment ztratí v uvítacím hloučku, kterej se spontánně seběhne kolem, a když se z něj po chvilce zas vynoří, zdá se bejt takovej mnohem míň v tenzi, jako by z něj všechna křivda úplně opadla, nebo ji aspoň dobře skrejval.
Po odeznění úvodního šoku to ovšem začne v gumových mozečcích šrotovat a navrácenec se ocitá pod palbou nejrůznějších vlezlých otázek, kterýma se pokouší, zatím bez toho, aniž by prozrazoval cokoliv zásadního, spíš tak

nějak vtipně prokličkovat, přičemž celou dobu zoufale pokukuje po Zrzounovi, kdy už ho z tý tortury sakra vysvobodí!
Velitel smečky tentokrát neotálí, párkrát protivně zavadí o klakson a čeká, dokud se všechny zmrzlý nosy neobrátí jeho směrem.
Náležitě se našponuje a potom pevným tónem zavelí:
“Tímto se ruší zbytek dnešní pátračky! Kdo se chce dozvědět víc, sraz přesně za půl hodiny v zasedačce!”
stručně zaúkoluje zmatenej dav a možná se mi to jen zdá, ale je to skoro jako by se mu v nich povedlo vzkřísit trochu znovuobjevený touhy po pravdě a nebo aspoň obyčejnou zvědavost - jak jinak si vysvětlit téměř naprostou absenci protestů a ukřivděnejch keců? Ačkoliv uznávám, že za tím může bejt klidně jen celková únava materiálu z těch otravných zdvojených výjezdů.
Na nějakou podrobnější sondu do duší Skautstva už ale stejně nemám kdy, musím se totiž postarat o bezpečnou separaci vzácnýho hosta do útrob naší káry dřív, než se opět rozhodne nás předčasně opustit.
Naskládáme se dovnitř, centrální zamykání hladce zacvakne, a zatímco ostatní jednotky postupně vyklízejí sektor osumnáct, my zůstáváme, dokud se nám nedostane žádanýho soukromí - je tu ještě pár maličkostí, co potřebujou doladit.
“Tak ti teda pěkně děkuju!” Standu ta jeho zahořklost očividně stále nepřešla, naštěstí neni mířena přímo na mě, a tak se s ní líp vyrovnává. Vlastně jsme spolu v tomhle ohledu spíš na jedný lodi, když se to tak vezme, taky bych mohl bejt na parťáka za tohle nemilý překvápko mírně nasranej.
“Co když se tam dolů prostě už nechci vracet?! Ty tu na mě vybalíš nějakou vzpouru - co já s tim?! Proč bych se měl vůbec angažovat?”

Zrzoun si v klidu zažehne svý vytoužený cígo, ležérně nasaje doušek silnýho tabáku, oba nás trochu podusí, nejen obrazně, a tváří se u toho důležitě jako sám papež.
“Přemejšlej… přece bys jim to tam všechno nenechal?” Obrátí se čelem ke svýmu oponentovi na zadním sedadle.
“Jsme to fakt my, kdo by měl utíkat a plácat se někde po kanálech? Základna jako taková neni ten hlavní problém.” Ve zpětným zrcátku se odráží Standův né zrovna vstřícnej škleb, což jen dává Zrzounovi zelenou, aby pokračoval v dalším přesvědčovacím nátlaku.
“Ber to tak, že máme jedinečnou šanci něco změnit! Představ si, jak by to asi vypadalo na Betě pod správným vedením, s úplně jiným přístupem... Už žádný lži a bezhlavý plnění rozkazů, prostě jen klidný útočiště pro všechny! A když řikám pro všechny, tak myslim fakt jako pro každýho! Dost bylo elitářskejch sraček a schovávání, my to těm lidem dlužíme!” Pyšně nám přednese svou utopickou vizi novýho společenství založenýho na křesťanský lásce a dobrotě, vytáhne posledního šluka a odcvrnkne špačka ven z okýnka.
Ač musím uznat, že mi jeho nápad nezní zas až tak marně a je vidět, že nad ním asi nedumal jen v posledních deseti minutách, jistý pochybnosti by se přece jen našly. Tudíž teď maličko váhám, jestli bejt spíš kámoš, co nabídne nekritickou podporu, nebo ho radši típnout ještě v zárodku, dřív než se ztrapní. Standa to naštěstí vyřeší za nás za oba.
“Hmm... a ty bys byl, předpokládám, něco jako náš prezident, viď že jo?” Taky mu to zrovna nežere. “Jako, né že bych chtěl nějak zpochybňovat tvý schopnosti... Jenom si teda nejsem jistej, jestli víš, do čeho se pouštíš?” střízlivě ho setře, což Zrzouna právě nepotěší.
“Ale hovno! Mně přece nejde o žádný funkce! Já tady mluvim o svobodě a spravedlnosti!” ohradí se.
“Aha, tak proto jsi mě zamknul v autě, už chápu!” zákeřně

smečuje eskymák a náš pan spasitel ho za to oblaží jedním ultraotráveným hlasitým povzdechem, načež teda odemkne, aby se neřeklo - protože on přece neni žádnej utlačitel! Svižně odbrzdí ručku a nastartuje.
“Dobře, tak pokud to teda odmítáš udělat z principu, co takhle třeba pomsta? Na to bys neslyšel?” nastíní mu zajímavou nabídku a sešlápne plyn. Standa, poněkud zaskočenej prudkým rozjezdem i jeho návrhem, nejprve na moment zvažuje kaskadérskej únik v plný rychlosti skokem do škarpy, pak ale vyměkne a zbytek cesty domů se tak nese v duchu vášnivý revolucionářský debaty mezi těma dvěma.
Fascinovaně sleduju jejich přestřelku a připadám si, jako bych byl čím dál tím menší součástí celýho procesu, ale nevadí, aspoň mám taky trochu času popřemejšlet, výsledkem čehož je, že na konci jízdy opouštějí dopravní prostředek tři zcela odlišní lidé: Jeden hrdě se nesoucí bojovník proti establishmentu, co právě objevil svůj novej smysl života. Druhej, o něco cyničtější kumpán toho prvního, kterej navzdory veškerým předešlým výhradám nuceně přijal roli povstalce, což mu ovšem nijak nebrání v tom, aby si stěžoval, jak si kvůli nám zničil ty svý drahocený dizajnový brejle... No a pak jsem tu já, třetí pasažér, kterej se jenom tak veze na vlně volnýho pádu a doufá, že z toho aspoň něco vytříská. Jasně že Zrzounovi fandim, a všechno a moc bych si přál, aby mu ten jeho vznešenej záměr vyšel, jak si vysnil. Na druhou stranu by bylo asi hodně naivní předpokládat, že se změna takovýho rozsahu obejde bez nějakejch těch porodních bolestí a nevyhnutelných komplikací, který se mi teď upřímně zrovna dvakrát nehodí...
Počítal bych s nejhorším, bejt tebou. S těmahle opičákama nikdy nevíš! přisadí si můj drahý našeptávač, netřeba hádat, jakej cíl tím asi sleduje, ačkoliv na to, aby mě dokázal

rozhodit, jsem si až moc dobře vědom, že existuje přesně tak milion způsobů, jak by se to mohlo celý podělat.
Vzpomenu si na uplynulou noc a náš rozhovor s Klárou a vlastně už mi ani tak nevadí, že se věci dávaj do pohybu - furt lepší než čekat. Teď jenom zařídit, aby se vydaly tím správným směrem!
A právě proto bude asi nejlepší přistupovat k týhle akci s vlastníma pevně stanovenýma prioritama, to ať se na mě nikdo nezlobí, prostě chci bejt připravenej! I kdyby jenom preventivně...
Nahmatám přes kalhoty pečlivě střežený klíče od efka a v duchu si kolíkuju nejkratší cestu. *“Někdy holt musíš bejt sobec,”* říkával s oblibou fotřík, vždycky když si potřeboval ospravedlnit nějaký svý ošemetný rozhodnutí, a možná to teď bude znít ode mě pokrytecky, ale dneska už bych ho i dokázal pochopit. Vždyť kdo jinej by se měl postarat o “mý zájmy” líp než já sám?
***
Zpráva se šíří základnou rychlostí oparu na swingers párty, naše improvizovaný setkání se tak může pochlubit nejen nezbytným drbáním, ale také poměrně slušnou účastí, která navíc ještě průběžně narůstá.
Letmo obhlídnu napěchovanou hlučící posluchárnu a netrpělivě šťouchám do pihatce loktem, jestli by to už jako nestačilo a nemohli bychom tu parádu konečně spustit! Pochybuju, že zrovna v tomhle případě existuje něco jako správný načasování a pravděpodobnost, že protistrana zjistí, o co nám jde, a začne podnikat náležitý opatření, stoupá každou minutou...
“Ještě vydrž!” s nezájmem mě odpálkuje a přesměruje svou pozornost zpátky k odstrojenýmu eskymákovi, tentokrát ve slušivý navy mikině s proužkem, dokonale sladěný s těma nebohýma zrcadlovkama - budiž jim země lehká!
“Mam to vzít radši stručnějš, nebo budete chtít spíš delší

verzi?” zeptá se Standa a já jako nechci bejt nějakej jízlivej, ale rozhodně bych preferoval kratší variantu s ohledem na ten materiál, co se nám tu slejzá.
“Dělej, jak musíš, hlavně je moc nenaštvi a buď přesvědčivej,” sdělí mu Zrzoun svou možná trochu vágní představu výslednýho produktu.
Standa se zodpovědně zamyslí a potom kejvne: “Jo jo, tak já to ještě nějak zvážim.”
“Bezva!” taky ho odbyde a pak se obrátí ke mně.
“Hele, a ty kdyžtak zvládneš nějaký to strašení, ne? Kdyby bylo nejhůř?” Přimhouří víčka a zase si mě jednou prohlíží, jako bych byl úplnej retard.
Je sice pravda, že to teď s mejma schopnostma není zrovna žádná hitparáda, ale to přece nemusí nikdo vědět! A dokud dokážu blikat prackama, mám na svý straně i potřebnou psychologickou výhodu. Bez dalšího váhání tudíž potvrdim svou podporu a budu se modlit, aby to tak stačilo.
“Co se tu flákáte?! Kdo vám to dovolil?!” naruší naši seanci zjevně neinformovanej Faust a automaticky se cpe dopředu k pódiu - jistě už má v zásobě nachystanej nějakej výživnej proslov o vyšším údělu a kolektivní zodpovědnosti!
Vypadá to, že nikdo z obecenstva nemá dost odvahy, aby mu odpověděl, teprve až když se přiblíží k nám a poprvé spatří, koho že jsme si to vlastně přivedli na pokec, ve tváři se mu rozehraje něco jako mimická olympiáda.
“Tak už víš, proč jsme čekali?” špitne mi Zrzoun na vysvětlenou. “Dohlídni, ať nikam nezdrhne!” dodá a chvilku to skutečně vypadá, že budu muset zasáhnout a šéfíka ke stupínku násilně dotlačit. Nakonec však vyklepe z maskáčů poslední zbytky cti a setrvačně nakráčí mezi nás vstříc nepříjemný konfrontaci, trochu jako odsouzenej před popravčí četu.
“Překvápko! To čumíš, co?” zazubí se na něj provokativně Standa, kterej má zřejmě od toho předchozího incidentu

nějakej druh rezistence vůči palnejm zbraním, jinak by se určitě při pohledu na rozzuřenýho náčelníka s kvérem u pasu takhle neprsil.
“Zbláznili jste se?! Okamžitě všichni ke mně do kanclu!” zkouší to na nás se starou dobrou strategií “zlej taťka a tři malí sígři”, akorát si jaksi asi úplně neuvědomuje, že mu ti jeho poslušní chlapci trochu vyrostli a že už ze sebe odmítají nadále nechat dělat čůráky! Naštěstí je tu kapitán Novejsvětovejřád, kterej mu to s potěšením vysvětlí.
“Zelenáči, seber mu, prosím tě, tu bouchačku, ať můžeme začít!” zaúkoluje mě a dává svym přezíravym postojem šéfíkovi jasně najevo, že se éra jeho vlády chýlí k závěrečnýmu dějství. Už ani nespočítám, kolikrát jsem o týhle situaci tajně fantazíroval, při každý schůzi, během těch nekonečných úmorných kázání, pokaždý, když jsem se musel sám sebe ptát: “*Proč to vlastně sakra děláš?”* Vždycky jsem doufal, že jednou přijde den zúčtování a já budu mít možnost říct tomu namyšlenýmu gumovýmu panákovi pěkně do ksichtu: “*Víš co? Naser si!”* Je proto celkem zvláštní, že když mam teď skutečně příležitost učinit svým nejdivočejším touhám za dost, skoro se až stydim. Nastoupim před něj, snažim se tvářit aspoň stejně tak přísně co on a cejtim se děsně nepatřičně!
Místnost utichne, všechny pohledy jsou upřený k nám. *“Na co si to tu hraješ?!”* Jako bych dokázal číst jejich myšlenky.
O to překvapivější pro mě pak je, když mi ve spárech přistane pouzdro s těžkým železem, aniž bych se musel vlastně jakkoliv namáhat.
“Tohle nemůže dopadnout dobře! Já vás varoval...” dovolí si ještě špetku zaprorokovat, načež odevzdaně ustoupí stranou z centra dění. Jakožto hlavní gorila učiním totéž, držim si šéfíka v perimetru, kdyby se chtěl zkusit nějak cukat, a zatímco váhám, jak naložit s tou jeho pitomou

pistolí, co mě tak nepohodlně tlačí v rukou, Standovi už teď nic nebrání v tom, aby spustil svoji dlouho očekávanou šou.
***
“Dost z vás se asi divilo, jaktože jsem vstal z mrtvých?!” odhodlaně vykročí vstříc slibovaný pomstě. “Takže vás rovnou všechny zklamu - ne, není to žádnej vánoční zázrak, nepřišel jsem vás strašit, ani se ze mě nestal namakanej supermutant...” S úsměvem po mně mrkne a já bych se nejradši vmáčknul do stěny! Vzhledem k laxní odezvě z publika doufám, že ho ten estrádní tón brzy přejde, už takhle jsou posluchači poměrně zmatení, né-li přímo frustrovaní, netřeba je ještě víc pokoušet.
“Vysvětlení je bohužel mnohem jednodušší...” Ukáže bradou pro změnu na Fausta, tentokrát bez zbytečných vtípků a natahovaček - aspoň že tak. “Tenhleten člověk plus pár dalších “vyvolených” vám totiž celou dobu sprostě lžou - přímo do ksichtu, nic jinýho!” vypálí hned takhle na úvod svý závažný obvinění a v davu to překvapeně zašumí. Faust na oplátku jen uraženě zírá skrz černou díru zklamání a beznaděje, nekomunikuje a tváří se zaprdnutě.
“No, a právě proto jsem tu dnes já, abych vám konečně pomohl otevřít oči!” suverénně prohlásí náš maskot s proužkem a začne si rozepínat mikinu. Okamžitě mi zatrne, když si uvědomím, k čemu se schyluje,
a vyměníme si se Zrzounem dva traumatizovaný pohledy - možná jsme ho přece jen měli trochu líp instruovat, tak snad se mezi Skautama najde dost příznivců nudismu...
“Marně se mě snažili umlčet, ale tady aspoň vidíte, čeho všeho jsou schopný!” obhajuje si Standa svou nepatřičnou exhibici břišního svalstva a válečných zranění. “Za tohle mi ta svině ještě zaplatí! Nikdy nevěř svýmu parťákovi - poučení pro příště...” zahořkle uzavírá důkazovej okruh i vrchní část svého oděvu a ještě jednou se rozhlídne přeplněnou zasedačkou, aby se znovu ujistil, že Mlčoch,

stejně tak jako ostatní bílé pláště, opravdu není součástí zdejšího shromáždění.
Taky si při tý příležitosti stihnu něčeho všimnout, zaznamenám prvních pár pochybovačně zdvižených obočí, nálada sice stále jakž takž balancuje v mezích normy, i tak se ale obávám, že na to, jaký jsme divákům slíbili velkolepý číslo, nepůsobí předehra zrovna kdovíjak úchvatně. Zrzounovo významné pokašlávání je toho jen důkazem, Standa naštěstí obratem zareaguje a opět přehazuje výhybku.
“Jasně, jasně, chápu! Zpátky k věci!” Jenže pak mu to stejně nedá a musí si zaimprovizovat. “Víš co by mě ale fakt zajímalo - co z toho máte?” obrátí se se svýma výčitkama k Faustovi, jako by snad čekal, že se v něm najednou pohne svědomí, on vypadne z role a začne se omlouvat a ponížen doprošovat. “Nebylo by jednodušší přestat zapírat a prostě se přiznat? Pokud jste teda už úplně nezapomněli, jak se to dělá?”
Při pohledu na šéfíkův arogantně srolovanej ksicht, což jistě nebude mít nic společného s tím, jak to zatim ukázkově hnojíme, mám pocit, jako bych sledoval Standu naprázdno splachovat hajzl.
“Nevadí, taky odpověď... Holt jim to budu muset prozradit já sám!” S nadhledem vyhodnotí situaci a rozhodne se Fausta nadále ignorovat.
“Projekt Murmur - zní vám to povědomě?” S úlevou si oddechnu, když to kouzelný zaklínadlo na M konečně vstoupí mezi nás do éteru, a možná se mi to jen zdá, ale jako by skutečně u několika lidí hluboce zapůsobilo a probudilo v nich skrytý tušení.
“Nebo ještě jinak!” Už zase přeskakuje jako veverka s poruchou pozornosti, určitě za tím bude snaha zaujmout, jenže je to teda spíš pěkně otravný… “Jistě si všichni vzpomínáte na Viktora, na toho šílenýho teroristu, nebo

aspoň takhle nějak vám to prej podali... Akorát že z mýho úhlu pohledu, a teď jako nic ve zlym, jste v tomhle příběhu ty špatný spíš vy! Hned vysvětlim!”
Na některý Skauty je už tohle tvrzení příliš a nebojí se dát svůj protest zřetelně najevo - né že by se tím nechal náš vypravěč nějak odradit.
“Viktorův plán byl sice fajn...” musí se skrz čerstvou vlnu bručení doslova prokřičet. “Až na to, že mu uniklo hned několik zásadních věcí! Tak třeba to, že ohrozí nevinný lidi - a tím myslím vás všechny, co tu teď na mě syčíte...” pronese s nadějí, že se mu snad ještě aspoň částečně podaří zvrátit ten šílenej propad veřejnýho mínění.
“A pak taky to, že Murmur asi jen těžko někdo vypne, když si s nim ani oni sami nevěděj rady! Proč myslíte, že k tý “závadě” došlo zrovna, když většina týmu odjela někam na konferenci a v laborce zůstali jen samý netáhla? Náhoda? To asi těžko!” Zapáleně pokračuje v roztěkanym skládání jednotlivých oříšků na sebe, až mám trochu dojem, jako by stavěl věž od shora dolů a ještě k tomu nakřivo, a že se v tom už musí ztrácet i on sám, natož pak průměrnej primát v publiku.
Zrzoun tu zoufalost už nevydrží dál poslouchat a odtáhne Standu kousek stranou, aby ho zpucoval. “Vole, co blbneš? To má bejt nějaká verze pro sjetý nebo co?!”
“Vždyť zatim dobrý, ne?” A mezitím, co se ty dva spolu dohadujou, atmosféra v posluchárně pozvolna houstne, za chvíli připomína spíš překřikárnu a blíží se k bodu, odkud už nebude návratu.
Nervózně žmoulam klíče v kapse a trpim čím dál tím silnějším nutkáním tiše se vypařit, popadnout osobu ve výkonu trestu a zmizet s ní pod rouškou chaosu někam do pryč, daleko odsud. Nebejt toho drobnýho detailu, že asi nebude úplně reálný skloubit tenhleten romantickej scénář s potřebou udržet Erika naživu, už bych to bejval i udělal!

Jakže to ten pošuk přesně řikal? Nikdy nevěř svýmu parťákovi, nebo tak něco? rejpne si Netvor, protože to je to poslední, co nám v týhle zkurvený situaci ještě chybělo! A ačkoliv prakticky zatím neexistuje žádnej důvod, proč bych si měl dělat výčitky, samozřejmě si hned připadám jako ta krysa největší, co si tady plánuje vrazit kámošovi kudlu do zad a zdrhnout!
Docela mě to naštve, a to až natolik, že se rozmáchnu svou svítící pařátou doprostřed nástěnky a výhružně zařvu:
“Držte už konečně ty huby!”
Zatímco v desce zanechá můj výstup jen obyčejnej promáčknutej kráter středních rozměrů, místnost jakoby zázrakem utichne, sice pouze dočasně a většina hub taky není přímo zavřená, to spíš naopak, ale budiž, člověk holt nesmí bejt takovej náročnej.
Zrzoun na mě s úlevou pokyne a vypadá to, že se zrovna chystá osobně zkusit štěstí před usměrněným davem, dokud jsou ještě krotký, aby vnesl trochu řádu do Standovo krkolomnýho přednesu. Nezbejvá, než držet palečky, ono už stejně není moc co pokazit.
“Nebudu tady na sílu nikoho z vás přesvědčovat a nutit vám svou pravdu. Myslete si klidně, že jsem zrádce nebo cvok, to už je jedno... Ale zkuste si nejdřív každej sám za sebe upřímně odpovědět, jestli vám fakt nebylo v posledních měsících nic divnýho? Mohla to bejt třeba jen maličkost, nevinný mlžení, nebo jste možná někde něco zaslechli a teď to nemůžete dostat z hlavy... určitě v tom nebudu sám.”
Většina Skautů se sice přímo neozve a asi za to z velký části může má předchozí výstraha, sem tam se ovšem objeví nějakej ten opatrnej souhlas nebo aspoň chápavej pohled, který jsou pro Zrzouna dostatečným povzbuzením, aby vytrval v nastaveným kurzu.
“Takže asi chápete, v jakým jsem byl rozpoložení, když jsme před pár dnama narazili venku tady na Standu. Jakkoliv

šíleně může ta jeho teorie znít, najednou mi to začalo všechno zapadat...” A ač by si měl výše zmíněný dělat spíš poznámky, jak má vypadat úspěšnej projev před nastoupeným mužstvem, blahosklonně se šklebí a přikyvuje.
“Co je to vlastně ten Murmur, ptáte se?” Pro sichr vybírám vhodný místo na nástěnce, kam bych zasadil příští ránu, zatím se však zdá, že to nebude potřeba. Jakoby se ten sedativní tón, co pihatec zvolil, přelejval až mezi publikum.
“Představte si zařízení, kterým byste dokázali na dálku manipulovat s lidskou myslí, aniž by si toho dotyčnej vůbec všimnul... Tak a teď to vynásobte milionem a jste zhruba tam!” Decibely se sice mírně hrnou nahoru, ale čekal bych i větší rozruch, pro kapitána Kliďase rozhodně dobrej signál.
“Každej máme v mozku něco jako tisíce malejch tlačítek, kterýma se spouštějí jednotlivý úkony. No a každý z těch tlačítek reaguje na svý specifický vlny. To, co tahle mašina umí, je generovat pole přesně podle typu tlačítka, který chcete zrovna zmáčknout. Teoreticky by mi vlastně mělo stačit znát jenom ten správnej “tón” a mohl bych vás třeba všechny přimět, abyste se na místě pochcali! Né, že bych teda něco takovýho chtěl, ale rozumíme si?” Dokonce i jeho komická vsuvka se chytne líp než ta Standova. Nabízela by se proto otázka, na co že jsme s sebou toho loulu vůbec tahali? Pokud tedy nebylo hlavním záměrem snížit laťku tak nízko, aby potom mohl Zrzoun pohodlně přeskočit, ale to už bych konspiroval...
“No jo, jenže jak s takovým nástrojem správně zacházet, a měl by vůbec někdo disponovat takovou mocí? Co když ji bude chtít nějak zneužít?” Zase zvážní a já jsem fakt mile překvapen, že se mu nikdo nesnaží odpovědět!
“Nebudem si lhát, je to zkrátka zbraň jako každá jiná. A stejně tak má i svou pojistku. Což jsme v případě Murmur my, nebo teda spíš náš systém, kterej měl bejt údajně

neprolomitelnej. Údajně," znovu zdůrazní. "Nikdo by přece neriskoval ztrátu kontroly nad takovouhle hračkou kvůli nějaký drobný chybce v zabezpečení - dovedete si představit ty následky, kdyby nás třeba někdo hacknul..." Zadívá se nahoru ke stropu a tím jednoduchým gestem naznačí, co už nemusí být řečeno.
Najednou nastane přímo mrazivý ticho, a když se do něj člověk poctivě zanoří, může sem tam zaslechnout takový zvláštní praskání. Jsou to natlakovaný skautský závity, který postupně pukají prozřením, jeden za druhým, jako popcorn z mikrovlnky, a každej, kdo tuhle pochutinu kdy připravoval, jistě uzná, že je to tak trochu věda, chcete-li, aby vám nezůstalo moc tvrdých kuliček na dně a zároveň jste ty ostatní nepřičmoudli, musí se to prostě umět!
Zrzoun se přiblíží k nám, aby mohl věnovat svý následující slova Faustovi, hezky tváří v tvář. "A teď si představte, že máte na svědomí všechny ty životy, a každej den se probouzíte strachy, kdy se to provalí," nakopne šéfíkovo ocelový sebeovládání rovnou mezi půlky a povede se mu z něj po dlouhý době vyrazit nějakou reakci.
"Ještě jim rovnou všem navykládej, že musí nosit takový ty alobalový čepice na hlavě! Vždyť je to směšný! Kde to jsme?! V nějakým sci-fi?!" zaťuká si posměšně na čelo a dávkuje nám svůj poctivě nahromaděnej vztek. "Přece byste nevěřili takovým kravinám! Možná tady od pana toxikomana bych to ještě bral, ale že zrovna naletíš i ty Zrzoune?" zklamaně se na něj oboří s takovou tou skoro až otcovskou láskou, na kterou jsem přímo vysazenej! Kam se hrabou nějaký předpotopní urážky typu toxikoman nebo třeba sodomita, který mě ve skutečnosti nechávají naprosto chladným vzhledem k tomu, že se zakládají na pravdě, ale tak aspoň v něčem si šéfík nevymejšlí!
"A pokud jde o tebe?" pustí se pro změnu do Standy. "Donesly se mi trochu jiné zvěsti, jak to prve bylo s tím tvým

parťákem... Ale ty bys asi radši nechtěl publikovat, věř mi!” ironicky utrousí směrem k obecenstvu a rozsévá mezi ně to svý zlo přímo po kilech jako nějakej kombajn. Stejně mě ta jejich rozpolcená ochota důvěřovat oběma táborům docela fascinuje.
“Proč ne? Jsem zvědavej! Jen do mě!” odvážně se ozve náš mluvčí, pro kterýho neni žádná hanba dost veliká, a Faust jeho výzvu s potěšením přijímá.
“Jak si přeješ! Vysvětlení je totiž, bohužel, mnohem jednodušší - kdybych měl parafrázovat!” vychutnává si ho, ještě než nabídne k posouzení svou bulvární historku.
“Někdo si tu očividně potrpí na luxus!” Máchne rukou směrem k obviněnýmu. Ta mikinka s proužkem mu asi hodně leží v žaludku... “Ale neni to jen o pěkných věcech, Standa totiž nepohrdne ani dobrým jídlem nebo jakýmkoliv jiným nedostatkovým zbožím... Prostě, kdykoliv se venku něco naskytlo, ulil si šikovně kousek stranou, jen pro sebe!” pohoršeně moralizuje, zatímco druhá strana se těm jeho pomluvám tak akorát směje a já bych se možná i přidal, nebejt to zároveň tak smutný. Přijde mi skoro neuvěřitelný, jak rychle jsme se vzdálili od tématu potencionálního zotročení lidstva ke kritice něčí nenažranosti, i kdyby stokrát oprávněný!
“Když na něj pak kvůli tomu jeho parťák udeřil a ozval se, Standovi se to samozřejmě nelíbilo! Začal mu vyhrožovat, mířili na sebe zbraní, zkrátka ho zahnal až do kouta - co jinýho měl pak ten chudák asi dělat?”
Před očima mi probleskne Mlčochův ublíženej ksicht, následovanej uklidňujícím obrazem, kde ho držím pod krkem a mačkám, dokud nehraje všema barvama, škoda, že nemůžu tenhle zážitek zprostředkovat i Standovi.
“Ano, já uznávám, že asi nebylo zrovna nejšťastnější před vámi tento incident tajit, jenže čemu by to vlastně prospělo? Nechtěli jsme pošpinit kolegovu památku!” s falešnou

pokorou přizná a tváří se lítostivě, aby mohl vzápětí zaútočit. “Nemohli jsme tušit, že se tu jednoho dne objeví a začne na vás chrlit bláboly o nějakých paprscích a bůhvíčem! Ale já to chápu! Všichni jsme z toho, co nás potkalo, zdrcení, to ovšem neznamená, že musíme podléhat podobným teoriím a snažit se za každou cenu najít viníka!” pokouší se shodit celou tu věc ze stolu a uhrát to na nepříčetnost a nějaký spiknutí osudu nebo co a já se nemůžu rozhodnout, zda jeho manévr prohlásit spíš za geniální či zoufalej.
“Ale tak, to už je teď jiný příběh, nebudeme se tou záležitostí nadále zdržovat, co říkáte? Co kdybyste se radši, pánové, hezky omluvili a nechme už toho?” drze navrhne a myslím si, že nejsem sám, kdo by mu dal s chutí pěstí.
“Nebo bych měl ještě lepší nápad!” ozve se opět Standa a vyzývavě mžourá střídavě po Zrzounovi a pak někam dozadu na zeď. Nejdřív nechápu, asi tak jako většina přítomných, pihatcův znepokojenej škleb mě ovšem přiměje, abych se kouknul ještě jednou, a zatímco mi to s každým mikro pohybem vteřinový ručičky na tom zdánlivě neškodným obyčejným ciferníku pomalu docvakává, představuje Standa svůj úžasnej plán i ostatním.
“Každej den, přesně ve 12 hodin 34 minut - a neptejte se mě proč, možná aby se to líp pamatovalo a nebo prostě proto, že se počítač totálně zbláznil - prochází naší oblastí to pole, který je tak překalibrovaný, že vás buďto na místě usmaží, nebo vás promění v jednu z těch zpívajících zrůd! Nebudu vám schopnej přesně vysvětlit, jak to celý funguje, na to jsou tady spíš jiný experti, já vím jen to, že to určitě neni žádnej paprsek, údajně to prej má mít co dočinění s infrazvukem, ale to je asi tak všechno... Nicméně, pokud vám tady pan nejvyšší nekecá - a to se klidně vsaďte, že jo, nemělo by se mu venku v tuhletu konkrétní dobu nic stát! No ne? Zní to logicky.” lišácky se na šéfíka zazubí.

Ten nejdřív zbělá, možná strachy nebo vzteky - koho to zajímá? Načež se trapně pokouší utéct, což mu samozřejmě obratem rozmluvim. Vykroutím mu zápěstí za záda a on se mi tou druhou volnou prackou mezitím snaží sebrat svou zabavenou bouchačku. Zrzoun mi naštěstí pohotově přispěchá na pomoc a společně se nám ho podaří hravě zpacifikovat.
“Co tam tak stojíte?! No, dělejte něco!” rozčíleně vykřikuje na svoje ovečky! “Tohle je přeci vzpoura! Musíte je zastavit!” Nedá se ovšem říct, že by se jeho rozkazy někdo řídil. Všichni jen nerozhodně čumí a radši se do ničeho nehrnou. Kdo má však nepochybně jasno, je Standa.
“Pojďte! Šoupnem ho ven a uvidíte sami! Máte tam pořád ty kamery?” zavelí a je na něm dost znát, jak moc se na tu podívanou už těší! Naopak u Zrzouna bych si tak jistej nebyl, pravděpodobně si zrovna nepředstavoval takhle extrémní rozuzlení, to ani já ne... Na druhou stranu, když už jsme se dostali až sem, nemůžeme teď jenom tak vycouvat a doufat, že nám stádo uvěří. Bez důkazů se prostě nehnem! Aspoň takhle nějak si vnitřně obhajuju svý činy, zatímco vedu Fausta nahoru po schodech, který jsou minimálně třikrát tak dlouhý než obvykle.
Když ho pak uvazuju venku ke kusu betonu s ohořelým trčícím zábradlím uprostřed, mlčky se na mě podívá tvrdýma nenávistnýma škvírama, jako bych to byl snad já, kdo si tak dlouho hrál se sirkama, až mu to blaflo přímo do ksichtu, a tentokrát to fakt neni Netvor, kdo mu ten jeho hnusnej škleb oplatí.
***
Securiťáckej krcálek, kterej je podle mě koncipovanej tak na dvě-tři osoby max, ještě asi nikdy nezažil takovej nápor. Snahu prodrat se blíž monitorům, kde je lepší výhled, radši rovnou vzdávám a smiřuju se svou poslední řadou. Stejně bych se nechtěl někde nedůstojně mačkat v kotli s

hormonama.
“Ještě pět minut - to je snad nekonečný!” postěžuje si jeden opodál stojící Skaut.
“Co myslíš, zhebne nebo se promění?” ozve se nabuzený divák kus odvedle. Jeden by skoro až zapomněl, že tady právě sledujem popravu, a né nějakej zábavnej pořad či sportovní zápas - proč já se tomu ještě divim?
“Jestli je to fakt pravda, pak si to ty zmrdi z laborky pěkně vodserou!” zní přesně ta poslední věta, která rozhodne.
Podaří se mi úspěšně navázat oční kontakt se Zrzounem zablokovaným na druhým konci místnosti a zkouším mu aspoň na dálku nějak naznačit, jakože mizim, a ať se mnou nadále nepočítá.
Zavrtí hlavou, přejede si hranou ruky těsně pod bradou, jako by se chtěl podříznout, což hádám znamená, že je s mým odchodem zcela v pohodě, a už abych šel, takže mu na oplátku vděčně zamávám a s úsměvem ukazuju záda.
Jsou totiž věci, který vidět fakt nepotřebuju, a možná že jsem zbytečně přecitlivělej, ale vražda v přímym přenosu k nim rozhodně patří! Jak jinak bych se pak měl vyrovnat s tím, že jsem k ní nepřímo přispěl? Navíc, nebudu-li bezprostředně u toho, až se to stane, můžu si ještě dobrejch pár minut dopřát ten luxus nevědomí, jako když rodiče dětem nakecaj, že jejich milovanej tarbík přes noc utekl z klícky a že je teď určitě někde na poli se svejma kámošema a cpou si společně bříška a nikdo nemá potřebu se v tý báchorce dál šťourat, protože přece vůbec nesmrdí a všechno je v cajku...
A mně přijde momentálně tenhle přístup více než sympatickej! Zvládnu si ho udržet až do chvíle, než vstoupím na efko.
***
“Haló? Je tu někdo?” provedu rychlej průzkum okolí.
Nikdo se nehlásí, z čehož usoudim, že ani zdejší směna

neodolala pokušení a účastní se námi svolaný schůze, nebo teď už spíš oficiálního puče - ale tim líp, aspoň se nemusím zdržovat okecáváním, potažmo “odstraňováním” případných překážek. A vzhledem k tomu, že čas je nejdražší komodita, zamířim rovnou k cele. Je to ta druhá zepředu, blíž k východu.
Klíč se ještě ani neotočí v zámku a já se přistihnu, že už se zas nablble culim jak idiot, ač by se jistě našla spousta důvodů, proč bych neměl, pořád je tu taky ten jeden hlavní, proč naopak ano, kterej je všechny přebije.
Klepání pro dnešek vynechávám a vtrhnu rovnou dovnitř, možná trochu zbrkle - když já si holt nemůžu pomoc! Hned za dveřma se málem přerazím o místního obyvatele kobky, kterej mi opět připraví nemalej šok na uvítanou, tak jako posledně. Tentokrát se ovšem neschovává zastlanej pod dekou, ale klečí na zemi, v rukou svůj né zas tak bílej plášť a pucuje s ním zuřivě podlahu. Což je nepochybně velice záslužná a důležitá činnost - kdo ví, kdy se tomu betonu naposledy věnovala potřebná péče, a ten rozdíl mezi špinavou a čistou šedí je přímo markantní! Připadám si proto téměř provinile, že ho musím vyrušit.
“Nerad otravuju, ale měli bysme pohnout, jestli tě chcem odsud dostat!”
Vyjukaně se na mě otočí, trochu připomíná zvířátko v noci u silnice, oslněný dálkovýma reflektorama, a teprve v tenhle okamžik mi dojde, že něco možná nebude tak úplně košér.
“Promiň, mám tu teď nějakou práci, mohl bys přijít později?” naprosto vážně pronese, a ještě než se vrhne zpátky k dílu, stihne mě vyděsit svým zjevem, pobledlou orosenou kůží a nepřítomnejma očima.
Bezvadný... Ještě toho trochu!
Zhluboka vydechnu, zkroušeně si zajedu rukama do vlasů a přemejšlim, co sakra s nim! Do místnosti se mezitím přikradou čtyři měkký tlapky a tiše obcházejí kolem.

“Nó, víš… ehm, jak bych ti to vysvětlil? Stala se taková věc - na základně právě probíhá něco jako vzpoura a my bysme se měli někam uklidit... a to jakože hned!” Zvláštní je, že ještě než to dořeknu, tak nějak tušim, že to bylo zcela zbytečný.
“Fajn, jenom to tu dodělám...” nevzrušeně pokračuje v monotónním drhnutí, a kéž by se to samý dalo říct i o mně!
“Že se s nim vůbec bavíš, normálně ho sbal a ať už jste pryč!” konstruktivně nadhodí modroočka, a když o tom tak uvažuju - proč vlastně ne, vždycky jsem to chtěl vyzkoušet! Asi po sto metrech přestane břemeno protestovat, a tak ho můžu postavit zpátky na nohy. Netváří se ani tak uraženě, jako spíš vyčerpaně, až to skoro vypadá, jako by táhnul on mě a né naopak.
“Potřebuješ pauzu?” Vydejchávam se a musim říct, že na to, jak působí křehce, se teda sakra pronese, představoval jsem si ho lehčího!
“Hmm, to teda nezní moc sexy! Představovala jsem si tě svalnatějšího...”
Hele, co kdybys šla radši hlídat chodbu?
“Kam to vůbec jdeme? Budou mě hledat...” Zdá se, že někomu ten čerstvej vzduch docela prospěl a začíná bejt aspoň trochu při smyslech. Dřív, než mu však stačím odpovědět, ozve se přidušenej zvuk několika výstřelů, kterej sice nepřichází z naší bezprostřední blízkosti, ale i tak určitě nemůže značit nic dobrýho, a jestli mi do teď bušilo srdce na plnej výkon, po týhle lekačce jede ještě o něco svižněji.
“No, původně jsem tě chtěl vzít k sobě, ale možná by se šiklo něco míň profláknutýho,” zamračeně přiznám a zvažuju co dál. Do laborky teď rozhodně jít nemůžeme, a i kdyby se nám třeba nějak povedlo propašovat ven, byla by to cesta bez zpáteční jízdenky a na takový rozhodnutí bych určitě neměl bejt sám...

“A co třeba knihovna? Je to jen kousek tady za rohem a nikdo tam nechodí,” navrhne, a ačkoliv ho lehce podezírám, jestli už se náhodou celej netřese na všechny ty zaprášený tituly, až si je bude moc hezky přerovnat podle data narození matky autora, beru to jako slušnej nápad a souhlasím.
***
Zalezeme si do kouta za ten nejvyšší regál, všude kolem nás jsou police obtěžkaný seriózní literaturou, na kterou ze stropu úsporně svítí pár vyšeptaných zářivek, jinak to tu ovšem jako v knihovně moc nevypadá. Je to spíš jen další neútulně studenej sklad, vybavenej třema židličkama z jídelny, alias “čítárnou”, jednou dávno nefunkční kopírkou a haldou krabic s neoznačenejma spisama, který sem zjevně někdo odložil bez úmyslu, se pro ně kdy vracet. Jako by tu na člověka odevšaď dejchala taková zapomenutá, skoro až tlející atmosféra, ale tak na schovku, myslim, že dobrý.
“Tys o tom fakt nic nevěděl?” pochybovačně se zeptám a nechce se mi tomu uvěřit. To už bych spíš bral, kdyby se přiznal a přestali jsme si furt všichni něco namlouvat.
Unaveně zakroutí hlavou a schovává si tvář do dlaní, brejle položený v klíně. Klára se na chvíli přestane olizovat - což je mimochodem dost nechutný, a výchovně po mně mrkne.
“Tak už ho nech, nevidíš, že má dost?”
No, právě že vidim...
A né, že bych už u něj nebyl zvyklej na ledacos, jenže teď je to prostě jiný. Nabídnu mu petku s vodou, kterou jsem si ráno prozíravě nacpal do vesty, abych nechcípnul žízní, až se budu vracet sám pěšmo na Betu, oba se napijeme a on se po tom osvěžení zadrhnutě rozmluví.
“Tvrdila mi, že prý jde o nějakou vysoce virulentní infekci, která se šíří vzduchem. Když jsme pak začali s pitvami, postupně přicházela s tím, že to napadá hlavně mozek a že možná objevila jistou souvislost mezi mírou poškození tkání

a hladinou některých neurotransmiterů, mělo to být předmětem jejího dalšího zkoumání...” Spíš než na obsah se soustředím na jeho tón a všimnu si, jak se z něj tentokrát zcela vytratily veškerý emoce, jako by už na všechno rezignoval, a zas mám jednou chuť poslat někomu pěknej pugét nebo spíš věnec!
“Já dostal za úkol hledat lék, a tak jsem se tím řídil, dělal si svou práci - a že jí nebylo málo... Neměl jsem důvod ani čas do něčeho šťourat. No, a zbytek už znáš,” stručně uzavře svou obhajobu a bez ohledu na to, jak ji přijmu, vypne a zírá do prázdna. Nejradši bych ho popadnul a pořádně s ním zatřás, ať se probere, akorát mam zároveň i strach, abych ho ještě víc nerozbil.
“Vždyť si vzpomeň, jak si prve reagoval ty. Taky tě to vzalo, nebo ne? Prostě mu dej chvilku, ať to stráví, a pak můžete pokračovat...” ozve se paní moderátorka, bez jejíchž rad už bychom asi dávno všichni přestali dejchat!
Ve výsledku to ale stejně dopadne tak, že jí dam za pravdu a radši se stáhnu zkontrolovat situaci ke dveřím, kde jsem aspoň něco platnej.
Od tý střelby je zatím klid, i když, kdo ví, jak to teď asi vypadá v některých méně zastrčených částech základny. Ještě bych tu pro jistotu hoďku, dvě vydržel a pak se možná vydám ven na průzkum. Samozřejmě taky záleží, jestli se do tý doby skrček zmátoří, nechtěl bych ho tu takhle nechávat samotnýho.
Vrátim se zpátky ke studijnímu kroužku a nahlásim jim svůj výhledovej plán pro případ, že by to snad někoho zajímalo. Klára už se opět naplno věnuje péči o srst a Erik buď nad něčim dumá, nebo je mimo, nebo možná obojí, každopádně tohle je asi ta nejnudnější vzpoura všech dob! Začínam vážně uvažovat, jestli si nenajdu něco ke čtení...
“Můžu se zeptat?” zeptá se, aniž by se nejdřív dozvěděl, jestli vůbec může.

“No, jasně! Povídej!” Každej krůček k normálu ve mně vzbuzuje mírný nadšení.
“Dobře. Předpokládejme tedy, že Faust i laborka už jsou definitivně ze hry...”
“Umm-hmm...”
“A žádná nákaza, alespoň v pravém slova smyslu, vlastně nikdy nebyla. Navíc ty jsi ještě k tomu imunní, takže si nemusíš dělat starosti...”
Napjatě čekám, co z něj asi vyleze.
“Proč tu pořád ještě jsi? Vždycky jsem měl za to, že to tu nenávidíš.”
A já měl zase vždycky za to, že on je ten chytřejší z nás!
“To jako vážně?!” otráveně se na něj ušklíbnu. “A stačí, když ti to řeknu, nebo budeš chtít pak rovnou i vykouřit?”
Jen tak tak ovládne svou tvář, a přestože je z něj furt cejtit ten zdeptanej nádech, hned má o něco zdravější barvu.
“Rád si ověřím fakta z vícero zdrojů...” Zamyšleně se podrbe na bradě a dělá, jakoby nic a já bych si fakt přál dát mu tolik ujištění, kolik jen snese, a završit tak celej ten náš strastiplnej epos a od teď už by všechno byl jen jeden velkej kýč, zalitej sluncem... Jenže nemůžu!
“No, a už jsi přemýšlel o nějakém místě, kam bysme pak mohli jít, až se to tu přežene? Říkal jsem si, ideálně něco se zahradou a dostatečně hlubokým sklepem... Ale, nechci si moc poroučet!” Sledovat jeho proměnu z trosky na energetickej gejzír plnej naděje mě ve stejným poměru těší i ničí a nebejt těch hypnoticky modrých očí mýho svědomí, co na mně tak těžce visí, až z toho tlačí uvnitř lebky, nejspíš bych se vysrabil.
“No víš, je tu ještě jedna taková věc...” A pak mu ji teda sdělim a najednou mám pocit, jako by ho nezabíjela ta nemoc, ale já sám. Vyslechne si mě, už má zase zpátky svůj předchozí otupělej výraz.
“Hádám, že tohle máš také od ní?” trefí se na první dobrou.

“Jo. Řekla mi to tu noc, co tě chytili,” potvrdím jeho podezření a on se tomu začne tlemit.
Jako, taky mám občas zvláštní smysl pro humor, to uznávám, i když asi né takovej… Klára nás jen zvědavě sleduje s nakloněnou hlavičkou na stranu.
“Promiň, ale tys jí na to fakt skočil?! To mi vysvětli! Nebo ti snad předložila nějaký, natolik pádný důkaz, žes úplně zapomněl, jaká je?”
A já chápu, co ho žere, i to, proč se jeho úvahy ubírají právě tímhle směrem, na druhou stranu on u toho rozhovoru nebyl, a taky vim, že první fází smutku je popírání, takže sorry!
“Ne, prostě jsem se na to jen zkusil kouknout z jejího pohledu, to je celý... Má o tebe strach a chce ti pomoc, to snad ještě poznám!”
“Pomoc? Tak určitě!” vyprskne. “Jediné, o co jí kdy šlo, je to sérum!”
“No, protože ho chtěla pro tebe!”
Následuje další salva smíchu, takovýho toho poctivě zahořklýho, kterej napoví, že jsem z jejich vzájemnýho vztahu zatím poznal tak maximálně špičku ledovce, a nejspíš bych měl bejt za to rád.
“Aha! No vidíš, a přitom to spíš vypadá, jako by se snažila vybudovat malou armádu, která by jim kryla zadek po tom, co se původní projekt tak úplně nepovedl...” A když to řekne takhle, nezní to jako totální blábol, přesto se ještě nevzdávám.
“Hele, já netušim, co přesně jste si vy dva udělali, ale i kdyby existovala jen jednoprocentní šance, že si to celý nevymyslela, vážně to chceš riskovat?”
A jakkoliv přesvědčivej se můj argument může zdát, on ho nezvažuje ani blbou vteřinu! “Copak jsi zešílel?! Ty mi tady nejdřív vyprávíš o tom jejich vynálezu, a jak mi celou dobu nepokrytě lhala, a zároveň bys po mně chtěl, ať jí

naservíruju další?! I kdyby ta šance byla stoprocentní! Prosím tě, už to neřeš!”
Vrávoravě se postaví k nejbližšímu regálu a hledá si nějakou záživnější náplň než je hádka se mnou. Sáhne po prvním svazku, co mu padne pod ruku, a otevře přebal: *Praktická mineralogie a její metody*, otočí několik úvodních listů a začte se. Vzhledem k tomu, že zrovna nejsem žádnej velkej fanda do trucování a do šutrů už vůbec ne, odmítám tohle jeho chování podporovat. Lísavě se k němu zezadu vetřu, abych ho objal, a on dělá klasický drahoty, rozptyluje mě a pokouší, takže si tý první čerstvý rudý kapky na straně sedum skoro ani nevšimnu. Brzy se k ní však připojí druhá a potom třetí a najednou to vypadá, že pro Erika už ta kniha vlastně není až tak poutavá, jak se ze začátku jevilo, rázně ji zaklapne a navzdory všem výpůjčním pravidlům zastrčí zpátky do police.
Neúspěšně se přede mnou schovává a drží se provinile za nos. “Je to jen absťák, už tři dny mi nedali léky... Nemáš kapesník?” pokouší se mě uklidnit a děsně vtipně u toho huhňá, akorát že tentokrát se nikdo z nás nesměje.
***
Nezaměnitelnej pytlovitej spacák s překvapením uvnitř spatřím už z dálky. Nejspíš ho tu takhle schválně naaranžovali - pro výstrahu, ačkoliv stejnou funkci jistě plní i ten přísnej týpek se samopalem, zaparkovanej před proskleným vstupem, kterej když mě zaznamená, tak sice přitiskne prsty k bouchačce o něco pevněji, ale jelikož nestřílí, tipuju, že bude z těch rozumnějších.
“Zdravím!” Pro jistotu moc nemávam, nechci ho zbytečně dráždit nějakýma prudkýma pohybama. “Přicházim v míru, můžu dál?”
Zvědavě pokynu směrem k šoupačkám označeným velkým písmenem hned ze začátku abecedy, po jejichž pravý straně, zhruba tak ve výši ramen, přibyla na stěně nová

ozdoba - rozprsknutá kytka stejného odstínu i konzistence jako tři kapky na straně sedum. Hlídač s odpovědí zrovna nespěchá, tudíž to prubnu s jinou zahřívací otázkou.
“Kdo byl ten šťastlivec?” Čumím na černej vak, aby bylo zřejmý, na co narážim.
“Ten, co tu dělal přede mnou,” suše mě poinformuje, a zatímco se těžce vyrovnávám s tragickým odchodem mého oblíbeného vrátného s VIP seznamem - hanba, že jsme se nestihli ani řádně rozloučit, jeho nástupce nepřímo zformuluje odpověď na dotaz číslo jedna.
“Klidně se nechal odstřelit, jen aby se ty kurvy stihly zamknout vevnitř!”
Tomu teda řikam pracovní nasazení! Chvilku mi trvá, než si mozek přežvejká plnej význam tohoto sdělení.
“Že je to baví, co?” s předstíraným nadhledem pronesu a jenom se naivně modlim, aby tahle nová skutečnost příliš nezasáhla do našich budoucích plánů.
“To asi záleží, jak koho. Třeba já s tim problém fakt nemam, jednou přece musej vylézt!” Zašklebí se, aby mi dal zřetelně najevo, jak moc těma zabedněncema z laborky opovrhuje a nepřeje jim nic pěkného!
A já nepochybuju, že by měl jistě stejnej názor i na Erika, kterýmu jsem mimochodem slíbil, že se co nejdřív vrátim, akorát teda bohužel bez jeho pilulí, jak to tak vypadá, a právě z těchto dvou důvodů nemám potřebu v naší konverzaci s panem bouchačem nadále pokračovat.
“No jo no, tak snad se brzy dočkáš!” ve vší zdvořilosti mu popřeju a otáčim to zpátky k výchozímu stanovišti.
“Pochybuju...” Otráveně si povzdechne, každej holt máme svůj boj. Hodím po něm poslední soucitnej škleb a odcházím.
“Vyřídil bys kdyžtak Zrzounovi, ať na mě hlavně nezapomenou s tim střídáním?” Docela mě svou prosbou zaskočí. “Pokud tam teda jdeš?”

A vrhne na mě vrcholně podezíravej pohled, jako by něco tušil, jako by si v duchu sám pro sebe říkal: “*Jestli ty mi náhodou tak trochu nekecáš, frajere!”* I když, možná se mi to jen zdá... Každopádně mu to odsouhlasim, tím se nikdy nic nezkazí, a koukam odsud kvapem vypadnout.
“Počkej, vole! Stůj! Na Béčko přece musíš tudy!” Ukazuje opačným směrem. A když už jsem teda na tom průzkumu, udělam si ještě jednu zastávku.
***
Další nehybnej kokon míjím cestou na velín, ovšem víc než nějaká mrtvola mě zaujme ten neskutečnej bordel všude okolo - jako by se tudy prohnalo stádo volů, akorát bez toho 'jako by'. Podlahu zasněžily stovky rozházených papírů, který sem tam pro ozvláštnění doplňuje nějakej ten kousek nalámaný židle či jinýho nábytku ze zasedačky, a jak se tak blížim k šéfíkovo bývalý pracovně, čím dál tím intenzivněji ke mně promlouvá umělecké dílo na dveřích - freska zpodobňující prase, doplněná shodným titulkem, protože ono nakreslit prase a pak k tomu napsat třeba *PÍČA*, to by bylo sakra matoucí, a to prostě nechceš!
Zaraduju se, když z kanclu zaslechnu dva tlumený známý hlasy, jakmile však vstoupím mezi ně, do oka hurikánu, už to zas taková sranda neni.
“A heleme se, kdo to přišel? Pan zrádce je tu!” neodpustí si Standa, na hlavě Faustovu sváteční čepici s frčkama kšiltem dozadu.
“Co sem lezeš?! Ty seš ještě tady?!” přivítá mě kapitán Kyseláprdel, zatímco systematicky bloumá prostorem, jako by něco hledal. Destruktivní renovace se nevyhla ani velínu a zdá se, že jediná věc v místnosti, která zůstala na svém původním místě, je obří sekretář, a to jen díky jeho nezanedbatelný váze.
“Tak co je novýho? Můžu nějak pomoc?” opatrně začnu s vyzvídací taktikou.

“Nestarej se, jo?” dává mi sežrat mou nepřítomnost v posledních, očividně stěžejních hodinách revoluce a já se mu nemůžu divit, na druhou stranu žádnou bratrskou přísahu až za hrob jsem mu taky nepodepsal, pokud vim, takže se odmítám nechat zbytečně ponižovat!
“Fajn, tak kdybyste se rozmysleli...” Dojde mi, že vlastně nesmím prozradit přesnou polohu naší schovky. “Budu někde tady kolem.”
Načež zariskuju a předstírám, že teda odcházim, když mě nikdo nepotřebuje. Matně si vybavuju, že jsem měl možná i něco vyřídit, ačkoliv trapný by spíš bylo, kdyby se nechytli, protože to už bych byl fakt nahranej...
“Čekej! Ty seš teda dobrej! Kdo ti řekl, že můžeš někam jít?” zaháčkuje se aspoň Standa. “Přišli jsme kvůli tobě o laborku - bejt tebou, tak už vymejšlim, jak nám to vynahradíš!”
Zamračeně se na něj obořim. “Jak jako kvůli mně? Vždyť já tam ani nebyl!”
“No právě!” Ještě víc ho utvrdim v jeho přesvědčení a vlastně mi to celkem i lichotí. Ono teda těžko říct, zda bych byl vůbec schopnej nějak tu prekérní situaci zvrátit, ačkoliv je hezký vědět, že si to myslí.
“Tak sorry no, nenapadlo by mě, že vám budu tak chybět...” Periferně si všimnu pihatce, jak nad mým velkorysým přijetím viny mrzutě zakroutí hlavou, ale pro jistotu se nevyjadřuje.
“Kašlu ti na nějaký výmluvy! Radši mi poraď, jak si mam teď asi podat tu ukňučenou krysu?! Když se nám tam zacvakli jak do trezoru!” Faust mu zjevně k nakrmení démona pomsty nestačil, což vlastně chápu, taky bych měl mezi výše zmíněnými jisté adepty...
“Já bych se teda spíš obával, co bude, až nám odpojí šťávu...” přidá se k debatě Zrzoun a navzdory svý pesimistický poznámce nevzrušeně listuje nějakýma lejstrama, co právě vylovil z toho salátu na zemi.

“Počkej, a my jako nemáme přístup k ovládacím panelům a tak? To je trochu blbost, ne?!” probere se pan mstitel do nepříjemný reality a myslí taky chvilku na něco jinýho, než je plánování vendety a módních doplňků.
“No, to sice máme, ale né k hlavnímu generátoru, tam se dostanou jen oni, takže...” nedokončí větu, až natolik ho totiž zaujme nějaká informace v těch papírech. “Navíc, podle týhletý zprávy by prej měli mít na skladě necelý dva tisíce litrů nitrožilní výživy,” podělí se s náma o tvrdý data a já si při tý příležitosti vybavím ještě i ten druhej seznam, co mi s ním onehdá doktorka mávala před ksichtem, zahrnující doslova dechberoucí výčet návykových látek, a najednou si nedokážu představit jedinej důvod, proč bych, bejt právě teď na jejich místě, měl vůbec potřebu opouštět sektor!
“A to je jako hodně nebo málo? Dva tisíce děleno třema... jaká je vlastně denní dávka?” Sundá si hučku a snaží se rozlousknout početní úlohu, jak dlouho asi vydrží odpůrci novejch pořádků na tekutý mňamce.
“Nebo by se mohli třeba napíchnout na náš filtrační systém a poslat nám sem trochu nějakýho toho svinstva... když tak tady máš menu, jenom pro inspiraci.” Mrskne otevřenou složkou o stůl a vrátí se k původní činnosti - zádumčivýmu prohledávání kancelářských sutin. Standa přestane počítat a nasadí ukřivděnej tón manželky po čtyřiceti letech.
“Tak já ti nevim, ale někdo mi tady sliboval celou základnu a spravedlnost pro všechny, a zatim to vypadá, že nakonec stejně skončíme v tom kanále...” oprávněně se rozhořčuje, k dokonalosti už mu chybí jen natáčky a křečový žíly. “Takhle ti tu nezůstanou ani ty zoufalci, co zbyli!”
Zrzoun už má toho jeho pražení právě dost a neuroticky vytahuje krabku. “Řekni mi něco, co nevim!”
A mě by třeba ještě zajímalo, kolik stráží má momentálně přiděleno na bráně, jestli vůbec nějaký, jinak už vim snad úplně všechno...

V tom se ovšem rozezní telefon a rozhádaná nálada je rázem pryč! Všichni tři se opět semkneme do jediného týmu s cílem najít křičící sluchátko. Čím dýl zvonění trvá, tím je to víc stresující, zároveň však s každým dalším tónem zmenšujeme okruh našeho pátrání a zhruba tak na desátý až jedenáctý pípnutí konečně zaskórujeme, když se mi povede najít zapadlej přístroj pod převráceným šupletem. Zvednu ho a koukám na displej, kde ale nesvítí ničí jméno, stojí tam jen: "*Interní linka*"a možná právě proto, že si nepřipadám jako ta nejzainteresovanější osoba, přenechávám hovor raději Zrzounovi.
"Halo?" originálně se představí. "Ano... Cože? Jo, je tady..." Vrhne po mě skoro až žárlivej pohled a vrací mi do ruky sluchátko.
***
"Čemu jsi nerozuměl - prostě ne!" Naštvaně vystřelím nejkratším směrem ven z místnosti.
"A o tom jako rozhodneš ty sám?" Blokuje mi přístup ke dveřím vlastním tělem. "My ostatní to teda máme rovnou zabalit a vzdát se, takhle to chceš?!" Je vážně neodbytnej!
"Nechápu, co vůbec řešíme? Vždyť se ta kráva právě totálně odkopala! Přiveďte jí synáčka před laborku, namiřte mu pistolí k hlavě a je po problému!" přifaří se Standa s poněkud nezasvěceným návrhem na řešení naší situace a my se na něj oba nevrle otočíme, dokud zas nezacouvá zpátky do tý svý klaunský bubliny a nedrží hubu!
Zrzoun pak odněkud vyštrachá empatickou masku pro zvláštní příležitosti, nasadí si ji a promluví ke mně jako lékař k pacientovi na psychiatrickým oddělení, aby mi klidně a věcně vysvětlil, že má samozřejmě v první řadě na srdci mý blaho, akorát ho taky zároveň už pěkně vysírá, jak neustále koušu ostatní chovance a kazím tím dobrou pověst ústavu!
"Vim, že to asi nebudeš chtít ode mě slyšet, ale nejsme zrovna v situaci, kdy bysme si mohli vybírat," sdělí mi svůj

zbytečnej dojem, kterej mě stejně nepřesvědčí změnit názor. “Nebo ty snad myslíš, že by mu chtěla nějak ublížit?” Naprosto totiž nepochopil podstatu věci a mně je fakt nepříjemný se tu s nim o tom sáhodlouze vybavovat, hlavně když poznam, že už se vlastně rozhodnul.
“Je úplně jedno, co si myslim! Najdi si jinej způsob! Já odcházim!” A jak řeknu, tak taky udělám, jenom s tím drobným rozdílem, že mi furt někdo odmítá uhnout z cesty!
“Opravdu je tohle nutný?!” zkoušim to naposledy po dobrym, než vytáhnu Faustovu bouchačku. Co na tom, že se mi třepou pracky a zvedá sám ze sebe kufr? Neměl jsem sem vůbec lézt!
“Bacha, ať si nevystřelíš voko, vole!” pronese kysele a konečně se stáhne. Standa naopak vypadá, že by mi nejradši skočil po krku, ale strach mu v tom zabrání. Pozadu se odporoučim ven na chodbu, zbraň neustále tasenou před sebou. Jak se mi ty dva vyčítavý ksichty postupně vzdalujou, cejtim, že to není jen fyzicky, ale nechci tomu teď podléhat, musim se seknout! A pak už jsem tak daleko, že prostě vyběhnu a nechávám je oba za sebou.
***
“Slíbilas mi, že ho pohlídáš! Slíbilas to!” nepříčetně na ni křičím, v ruce vzkaz, klepu se. Klára smutně sedí naproti nějaký otevřený knize a neodvažuje se mi kouknout do očí. Rychle s nima přelítnu nalistovanou dvoustranou, jenže pak se mi stejně stočí zpátky k tomu kusu papíru - nedokážu se teď na nic jinýho soustředit!
“*Proč jsi mi to kurva udělal?! Proč?!”* Třeští mi pořád dokola v hlavě a čím dýl se to snažim vstřebat, tím horší a nepochopitelnější to pro mě je!
Občas se dostanu až do stavu, kdy mi současnost přestává připadat jako realita a řeknu si: “*Ne, to přece nejde, buď v klidu, nic takovýho se prostě nestalo!”* A možná tak na dvě, tři vteřiny tomu skutečně propadnu, dokud si opět nepřečtu

těch pár řádků a celej proces nespustí nanovo.
Nechci, aby sis mě pamatoval tak jako já jeho.
Prosím, nesnaž se mě najít a nezlob se! E.
Přehrávám si slova jeho hlasem a představuju si, jak je píše. Tvářil se u toho aspoň trochu zdrceně, nebo zvítězila chladná racionalita? Styl písma by sice naznačoval, že se mu třásly prsty, ačkoliv to mohl stejně tak způsobit i ten jeho slavnej "absťák" nebo prostě to, že měl na spěch.
Napadlo ho vůbec, jak mi asi bude, až se sem vrátim, do prázdný místnosti, jak budu vyvádět, všude ho hledat, než mi to dojde? A pak si přečtu ty jeho dvě pitomý věty... a?! Že si dal ale záležet!
Anebo jsem si snad měl všechny ty věčný narážky a pochybnosti zkrátka rovnou vyhodnotit jinak? Třeba se mě chtěl zbavit už dávno? Co já vim...
Zbyly jen domněnky. Hnusný a bolestivý vtíravý myšlenky, kvůli kterým bych to tu nejradši celý rozflákal, i když by to bylo jak flusanec v moři, a možná bych měl začít spíš u sebe...
A možná by se našel ještě někdo, kdo si to zaslouží víc!
***
Tentokrát už na mě s tou bouchačku trčí hned od zatáčky - pověstná informační síť Bety holt jede furt stejně spolehlivě, tak jako dřív, bez ohledu na režim, počet jejích uživatelů i fáze měsíce.
"Stuj! Slyšíš mě?! Nebo to zmáčknu – já tě varuju!"
Beru na vědomí všechna rizika a nezastavitelně se ženu kupředu.
Hlídač něco hlasitě zanadává a pak to teda zmáčkne, přesně jak slíbil, nečekal jsem ani nic jinýho.
Já můžu! oznámí Netvor a sepne zelenou extázi.
A já můžu taky! Už zase lítám, né jenom belhám, dostal jsem zpátky veškerej svůj pohon i ničemnej arzenál a je to fakt kurevská nádhera! Konečně doma!

Dramatické osvětlení, hra svalů a lechtání kulek - ne tohle nemám z popisky pornáče, jen to totiž právě teď žiju! Což naopak ten maník už dlouho nebude, pokud mi okamžitě neuhne stranou, ale jeho volba...
Tak uvidíme, jak moc nedobytnej je ten váš trezor!
Vytasím bourací kladiva a střídavě s nima tepu do dveří. Posledně mi takhle stačilo pár vteřin a reklamní billboard neměl nejmenší šanci - asi tak jako náš vztah s Erikem...
Příští rána dopadne ještě dvakrát tak tvrdě!
Na skle se ovšem zatím nerýsuje ani jediná rýha, bude to nejspíš jiná liga, podobně jako ten automat na sladkosti v bazaru, co musel nakonec místo mě prolomit Zrzoun - mimochodem další člověk, kterýho jsem zradil pro změnu já sám. A kvůli čemu?!
Dávám pěstem na chvilku pauzu a pokračuju nohama. Aspoň že ten tragéd už přestal střílet! Né že bych snad pociťoval nějakej odliv sil, bylo to spíš dost otravný - jak by se dala vystihnout i většina času, co jsem tu strávil, zalezlej pod zemí, v zajetí dojmů, že snad někoho potřebuju.
Zdá se mi to, nebo je támhle malá prasklinka? Že-by?
Zamžourám a zklamaně zjišťuju, že jo - zdá.
Ale nevadí, na nějaký to zklamání jsem přece už zvyklej. Důležitý je vytrvat, nebo se to tak aspoň většinou říká. Vždyť co? Maximálně ze sebe člověk udělá totálního čůráka - a takovejch už bylo...
A zatímco si vybíjím všechny svý potlačovaný i nepotlačovaný sračky o šoupačky od nejbezpečnějšího a zjevně také mutantu-nejodolnějšího sektoru na základně, srocuje se z obou jejich stran malej hlouček diváků.
S každým dalším neúspěšným pokusem se mi rozjasňuje v palici a začínám si uvědomovat stupiditu a trapnost svýho chování, posledních několik úderů pak už dopadá jen ze setrvačnosti, démonický bzučení Lampyris v uších odeznívá a mě nekompromisně ochromí prozření, že i kdybych se

nakrásně desetkrát probourал dovnitř a všechny je tam zardousil a vykostil, stejně tím na věci nic nezměním, protože on bude pořád pryč a já tady.
Vypnutě civím do skleněný bariéry na svůj unavenej ksicht, trochu mě pálej oči, a když si je protřu a zamrkám, zaostřím na opačný straně tři postavy v bílém - jistěže si nemohli nechat ujít můj zoufalej výstup.
V čele skupiny nestojí nikdo jinej než doktorka Suchá, naškrobenej obličej a založený paže, přesto mi na tom jejím klasickým odměřeně-přinasraným šklebu něco nesedí, a je to ten samej utýranej pohled, kterej mám i já.
Vytáhnu z kapsy papírek a přilepim jí ho na dveře jako do výlohy, ať se taky trochu pokochá. Lydia ujde pár statečných kroku vpřed, nakloní se a zmobilizuje kompletní vrásečnou soustavu, aby si s našpulenou pusou přelouskala Erikův vzkaz. Docela pech, že je tak stručnej, bejt ještě o řádek delší, obávám se, že by jí asi vypadly bulvy z důlků. Což taky vzápětí přesně tak vypadá, když se nejdřív prudce popadne za hlavu, načež malátně zamíří dolů k zemi.
Vlastík se ji, jakožto nejvěrnější rytíř ve zbroji, samozřejmě okamžitě vrhá křísit a mně se za zády ozývá nejeden překvapenej výkřik.
Jedinej, kdo zatím nebyl schopen vygenerovat jakoukoliv reakci na tuto jistě nečekanou událost, je Mlčoch, kterej jen tiše čpí opodál a možná si, přesně jako já před chvilkou v knihovně, odmítá připustit nepříjemnou skutečnost a je prostě v šoku. Když se pak ale naše oči náhodou na okamžik střetnou, poznám, že je mu to jednoduše šumák.
Váhám, jestli ho za to odsoudit či spíš obdivovat, dřív než ovšem stihnu vynýst rozsudek, přistane mu v týlu hasičák! A i když vim, že přes ty tvrzený skla nemůže bejt slyšet ani hovno, přísahal bych, že mi z toho křupnutí přejede mráz po zádech.
“A do prdele - to má bejt zas co?! Neni to Honza? Je to on!”

zní hlasy z naší strany. “Jen jim dej, Honzo! Zab je, zmasti ty svině!” někdo ho nadšeně povzbuzuje.
Knírač, kterej se sotva vleče, však vypadá, že tímhle bezpochyby brilantním úderem zároveň také skončil, s námahou obchází netečný tělo a přísně něco sděluje Vlastovi. Ten se, naštěstí celkem rozumně, rozhodne dát přednost svému i doktorčinu zdraví a nestaví se odhodlanému hrdinovi s plechovou bombou v ruce na odpor. Mrožnatec vyčerpaně otírá pot z čela, sklání se nad nehybnou obětí, aby ji prošacoval plášť, a pak už to jen krátce pípne.
***
Loudám se skrz nádražní vestibul, v náručí naloženej štos přepravek se zásobama, tak akorát vysokej, že přes něj člověk ještě něco vidí, a né zas tak těžkej, aby musel pospíchat. Přesvědčim se, zda nehrozí, že se mi v nejbližších metrech připlete něco pod nohy a potom se kochám pohledem vzhůru na vnitřek střechy. Ohořelý, či místama zcela chybějící panely, chaoticky nasázený do odhalený kovový klentby, tvoří dohromady s prosvítajícím šedavým nebem zajímavou mozaiku, která by se sice mohla zdát někomu ošklivá a zpustlá, ale stejně tak je i krásná, svým vlastním dekadentním způsobem, ostatně tak jako všechno v tomhle pokřiveným světě.
“A víš ty, co si myslim, Lexí?” Nebyla by to slečna otravka, aby mi nenarušila každou klidnou chvilku.
“Myslim, že ti ty tři tejdny fakt prospěly! Jakože Fakt!”
Obracím oči vsloup a potom zpět na cestu před sebou a oklepávám si nabalený boty od bahna, ať nejsem za burana. Brzy se dostanu pod úhly kamer a vzhledem k tomu, že netušim, jak to tu teď chodí s přijímáním návštěv, měl bych se připravit na ledacos a upravenej zevnějšek nikdy neuškodí.

“Vždyť se na sebe podívej, úplně novej člověk! A dokonce neseš i dárek! To přece musej ocenit!” dodává mi jistotu, tak jako vždycky, a já si toho tradičně bručounsky nehledim. Když jsem se včera toulal kousek odsud, nejdřív by mě ani nenapadlo, že bych se snad chtěl vracet, vlastně si tím nejsem jistej až do teď. Pak jsem ale narazil na jednu takovou zapadlou pidi-večerku a měl jsem fakt štěstí, že jsem to neřízený přejídání, co následovalo, vůbec přežil, načež mi došlo, že takovej kopec jídla nemůžu nikdy zvládnout sám zdolat, zároveň mi taky připadlo dost škoda, ho tam jenom tak nechat, takže jsem se ráno po snídani s tím zbytkem prostě sbalil a zamířil sem, že to prubnu.
“A taky už ses nemohl dočkat všech těch nových drbů, jen se přiznej!” Nachytá mě, jak se ušklíbnu, což jí jako odpověď musí stačit, nejen proto, že zrovna nemám škorpící náladu, ale taky proto že nastal čas, aby zmizla. Dojdu až k bráně, odložim náklad a přemejšlim, jak se vlastně s obyvateli uvnitř spojit, protože klepat na několikatunový trezorový vrata mi nedává moc smysl, měli by si sem dát nějakej zvonek. Automaticky mi začnou naskakovat nejtrapnější vyzváněcí melodie a představuju si, která z nich by asi na tuhle dříve ultragumáckou a megatajnou základnu pasovala nejlíp.
V tom se však dveře na škvíru opatrně pootevřou, za nima neznámej oplácanej kluk v civilních hadrech, tak kolem dvacítky - nepochybně nováček - a nedůvěřivě si mě prohlíží.
“Účel cesty?” vyhrkne a zdá se, že ho víc než můj hnusnej zelenej ksicht zaujaly ty bedny se žrádlem.
“Přinesl jsem nějaký zásoby a rád bych se taky pozdravil s pár lidma, kdyby to šlo...” Snažim se tvářit co nejvíc neškodně, ačkoliv jsem přesvědčenej, že to má asi podobnej efekt, jako když navlíkneš hrocha do podvlíkaček.

“No, hele, já nevim kámo... Promiň, že se tak blbě ptam, ale nejseš ty náhodou nějakej... nemocnej? Máme tu totiž jistý pravidla...” Ne, tak beru zpět, můj neobvyklej zjev taktéž neunikl jeho pozornosti.
Pobaveně zakroutim hlavou, čímž ho samozřejmě nijak nepřesvědčim, naštěstí mě hned napadne lepší řešení.
“Klidně se na mě zeptej Zrzouna - ten bude určitě vědět, co jsem zač!” navrhnu a jemu to krátce zašrotuje, potom se na mě opět důkladně zadívá a najednou se ty jeho buclatý tvářičky celý rozzáří.
“Počkej! Že ty seš ten mutant - že jo? Zelenáč! Seš to ty!” směje se na mě, jako bychom byli starý známí, a ač mi zrovna neni zřejmý, za co že jsem si vysloužil takovou popularitu, byl bych hloupej se tomu bránit.
“Jo jo, tos trefil! Tak můžu teda dál?” Schejbnu se pro přepravky a už mi začíná bejt trochu kosa, nemluvě o tom, jak jsem nervní.
“Jasně, proč jsi to neřekl hned, vítej! Zdržíš se dlouho? Hodně jsem o tobě slyšel!” Uvědomim si, že jsem teď asi slavnej nebo co, jakkoliv mi to připadá nepravděpodobný a divný.
“Ukaž, se s tim netahej, já pak pro to někoho pošlu!” Sebere mi břímě z rukou, ani se neptá. “Normálně bych tě doprovodil, ale dneska jsem tu sám a musim hlídat...” zklamaně se mi omlouvá a já se najednou cejtim jako veleváženej host nějakýho pětihvězdičkovýho hotelu, už si ani nedokážu vybavit, kdy se o mě naposledy někdo takhle staral, a nejspíš se budu opakovat, ale tohle je fakt bizár!
“V pohodě, já už si nějak poradim, dík!” zazubim se na něj, abych dal aspoň najevo, že si svejch fanoušků vážim.
Chlapec se šťastně vyhřívá v mé přízni, a tak ho pro jistotu v nejlepším opouštím, než to začne bejt úchylný.
On pak za mnou ještě z dálky volá:
“Nahlásim tě dolů na velín, ať tě čekají!”

Ukážu mu palec vzhůru a mířim ke schodům.
“Jo, a vem si výtah, už je spravenej!” Nestačim žasnout...
***
Mé putování říší divů pokračuje i v podzemní části komplexu, nedokážu přímo určit, zda je to těma jasnějšíma světlama, celkovou uklizeností dříve zanedbanejch prostor nebo zkrátka tím, že jsem tu už tak dlouho nebyl a začínam bejt trochu sentimentální, každopádně rozdíl je to určitě velikej! Když se na mě navíc ještě z protější chodby vyřítí skupina malejch rozjívenejch smradů, doslova ztratim dech a to, že mezi nima zahlídnu i tu otravnou holku z metra, je pak už jen sladká třešinka na dortu. Taky si mě všimne, stydlivě sklopí zrak, spořádaně se vyhneme v úzkym prostoru, načež proběhne s jekotem dál za ostatníma děckama a já na ni jen konsternovaně zírám a nechápu, že se vůbec mohlo něco takovýho v tak krátký době podařit! Transformace Bety v mateřskou školu bude hned po setkání s mým prvním obdivovatelem rozhodně ta nejvíc nejneuvěřitelnější věc, co se mi kdy stala!
Zastavím asi metr před kanceláří s prasečí freskou a zamyšleně hledím na pozůstatky skvostného díla, které někdo přetřel několika nánosy barvy. Obrysy jsou sice stále patrný, ale nevědět, že tam jsou, možná bych si jich ani nevšimnul. Kéž by se dal podobnej postup aplikovat i do praktickýho života, taky bych snesl nějakej ten novej nátěr, obzvlášť poté, co jsem tu posledně předváděl... Pravda je, že jsme se nerozešli přímo ve zlym a dost tomu určitě pomohla i ta laborka, ačkoliv žádná superpřátelská atmosféra taky zrovna nepanovala, a možná právě proto mi teď tak dlouho trvá najít odvahu, abych zaklepal. Nakonec pomůže, když si představim toho kluka ze shora, co ke mně vzhlíží a má mě téměř za boha, a řeknu si, jak by bylo asi trapný, kdyby mě tu teď takhle načapal...
“Vstupte!” ozve se zevnitř a překvapivě to neni ani Zrzoun

ani Standa, kdo mě přivítá v prostředí nově zrekonstruovaného velína.
“Nazdar mladej! Už jsem se bál, že mi zas prohraješ sázku! Rád tě vidim, sedej!” A zatímco beru místo na příhodný židličce a trochu se podivuju, co tu Knír vlastně dělá, vyloví z útrob sekretáře broušenou sklenici, která nějakým zázrakem přežila všechny útrapy, poctivě ji naplní a já dostávám takový deja-vu, až se mi z toho kroutěj tkaničky u bot! Starostlivě se na něj zamračim, když do sebe tu lampu žíznivě kopne, ale on si z toho nic nedělá a nalejvá si hned další.
“Co jako? Musim taky využít příležitost! Myslíš, že se se mnou ten zrzavej hajzl někdy podělí?”
Po takovým vysvětlení už si nedovolím namítat ani slovo.
“No, ale co ty? Povídej! Kdes celou tu dobu byl? Jak je to dlouho - měsíc?” Dřepne si naproti za stůl, požitkářsky usrkává pití jako nějakej lord na svým panství u krbu a mně se do žádnýho vyprávění zrovna dvakrát nechce.
“Ale tak normálně, znáš to...” Okamžitě z jeho výrazu pochopím, že takhle teda ne! Knírač se rozhodně nenechá odbýt, a jestli s ním chci vyměňovat nějaký klepy, budu muset taky něco přihodit.
Nešťastně se nadechnu a pak teda spustim.
“Nejdřív jsem asi tak tejden, tejden a půl prolejzal všechny takový ty místa ve městě, jako jsou knihovny, muzea, nemocnice, víš co... Pořád jsem si tak nějak naivně říkal, co kdyby...” Soucitně se na mě ušklíbne a musí si myslet, jakej jsem ubožák, i já si to myslim. “No, a když mě to pak přestalo bavit, vzal jsem to pro změnu zas chvíli přes metro, stavil se u nás doma - to bylo taky zážívný! Jednou jsem se dokonce zkoušel i zabít...”
Nedobrovolně vyprskne malej doušek obsahu zpátky do sklenice. “Ale ve výsledku to bylo úplně k hovnu - nevim, co jsem čekal.” Tyhlety věci mi zkrátka nikdy nešly, a to jsem

ani nemusel bejt nesmrtelnej… “No, a ten poslední tejden, to už jsem se spíš jenom tak poflakoval, jedl hodně čokolády, bilancoval...” Rozhodim rukama, jakože už mě nic zásadního nenapadá a docela bych uvítal, kdyby teď mluvil zase on.
Knírač obratně zamaskuje svý zděšení za jedno uznalý “Páni!”, následovaný nezbytnou pauzou na posilnění alkoholovým sérem. “To teda musel bejt vejlet!” dodá a dopije. A já se snažim rychle přijít s něčím, čím bych přebyl tu pachuť, ať nejsem za úplnýho tragéda.
“Teda ale koukal jsem, jak jste tu s tím pohli! Sotva překročim práh a tady je to najednou samej luxus!” s trochou nadsázky vyslovím svou pochvalu.
“To víš, však nám taky prudce stoupla úroveň, hned cos vypadnul! Šlo to skoro samo!” Zasmějeme se tomu a pan násoska už je opět zpátky ve formě. “A to teprv počkej, až ochutnáš tu novou kuchařku! Teda, jako její jídlo…” Vtipně se přeřekne, až to skoro vypadá, jako by se nám tu někdo zamiloval! “Skvělá ženská! Fakt - doporučuju!”
A já nevim proč, ale představa prskavce, jak se chystá na rande, mi přijde velice zábavná a nedokážu se jí jenom tak pustit. “Doufám, že mě pak pozvete na svatbu?” rejpnu si a jeho od chlastu zarudlej ksicht je rázem o něco vybarvenější, radši to honem zakecá.
“Jinak, hezoun a Zrzoun - kdyby tě to teda zajímalo, tak ty jsou teď pořád v jednom kole někde venku. Řeší přesuny lidí, zásobování... Jsou prostě děsně důležitý, někdy až moc! Ale ode mě to nemáš, jasný?”
Spiklenecky přikývnu. “Tak to je asi nebudu mít šanci vidět?” A docela mě to zamrzí, ač jim ten úspěch samozřejmě přeju.
“Záleží, jak moc spěcháš? Ale měli by se vracet někdy k večeru,” nadhodí a vzhledem k tomu, že sám netušim, jak dlouho se vlastně hodlám zdržet, nechci nic slibovat.
“No, a probírali jste spolu ještě nějak ten Murmur?”

zabrousim k ožehavějšímu tématu. On jenom sklesle zavrtí hlavou, sáhne po flašce, a tak ho v tom nechci dál koupat. Stejně mi už přijde trochu zbytečný neustále tady nad něčim spekulovat. Co bylo, nikdo nezmění, udělal bych to jako s tím nátěrem - tlustou bílou vrstvu a čau! I proto mě celkem zaskočí, když se pak Knírač sám od sebe rozmluví.
“Obrátili jsme laborku vzhůru nohama, znovu vyresetovali celej systém, jenže ten krám prostě furt jede jak na volnoběh, nedá se s tim nic udělat! Jedině to snad nějak sestřelit...” Bezradně pokrčí rameny a je znát, jak moc ho to štve. S tímhle mu bohužel asi nepomůžu.
“Ale tak, pořád lepší, než to bylo, ne?” plácnu, abych ho povzbudil, až pozdě si uvědomím, že jsem měl možná radši držet hubu.
“Jo, měli jste pravdu... Uznávám!” Hrdě se tomu postaví jako mrož. “Akorát s tim Faustem se vám to nějak zvrtlo, ale za to ty nemůžeš.”
A když už jsme teda v tom patlání se v minulosti, taky bych si potřeboval něco ujasnit. “Co vlastně doktorka, žije?”
“Dobře, že se ptáš, nechtěl jsem o tom sám začínat...” zaváhá a trochu mě napíná, nebo spíš posuzuje, jestli jsem vůbec zralej slyšet pravdu - to už tady dlouho nebylo! “Před nějakou dobou se po tobě sháněla. Snažili jsme se jí vysvětlit, že tu nejseš, jenže znáš to?”
A já se přistihnu, že bych asi mnohem snáz akceptoval tu druhou odpověď, takovou tu mírně morbidnější, řekněme... Ačkoliv, mohl jsem tušit, že ona se z toho určitě nějak vyhrabe, to tak už většinou bejvá - spravedlnost zkrátka neexistuje!
“Nikdo vlastně pořádně neví, co s ní,” pokračuje. “Zavřeli jsme ji zatim na efko. Vlasta, ten se aspoň snaží bejt užitečnej, ale ona?” Obkrouží si prstem kolečko u hlavy a zapíská. “Prostě jí hráblo. Teda, né že by nebyla dost máklá už před tim... Měl jsi vidět, co všechno jsme našli

v laborce, to bys nevěřil!” A tentokrát bych si možná dovolil oponovat. “I když, úplně nejlepší asi bylo, když jsem tam prve tak ležel a poslouchal je, jak se mezi sebou dohadujou, jestli už jsem dost odepsanej na to, aby mě mohli “zapojit do výzkumu” - parádní pocit!” Sarkasticky se ušklíbne a mně dá docela práci nevstupovat znovu do tý řeky nenávisti, ze který jsem se sotva, napůl utopenej, vyhrabal a kam mě má temná část pořád tak zaslepeně táhne.
“Jedno se jí ale musí nechat - byla do toho fakt zažraná! Kdo ví, kam by to ještě celý dospělo, nebejt nás...” Pyšně se vyprsí a já se ani nesnažim hledat v sobě nějakou chuť tohleto hořko- sladký vítězství oslavovat, myslim že tři tejdny filozofování už mi bohatě stačily...
“No, a pak je tady ještě ta věc s Viktorem.” Podívá se na mě zase tím nejistým ochranitelským pohledem. “Stejně by ses to asi brzy dozvěděl...” A možná, že mi něco uniklo, ale nejsem si vědom, že bychom měli s Viktorem nějakej speciální vztah, kterej by si vyžadoval takovýhle tanečky, vlastně jsem na něj skoro už zapomněl, takže nechápu.
“Našli jsme ho vzadu na áčku, zamrzlýho v čemsi, co mělo údajně sloužit jako hibernační komora. Suchá to prej testovala jako nouzovku, kdyby... kdyby bylo někdy potřeba.” Kulantně se vyhne přímým náznakům a urychleně do mě hrne zbytek informací, jako by měl strach, že každou chvílí přestanu vnímat, proměnim se ve svítící monstrum a všechno jim to tu rozmlátim!
“Nefungovalo to, jen abys věděl... Jen co jsme toho chudáka vytáhli - no prostě hrůza, konec! Jako, byl to sice šmejd, ale tohle si nezasloužil,” uzavře, dlouze na mě čumí a čeká, jak to vezmu.
A né, že by mi to bylo jedno, určitě ještě nějakej čas potrvá, než budu schopnej tenhle “pokoj” otevřít a vybílit, to jen, že jsem teď spíš ve fázi, kdy mi spadly pojistky.

“No jo, no... co naděláš.” Cejtim, že už mám pro dnešek asi oddrbáno a potřeboval bych se vzdálit. Knírač naštěstí neni z těch, co by mi za každou cenu chtěli dělat chůvu, tuhletu etapu už máme dávno za sebou, neměl by bejt tedy problém se ho zbavit.
“Hele, tak dík za pokec, já teď asi půjdu prubnout tu kuchařku,” vyloženě nenásilně se vymluvím, ale myslim, že se oba chápeme.
“Jasný! Zpátky ke strojům!” pronese budovatelsky a natahuje se pro lahev, aby ji vrátil na původní místo, je sice skoro vypitá, ale kdo by to řešil… Když se pak vynoří zpátky, třímá místo ní v ruce tyč od vysavače a teprve tehdy mi docvakne, že to s těma strojema myslel asi fakt doslovně, ale tak aspoň o důvod víc, proč se odsud uklidit.
“No, tak se měj, a kdyžtak popřemejšlej, nějakou tu práci bysme pro tebe určitě našli!” Zamává mi a kope před sebou lux, což činí celou jeho nabídku ještě lákavější.
Zkouším si představit sám sebe v roli, kde na to přistoupim a nechám se znovu domestikovat, budu chodit na obědy do stejný jídelny s harantama, občas možná s něčim píchnu velitelskýmu tandemu, sem tam vymaluju nějakou tu chodbu a mým nejoblíbenějším dnem bude středa, protože to jsou přece promítací večery - co víc si přát? A nemít zároveň furt před očima i ty ostatní scénáře, ty, který mohly bejt, jenže nikdy nebudou, pravděpodobně bych se s tím i spokojil.
***
Za doprovodu monotonního hučení motoru opouštím velín, takovým tím stylem cesta je cíl. Nemám absolutně páru, kam jít, natož potom, jak bych měl naložit se svým dalším životem, momentálně jde jen o to prostě vypadnout!
Už když jsem stál ve výtahu a čekal, než dorazím dolů, bylo mi jasný, že se tenhleten návrat určitě neobejde bez toho, aniž bych na každým kroku narážel na nějaký mementa, a byl jsem s tím docela i smířenej. Člověk by se přece měl

umět takovým věcem postavit, srovnat si je v hlavě a odhodit závaží, nebo to aspoň tvrdí každá motivační příručka. Nicméně skutečný tajemství úspěchu z poslední strany tkví ve správným dávkování a já se obávam, že jsem to svý asi krapet přestřelil. To ať se na mě nikdo nezlobí, ale vidina nějakýho “mrazáku”, kam ho ta ušlechtilá osoba hodlala šoupnout jako zbytky od oběda, je zkrátka moc! A ona si po tom všem navíc ještě myslí, že snad budu umírat touhou se s ní sejít a nechat na sebe řvát, jak jsem to celý posral a že je to jenom moje vina, protože ona sakra měla ten svuj dokonalej plán, a kdybych jí ho furt nehatil, mohl tu Erik ještě bejt!
A mohl?
Potřebuju na chvilku zastavit, abych to rozdejchal, a jelikož je čím dál tím patrnější, že mi asi přece jen bylo líp venku, zkoušim se zorientovat, kde právě jsem a jak se odsud co nejrychleji dostanu.
“Pane troll?” leknu se slabýho hlásku za zády. “Vypadáš smutně, nechceš žvejkačku?” nabízí mi malá slídivka. Musela se za mnou plížit stejně jako prve v tunelu, kdovíjak dlouho už ji mam v patách. Shlížím na ni z výšky svých necelých dvou metrů jako z rozhledny a připomíná mi mravence.
“Né, ty jsou tvoje, jen si je nech...” Trochu se usměju, ať to nevypadá, že jsem nevděčnej. Ona jen pokrčí rameny a strčí si do pusy rovnou dvě, když jsem teda nechtěl, sleduje mě a mlaská a já vážně netušim, jak bych se měl správně zachovat nebo co se ode mě vlastně očekává...
“Poslala mě za tebou ta paní,” prozradí a šoupe nohama. “Taky je moc smutná jako ty.” A kdyby tu pode mnou právě teď nestála, tak tomu kurva nevěřim! Ne, to prostě neni možný!

“No tak jí vyřiď, ať si políbí!” Okamžitě se cejtim provinile, že takhle mluvím před malým dítětem, ačkoliv třeba by to ani nemusela pochopit...
“Ty jsi ale ošklivej! Řekni si jí to sám!” Vypadá to, že jsem holčičku naštval. Zaksichtí se na mě a uteče, ještě než jí stihnu položit otázku, jestli má vůbec dovoleno se tu takhle sama potulovat. Na druhou stranu, kdo jsem já, abych ji vychovával? Dívám se za ní, než mi zmizí z dohledu, docela to ve mně vře a pak si vzpomenu, že mám vlastně pořád ještě někde v kapse ten klíč.
***
To, že na efku dnes opět nikdo nehlídá, beru jako znamení osudu, i když ono plejtvat lidma na jedinou obsazenou celu, by asi taky byla pěkná blbost, nemluvě o tom, že je nyní celej prostor volně přístupnej veškerému obyvatelstvu, zřejmě aby se mohli dostat ke spalovacím pecím, čemuž by také nasvědčovalo poměrně rozsáhlé obohacení informační tabule, kam přibylo snad ještě dvakrát tolik upozornění a vzkazů oproti původnímu stavu. Při pohledu na všechny ty vykřičníky málem podlehnu pokušení zastavit, naštěstí však zvítězí má pevná vůle a já krok za krokem pokračuju ke konci koridoru.
Přidělili jí jednu z těch prostornějších místností až vzadu, jako by při výběru ubikace zohledňovali i poměr zla danýho vězně, takže zatímco na mě prve stačil jenom ten pidikrcálek, její kobka je oproti tomu hotovej palác - nejspíš bych to měl brát jako lichotku... Připravím si svý kouzelný odemykátko a modlim se, aby součástí právě probíhající revitalizace základny nebyla náhodou i výměna zámků.
“Lexí, počkej ještě! Vážně to chceš?”
Připojí se ke mně stejně náhle jako před pár minutama ta druhá vtěrka a mně už začínají tyhlety přepadovky fakt lézt na nervy!

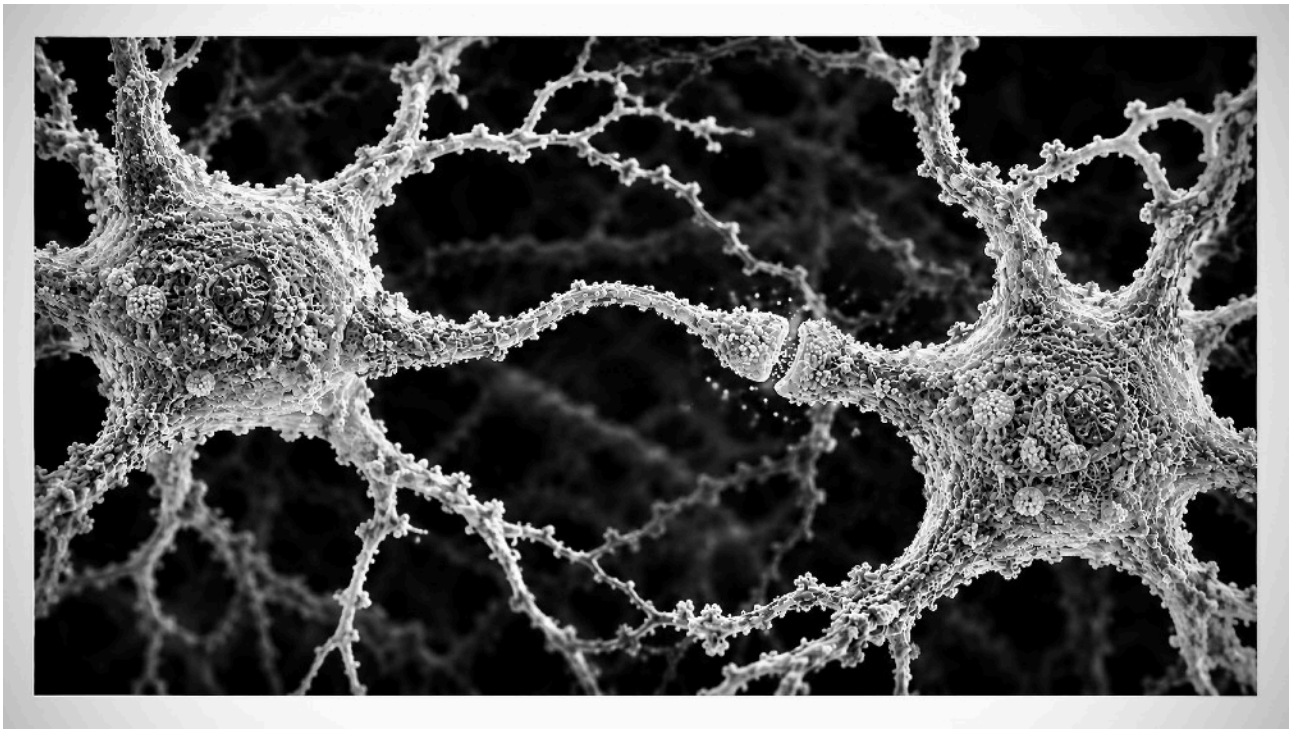
Jasně, že jo! Když už si mě pozvala, bylo by neslušný odmítnout...
Klára se po kočičím zakaboní, ale už mě víc nepřesvědčuje, a tak to zbytečně nenatahuju a pouštim se dál.
Přestože jsem tu byl už kolikrát, naposledy tý noci, co metráci zdrhli, stejně mě všechen ten prostor znovu překvapí. Do cely se vejde krom obvyklý válendy a socky taky malej čtvercovej stůl se židlema, několik polic a dokonce sem nastěhovali i pár kousků protekčního nábytku z Lydiiny pracovny, včetně pověstný knihovny s titulem *Nebojte se strachu!* Takže mě samozřejmě hned napadne, že se jí tu chudince vůbec nemusí žít špatně, což má za následek poměrně intenzivní pocit hořkosti, asi jako bych sežral vagon grepů!
Ukřivděná nálada mě ovšem rázem přejde, jakmile doktorku poprvé spatřim. Obrátí se ke mně, tlumený světlo ozáří propadlou tvář a já jsem teda nikdy nepatřil mezi obdivovatele její krásy, ale když vidim, jak hrozně sešla, uvědomim si, že vlastně bejvávala docela kus, oproti tomu, co je to teď.
“Ááá... tak přeci! Ztracený syn se vrátil domů!” I její hlas se změnil, tak nějak zploštěl, akorát dost šejdrem, a ztratil svou odměřenou složku.
“To jste moc hodný, Adame, že jste se stavil, chcete se ještě naposledy pokochat?” Rozpaží a ladně mává rukama jako motýlek nebo spíš můra. “Aspoň tohle se vám povedlo - doufám, že jste spokojen!” Dolítá a já jenom nechápavě čumim, prohlížim si tu vyzáblou trosku a snažim se přijít na to, co má bejt tohle zase za divadlo, a hlavně, jakej idiot by na něco takovýho vůbec dobrovolně chodil?!
Měl jsem za to, že se tu setkám se svou Nemesis, která mě totálně vojebe a zničí jako můj ex, a zatím je tu jenom tahleta paní, na který si už neni co vzít a která mi místo

rozhřešení nabídne tak akorát nějaký poblouzněný bláboly starý báby...
“Ale copak? Nelíbí? Nebojte, však já už tady dlouho nebudu!” Všimnu si odloženýho tácu stranou, ještě od snídaně, kterýho se ani nedotkla, i toho odevzdanýho pohledu v jejích očích a asi mi pomalu začíná svítat, proč že jsem měl být tohodle všeho vlastně svědkem.
“Jasně, jste totiž hotová mučednice, že jo! Tak si to užijte... Sbohem!” Nemám zájem účastnit se nadále jejího dýchánku. Za prvé proto, že neznám nikoho, kdo by si to zasloužil víc, a za druhé proto, že je mi upřímně úplně volný, co s ní bude!
“Neblázněte! Proč ten spěch? Co si ještě chvíli popovídat?” Chce se mi za každou cenu vnutit, zatímco rozhodnutě chňapám po klice.
“Vždyť já vás chápu, Adame, ani nevíte jak... Oba si neseme stejnou vinu, nechte mě, ať vám s ní pomůžu!” Cejtim, jak se mi každý z těch slov bolestivě zabodává do páteře a paralyzuje jednotlivý obratle a jejich spádový oblasti! Nedá mi to a musím se ohradit.
“S tim srovnáváním bych byl opatrnější!”
“Pravda! Taky jste nasekal chyby, i když většina z nich asi nebyla úmyslná, to uznávám.” Zdá se mi to, nebo se mě snaží nasrat?! A to zcela úmyslně!
Třeba bys ji mohl od toho trápení nějak ulevit... navrhne Netvor a já se nemůžu ubránit podezření, jestli jí náhodou právě o tohle nejde v první řadě.
“Při té vaší impulzivitě je vlastně skoro zázrak, že jich nebylo mnohem víc...” pochvaluje si a je to asi jako říct chromýmu, že na to, že neumí chodit, má docela pěkný boty!
“Tak to jsem rád! Dobře, že jsme na to přišli - fakt jste mi pomohla! Můžu už jít?” Myslim, že pro představu mi to stačilo, a aniž bych chtěl nějak zpochybňovat potenciál

psychologický poradny *U doktorky Suché*, bohužel to asi nebude nic pro mě.
“Víte, co mě na vás vždycky fascinovalo, Adame? To, jak dokážete působit na ostatní - jste tak přesvědčivý! Jako by jste byl úplně jeden z nich - kolega, přítel, partner... Né každý s vaší diagnózou tohle umí!”
“Diagnózou?!” Necham se nachytat, ačkoliv je zřejmý, že se mnou jen manipuluje, prostě nedokážu vydejchat, že použila zrovna tenhle termín!
“No jistě, jak jinak byste to chtěl nazvat? Schizofrenie je vážná duševní nemoc...”
Nevěřícně na ni zamrkám a váhám, jestli jsem dobře slyšel.
“Ale berte to z té lepší stránky, aspoň jste se díky tomu dostal mezi to jedno procento imunních! I tak to byl ale celkem oříšek, než jsem si potvrdila svoji domněnku.”
Zazubí se na mě s takovým tím výrazem: “*I ty jedna mrško!”* a já se jen bezradně rozhlížím po cele a hledám Kláru, abych se jí zeptal, jestli je to fakt pravda s tou schizofrenií a co si o tom myslí, a najednou si uvědomim, jak je to vlastně celý absurdní a že hranice mezi skutečností a klamem nemusej bejt vždycky tak ostrý, jak jsem je do teď vnímal!
“Netvařte se tak překvapeně! Není komplikovanějšího orgánu, než je lidský mozek, a přestože jsem se jeho studiu věnovala převážnou část svého života, i já se prostě někdy mýlím.” Ta je tak skromná, až to bolí!
“Něco podobnýho se vám asi stalo i s tím Murmurem...” kousavě poznamenám, protože proč by ne?
A ona se na mě tak zvláštně podívá - těžko popsat, jako by byla uražená i hrdá zároveň. Pomalu se ke mně přišourá svým polomrtvým táhlým krokem, dokud nejsme tak blízko, že bychom se mohli začít objímat a nebo škrtit, a potom zašeptá: “Co kdybych vám prozradila jedno malé tajemství? Ale bylo by to samozřejmě jen mezi námi - bláznivou ženskou a schizofrenikem.”

A přesně takhle nějak jsem si vždycky představoval ďábla!
***
Má definitivně poslední zastávka na Betě - a tím jsem si jist, předtím než nakreslim dlouhou tlustou čáru, přemaluju prase a všechno ještě pro jistotu zaliju benzínem a podpálim, bude ve skladu knih, kterej je jen kousek tady za rohem a nikdo tam nechodí.
Vplížím se dovnitř, rozsvítim, drobný částečky prachu víří vzduchem a já si tu akorát potřebuju něco vzít, tak mě to netrápí, jen ať si ten bordel uklidí někdo jinej, když se mu bude chtít, anebo ať ho nechá, jak je, vždyť co na tom záleží...
Automaticky zamířím rovnou k tý vysoký polici v koutě a ani mi nezabere tolik času dílo o minerálech mezi ostatními svazky najít. Zbrkle nalistuju stranu sedum a kurevsky se mi uleví! Držim před sebou hmatatelnej důkaz - střípek reality a hned jsem zase o kapku klidnější, nebo spíš o tři. A i když je to vlastně teď už jedno, je pro mě tohle potvrzení, že jsem si to třeba taky jen celý nevysnil, tou nejdůležitější jistotou na světě!
Sbalím svůj poklad a vracím se k východu, oči mi padnou na krabicovou horu spisů a v tom si všimnu, že je mi na ní něco povědomýho. Sem opravdu nikdo nechodí!
Bezpečně poznávám tu knihu, na který ležel onen vzkaz i právě otevřenou dvoustranu, kterou jsem měl prve šanci jen zběžně zkouknout, jak jsem byl mimo, a vlastně by mě až do teď ani nenapadlo přikládat jí nějakej zvláštní význam.
Zvědavě prolítnu text, kterej je psanej na můj vkus možná až příliš odborně, ovšem na to, abych pochytil základní pojmy, zas taková opice nejsem, a brzy tak zjišťuju, že je to nejen fakt zajímavý, ale hlavně taky dojemný čtení.
Píše se tu něco o paměti, vštěpování, uchovávání a vybavování vzpomínek. Další, samostatná část je potom věnována nervovým synapsím, jejich vzniku i zániku a

principu zapomínání, ze který bych asi vypíchnul následující větu:
Čím silnější emociální reakce vede ke vzniku dané vazby, tím obtížněji pak tato vazba vyhasíná.
A ač jsem si vědom, že to zrovna neni žádná červená knihovna, můj vlhkem zamlženej pohled by nasvědčoval něčemu jinýmu.

***

Nový rok, nový já! A jedno předsevzetí, který jako by se zdálo předurčený k neúspěchu... Né, že bych si přímo představoval, jaká to bude hračka, nikdy by mě ovšem nenapadlo, kolik může vzniknout problémů a nejrůznějších dílčích zádrhelů kolem tak obyčejný činnosti, jako je naučit se řídit!
Tak třeba voser číslo jedna: Co udělá člověk, příslušník moderní civilizované společnosti, zatouží-li se stát kvalifikovaným šoférem? No, zapíše se kurva do autoškoly, že jo? Jenže, co když takovou možnost, vzhledem třeba k post-apokalyptickým důvodům, zrovna nemá?

Logický by nejspíš bylo najít si někoho z přeživších, kdo by byl ochoten ukázat mu, jak na to... Tedy samozřejmě za předpokladu, že ten člověk není takovej ten vyloženě asociální typ, co za sebou spálil všechny mosty a vědomě se rozhodl, že bude asi nejlepší, když už svou marnou existencí nebude nadále otravovat ostatní příčetný bytosti, vyjma svý kočky...
Ale i s tím se dá naštěstí pořád nějak pracovat - díky bohu za manuály! Po světě se jich válí doslova tuny a člověka to taky na chvíli zaměstná, než mezi všema těma příručkama o údržbě a učebnicema pravidel silničního provozu najde ten svůj - *Průvodce obsluhou motorových vozidel pro nadšence i začátečníky*, v tomto případě spíš samouky, nicméně aspoň už má konečně z čeho vycházet! Takže se zaraduje, jeden večer si nad to sedne, dá si k tý teorii pár pytlíků křupek, načež po x hodinách dospěje k závěru, že na tom řízení vlastně asi nebude nic tak složitýho a že už se nemůže dočkat, až své nově nabyté vědomosti na ostro vyzkouší!
Čímž se dostáváme k voseru číslo dvě - a to je praxe. Aspirující budoucí šofér totiž nepotřebuje pouze odpovídající znalosti, ale hlavně taky mít kde a čím jezdit. Sníh naštěstí zatím vždycky rychle slezl a ve vylidněných ulicích taky neni zrovna moc koho ohrožovat neodbornou jízdou, chce to tedy jen najít nějaký klidnější místo, který nebude úplně zasekaný ostatníma vrakama, a přistoupit k tý zdánlivě jednodušší polovině úkolu.
Fajn! Člověk si řekne - opuštěných auťáků je přece všude po městě spousta, stačí si jen ukázat! Takže si prostě nakráčí k první slušně vypadající káře u chodníku, dlažební kostkou vysklí okýnko, s otlačeným rozkrokem se nasouká dovnitř, pošteluje sedadlo i obě zrcátka, dokonce nevynechá ani ten pitomej bezpečnostní pás, projede si v hlavě nezbytný poučky, zkontroluje, že opravdu šlape na ten

správnej pedál, natáhne se k zapalování, a až tehdy mu dojde, jakej je to vlastně kretén! Zanadává si, trochu se uklidní a pak si vzpomene na všechny ty akční filmy, který přece jasně dokazujou, že se dá pohodlně nastartovat i jinýma, nekonvenčníma metodama, v případě, že člověk zná takovej ten fígl s drátama. Pročež tedy v dobrý víře rozmontuje skoro celou palubku, jenže ono se k jeho velký smůle ukáže, že ten fígl bohužel nezná.
Ale nevadí! Pro příští pokus si holt člověk bude muset vybrat jedno z těch méně nabouraných aut přímo na vozovce, který mají ve vnitřní výbavě, krom zcepenělých pasažérů, zaručeně i klíčky - a to se vyplatí! Úklid olezlých mrtvol z interiéru sice trochu zdržuje, na druhou stranu přece je s sebou nebude člověk furt vozit...
Takže se přemůže, myslí na světlé zítřky a gumový rukavice, který nemá, zanedlouho opět nasedá dovnitř na místo řidiče, ujistí se, že tentokrát bude mít čím nastartovat, zopakuje naučenej postup, zkrátka vyladí cestovní podmínky k naprosté dokonalosti, aby následně zjistil, že tomu posranýmu křápu nejspíš už dávno došla šťáva, nebo se vybila baterka, možná obojí - on přece neni žádnej odborník přes auta, tak jak má takovýhle věci asi sakra vědět?! Vyletí ven, naštvaně práskne dveřma a uvědomí si, že vlastně nikdy neměl auta nějak extra v lásce a do teď se bez nich i celkem slušně obešel, navíc taky kdysi někde slyšel, nebo četl, že se prej benzín časem kazí a mohla by to bejt otázka třeba jen několika málo let, než všechno dostupný palivo na planetě stejně žlukne a co potom? Má vůbec cenu se za těchto okolností dál snažit? Nebo by bylo rozumnější prostě se na to předem vysrat a radši se přizpůsobit nevyhnutelnýmu? Ptám se sám sebe.
Brzy se bude stmívat, je skoro neuvěřitelný, jak ten den letí, když se člověk zaměstnává píčovinama.

Měl bych si najít nějaký místo na nocleh a nechat si to svý předsevzetí ještě v klidu projít hlavou.
***
“Poznáváš to tu?”
“Jak bych nemohl.”
Černý ruiny obchoďáku olizuje ranní slunce, zatímco ledovej vánek ladí ve stínech svou ponurou píseň rozkladu...
“Bezva! Tak až tady domastíš, sejdeme se támhle na parkovišti, jo?” Znuděně odkráčí, aniž by ocenila můj smysl pro poetický popis!
“Tak si to tak neber, Lexí, mám z toho místa prostě jen blbej pocit...”
“Jo já vim, jsme na tom podobně.”
Následuju ji a fakt bych se chtěl umět povznést a neřešit furt na každým kroku, co bylo, jenže jak už jsem se asi tak tisíckrát přesvědčil, neni to tak jednoduchý. Zdejší emocionální vazby jsou holt až příliš silný nebo tak něco, a právě proto se chystám co nejdřív k razantní změně prostředí. Pokud se mi tedy ovšem poštěstí zkrotit nějakýho toho “ocelovýho oře”, což zní asi tak stejně hrozně, jako dopadly mé dosavadní pokusy...
“Mohli bychom třeba někam na jih, k moři, co myslíš?”
Neodporuju jí, taky už mě to věčně rozmrzelý počasí pěkně sere a musím uznat, že vidina dlouhých písečných pobřeží a neomezený kraťasový sezóny působí velice motivačně, obzvlášť v porovnání s těmahle depresivníma asfaltovýma pláněma šedi a zmaru, plus teda taky moc nechápu, proč tady musí bejt furt všude tolik zdechlin!
Zhnuseně obcházim zrovna jednu takovou, oblečenou hroudu kostí a šlach rozplácnutou vedle převrácenýho nákupního vozíku, a v tom si všimnu, jak z její kabelky, taktéž válející se na zemi, pokušitelsky vykukuje malej ovladačoidní objekt.

Zaujatě pokynu na Kláru a vracím se. Seberu krabičku s navlíkacím kovovým kroužkem a jediným čudlíkem uprostřed, otočim se směrem k parkovacímu placu a stisknu.
“Bingo!” Celá rozjařená vyběhne napřed k blikajícímu špinavě rudýmu osobáku a já se radši po předchozích nezdarech zatím nějakých přehnaných reakcí zdržuju, člověk je pak akorát zklamanej.
První náznak úsměvu na tváři mi vykouzlí zjištění, že je to automat, protože ten má bejt údajně na ovládání jednodušší. Uvidíme...
“Tak už to zkus, dělej!” nedočkavě do mě reje má zvířecí spolujezdkyně, jako bych už takhle nebyl dost nervózní. Rozhodnu se tentokrát zodpovědně vykašlat na veškerý štelování a poutání a přeskakuju rovnou k tý nejzásadnější části. Náhodně přikládám ovládání k jednotlivým tlačítkům panelu řidiče a snažim se přijít na to, který z nich asi funguje jako startér.
“A nemá se to prostě jen někde zmáčknout? Ukaž!” kecá mi do toho, a jestli se fakt rozjedem, už teď je mi jasný, že cestovat s ní bude přímo nesnesitelný. Možná by stálo za úvahu pořídit jí takovej ten přepravní box do kufru...
Každopádně teda mačkám a překvapivě se trefím hned na potřetí! Motor kuckavě naskočí, po pár vteřinách přejde do zdravějšího tónu, kterej si drží, nechcípá, dokonce by se dalo říct, že spokojeně přede, a já zase po dlouhý, předlouhý době cejtim aspoň slabej příjemnej závan naděje!
“Paráda, Lexí! Seš prostě úžasnej! A teď na to pořádně šlápni a jedeme!” energicky mě povzbuzuje, jenže já její nadšení nesdílim.
“Tak snad chvilku počkej, ne? Musim si to tu nejdřív trochu osahat...”
“Aha, já myslela, že tyhle věci děláš jen v noci?” nestydatě se na mě zazubí královna základkových vtípků.

“Haha!”
“Jakej máme dojezd?”
Hledám kontrolku s piktogramem pumpy.
“Necelejch čtyřista, prej.”
“Jo jo, tak to by asi do začátku mohlo stačit,” pochvaluje si a na to, že jsme zatím neurazili ani metr, působí celkem sebevědomě.
Dříve, než se ujmu řízení, prohlížim si všechny ty zajímavý tlačítka a páčky kolem. Tohle by měly bejt nejspíš stěrače, tady zas blinkry, dokonce to má i turbo!
“Zapni ho!”
“Ses asi posrala, ne?”
Přidrzle si odfrkne a dělá, jako bych byl nějakej zapšklej kazišuk.
“No dobře, jak chceš, ale jestli se kvůli tobě vysekáme, už tě nikdy nenechám sedět vepředu, jasný?!”
“Beru!” obratem souhlasí.
“Myslim to vážně - nikdy!”
“Já taky!”
“Tak fajn...” Zapínám turbo a ona se úplně rozzáří.
S respektem chytám za volant, zprava ani zleva žádný překážky a nejbližší kára před námi je zaparkovaná asi šest metrů daleko, což by snad mělo bejt v cajku - nic tedy nebrání našemu hladkému výjezdu.
Nadechnu se, naposledy zamžourám dolů mezi kolena, kde mi ale vůbec nechybí ten třetí pedál, a připravím si nohu na plyn.
“Zbytečně to hrotíš, to dáš! Řídit umí každej idiot!”
A s těmito slovy na to teda opatrně dupnu, cítím, jak se kola okamžitě dají do pohybu a my se rozjíždíme, akorát zcela opačným směrem, než jsem čekal, a navíc ještě né zrovna pomalu! Naštěstí nás téměř ihned zabrzdí nárazník odstavenýho vozidla za námi, kterýmu začne na plný koule hvízdat alarm, a já se jen zostuzeně otáčím na Kláru, celej

zvědavej, co asi na ten můj spektakulární výkon řekne.
“Ale tak na první pokus dobrý, ne?” Vždycky, když takhle švihá ocasem, poznám, že provokuje.
A zatímco se její chlupatá oháňka ladně pohupuje vzduchem jako metronom do rytmu k tomu protivnýmu koncertu, kterej nám hraje v zádech, já se snažím opět úspěšně vypnout turbo a hlavně taky zpátečku, což se mi teda nakonec nějak povede, i když jsem teď už stejně z toho všeho tak vystreslej, že bych se ani nedivil, kdyby bylo pro změnu špatně zase něco jinýho, a možná bych si měl nejdřív radši znovu přečíst tu příručku...
“Lexí?” najednou zní děsně naléhavě.
Stačí krátkej pohled stranou a vzápětí vím proč. Směrem od nákupáku se k nám belhá shrbená postava, zjevně přivábená poplašnou sirénou, a soudě podle pohybů, to bude buď někdo, kdo to asi hodně přehání s fitkem, nebo kvičoun - tipoval bych spíš tu druhou možnost, ačkoliv už si skoro ani nevzpomenu, kdy jsem naposledy na nějakýho z nich natrefil...
“Tak asi nejvyšší čas vyrazit.”
Když už nic jinýho, aspoň mě přítomnost naší nové návštěvy nakopne k dalšímu pokusu - nechci mít od tý věci hned poškrabaný auto, to si ho radši poškrábu sám!
Potěj se mi dlaně, a tak musim volant sevřít o to pevněji.
“Prostě to pude, tentokrát to zvládneš!” řeknu si a zhluboka vydechnu...
“Lexí!”
“Takhle se vážně nedá moc soustředit!” Vyčítavě se na ni obořim, kvičoun právě překonal první polovinu parkoviště a je na cestě k nám.
Zamračeně ho zaostřim, do uší mi stále bodavě kvílí houkačka a nebýt jejích pravidelných kopanců, zdálo by se, že se svět zastavil. Nebo ještě jinak – jako by se všechny události mýho života, uplynulý ale i ty, co se ještě nestaly,

najednou smrskly do jedinýho bodu.
Neobtěžuju se s vypínáním motoru, nezavírám za sebou dveře, nechávám v autě Kláru i veškerý svý věci, nejsou pro mě nic víc než jen nepodstatný rozptýlení.
Vždycky mě fascinoval takovej ten koncept zákona schválnosti, a jestli na něco věřím, tak je to tohle!
Vyjdu mu kousek naproti, zastavím a čekám. On naopak mírně přidá do kroku, až by se mohlo zdát, že mě poznal, že někde tam hluboko uvnitř přece musí vědět!
Není komplikovanějšího orgánu, než je lidský mozek, a ten můj si teď se mnou pěkně cynicky pohrává. Jasně, že ve skutečnosti chápu, že jsem jen další chlápek v havajský košili a že jedinej důvod, proč se ke mně ta oživlá schránka poháněná tupým loveckým instinktem tak odhodlaně žene, je ten, že jsem se právě stal jeho dobrovolnou kořistí!
A má-li to tak bejt, pak přijímám.
Je skoro u mě a já se usmívám, tolik jsem si přál ještě ho jednou spatřit, i když z nás obou už toho moc nezbylo.
Vydá ze sebe táhlej vysokej skřek, kterej nepřehluší ani uječenej hlas alarmu, a pak se na mě prostě vrhne! Nejsou v tom žádný emoce či postranní úmysly, jde jenom čistě o moje maso - hmotu. Vím, že mi nechce ublížit, a já zase naoplátku nemůžu ublížit jemu.
Sápe se po mně, kam dosáhne. Kouše skrz rukávy, rve mi oblečení... A už to ani zdaleka neni tak příjemný jako obvykle! Všechny mý pudy křičí, abych se bránil, nebo utíkal, ale já je ignoruju, jednoduše jsem skončil...
Šev na pravým rameni už to taky nevydrží a praskne. Sladký rty se znovu přitisknou k mojí kůži jako předvoj toho, co má teprve přijít. Než se mi však poprvé stihne naplno zakousnout do paže, probudí Lampyris. Nekontrolovaná hřejivá síla proudí celým mým tělem, aby odvedla bolest, aspoň tu fyzickou, a jeho zuby tak skoro ani necítím, poznám to hlavně podle toho zvuku - toho labužnickýho

chrochtání, a jakkoliv to asi bude znít zvráceně, jsem rád, že mu chutnám!
V tom se však Erik prudce odtáhne. S šokovaným výrazem si přikrývá pusu a obsesivně z ní otírá mou čerstvou zelenou krev do dlaní a já se neodvažuju ani pohnout, dokonce ani myslet, dokud se na mě znovu nepodívá těma známýma vřelýma očima.

KONEC